கதாமோகன ரஞ்சிதம்

ரமணீயமான கதைகளுடனும் சுவை ததும்பிய
நாவல்களுடனும் கூடியது

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS, MADRAS.

இஃது

திரிச்சிராப்பள்ளி "பிரஜாநுகூலன்" பத்திராதிபரும்,
"திராவிடாபிமானி" பத்திராசிரியரும், "ஜெயவிஜயன்" "இந்திரா"
"ஸுலலிதா மநோகரம்" "ஆசையின் முடிவு" "வித்தியா
நவநீதம்" "நாகரீக பாரிஜாதம்" "ஜனகா மோகன
சாதுர்யம்" "சுகுமாரதிலகம்" "இரஞ்சித ரத்தினம்"
"ஆநந்தகதா கல்பகம்" "பாலிகா கல்பகம்"
முதலிய நூல்களை இயற்றியவரும்,
"பரிமளா" "புராதன திரிசிரபுரம்" "ஸ்ரீவிஷ்ணுஸ்தல
யாத்ராமார்க்க விவரணம்"
முதலிய நூல்களைப் பிரசித்தஞ்செய்தவருமாகிய

திரிசிரபுரம்

எஸ். ஜி. இராமாநுஜலு நாயுடு

அவர்களால் இயற்றப்பட்டது

திரிச்சிராப்பள்ளி
எஸ். ஜார்ஜ் அண்ட் கோ—"ஷண்முக விலாஸ" பிரஸில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது

1915

...ட்] [விலை ரூபா 1

O~,3MRNS,K
171349

☞ இப்புஸ்தகம் வேண்டுவோர் திரிச்சிராப்பள்ளி, ஸ்ரீரங்கம் மேல அடையவளஞ்சான் வீதி 617—நெம்பர் உள்ள "ஸ்ரீரங்கநிலயம்" கட்டடத்திலிருக்கும் "பிரஜாநுகூலன்" ஆபீஸில் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

எனக்கு அதிகம் தெரியாது. தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய விஷயங்களில் எனக்குத் தெரிந்ததை நான் உலகினர்க்குக் கூறுகிறேன். கற்ற விஷயங்களைப் பிறருக்குக் கற்பியாமல் மூடி வைப்பது பாபம். மனுஷ்ய ஸமாஜத்துக்குச் செய்யவேண்டிய கடமையைச் செய்யாததுபோலாகும். இது ஒருவித துரோகமேயாம். எனக்குத் தெரிந்த தத்துவங்களைச் சிலருடைய ஹிருதயத்திலேனும் நாட்டவேண்டுமென்பது என்னுடைய முக்கிய கோரிக்கை. எனக்கு இன்னும் கொஞ்சமாய்த் தெரிந்தாலும் போதும். அந்தக் கொஞ்ச விஷயத்தைக்கூட நான் வெளியிடுகிறேன். ஸம்சாரமாகிய ஸாகரத்தில் அமிழ்ந்து கிடக்கும் ஜனங்களில் ஒருவரையேனும் நான் வித்தியா விநோதராக்கித் தன்னறிவு பெறச்செய்து கரையேற்றி, என் ஜன்மத்தைக் கிருதார்த்தமாக்க வேண்டுமென்பதே நான் கேட்கும் வரம். சொற்பமாய்ப் படித்தாலும் சற்புருஷர்கள் படிக்கவேண்டுமென்பதே எனது விருப்பம். உலகத்தில் புகழ்ச்சி என்பதெல்லாம் வீண் பிரமை என்பதை நன்கறிவேன். எனது ஊழியத்திற்கு எனது மனசாக்ஷியின் திருப்தியே எனக்குப் பெரிய ஸன்மானம்.

ஆசிரியன்.

171349

பிழை திருத்தம்

122-ம் பக்கத்திற்குப் பிறகும், 147-ம் பக்கத்திற்கு முன்னும், உள்ள பக்கங்களின் இலக்கங்களைப் பிழை திருத்தி ஒழுங்கு படுத்திக்கொள்க. 123, 124, 125, 126, 127, இப்படியே 146 வரையும் கொண்டு திருத்திக்கொள்ளவும். வேறு பிழை ஏதும் இந்நூலில் கிடையாது. சுத்தமான பதிப்பு.

THIS BOOK

IS

RESPECTFULLY DEDICATED

AS A TOKEN OF

ESTEEM AND GRATITUDE

OF

SREEMAN

S.Rm.M.Ct. Pethachi Chettiar Avl.,

Zemindar of Andipatti, Trichinopoly

&

Vice-President of

The Madura Tamil Sangam

BY

HIS AFFECTIONATE BENEFACTOR

THE AUTHOR

முகவுரை

யாதாயினும் ஓர் உத்தேசம் பற்றியே ஒருவர் ஒரு காரியத்தைச் செய்ய முற்படுவர். ஒரு கிரந்தத்தினை இயற்றப் புகுந்தோர் எவ்வித நோக்கமுமின்றியே அதை எழுதப் புகுந்தாரென்பது பொருந்தாது. அதற்கென்று ஒரு காரணம்,—ஒரு அபிப்பிராயம்,—இருந்துதான் அவர் அப்புஸ்தகத்தை எழுதத் தலைப்பட்டிருக்கவேண்டும். அந்தக் காரணத்தையும், நோக்கத்தையும் எடுத்துச் சொன்னால்தான், அந்நூலின் முக்கிய தாற்பரியமும், அதன் போக்கும் இவ்வகைத்தென அதைப் படிப்பவர் அறிந்து கொண்டு நலம் பெறுதல் சாத்தியமாகும். இவ்வாறாகக் கிரந்த கர்த்தாவின் கருத்தை விளக்கி எழுதப்படுகின்ற முகவுரையானது ஒரு நூலுக்கு முகம்போல முன்னின்று சிறப்பு தருவதாகின்றது. ஒரு புஸ்தகத்தைக் கையில் எடுத்ததும், எவ்வித உத்தேசத்துடனும் அதன் ஆசிரியர் அதை இயற்றினாரென்று அறிய விரும்புவோர்க்கு, உடனே தக்க உத்தரமளிக்க, ஒரு முகவுரை அந்நூலுடன் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் இன்றியமையாததாகும்.

முகவுரையின் முக்கியம் இவ்வாறாக, இனி ஒரு புஸ்தகத்தை எழுதப் புகுந்தோர், அவரே சொந்தமாக அப்புஸ்தகத்தை இயற்றினாரென்று கூறுதற்கில்லாமலிருக்கும் பரிதாபமும் வெகு விசித்திரமேயாம். ஒரு நூலினை ஒருவர் தாமாகவே தமது சொந்த யுக்தி, புத்தி, அனுபவங்களை உபயோகித்து எழுதினாரென்று சொல்லப்பட்டபோதிலும், அப்புஸ்தகத்திலுள்ள விஷயங்களை அப்படியே அவர் பாராமல் மடமடவென்று ஒப்புவித்துக்கொண்டு போவதற்கு முடியவில்லை. பெரும்பான்மையாக, அப்புஸ்தகத்திலுள்ள விஷயங்களோ அதன் ஆசிரியரின் ஞாபகத்திற்கு வருவதில்லை. அத்துணைச் சிரமமேற்கொண்டு எழுதிய அந்த எழுத்துப்பிரதி கைதவறி விடும்படியாக நேர்ந்துவிட்டதென்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்புஸ்தகத்தை உண்மையாகவே அவர்—தாமே எழுதியிருக்கும் பக்ஷத்தில், அதே விதமாக இன்னொரு "எழுத்துப்பிரதி"யை வெகு சுலபத்தில் எழுதி முடித்துவிடலாமன்றோ? அங்ஙனம் வரைந்து முன்னதைப்போலவே பூர்த்திபடுத்துதற்குச் சாத்தியமாகின்றதா? ஒருபோதுமில்லை. ஒருக்கால் முயன்று எழுதிடினும், முந்திய எழுத்துப் பிரதியிலுள்ள எத்தனையோ விஷயங்களை விட்டுவிட்டு வேறொரு புதுமுறையில்தான் வரைந்து பூர்த்தி படுத்தும்படி சம்பவிக்கின்றது. என்ன எழுதினாலும், கைத்தவறிப் போன எழுத்துப்பிரதிக்கு இணையாகச் சொல்ல முடியாதென்று அவரது மனமே அவரை ஒப்புக்கொள்ளும்படி செய்கின்றது. இவ்வகையில், நாமே அதை எழுதினோமென்று கர்வித்துக் கொள்ள நமக்கு என்ன நியாயமிருக்கிறது?

பின்னும், எத்துணைதான் கற்றோராயினும், சில சமயங்களில் அவர்களுக்கு எழுதுவதற்கு வருவதில்லை. எழுதியதை அடித்து அடித்து என்னென்னவோ கிறுக்கினாலும், அது நன்றாக அமையப் பெறுவதில்லை. நமது படிப்பு இவ்வளவுதானாவென்று கோபத்துடன் அதைக் கிழித்தெறியும்படியும் நேர்ந்துபோகின்றது. ஒவ்வொரு சமயத்தில் மனம் ஒருவிதமான சுறுசுறுப்பிலிருந்து, அப்போது எழுதப் புகுந்தால், நமக்குத் தெரியாமலே விஷயங்கள் சர சரவென்று ஞாபகத்திற்கு வந்துகொண்டே போக, மூன்று பக்கம் எழுத நினைத்த நாம் முப்பது பக்கங்கள் போல வெகு உற்சாகத்துடனும் எழுதிவிட்டுப் பிறகு,—"ஆகா நாமா இதை எழுதினோம், அதி சிலாக்கியமாக இருக்கின்றதே, வெகு அழகாக அமைந்துவிட்டதே"—என்று நமக்கு நாமே ஆச்சரியப்பட்டுக்கொள்கிறோம். மேலெடுத்துக் காட்டிய குறிப்புகளால், நாமாக எது ஒன்றையும் எழுதவில்லையென்றும், நமக்குப் பின் மறைந்து நிற்கும் தெய்வீகமான ஒருவித ஸக்தி தான் நம்மைத் தூண்டி எழுதிக்கொண்டு சென்றிருக்கிறதென்றும்; ஆகவே, நாம் எழுதினோம்—நாம் இயற்றினோம்—என்று நம்மைப் பெருமைப்படுத்திக் கொள்வதற்கேதுவில்லையென்றும் ஏற்படுகின்றது. இவ்வாறான மகத்துவம்பொருந்திய ஸக்தியின் துணையாலும், அதன் ஆராய்ச்சியாலுந்தான் "கதாமோகனரஞ்சிதம்" என்ற இந்நூல் முற்றுப்பெற்றதேயன்றி, நாம் இதை உண்மையில் இயற்றவில்லை. அப்படி இயற்றியதாகச் சொல்லப்படுவதும் உலக வழக்கத்தைத் தழுவிய உபசார வசனமேயாகும்.

இப்புஸ்தகத்தில் அறிவை யூட்டும்படியான பல சிறு சிறு கதைகளும், நாவல் வகுப்பில் இரண்டொன்றும், விவேகம், விநோதம், அநுபவம் விளக்கும் வேறு பல விஷயங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன. பொழுது போக்குவதற்கான வாசிப்பாயில்லாமல், அறிவுக்கு உணவாக இருக்கும் விதமாய் இப்புஸ்தகமானது ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. சொந்த கருத்துகளையும் அநுபவங்களையும் எவ்வளவுக்குச் சுட்டிக் காட்டுதல் கூடுமோ அவ்வளவுக்கும் இயன்றளவு முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. சிற்சில விஷயங்களை வேறு சில நூல்களிலிருந்து எடுத்து இதில் சேர்த்துமிருக்கிறோம். இப்புஸ்தகம் முழுவதையும் நன்றாகக் கவனிப்பவர்கட்கு ஆசிரியரின் உத்தமமான நோக்கம் நன்கு புலனாகும். ஸர்வலோக ஸரண்யராகிய ஜெகதீசன் நம்மெல்லோரையும் இரக்ஷிப்பாராக. சுபம்.

"பிரஜாநுகூலன்" பத்திராதிபர்.

ஸ்ரீரங்கநிலயம்,
ஸ்ரீரங்கம்.
18—8—1915.

2119

அட்டவணை

		பக்கம்
1.	நள சக்கரவர்த்தியின் கருணை	1
2.	பட்டணத்துக்குப் பாடப்போனவர்கள்	2
3.	கதவு சாத்து	7
4.	நிவேதிதை	9
5.	கர்ண-துரியோதனர்களின் தர்மம்	11
6.	வேடிக்கை விநோதங்கள்	20
7.	விடுகதைகளின் விநோதங்கள்	27
8.	சிரிக்கச்செய்யும் கதைகள்	31
9.	குடித்தனச் செட்டு	33
10.	நீதிகள்	34
11.	ஸ்வர்ணகுமாரி (நாவல்)	35
12.	மூன்று நண்பர்கள்	45
13.	பேரின்பம் தெவிட்டுமோ ?	47
14.	ஒரு உபாத்தியாயரும வண்ணானும்	51
15.	சக்கரவர்த்தியும் சிறு குழந்தையும்	57
16.	குண்டேசியிற் கண்ட கருந்தனம்	61
17.	ஒரு சிறுவனும் அவனுடைய தாயும்	65
18.	காணாமற்போன குமார் (நாவல்)	69
19.	பத்மாவதியின் தடுமாற்றம்	75
20.	காலேஜ் இராஜகுமாரி	83
21.	தொலைந்து போ	86
22.	மனிதனது சிறுமையும் பெருமையும்	88
23.	இரு மாதர்களின் ஆசாரம்	89
24.	அபாத்திர தானம்	93
25.	திருவாழ்த்தான் இருந்தும் கெடுத்தான் போயும் கெடுத்தான்	97
26.	கனகவல்லியின் கடிதம் (அநுபவம்)	98
27.	புகையிலைப் பொடியின் பிரதாபம்	107
28.	ஸ்ரீ காசி ராமேஸ்வர யாத்திரா அநுபவம்	109
29.	கல்யாணத்திற்கு அடுத்த பெரும் மணம்	117
30.	சாதுர்யங்கள்	121
31.	ஹிதம் செய்வோம்	123
32.	பல தேசத்தார் வழக்கங்கள்	122
33.	ஓர் திருடனும் மகானும	124
34.	மாமனாரும் மாப்பிள்ளைகளும்	125

35.	மாதர்களும் ரகசியமும்	126
36.	பலவித மனிதர்கள்	127
37.	ஒரு நாவிதனின் காதல்	128
38.	தமிழ் அபிமானம்	128
39.	பார்லிமெண்டு ஸ்தாபனம்	131
40.	இங்கிலாந்தில் இந்தியன் கக்ஷியார்	132
41.	அந்தமான் தீவினரின் வாழ்க்கை	135
42.	ஏன் கிழத்தனத்தை யடைகிறீர்கள்?	139
43.	துண்டு துணுக்குகள்	145
44.	இலக்கண ஞானம்	147
45.	ஒரு உத்தியோக கனவானின் சருனங்கள்	154
46.	கார்ப்படிகளின் வறுமை	157
47.	வீரவரனின் இராஜபக்தி	162
48.	சந்திரஸ்வாமி கதை	168
49.	தருண சந்திரனின் ஏமாற்றம்	177
50.	கனவோ நினவோ!	183
51.	பெல்ஜியம் நாட்டிற்கு வாழ்த்து	195
52.	தேன்கூடு	196
53.	நாம் கண்ட அநுபவம்	198
54.	ஷேக்ஸ்பியரைப்பற்றிய ஒரு கதை	199
55.	தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு	200
56.	தந்தையை மறவேல்	201
57.	வீணுக்குப் பேசுவது	202
58.	உழைப்பு என்பவள் கதை	203
59.	விருப்பமுண்டானால் வழியுமுண்டு	204
60.	சமர்த்தர்களான மூன்று சிறுவர்கள்	209
61.	அற்புதமான கட்டில்	213
62.	இன்ப துன்பங்களின் கதை	224
63.	பொருளாசையும் பெரும்போகமும்	227
64.	வித்துவசரபம் விசாலாக்ஷியின் கடிதம்	228
65.	புது நாகரீகஸ்தர்கள்	234
66.	சடுக்காய் வைத்தியர்	239
67.	கணித விநோதம்	241
68.	கைதேர்ந்த திருடன்	242
69.	ஸம்பூர்ணம்	250

பிரஜாநுகூலன்.

"பிரஜாநுகூலன்" பத்திரிகை பிரபஞ்சத்தின் அநுபவ விநோதங்களை வெகு நன்றாய் எடுத்துக் காட்டுகிறதென்று எல்லோரும் புகழ்கின்றார்கள். சிறுவர் சிறுமியர்கள் அனைவரும் தத்தம் உள்ளத்தில் மறைந்திருக்கும் ரகசியங்களெல்லாம் இதிற் காணப்படுகின்றனவே யென்று வெகுவாக வியந்து நேசிக்கின்றனர். உலகத்தில் பிரதியொரு மனிதனிடத்திலும் நிகழப்படாநின்ற அநுபவ விஷயங்களைத் திரட்டிக் கதாரூபமாகக் கொடுப்பதே இப்பத்திரிகையின் நோக்கம். ஏனென்றால் அநுபவத்திற்கு மிஞ்சின ஞானமும், அதனினும் மேம்பாடான படிப்பினையும் வேறேதுமில்லை. அநுபவமே குரு, அநுபவமே அரசன், அநுபவமே சாஸ்திரம், அநுபவமே சாக்ஷி, அநுபவமே உத்தம சிநேகிதனுயிருக்கிறது. கதைகளிலும் நாவல்களிலும் பிரீதிவாய்ந்தவர்கள் அவசியம் பிரஜாநுகூலனை வாங்கி ஆநந்திப்பார்கள். வெகு சிலாக்கியமான மாத ஸஞ்சிகை. 40 பக்கங்களுள்ளது. 11 வருஷ காலமாக 1904-ம் வருஷமுதல் நடந்துவருகின்றது. வருஷ சந்தா வி. பி. யில் ரூ. 1-6-0. மாதிரி பேபர் 2 அணு இன்றி அனுப்பமுடியாது.

கமலா கனகதாரா:—இது மகா அற்புதமான தமிழ் நாவல். இந்த வகையில் இதுதான் முதல் நாவல். விலை அணு 10.

காணுமற்போன ராகவலு:— ஆச்சரியகரமான துப்பறியும் நாவல். விலை அணு 5.

பாலிகா கல்பகம்:—இதில் அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு, கற்பு இவைகளைப்பற்றிய விவரணமும் போதனைகளும் அடங்கியுள்ளன. அருமையான நூல். விலை அரையணுதான்.

600 பக்கங்கள் கொண்ட சிறந்த நாவல் பிரபந்தம்.

விலை ரூ. 2-10-0.
வி. பி. யில் ரூ. 3.

☞ இப்புஸ்தகங்கள் "பிரஜாநுகூலன்" பத்திராதிபரவர்களால் இயற்றப்பட்டதாகும். பிரஜாநுகூலன் ஆபீஸுக்கு எழுதிக்கொள்க.

The preliminery matters (*first 8 pp.*) printed by *Jegam & Co., Dodson Press,* Teppakulam, Trichinopoly.

ஆநந்த கதா கல்பகம்

அல்லது

பிரபஞ்சத்தின் அநுபவ விநோதங்கள்

13-நாவல்களும் 5-பாகங்களும் ஒன்று சேர்ந்த அருமையான அநுபவ கதா நூல்.

1-வது நாவல். சித்திராமங்களம்

மங்களமாலிகா என்ற பெண் தான் இச்சித்த காதலனையே மணக்க முயன்றும், முடிவில் ஏமாப்புற்றுப் பிறகு தெளிவுகொண்ட விநோதம். இது கரை கடந்த காதற்சுவை மிகுந்தது. அதியுன்னதமாயும் மனோஹரமாயுமிருக்கும்.

2-வது நாவல். யாமனீ பூர்ணதிலகம்

ஒரு இராஜ கன்னிகைக்கு வித்தை கற்பிக்கச் சென்ற பில்ஹணன் என்ற மகாகவி, அப்பெண்ணுமேலேயே சிரச்சேத தண்டனைக்காளாகிச் சுகித்த விநோதம். இது சிருங்கார ரஸம் பொருந்தியது.

3-வது நாவல். வக்கீலும் தாசியும் ஒன்றான விநோதம்

இது நகைச்சுவை நிரம்பியது. காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் ஏற்றவாறு அமைந்தது.

4-வது நாவல். எனது இன்பவுலக யாத்திரை

மனோரதத்திலேறி இன்ப உலகு நோக்கிச் சென்ற ஒருவன் மீண்டும் பூலோகத்திற்கே திரும்பிவிட்ட விநோதம். இது புதுவிதமான மனோரத கற்பிதம். அத்யாச்சரியமாயும் படிக்க வெகு சொகுஸாயுமிருக்கும்.

5-வது நாவல். பிரபா ரத்தினம்

பெண் பரிதாபத்திற் சிக்கிய வஸந்தகுமாரநாத் என்ற இளைஞன் அவளுக்குப் பலவிதத்தும் நன்மையே செய்ய முயன்றும், முடிவில் அவளாலேயே தூற்றப்பட்டுப்போன விநோதம். இது அனைவராலும படிக்கத் தகுந்தது.

6-வது நாவல். பர்வத குமாரி

தனக்கே எல்லாம் சொந்தமாய் விடவேண்டுமென்ற பேராசையினால் தூண்டப்பட்ட பர்வதகுமாரி என்ற பெண், பிறரை ஏமாற்ற முயன்று முடிவில் தானே ஏமாப்புற்ற விநோதம். இது அவ்வளவும் புத்தி போதனைகள்.

7-வது நாவல் நீலாம்பிகா

விஷயங்களைச் சுருக்கிக் கடிதம் எழுதப் புகுந்த ஒருவன் வீணாக அநியாய சிக்கலுக்காளான விநோதம். இது வெகு விசித்திரமானது

8-வது நாவல். வீண் அபவாத சயாஜம்

பிரபஞ்ச வாழ்க்கையின் அந்தரங்கமறிந்த நால்வர் ஒன்றுகூடித் தத்தம் அனுபவங்களைத் தெரிவித்த விநோதம். இது வெகு ஸ்வாரஸ்யமாயிருக்கும். உபநாயகி சம்பந்த தோஷங்கள் இனிது விளங்கும்.

9-வது நாவல். ஒயிலாம்பாள

ஆபரணங்களிடத்து அளவற்ற காதல்பூண்டிருந்த ஒயிலாம்பாள் என்ற பெண் அந்த ஆபரணப்பேராசையின் மூலமாகவே, அந்த ஆசையை ஒழித்த விநோதம் இது தற்காலத்திற்கேற்றபடி அமைந்துள்ளது

10-வது நாவல் கமலா சனகதாரா

கமலாபாய் என்ற மகாராணியாருத்தி, கணது குடும்ப ரகசியத்தைக் காக்குஞ் சக்தியின்மையால் பலவாறான துன்பங்களுக்கு ஆளான விநோதம். இது தமிழுலகமே இதுகாறும் கண்டிராத ஒரு பெரிய நவீனகம்.

11-வது நாவல். கணவனை அவமதித்த காரிகை

செல்வச் செருக்கினால் கணவனை யவமதித்த காரிகையொருத்தி புத்தி கற்றுக்கொண்ட விநோதம். இது நிகரிலாத துப்பறியும் நாவல்.

12-வது நாவல். அமரநாதரின் ஆச்சரிய அநுபவம்

கௌரவமான வமிசத்திற் பிறந்த அமரநாதனென்பவர், திடீரென்று தமது மேன்மையனைத்தும் இழந்து செயல் குன்றித் திகைத்த விநோதம். இது சிறந்த துப்பறியும் நாவல்.

13-வது நாவல். காணாமற்போன இராகவலு

ஒன்றுகூடினவர்களே ஒருவருக்கொருவர் எதிர்த்துக்கொண்டு பிறனுக்கு வெட்டிய படுகுழியிலே தாங்களே வீழ்ந்த விநோதம். இதுவெகு நேர்த்தியான துப்பறியும் நாவல்.

☞ இதிலுள்ள எந்தக் கதையை—நாவலை—வாசிப்பினும் அதன் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் லோகாநுபவம் நிறைந்திருக்கக் காணலாம்.

☞ நாவல் என்றால், ஒரு பெரிய கதையைப் பிரஸ்தாபித்து, அதனூடே பல அரிய விஷயங்களை இணைத்து ஒரே கதையாக—அதுவே ஒரு புஸ்தகமாக முடிவுபடுத்துவது வழக்கம். "ஆநந்தகதா கல்பக"த்திலோ இவ்வாறான அநேகம் நாவல்களை ஒன்றாகச் சேர்த்து முடிக்கப்பட்டிருப்பது தமிழ் நாட்டிலேயே இதுகாறும் காணப்படாத ஒரு பெரும் புதுமையேயாகும். அத்துடன் அதனைத் தொடர்ந்து ஐந்துபாகங்கள் காணப்படுவதும், அவ்வைந்தும் பஞ்சரத்தினம் போன்று ஒளிர்வதும், இக்கிரந்தத்தினை இனி வாசிக்கப் புகுவோருக்கு விசேஷித்த உத்ஸாகத்தையும் பயனையும் உண்டுபண்ணுமென்பது திண்ணம்.

☞ இக்கிரந்தகர்த்தா இந்நூலை எழுதப் புகுந்ததின் நோக்கம் பிரபஞ்சத்தின் ஆச்சரியகரமான அநுபவ விநோதங்களைக் கதைகள்—நாவல்கள்—மூலமாக ஜனங்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்பதுதான்.

கதாமோகன ரஞ்சிதம்

நள சக்ரவர்த்தியின் கருணை

முற்காலத்தில் இருந்த நளமகாராஜன் நவத்வீபங்களையும் அதாவது, பிலக்ஷம், குசம், சாகம், சான்மலி, புஷ்கரம், கிரவுஞ்சம், ஜம்பூ, முதலிய ஒன்பது தீவுகளையும் ஆண்டு வந்தாரென்றும் அக்காலத்தில் நியாயம் தவறாது செழித்தோங்கிய தென்றும் புஸ்தகங்களிற் படித்திருக்கிறோம். ஓர் சமயம் நாரதர் இந்த நளசக்ரவர்த்தியின் நீதியைத் தாம் நேரிற்கண்டு திருப்தியடையவேண்டி ஓர் தீவுக்குபோனார். அங்கே ஓடும் ஆற்றில் ஒரு பசு ஜலம் குடித்துக்கொண்டிருந்தது. அதே துறையில் பசுவுக்கு சமீபமாக ஓர் புலி வந்து, தண்ணீர் அருந்திய பசுவின்மேற் பாயவேண்டுமென்னும் கெட்ட எண்ணத்துடன் புருவத்தை நெறித்து வாலை முறுக்கித் தயாராயிருப்பதை நாரதர் பார்த்தார். அந்தக்ஷணமே நளசக்ரவர்த்தி அங்கே அம்பும் வில்லுடன் தோன்றி புலியின் தலையைக் கொய்தெறிந்தார். உடனே நாரதர் ஏனப்பா இந்தப் புலியைக் கொன்றாய் என, நளன் 'ஐயா' இந்தப் புலி பசுவைக் கொல்லவேண்டுமென்ற கெட்ட எண்ணங்கொண்டது. ஆகையால் இதைக் கொன்றுவிட்டேன்' என்றார். நாரதர் அதிசயித்து நளன் வசிக்கும்படியான நிஷதபுரிக்கு அந்தக்ஷணமே வந்து கொலுமண்டபத்தில் நுழைந்தார். அங்கே நளசக்ரவர்த்தி சகல சிற்றரசர்களும் வித்வான்களும் சேனாதிபதிகளும் மந்திரிமார்களும் புடைசூழ சிம்மாஸனத்தில் இருந்தார். நாரதரைக் கண்டவுடன் எழுந்து ஓடிவந்து நளன் நமஸ்காரம் செய்தார். நாரதர் 'ஓ அரசனே உன் ராஜ்யத்தில் அநியாயமே மிகுந்திருக்கிறது. ஒரு தீவில் பசுவும் புலியும் ஜலம் குடித்துக்கொண்டிருக்கையில் ஒருவன் ஓடிவந்து அக்கிரமமாக அந்தப் புலியைக் கொன்றுவிட்டான். அவனுக்கு நீ என்ன தண்டனை விதித்தாய்' என்றார். அதற்கு நளன் சுவாமி தங்கள் முன்னிலையில் நான் புலியின் கெட்ட எண்ணத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறேன். அந்தப் புலி பசுவைக்கொல்ல யத்தனித்தது. ஆகலின் அதை நான் கொன்றது நியாயம் என்றார். உடனே நாரதர் நளசக்ரவர்த்தியின் கர்மயோக மகிமையைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டார்.

பட்டணத்துக்குப் பாடப்போனவர்கள்

ஒரு ஊரில் ஒரு மனிதன் கழுதையொன்று வைத்திருந்தான். அந்தக் கழுதை தன்னால் வஞ்சனையில்லாமல் அம்மனிதனுக்கு நெடுநாள் வேலை செய்துவந்தது. வெகுகாலம் உழைக்கவே உடம்பிலிருந்த சத்துவமெல்லாம் போய் அக்கழுதை வேலைக்கு உதவாமற்போயிற்று. அதனால் அதனுடைய எஜமானன் இனி இந்தக் கழுதையால் யாதொரு உதவியுமில்லை; இதைக்கொன்றால் இதன் தோலினாலாவது ஏதேனும் கொஞ்சம் லாபமுண்டாகுமோவென்று ஆலோசித்தான். அது தெரிந்து அந்தக் கழுதை இப்போது இங்கே நமக்கு நல்லகாலமில்லை; பட்டணத்திற்குப் போய் அங்கேதான் ஏதாவது பிழைப்பு தேடிக்கொள்ள வேண்டுமென்றெண்ணி அவ்வூரைவிட்டு ஓடிப்போயிற்று. போகும்போது பட்டணத்துப் பாடகனாக வேண்டுமென்று எண்ணிக்கொண்டே போயிற்று. சிறிது தூரம் போகையில் வழியோரத்தில் மிகவும் உழைத்து ஓய்ந்துபோனது போல வாயைத் திறந்துகொண்டு வேட்டை நாயொன்று நின்றது; அதைக் கண்டு கழுதை அதனண்டைபோய் ஏன் நீ இப்படி வாயைத் திறந்துகொண்டு பாதையோரத்தில் நிற்கிறாய் என்று கேட்டது.

அதற்கு அந்த நாய் ஐயா! நான் என் தலைவிதியை என்னென்று சொல்வேன்! இத்தனை நாள் செய்த வேலையினால் தேக வலிமையும் குறைந்து தள்ளாத வயதும் வந்துவிடவே இன்னும் வேட்டைக்குப்போக என்னாலாகவில்லை. நான் உபயோகமற்றவனாய்ப் போனேனென்று தெரிந்து என் எஜமானன் என்னை உயிர்மானப் புடைத்தான், அதனால் ஓடிவந்துவிட்டேன். இனி எவ்விதமாய் இரை தேடிப் பிழைப்பேனோ தெரியாதென்றது.

அதைக் கேட்டுக் கழுதை, நல்லது; நானொன்று சொல்லுகிறேன் கேட்கிறாயா? நான் பட்டணத்துப் பாடகனாக வேண்டுமென்று பட்டணத்துக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறேன். என்னோடுகூட வர உனக்கு விருப்பமுண்டா? அங்கே போய் நான் வீணையெடுத்து வாசிப்பேனானால் நீ கடவாத்தியம் வாசிக்கலாம் என்று சொல்ல, நாய் சந்தோஷமாய் அதற்குச் சம்மதிக்கவே இரண்டுமாய்க் கூடிப் பட்டணத்துக்குப் போயின.

அவை அங்கிருந்து போகையில் சிறிது தூரத்துக்கு அப்பால நடுவழியில் பூனையொன்று தலையைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தது. அதைக் கண்டு கழுதை ஓ கிழப்பூனையே! ஏன் இப்படி நீ

தலையைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறாய்? உனக்கு என்ன துன்பம் நேர்ந்ததென்று கேட்க, பூனை, ஐயா! கழுத்து முறிந்துபோன பிறகு எவனுக்குத்தான் உற்சாகமிருக்கும்? எனக்கு வயதாய்ப் போகவே என் பற்களெல்லாம் தளர்ந்து பலவீனமாய்ப்போயின. ஆகையால் எலிகளைத் துரத்திப்பிடிக்க எனக்குச் சக்தியில்லை. அடுப்பங்கரையில் குளிர் காய்ந்துகொண்டு உட்கார்ந்திருக்க என்னாலாகுமேயொழிய மற்றப்படி ஒரு காரியமும் செய்யமாளாது. அதனால் என் வீட்டுக்காரி என்னைப் புடைத்துத் தண்ணீரில் அமிழ்த்த எத்தனிக்கவே நான் ஓடிவந்து விட்டேன். இனி நான் பிழைக்கவேண்டியவழி என்னவோ தெரியவில்லை என்றது.

அதைக்கேட்டு அவை, ஆனால் நீயும் எங்களோடுகூடப் பட்டணத்துக்கு வருவாயா? உனக்குத்தான் இராத்திரிகளில் பாட்டுப்பாட நன்றாய்த் தெரியுமே. நீயும் ஒரு பட்டணத்துப் பாடகனாகலாம்; எங்களுடன் வாவென்று அழைக்க, பூனையும் அதற்கு உடன்பட்டு அவைகளோடு கூடவே போயிற்று. இம்மூன்று நாடுசுற்றிகளும் அங்கிருந்து பட்டணம் நோக்கிச் சென்றன. சிறிது தூரத்தில் நடுவழியே ஒரு புலத்தில் சோழியொன்று தன் வலிமையெல்லாம் கொண்டு கூவிக்கொண்டிருந்தது. அதனண்டைபோய், நீ இப்படித் தொண்டை கிழியும்படி விடிய யாமம் முதல் கத்துகிறாயே; எனிப்படி வருத்தப்படுகிறாய் என்று கழுதை கேட்கக் கோழி, வருங்காலத்தின் குறி எனக்கு நன்றாய்த் தெரியுமாதலால் அதை யாவர்க்கும் தெரிவிப்பதற்காக நான் இப்படிக் கூவுவது வழக்கம். அதிருக்கட்டும்; இப்போது நாளை ஞாயிற்றுக்கிழமை யாரோ புதியதாய் விருந்தினர் வருகிறாரென்று அதற்காக இவ்வீட்டுக்காரி என்னிடத்தில் சிறிதும் தயையில்லாமல் என்னையே கொன்று விருந்தளிக்கக் காத்திருக்கிறாள். இன்று சாயங்காலம் உயிர்போகப் போகிறதேயென்று துக்கித்துக் கத்துகிறேன் என்று சொல்லிற்று.

கழுதை அதைக்கேட்டு ஆனால் நீயும் எங்களோடு கூடவே வந்துவிடு; நீ பார்வைக்கு வெகு அழகாயிருக்கிறாய்; எங்கே போனாலும் உனக்கு நல்ல பிழைப்பு கிடைக்கும்; மேலும் உன் குரல் வெகு மதுரமாயிருப்பதால் நாம் எல்லோரும் கூடிப் பாடினால் வெகு நன்றாயிருக்கும்; பட்டணத்துக்குப் பாடப்போகலாம் வாவென்று அழைக்க, அதுவும் அதற்கு உடன்படவே அவை நான்கும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து புறப்பட்டுப் போயின. அவை நினைத்துப் போன பட்டணம் வெகு தூரத்திலிருந்ததனால் அன்றைய தினமே அவ்விடம் போய்ச் சேரக்கூடாமல் மாலைவேளையில் ஒரு காடு

போய்ச் சேர்ந்து அன்றிரவை அங்கேயே யொழிக்க நினைத்தன. கழுதையும் நாயும் ஒரு பெரிய மரத்தின் கீழே படுத்தன; கோழியும் பூனையும் அம்மரத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டன. கோழி மாத்திரம் உச்சிக் கிளையில் ஏறிக்கொண்டு அங்கேயே ,சுகமாயிருந்தது. தூக்கம் வருவதற்கு முன் அது நாற்புறமும் நன்றாய்ச் சுற்றிப் பார்க்க, ஒரு புறத்தில் கொஞ்சந் தூரத்துக் கப்பால் சிறிதாய் விளக்கு வெளிச்ச மொன்று தெரியக்கண்டு தன் தோழர்களைக் கூவியழைத்து, இதோ அருகாமையில் வெளிச்ச மொன்று தெரிகிறது; சமீபத்திலேயே ஒரு ஊர் இருப்பதுபோல் காண்கிறதென்று சொல்லக் கேட்டுக் கழுதை அப்படியானால் நாம் எல்லாரும் எழுந்து அங்கேயே போய்ச் சேருவோம்; இங்கே மேயப் புல்லுகூட நன்றாயிருக்கவில்லை என்று சொல்ல நாயும், ஆம்; அவ்விடத்துக்குப் போவது தான் சரி; அங்கே போனால் பசையோடு கூட எலும்புகள் விழுந்து கிடக்கும்; எடுத்து கடிக்கலாம் என்றது. அப்படியே அவை எல்லாம் எழுந்து அந்த விளக்கு வெளிச்சத்தை நோக்கிச் சென்றன. போகப்போக அவ்விடம் நெருங்கவே வெளிச்சமும் அதிக ஒளியாய்ப் பிரகாசித்தது. அவ்விடம் திருடர்களெல்லாம் இரவில் வந்து கூடும்படியாக நடுகாட்டிலே கட்டிக் கொண்டிருந்த ஒரு குடிசை; இவை நான்கும் அவ்விடம் போய்ச் சேர்ந்தபோது அவ்வீட்டுக்குள் திருடர்களெல்லாம் வந்து சேர்ந்து உணவு அருந்துகிற தருணமாயிருந்தது. இவையெல்லாம் அவ்வீட்டோரத்திலே போய் நின்ற பிறகு, அவைகளுள் கழுதை மிகவும் பெரிய பிராணியாதலால், அது சாளரத்தின் வழியாய் எட்டிப் பார்த்தது. அதைக் கண்டு கோழி, ஒ வெள்ளைக் குதிரையே உள்ளே என்னதெரிகிறது? அங்கே என்ன விசேஷம்? என்று கேட்டதற்கு,கழுதை, இங்கேயா கலங்களில் புசிக்கப் பலவித மதுரமான பண்டங்களும் பானவகைகளும் வைத்துக்கொண்டு அதைச் சுற்றிப் பல திருடர்கள் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லக் கேட்டுக் கோழி, அப்படியா , ஆனால் இது தான் நல்ல தருணம்; நாம் எல்லாரும் உள்ளே போக வேண்டுமென்றது.

ஆம்,ஆம்' எனக்குக் கூட அதுதான் விருப்பமாய் இருக்கிறது என்று தை சொல்ல, அவையெல்லாம் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து, அந்தத் திருடர்களைத் துரத்திவிட்டுத் தாம் எல்லாம் உள்ளே புகுவதற்குத்தகுந்த உபாயம் என்னவென்று ஆலோசிக்கலாயிற்று. சிறிதுநேரம் ஆலோசித்துக் கடைசியில் ஒருவிதமாய்த் தீர்மானம்செய்தன. அதன்படியே கழுதை தன் முன்னங்கால் இரண்டையும் ஜன்னலின்மேல் தூக்கிவைத்துக் கொண்டு கீழேநிற்க, நாய் அதன் முதுகில் ஏறிக்கொண்டது. பூனை நாயின்மேல் ஏறிக்கொள்ள, கடைசியில் கோழி பறந்தெழும்பிப் பூனையின்மேல் உட்

கார்ந்தது. இவ்வளவானபிறகு அவைகளின் சங்கேதப்படியே எல்லாம் ஒன்றாய்ச்சேர்ந்து பாட்டுப்பாட ஆரம்பித்தன. கழுதை ஊளையிட்டது. நாய் குரைத்தது; பூனை உறுமிற்று; கோழிகூவிற்று. இவை ஒவ்வொன்றும் அததற்குள்ள பலத்தையெல்லாங் கொண்டு அந்தச் சாளரங்கூடப் பிளந்துபோம்படி உரத்துக்கூவின. ஒருநாளும் இல்லாத இந்தப் புதுமையான கூச்சலைக்கேட்டுத் திருடர்களெல்லாரும் மிகவும் பயந்து திகிலடைந்து உடனே எழுந்து, பூதமோ பேயோ பிசாசோ வந்திருக்கிறதென்று மனநடுங்கி ஓடிப்போனார்கள். சுவரோரத்தில் வந்து நின்றிருந்த நான்கு கூட்டாளிகளும் உடனே உள்ளே நுழைந்து கலங்களில் வைத்திருந்த உணவுகளையெல்லாம் ஒருமாதப் பட்டினி கிடந்தவைபோல் அதிக ஆவலோடு ஒரு நிமிஷத்தில் தின்று விட்டன.

அவை நான்கும் நன்றாய்த் தின்றனபிறகு தந்தமக்கேற்ற விடத்தில் படுத்துக்கொண்டன; முற்றத்தில் பரப்பியிருந்த வைக்கோலில் கழுதை படுத்துக்கொண்டது; நாய் ஒரு கதவின்கீழே சுருட்டிக்கொண்டது. கோழி உயர எழும்பி ஒரு தூலத்தின் மேல் மடங்கிற்று. வழி நடந்துவந்த அலுப்பினால் எல்லாம் படுத்தவுடனே அயர்ந்து தூங்கிப்போயின; உடனே விளக்கும் தானே நின்றுபோயிற்று.

இராத்திரி யாவும் மெய்மறந்து தூங்குகிறவேளையில், ஓடிப்போய் வெகுதூரத்திலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த திருடர்கள் தங்கள் வீட்டில் விளக்குவெளிச்சம் நின்றுபோயிருப்பதையும், ஒரு சத்தமுமின்றி அமைதியாயிருப்பதையும் கண்டார்கள். அது தெரிந்து அவர்களுடைய தலைவன், நாம் ஏதோ ஒரு கூச்சலைக்கேட்டு இப்படித் திகில் பிடித்திருக்கலாகாது என்று சொல்லி மிக்க சமர்த்தனான ஒரு வீரனை அழைத்து, நீ போய் நமது வீட்டில் நடக்கிற செய்தியென்ன பார்த்துவாவென்று சொல்லியனுப்பினான். அப்படியே ஆகட்டுமென்று அவன் புறப்பட்டுத் தங்கள் வீட்டிற்குப்போய் கம்மென்று ஓசை யடங்கியிருக்கக்கண்டு உள்ளே புகுந்து, வெளிச்சமில்லாமையால் விளக்கேற்றுவதற்காகச் சரேலென்று அடுப்பண்டைபோய், அங்கே பளபளவென்று பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்த பூனையின் கண்ணைக் கொள்ளிக்கட்டையென்றெண்ணி அதன் மேல் ஒரு கந்தகவர்த்தியைக் கொண்டுவைத்து விளக்கேற்றப்பார்த்தான். குச்சைக்கொண்டு அவன் தன் கண்ணைக் குத்துவதாக நினைத்துப் பூனை உடனே அவன் மேற்பாய்ந்து பற்களாலும் நகங்களாலும் அவன் உடலை நன்றாய்ப் பீறி ரத்தம் பெருகச்செய்தது. அதைக்கண்டு அவன், ஐயோ! இதென்னவென்று பயந்து புறக்கடைவழியாய் ஓடிப்போகப்பார்த்தான்.

அங்கேபோய் கதவைத்திறக்கையில் அதன் கீழே படுத்திருந்த நாய் எழுந்து அவன்மேல் தாவிக் காலை நன்றாய்க் கவ்விப்பிடுங்கிற்று. ஓகோ! இதென்ன சங்கட மென்று முற்றத்திலிருந்த வைக்கோலின்மேற் குதிக்க அங்கே படுத்திருந்த கழுதை பின்னங்காலால் விண் விண்ணென்று நான்கு உதை உதைத்தது. இவ்வளவு மாத்திரமேயோ? இந்த ஆரவாரத்தினால் உத்திரத்தின்மேல் படுத்திருந்த கோழி விழித்துக்கொண்டு சிறகடித்துக்கூவ ஆரம்பித்தது.

இவைகளையெல்லாம் பார்க்கவே அந்தத் திருடன், இதென்ன விபரீதம்! இப்படிப்பட்ட சங்கடத்தை நான் ஒருநாளும் அனுபவித்ததில்லையேயென்று மனம் பதைக்கப்பதைக்க ஒரே ஓட்டமாய் ஓடித் தன் எஜமானனிடம் சேர்ந்தான். அவனைப்பார்த்து அந்த எஜமானன் வீட்டில் நடக்கிற விசேஷம் என்னவென்று கேட்க, அவன் ஐயா! அதை நான் என்னென்று சொல்வேன்! நமது வீட்டில் அநேகம் பேய்கள்வந்து குடிகொண்டிருக்கின்றன. ஒரு புறத்தில் ஒன்று வாளாயுதத்தைக்கண்டு என் உடம்பு முழுதும் பீறிற்று; முகத்தில் எலும்புகூட முறிந்துபோயிற்று. கதவண்டையொன்று கத்தியும் கையுமாய் உட்கார்ந்திருக்கிறது. அங்கே போனவுடனே அது என் காலைவெட்டப் பார்த்தது. அதினின்று மெதுவாய்த் தப்பித்துக்கொண்டு கொஞ்சம் அப்பால் ஒதுங்கினேன்; நடுவீட்டில் பெரும்பூதம் ஒன்று கையில் இருப்புத்தடியை வைத்துக்கொண்டு இடிப்பொடியப் புடைத்தது. இவை மாத்திரமேயல்ல; இறப்பில் நியாயாதிபதி ஒருவன் உட்கார்ந்திருக்கிறான். அவன் என்னைப் பார்த்தவுடனே, பிடித்துவா இங்கே அந்தத் திருடனை; பிடித்துவா என்றது. அது தெரிந்து நான் திரும்பிப்பாராமல் ஒரு குதியாய்க் குதித்து ஓடிவந்துவிட்டேன் என்றான்.

அந்த அதிசயமான நடத்தையைக் கேட்டுத் திருடர்கள் எல்லாரும் பயந்தாலும், பெருத்த அபாயமொன்றுமில்லாமல் இவ்வளவோடு தப்பினோமேயென்று சந்தோஷமடைந்து அப்படியே நடுக்காட்டில் ஓடிப்போனார்கள். மறுபடி அவ்வீட்டுக்குத் திரும்பவேயில்லை. பட்டணத்துப் பாடகர்கள் பெற்ற பாக்கியத்தைப் பாருங்கள்! அன்றுமுதல் கழுதையும் நாயும் பூனையும் கோழியும் ஆகிய நான்கும் நாளுக்குநாள் தங்களால்கூடிய வரையில் உழைத்து வேலைசெய்து வெகு க்ஷேமமாய் அங்கேயே குடிகொண்டிருந்தன.

3. கதவு சாத்து.

பெரியோர்கள் எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலும் எந்தக்காரியஞ் செய்தாலும், எந்தப்பேச்சுபேசினாலும் அவ்வப்போது வாய்க்கிறதருணங்களில் சிறுவர்களுக்குச் சிற்சிலவாய் இயன்றமட்டும் நீதிகளைக் கற்பிப்பதிலேயே கண்ணுயிருப்பார்கள். இப்படிச்செய்து சிறுவர்களைக் காக்காத பெரியோர்கள் அவர்களுக்குப் பகைவர்களேயன்றி வேறல்ல. பிள்ளைகளுக்கு எளிதிலேயே நீதி கற்பிக்கும் விதம் இத்தன்மையதென்று அடியில் குறிக்கிற சம்பாஷணையால் தெளிவாய்த் தெரியவரும்.

மாரிகாலத்தில் ஒருநாள் ஒரு கிழவன் தன்வீட்டு நடைத்திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்தான். அப்போது சில்லென்று குளிர்ந்த கீழ்காற்று வீசவே, அவன் அந்தக் குளிரைத் தாளமாட்டாமல் அண்டையிலிருந்த தன் பேரப்பிள்ளையை அழைத்து: குழந்தாய்! கதவைச்சாத்தென்றான். அம்மகன் அதைக் கவனியாமல் விளையாட்டுத்தனத்தால் பராக்காயிருக்கவே பாட்டன் மறுபடியும் பேரனைக்கூவி, அப்பா! கதவைமூடு என்றான். அச்சிறுவன் அதையும் கவனியாமல் எங்கேயோ ஒரு மூலையைப்பார்த்து நிற்கவே, கிழவன் அவனைக் கொஞ்சம் அதட்டியழைத்து: அடா! கதவை மூடென்று நான் பலதரம் சொல்லுகிறேன்; நீ எங்கேயோ பார்த்து நிற்கிறையே; எனக்குக் குளிரால் உடம்பு நடுங்குகிறதே என்றான். அதன்மேல் நடந்த சம்பாஷணையாவது:

பேரன்:— ஐயா! நான் விளையாட்டுப் புத்தியால் தங்கள் பேச்சைக் கவனியாமற் போனது பிசகுதான். இப்போது மாத்திரம் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்; இனிச் சரியாய் நடக்கிறேன்.

பாட்டன்:—குழந்தாய்! நான் இப்போது என்னவோ சொல்லுகிறேனென்று என்னிடத்தில் நீ கோபங்கொள்ளாதே. இப்போது நான் சொன்னபேச்சு உனக்கு ஒரு நற்புத்தி போதிக்கின்றது. நீ உன் வாழ்நாளில் பிறருடைய சவுக்கியத்தையே பெரிதாய்ப் பார்த்து வரும்படியாகக் கற்கவேண்டும். இதுமாத்திரமேயல்ல, இந்தச் சிறு விஷயத்திற்குச் சொன்ன செய்தி இன்னும் பெருத்த பல விஷயங்களுக்குக்கூட மிகவும் உபயோகமாகும். இந்த வீட்டுவாயிற் கதவு மாத்திரமேயல்லாமல், நீபத்திரமாய்த் திறவாமல் மூடிவைக்கவேண்டிய வேறு சில கதவுகளுமுண்டு.

பே.— அவை எவ்வகைக் கதவுகள் ஐயா?

பா.— ஒருநிமிஷம் இங்கே உட்கார்; அவற்றுள் சிலவற்றை உனக்கு எடுத்துச்சொல்லுகிறேன்.

"திட்டு முதலிய கெட்டபேச்சுகளும், துஷ்டச் சிறுவர்களுடைய துராலோசனைகளும் உள்ளே வந்து புகாதபடி உன் காதுகளின் கதவைக் கவனமாய் மூடிவைக்கவேண்டும்; இல்லாவிட்டால் நீ சுகப்படமாட்டாய். எப்போதாவது ஒருதடவை கொஞ்சம் அஜாக்கிறதையாய் உன் காதில் அவற்றிற்கு இடங்கொடுப்பாயானல் பின்பு அவை ஒருபோதும் வெளியே போகாமல் இன்னும் தன் நேசர்களையும் அநேகமாய் உள்ளே வரவழைத்துக்கொள்ளும்.

"இப்படியே உன் கண்களின் கதவுகளைப்பற்றியும் நீ கொஞ்சம் கவனமாயிருக்கவேண்டும். கெட்ட விஷயங்கள் வீண்கதைகள் முதலியவை அடங்கிய புத்தகங்களைப் பார்க்கக்கூடாது. அவைகளைப் பார்க்கத்தலைப்பட்டால் அவசியமான படிப்பில் ஆதரவு குறைந்து கடைசியில் மூடனாய் ஒன்றுக்கும் உதவாமற்போவாய். மேலும் கெட்ட காட்சிகளைப் பாராமல் கண்ணை மூடிக்கொள்ளவேண்டும்; இல்லாவிடில் விவேகமற்று அழிந்து போவாய். இவை மாத்திரமேயன்று; விற்பனைக்காகக் கடைத்தெருவில் பரப்பிவைத்திருக்கும் அற்புதப்பொருள்களிடத்தில் அதிகமாய்க் கண்ணைத் திறந்து விடக்கூடாது. அப்படிச்செய்தால் கையில் ஒருதுட்டு சேர்க்கவேண்டியவழியும் இன்னதென்று தெரியாமற்போம்; பஞ்சை பரதேசிகளுக்குப் பொருள்கொடுத்து உதவுவதற்கும் கையில் காசு கிடைக்காது.

"முக்கியமாய் உன் உதடுகளாகிய கதவுகளைப்பற்றி நீ மிகக் கவனமாயிருக்கவேண்டும; ஏனெனில் அந்தக்கதவுகள், காது கண் இவற்றின் கதவுகளை உறுத்தியடித்துத்திறக்கச்செய்வதான பல கெட்ட விஷயங்களை அதிகமாய் உபயோகிக்கின்ற ஓரிடத்தைப் பத்திரமாய்க் காக்கின்றன. அந்தக் கதவுகள் தமக்குத்தாமே வெகு சுலபத்தில் திறந்துகொள்ளுந் தன்மையுடையவை. ஆதலின் நாமும் அந்த வாயிலைப் பத்திரமாய்க் காத்துக்கொண்டிராமல் கொஞ்சம் உபேட்சைசெய்துவிட்டால்,

> "தீயினுற் சுட்டபுண் ணுள்ளாறு மாறுதே
> நாவினுற் சுட்ட வடு"

என்கிறபடி பலபேர்க்கு மனவருத்தம் உண்டாக்கத்தக்கவையும், தனக்கே கெடுதிவிளைக்கத்தக்கவையுமான பல துர்ப்பாஷைகள் தாமேவெளிப்படும். ஆதலால் நீ உனக்குவேண்டிய அறிவாவது, அல்லது நன்றாய்ப் பேசவதற்கு வேண்டிய பல விஷயங்களாவது பூர்த்தியாயத் தேடிக்கொள்கிறவரையில் நீ அதைத் திறவாமல் மூடிவைப்பாயாகில் மிக்க நன்மையடைவாய்.

இவற்றையெல்லாம் நீ காப்பது ஒரு பெரிய காரியமன்று. உன் தேகத்தின் உட்புறத்திலிருக்கிற மனதின் கதவை இமைகொட்டாமற் காப்பதே மிக்க வருத்தமான காரியம். துராசை முதலியவை மனதில் வந்து புகாதபடி அந்தக் கதவு காக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட கெட்ட எண்ணங்கள் ஒன்றும் உள்ளே நுழையாமல் மனசாட்சி, வாசற் காப்போனாய்க் காத்துக்கொண்டிருக்கும். அதன் வலிமையையுந் தடுத்து எதாவது ஒன்று உள்ளேபுகத் துணியுமானால் அத்தருணத்தில் அது பலதடவை உறத்தியுறுத்தி நமக்குத் தெரிவிக்கும். அதன் அறிவிப்பை நாம் அலட்சியஞ் செய்தால் அதுவும் நம்மிடத்தில் உதாசினமாய்க் கடைசியில் கண்டவர்களுக்கும் வழிவிட்டுக் கண்ணயர்ந்துபோம். ஆதலால் அப்படி ஒருநாளும் நேராமலிருக்கும்படி நாம் ஜாக்கிரதையாய் இருப்பதுடன் கடவுளையும் பிரார்த்திக்கக் கடவோம். சர்வலோகரக்ஷகனாகிய ஜெகதீசனுடைய பொற்றாமரையடிகளைப் போற்றுவாருக்கு ஒரு குறையும் உண்டாகாது. இதைவிட வேறென்ன நான் உனக்குச் சொல்லப் போகிறேனென்றான். அதைக் கேட்டுப் பேரன் பாட்டன் சொற்படி நடந்து பெருமையாய் வாழ்ந்திருந்தான்.

நிவேதிதை.

நிவேதிதை யென்னும் ஆங்கிலேய ஸஹோதரி தன் கதையை ஒருவாறு சுருக்கி அடியில் வருமாறு கூறுகிறார்.

“ நான் ஆங்கிலேய ஜாதியிற் பிறந்து ஆங்கிலேயரிடம் வளர்ந்தவள். 18 வயதுவரை எனக்கு இங்கிலீஷ் சிறுமிகளுக்குக் கற்பிக்கும் பாடங்களையே கற்பித்தார்கள். கிறிஸ்துமதக் கொள்கைகள் வெகு எளிதாக என் மனதிற் புகுந்தன. எனக்கு இளவயது முதல் தெய்வத்யானத்தில் விருப்பம் அதிகம். இயேசுநாதரிடம் நான் அன்புடையவளாயினும், அவர் மனிதர்களை யிரக்ஷிக்கவேண்டி சிலுவையிலடிபட்டு மரித்தாரென்பதைக் கேட்க என் மனம் ஒப்பவில்லை. அதுமுதல் கிறிஸ்துமதக் கொள்கைகளில் கொஞ்சம் அவநம்பிக்கை பிறந்தது. அநேக சங்கதிகள் உண்மைக்கு விரோதமாய்த் தோன்றின. சுமார் 7 வருஷங்கள் வரை என் மனதில் இந்தக் குழப்பமிருந்தது. ஆயினும் உண்மையை யறிய வேண்டும் என்னும் ஆவல்மட்டும் என் மனதைவிட்டு அகலவில்லை. சில ஸமயங்களில் கோயிலுக்குப் போவதில் பயனில்லையென்று நின்றுவிடுவேன். மனதுக்கு ஒருவித அஸமாதான முண்டாகும். அதைத் தீர்த்துக்கொள்ளவேண்டி உடனே கோயிலுக்குச் சென்று எல்லோரையும்

போல் முழங்காலிட்டு சேவனையாராசிப்பேன். அப்போதும் என் மனம் சாந்தியடையாது ஒருவித அசந்துஷ்டி என் சித்தத்திற் குடிகொண்டே யிருக்கும். ஆகவே நான் தத்வ சாஸ்திரங்களைக் கற்கலானேன். பூமி எப்படி உண்டாயிற்று? அதிலுள்ள வஸ்துக்கள் எவ்வாறு தோன்றின என்பதைப்பற்றிக் கூறும் (Natural Science) இயற்கை சாஸ்திரத்தைக் கற்றதில் அதிலுள்ள விஷயங்கள் முரண்படாமலிருக்கக் கண்டு ஸந்தோஷித்தேன். ஆயினும் அந்த சாஸ்திரத்தைப் படிக்குந்தோறும் எனக்கு கிறிஸ்து மதத்தில் ஏற்கெனவே உண்டான அவநம்பிக்கை பலப்பட்டது. இவ்வாறிருக்கையில் அதாவது 25 வது வயதில் பௌத்தமத சரித்திரத்தைப் படிக்க நேர்ந்தது. இந்தக் குழந்தை இயேசு குழந்தையுண்டாக வெகுகாலத்துக்கு முன்னரே ஜனித்து மோக்ஷத்துக்கான வழியைத்தேடி பௌத்தமதத்தை ஸ்தாபித்ததென்றறிந்து அம்மத கிரந்தங்களைப் படித்தேன். மூன்று வருஷங்கள்வரை அக்கிரந்தங்களைப் பயின்று வந்ததில் இயேசு மதத்தைவிட புத்தர் மதமே சிறந்ததென்று தெரியவந்தது. இப்படியிருக்கையில் லார்டு ரிப்பனுடைய பந்து ஒருவர் என்னைத் தேத்தண்ணீர் அருந்தும்படி அழைத்தார். அப்போது இந்தியாவிருந்து ஒரு ஸ்வாமி வந்திருக்கிறாரென்றும் அவர் மூலமாய் உண்மையறிய முடியுமென்றும் கூறினார். இந்த ஸ்வாமிதான் விவேகாநந்தர் எனனும் மகான். இந்த ஸ்வாமிதான் எனக்குக் குருவாக விளங்கினவர். இவருடைய போதனைகள் என் மனதில் தோன்றிய ஸம்சயங்களை நிவர்த்தி செய்தன. அதுமுதல் எனக்கு மனோசாந்தி உண்டாயிற்று. ஓகோ! ஒருமுறை இரண்டுமுறை ஸ்வாமிகளுடன் பேசியதால் எனனுடைய சந்தேகம தீர்ந்ததென்றெண்ணவேண்டாம். அவருடன் வெகுநேரம் தர்க்கம் செய்தேன். அவருடைய உபந்யாசங்களைப் பலமுறையும் படித்தேன். ஒரு வருஷம் அவரிடம் அநேக தத்வங்களை உபதேசமுறையால் கற்றுக்கொண்டபின், என் ஸந்தேகங்கள் பறந்தன. நிச்சயஞான முண்டாயிற்று. உடனே யோகிகளைத் தரிசிப்பதற்காக இந்தியாவுக்கு வரும்படி ஸ்வாமிகள் ஆக்ஞாபித்ததால் இங்கு வந்தேன். ஆரியமதமே சிறந்ததென் றறிந்தேன்.

எனக்கு இந்தியாவினிடம் பிரீதி அதிகம். ஏன்? இந்தியாவில்தான் ஸர்வோத்கிருஷ்டமான மதம் ஏற்பட்டது. ஹிமாசலம் என்னும் பிரம்மாண்ட மலை இந்தியாவிலேதான் இருக்கிறது. விசித்திரமான கண்காக்ஷிகள் இந்தியாவில் விசேஷமாயுண்டு. குடும்ப சுகமும் ஸ்வயநலத்தைப் பாராட்டாத ஸ்திரீகளும், இலகுவான காலக்ஷேபமும் இந்தியாவிலுண்டு. தாயும் பாட்டியும் தங்களுடைய சிரமத்தைப் பாராட்டாமல் குழந்தைகளின் க்ஷேமத்திலேயே கண்ணாயிருக்கிறார்கள். ஆ! என் சகோதரிகளே, உங்களுடைய புராண இதிகாஸங்களைப் படியுங்கள். மேல்நாட்டாராகிய எங்கள் பாஷ்யங்கள் உயர்ந்தவையல்ல. உங்களுடைய கிரந்தங்களே சிலாக்கியம். மேல்நாட்டாரின் நாகரீகமும் அபரிமிதமான செலவும், இங்கிலீஷ் கல்வியும், உங்களுடைய உன்னதமும் புராதனமுமான ஆசார சம்பிரதாயங்களைக் கெடுக்காதபடி ஜாக்கிரதையாயிருங்கள். நான் இத்தேசத்தை ஸ்வீகாரம் செய்துகொண்டதால் எனக்கு நீங்கள் எல்லோரும் ஸஹோதரிகளே. என் பரமகுருவாகிய ஸ்வாமி விவேகாநந்தரின் வழியைப் பின்பற்றி எல்லோருக்கும ஹிதத்தைச் செய்வது என் கடமை. அவருடைய வேலையை நான் முடிக்க முயலுகிறேன்.

கர்ண—துரியோதனர்களின் தர்மம்.

“கொடுத்தல் பிறவிக்குணம்.” ஒருவனுக்குக் கொடுக்குங்குணம் வருவது கஷ்டம். எத்தனையோ மண்டலீகர்கள் தம் பொருளை எழைகட்குக் கொடுத்துதவாமல் பூமியிற் புதைத்துவிட்டிறந்துபோயினர். சிலர் பொருளைப்புதைத்து மற்றொருகால் அதனை எடுக்கச்சென்று அகப்படாமல் வருந்துகிறார்கள். இத்தகைய கொடும்பாவிகள் கண்ணில் அப்பொருளைக் காட்டக்கூடாதென்று பூமிதேவி மறைத்துவிடுகிறாள் போலும். தமக்கொருவரும் நிகரின்றி பிரபஞ்ச முழுதும் கட்டியாளினும், அளகேசனையொத்த சம்பத்துடையவராயினும் கொடுக்குந்தன்மையிற் பூஜ்யராகிறார்கள்.

***

“அறஞ்செய விரும்பு” என்று ஒளவையார் சொன்னார்; ‘நமக்கதுதெரியாதா’ வென்பாரு முளர். எல்லார்க்குந்தெரியும், தெரிந்தும் செய்வோர் மாத்திரம் சிலரே. என்? அதன் உண்மை யறியாமையினால். அறத்தின் உண்மை யறிந்தோரும் அறஞ்செய்யாதொழிகின்றனரே. என்? சீவகாருண்யமின்மையினால். சீவகாருணிய மென்பது யாது? உயிர்கள்மேல் வைக்கத்தகுங் கருணை; அதாவது உயிர்களிடத்து இரக்கம். உயிர்களிடத்து இரக்கம் வைப்பதெதற்கு? உலகிலுள்ள உயிர்களெல்லாம் பக்தவத்ஸலனாகிய ஒரே பரமபிதாவின் பிள்ளைகள். ஒரே பிதாவின் பிள்ளைகளாகிய உயிர்களெல்லாம் சகோதரர்கள். ஒரு குடும்பத்தில் சில சகோதரர்களிருப்பின் ஒருவருக்கொருவர் அன்புடையவராயிருக்கின்றனர். ஒருவருக்கு ஒரு துன்பம் வந்த காலையில் மற்றச் சகோதரர் அத்துன்பம் தங்களுக்கு வந்ததாக நினைத்து வருந்துகிறார்கள். இது உலகியற்கை. நேற்றுப்பிறந்து, இன்றிருந்து, நாளையழியும் அநித்திய வாழ்வாகிய இகத்திலுள்ள தந்தைக்குப்பிறந்த சகோதரர்களிடத்தில் ஒருவன் இவ்வளவு அன்பும் இரக்கமும் வைப்பானாயின்; என்றும் அழிவில்லாத நித்திய வாழ்வாகிய பரலோக பரமபிதாவின் திருவருளாற் பிறந்த சகோதரர்களாகிய சர்வசீவர்களிடத்தும் எத்தகைய அன்பும் அருளும் இரக்கமும் காட்டவேண்டியவனாவான்? இதனை மறந்து அந்தோ! இவ்வுலகில் அறத்தை மறுத்துவிடுகின்றனரே; அறஞ்செய்தலால் இம்மையிற் புகழேயன்றி மறுமையிற் புண்ணியமுமுண்டன்றோ?

"அறத்தான் வருவதே இன்பம்" என்றார் திருவள்ளுவர். இவ்வுலகில் அறஞ்செய்தார் மறு பிறப்பில் இவ்வுடம்பே பெற்று மேலாகிய செல்வ இன்பத்தைப்பெறலாம். இப்பொழுது செல்வர்களாயுள்ளவர்களெல்லாம் முற்பிறப்பில் அறஞ்செய்தவர்களென்று சொல்லப்படுவார்கள். ஒத்த மனிதப்பிறவியில் ஒருவன் பல்லக்கின்மீதூர்ந்து செல்கிறான். மற்றவன் அவனைச் சுமந்துசெல்கிறான். பல்லக்கிலிருப்பவனும் பல்லக்கைச் சுமந்துசெல்பவனும் மனிதப் பிறவியாகவேயிருக்க இவர்களுள் இப்படி உயர்வு தாழ்வு வருவானேன்? பல்லக்கிலிருப்பவன் முன் அறஞ்செய்தான்; பல்லக்கைத் தூக்கிச்செல்பவன் முன் மறஞ் செய்தான். (மறம்-பாவம்) பாடுபட்டுத் தேடிப் பணத்தைச் சேகரித்ததினால் பல்லக்கிலிருக்கிறான் என்பாருமுளர். பாடுபட்டுத் தேடாமலே சிறு பிராயமுதல் தொடங்கியே பல்லக்கிலிருக்கும் பாக்கியவான்களில்லையா என்னும் கேள்விக்கு அவர்கள் பதில்சொல்ல முடியாது. உதயாதி முதல் அஸ்தமனம்வரையும் நெற்றித்தண்ணீர் நிலத்தில் விழும்படி அரும் பாடுபட்டுழைக்கும் ஆண்மகன் வீட்டிலும் அடுப்பெரியாமலிருப்பதேன்? அஸதமாத்திரம் அவன் அதிர்ஷ்டம் எனலாமோ? அப்படியாயின் அதிர்ஷ்டம் என்பதொன்றுண்டு. அதிர்ஷ்டமே எல்லாஞ் செய்விக்கும். உழைக்காமலிருந்தாலும் அதிர்ஷ்டமிருந்தால் எப்படியும் செல்வம்பெறலாம். அதிர்ஷ்டமென்பதென்ன? அதுதான் முன்செய்த அறமென்பது.

***

"கொடையிற் கர்ணன்" என்பது ஒரு பழமொழி. முற்பிறப்பில் அறஞ்செய்தார்க்கு இப்பிறப்பிற் செல்வம் கிடைக்கும் என்றாலும் இப்பிறப்பிற் செய்யும் அறத்திற்குப் பலன் இப்பொழுதே கிடைக்கினும் கிடைக்கும். பாரத யுத்தத்தில் கர்ணன் என்பவனை எல்லார்க்குந் தெரியும். கர்ணன் கொடையாளி. இல்லையென்றிரப்போர்க்கில்லையென்று உரையா இயல்பினை யுடையவன். 'கர்ணன் கொடைபோல' என்னும் உலகவழக்கம் எல்லோரும் அறிவார்கள். சொர்ணதானஞ் செய்வதிற் கர்ணனைப்போலில்லை யென்பார்கள். தானஞ்செய்வதையே கர்ணன் தவமாகவெண்ணினான். துரியோதனனுக்கு ஒருகாலத்தில் ஓர் துர் எண்ணம் விழுந்தது. 'நம்முடைய சொத்தைத்தானே கர்ணன் கொடைகொடுக்கிறான் நாமே அது செய்யலாகாதா' என்பதே. வெளியிற் பறைபறைவித்துவிட்டான்; துரியோதன மகாராஜன் தர்மஞ் செய்கிறபடியால் (!) எல்லோரும் அவரிடம் தர்மத்திற்கு வரலாமென்று.

***

"அகங்காரம் அவமானப்படுத்தும்." துரியோதனனிடம் வரும் யாசகர்களைநோக்கி, ஏ! யாசகர்களே! யாம் கேட்போர்க்கு வரையாது கொடுக்கும் தருமம் எவ்வளவு தூரம் எட்டியிருக்கிறது என்று கேட்பான். அதற்கு யாசகர்கள், அரசர் பெருமானே! தங்கள் பெயர் நெடுந்தூரம்வரையில் எட்டி யிருக்கிறது என்பர். அதற்ககமகிழ்ந்த துரியோதனன் அவர்களுக்குச் சிறிது பொருளைக்கொடுத்து, என் பெருமையை ஊரெங்கும் சொல்லுங்கள் என்று அனுப்புவன். இங்ஙனம் நிகழுநாளில் ஓர்நாள் துரியோதனனது அகங்காரத்தையும் அற்பத்தனத்தையும் அறிந்த ஒருவன் அவனிடம் வந்து ஹே! மஹாப்பிரபுடிக மண்டலீகா! தேவரீருடைய வள்ளற்றன்மையை நானூறுகாத தூரத்திற் கேட்டு இப்படியும் தருமஞ் செய்பவர் உலகிலிருப்பாரா? அங்கு சென்று நமது மிடியை நீக்கிக்கொள்ளலாமா வென்று சந்தேகத்தோடு வரும் வழியில் சுமார் ஓர் ஐஞ்ஞூறு தவசிரேஷ்டர்கள் ஒன்றுகூடியிருந்தார்கள். அதில் ஒரு பெரிய தவசிரேஷ்டர், தாம் சிறந்த யாகமொன்று செய்யவேண்டுமென்றும், 'அதற்காக இரண்டு யானை சுமக்கத்தக்க பொருள் வேண்டுவதாயும், அவ்வளவு பொருளைத் தடையின்றி நமக்கு யார் கொடுக்கப்போகிறார்கள் என்றும் அம்முனிவர்களிடம் யோசித்துக்கொண்டிருந்தார். அதற்கு அவர்களெல்லாம் ஒரே வாக்காக தத்துவங்களைக் கடந்த தவசிரேஷ்டரே! வேண்டிய வேண்டியாங்கு கொடுத்துதவத்தக்க ஓர் வள்ளல் தோன்றியிருப்பதை தேவரீர் அறியீர்போலும் என்றார்கள். அதனைக்கேட்ட அம்மஹாரிஷி, அப்படியா! யார் அவர்? என்றார். அதற்கவர்கள் நாம் இப்போதிருக்குமிடத்திற்கும் அவ்வரசர்பிரானிருப்பதற்கும் சுமார் நானூறுகாததூரம் இருக்கும்; அவர் பெயர் துரியோதனமஹாராஜா என்றனர். அதற்கு அப்பெரியவர், ஆனால் நாம்செய்தது நல்ல பாக்கியமே. சாமானியர்களுக்கெல்லாம் அளவிறந்த பொன் கொடுக்கும்போது இயற்கையிலேயே முனிவர்கள் மீது அரசர்க்கு அன்பதிகமாதலால் நாம் சென்று யாகம் செய்வதற்குப் பொருள் வேண்டுமென்றால் தடைசெய்யமாட்டார். ஆனால் நம்மில் யார் அவ்வளவு தொலைதூரம் போகக்கூடியவர்கள் என்று வினவுகையில், எல்லோரும் ஆந்தைபோல் விழித்து, என்னாலாகாது என்று ஒவ்வொருவரும் சொல்லிவிட்டனர். இதற்குள் நான் அங்கு நின்றிருந்ததைக்கண்டு "நீவிர் யார்?" என்று வினவினர். சுவாமிகளே நான் மிகு தரித்திரன்; நானிருக்குமிடத்தில் எத்தனையோ தனிகர்களிருக்கிறார்கள் இருந்தும் என்ன பிரயோஜனம்? முன் கர்ணனென்னும் ஒருவன் இருந்தானன்றோ? அவன் சிறிது நாள் அயலார் சொத்தையெடுத்து பாத்திரமறியாமல் செலவு செய்துவந்தான். அப்பொருளையாசிக்க எனக்கு இஷ்ட

யில்லை. இப்போது துரியோதனமகாராஜா என்பவர் தமது சொந்தப் பொருளைக் கொண்டு பாத்திரமறிந்து தானஞ்செய்கிறாரென்று கேள்வியுற்று அங்கு செல்கின்றேனென்று யான் கூறுதலும், அவர்கள் பரமானந்தபரிதர்களாய்,

***

“வருவது வழியில் நிற்காது” என்னும் பழமொழிப்படி, தேடிச் சென்ற பொருள் காலில் தட்டியதுபோல் நீர் எங்களுக்குக் கிடைத்தீர். இனி எங்கள் யாகம் ஈடேறினதாயிற்று. நெடுநாளாய் அன்னாகாரமின்றி இக்காட்டில் கிடைத்தபோது கந்தமூல பழங்களைப் புசித்து நடக்க சக்தியின்றி கிடக்கும் நாங்கள் தொலைதூரம் நடப்பதென்றால் கஷ்டமாம். நாங்கள் அரசனுக்கோர் திருமுகமெழுதித்தருகிறோம்; அதனை தயை செய்து எடுத்துக்கொண்டுபோய் அவரிடங்கொடுத்தால் அவர் இரண்டாளை சுமக்கும் பொருள் கொடுப்பார். அதனை எம்மிடங் கொண்டுவந்து கொடுக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறோமென்றார்கள். அங்ஙனமே அடியேனும் அதனை வாங்கிக்கொண்டுவந்தேன். இதோ அஃதிருக்கிறது பாருங்களென்று துரியோதன மன்னனிடம் அதனைக் கொடுத்தான்.

***

“பாமரர் துதிக்கப் பரமானந்தங்கொள்வர்.” அறிவிலிகளை வசப்படுத்துவதற்குத் தக்க மருந்தாவது அவர்களைப்பற்றி அளவுகடந்து புகழவேண்டுவதொன்றே. அப்போதுதான் அப்பேதையர்நெஞ்சம் வெகு உல்லாசப்பட்டு புகழ்பவனுக்கு வேண்டிய உதவிசெய்வார். அதுபோல, இவ்வரசனும், அத்திருமுகத்தைப் பிரித்துப்பார்த்தான். அதில், “நாங்கள் இச்சித்தபொருளை அனுப்பினால் யாகத்தினாற் கிடைக்கும் புண்ணியத்திற் பாதி உமக்குத் தத்தம் செய்கிறோம்” என்றெழுதியிருந்ததுந் தவிர, ஐந்நூறு கையெழுத்துக்கள் அவ்வோலையில் பதியப்பட்டுமிருந்தது. எட்டில் அவ்வாறெழுதியுள்ளதைக்கண்ட அரசன் இவ்வளவு தொலைவில் நம்முடைய கீர்த்தி பரவிற்றா? ஹா! நாம் செய்த புண்ணியமே புண்ணியம் என்று அரைமணிநேரம் ஆநந்தம் பொங்கித் ததும்பிப் பூரித்து அதுகீழே வழிந்தோடும்படிக் களித்திருந்தான்.

***

ஓலைகொண்டுபோன தரித்திரன், எது அரசன் யோசனையில் விழுந்துவிட்டான். நாம் புளுகின புளுகிற்கு ஏதேனும் பிரயோஜனம் கிடைக்கிறதோ இல்லையோவென்றெண்ணி வருத்தமுற்றவனானான்

அவ்வற்பானந்தத்தைவிட்டு, நித்திரைசெய்தவன் விழித்துக்கொள்வது போல் விழித்து, எதிரிலுள்ள ஏழையைநோக்கி உனக்கெவ்வளவுபொன் வேண்டும்? கேள் என்றான். (தரித்திரனுக்குவந்த சந்தோஷத்தின் அளவை நாம் இங்கு சொல்லாமலே இதனை வாசிப்போர் தெரிந்து கொள்வர்.) ஹே! இராஜாதிராஜப்பிரபோ! என் உயிருள்ளளவும் என் மனைவி, மக்கள், சுற்றத்தார் முதலியவர்களோடு யாதொரு குறைவின்றி உண்டு உடுத்தி வரவேண்டுவதற்கு எவ்வளவு திரவியம் வேண்டுமோ அதனைத் தாங்களே கணித்துக்கொடுக்கவேண்டும். அரசர் பெருமானே! எனக்கும் அம்முனிகளுக்கும் தாங்கள் பொருள் கொடுத்துதவுவதனால் உம்முடைய கீர்த்தி கடல்சூழ்ந்த பூமியெங்கும் பரவி கருடன் காலிற்கட்டிய சஜ்ஜைபோலாம் என்றனன். நீ என்னுடைய கீர்த்தியைக்கேள்வியுற்று இவ்வளவுதூரம் வந்தமையால் உனக்கு ஓர் யானை சுமக்கத்தக்க பொன்னும், அம்முனிவர்களுக்கு இரண்டு யானை சுமக்கும் பொன்னும் கொடுத்தேன். இப்படிக் கொடுக்கும் வள்ளலை எங்கேனும் நீ பார்த்தாவது கேட்டாவது இருக்கிறாயா? என்றான் அரசன். அதற்கவன், இல்லை இல்லை; என்றால்தான் உங்களுடைய கீர்த்தி ஊரெங்கும் பரவப் போகிறதென்று பலவாறு அரசனைப்புகழ்ந்து மூன்று யானைகளின்மீதும் பொருளைச் சுமத்தப் பெற்றுக்கொண்டு சுகமே தன் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான். தரித்திரன் பெருமிதமான பொன்னைப் பெற்றுக்கொண்ட பின்னர், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் துரியோதனனுடைய படாடோபமான தர்மத்தைச் சோதிக்கவேண்டுமென்று கருதி முற்பட்டு ஒருவைதீகக் கிழப் பிராமணன் போலத் துரியோதனனிடத்திற்கு வந்தார்.

துரியோதனன்:—சுவாமி தாங்கள் யார், எங்கே வந்தீர்கள்?

வைதீகக்கிழப்பிராமணர்:—மகாராஜா, நானிருப்பது ஸ்ரீவைகுந்தம். ஒரு யாகஞ்செய்யப்போகிறேன். அதற்குவேண்டிய விறகுகள் வேண்டும். அதுபற்றியே சமுகத்திற்கு வந்தேன்.

துரியோதனன்:—இதற்குத்தானா வந்தீர். பைத்தியகாரப் பிராமணரே. நம்முடைய சமுகத்தையடைந்தும் உம்முடைய தரித்திரமொழியவில்லையே. போம் போம் வேண்டும்போது வந்து வாங்கிக்கொண்டு போம்.

வை-கி-பி:—ஆஹா! எனக்கு வேண்டும்போது வருவேன். தடை சொல்லக்கூடாது. அதுதான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். தடைசொன்னாலோ எனக்கு வேறு வழியில்லை. யாகமும் நின்றுவிடும். தங்கட்குப் பாவமுண்டாகும், சொன்னேன் சொன்னேன். காலம் சரியாயில்லை.

அது சரியில்லை. இது சரியில்லை யென்று அப்பொழுது சொல்லக்கூடாது. முடியாவிட்டால் இப்பொழுதே சொல்லிவிடுங்கள். முடியாத அல்லது விருப்பமில்லாத பொருளை இல்லை முடியாது, அல்லது எனக்கு விருப்பமில்லையென்று இப்பொழுது சொல்லிவிடுவது ஒரு குற்றமல்ல. அது உலகியற்கை. ஆகட்டுமென்று சொல்லி ஆசைகாட்டி அலையவைத்து நேரோட்சழித்துத் தருணத்தில் இல்லையென்று சொல்வதுதான் பிசகு. ‘தருவார் தருவார்’ என்று நம்பிக்கொண்டிருந்து வேலையைத் தொடங்கித் தங்களிடம் வரும்பொழுது தாங்கள் இல்லை முடியாது என்றுவிட்டால் நான் அப்பொழுது யாரைப்போய்க்கேட்கக்கூடும். பிறகு என்னசெய்வேன்! இப்பொழுதே இல்லையென்றிட்டாலும் நான் இன்னும் தங்களைப்போன்றவர் யாரிடத்தேனும் போய்ச்சேகரித்து வைத்துக்கொள்ளுவேன், என்ன சொல்லுகிறீர்கள்? திட்டமாய்ச்சொல்லுங்கள். என்மீது கோபம்வேண்டாம். உள்ளதைச்சொன்னேன். மகாராஜாவின் சித்தம் எப்படியோ அப்படி நடக்கிறேன்.

துரி—சரிதான் ஐயா போம் போம். வேண்டும்போதுவாரும். (பிராமணர் அதைக் கேட்டுக்கொண்டு போய்விட்டார்.)

* * *

“ஆண்டவன் நினைத்தால் ஆகாததுண்டா?” சிலகாலங்கழித்து சப்தமேகங்களுங்கூடி யுகாந்தகாலம்போல மழைபொழியத் தொடங்கிவிட்டன. ஒருமாதகாலம் விடாமழை. அந்த சமயத்தில் முன்சொன்ன வைதீகக்கிழப்பிராமணர் ஓடிவந்தார்.

துரி—ஐயரே நீர் யார், இப்பொழுது எங்கு வந்தீர்?

வை-கி-பி—மகாராஜா நான் முன்வந்தவனல்லவா? ஸ்ரீவைகுந்தம் என்று சொன்னேனே. யாகத்திற்கு விறகு கேட்டேனே.

துரி—யாகத்திற்காக, விறகா: நன்றாய்க்கேட்டீர் பைத்தியக்காரபிராமணரே, உமக்கறிவில்லையா? ஒரு மாதகாலமாய் விடாமழை பொழிகிறது. இப்பொழுது வந்து விறகு கேட்கிறீரே, எவ்வளவு விறகு வேண்டும்?

வை-கி-பி—அதிகமில்லை, நூறுவண்டி விறகுதான் வேண்டும்.

துரி—நூறு வண்டியா? அதுவும் அதிகமில்லையாம். கெட்டிக்காரன்தான் நீ. சமயம்பார்த்துக் கேட்கவந்தீரே.

வை-கி-பி—நான் சமூகத்தில் முன்னமேயே கேட்டுக்கொண்டேன்.

துரி—முன்னுங்கேட்டாய் இப்பொழுதுங் கேட்டாய். சரிதான் போம் போம். விறகு இப்பொழுது கிடைக்கமாட்டாது. இன்னொரு சமயம் பார்த்துக்கொள்ளலாம் போம். நான் பூசைக்குப்போகவேண்டும். நில்லாதீர் போம்.

வை-கி-பி—போகவா, ஐயோ! நான் இப்பொழுது என்னசெய்வேன்; யாரைப் போய்க் கேட்பேன். முன்னமேயே சொன்னேனே.

துரி—சரிதான் ஐயா போமென்றேனே; கேட்கமாட்டீரா? அடே யாரடா அங்கே; பிராமணனைப் போகச்சொல்லு. (பிராமணர் திரும்பிவிட்டார். கர்ணனிடம் போனார். அவன் அவரை வந்தனை வழிபாடுகள்செய்து,)

கர்ணன்:—சுவாமி, தாங்கள்யார் எங்கே வந்தீர்கள்? என்னவேண்டும்? வேண்டுவதுண்டானால் அது எதுவாயினும் கொடுக்க அடியேன் சித்தமாயிருக்கிறேன்.

வை-கி-பி—ஈஸ்வரானுக்கிரக முண்டாகவேண்டும். நான் ஒரு யாகஞ் செய்யத்தொடங்கினேன். 7-8-மாதத்திற்குமுன் இங்கேவந்து துரியோதன் மகாராஜாவைக் கண்டு யாகத்திற்கு வேண்டிய விறகுகள் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டேன். அவரும் தருவதாக ஒப்புக்கொண்டார். தருவதாயிருந்தால் நிச்சயமாய்ச் சொல்லுங்கள் என்றும் பலவாறுயெடுத்துச்சொன்னேன். அவசியம் தருவேன் என்று சொன்னார். அவரை நம்பினேன். அவர் இப்பொழுது இப்படிச் சொல்வாரென்று தெரிந்தால் நான் இன்னும் யாரேனும் புண்ணியவான்களைப்போயேனுங்கேட்டிருப்பேன். யாகத்தை தொடக்கிவிட்டேன். வந்துகேட்டேன். மழைகாலத்தில் எப்படி விறகு கிடைக்கும், இல்லை போவென்று சொல்லிவிட்டார். இன்னும் சற்றுநேரம் நான் அங்கு நின்று நியாயஞ்சொல்லப்புகுந்தால் அங்குள்ள வேலைக்காரர் என்னை அடிப்பார்கள் போலிருந்தது, தப்பி வந்துவிட்டேன். இதுதான் எனது வேண்டுகோள்-

கர்ணன்—இதுதானா, தாங்கள் கவலைபடவேண்டாம். துரியோதனன் பைத்தியக்காரன். தருமத்தின் அருமை யறியான். போகட்டும் தங்கட்கு வேண்டும் விறகுகளை நான் கொடுக்கிறேன். எவ்வளவு வேண்டும்?

வை-கி-பி—அதிகமில்லை; நூறு வண்டி விறகுதான் வேண்டும். அதுவும் இன்னும் சற்றுப் பொறுத்தென்று சொல்லவுங்கூடாது, இப்பொழுதே வேண்டும்.

கர்ணன்:—அப்படியே தருகிறேன் கொஞ்சமிருங்கள். ஆரடா அங்கே, (வேலைக்காரனைக்கூவி) நீ போய் அந்தக் கீழ அரண்மனை நர்த்தனசாலையை இடித்து அதிலுள்ள தூண், உத்திரம், போதிகை முதலிய எல்லா மரங்களையும் விறகுகளாகவெட்டி நூறுவண்டிவிறகுகள் இன்னும் 5- நிமிஷத்தில் இங்கேவரவேண்டும். சீக்கிரம் போ (என்று அனுப்பிவிட்டுச் சற்றுநேரம் ஐயரோடு பேசிக்கொண்டிருக்க விறகு வண்டிகளும் வரிசையாய் வந்துவிட்டன.)

கர்ணன்—சுவாமி, வண்டிகள் வந்துவிட்டன: தங்கள் மனம் திருப்தியாய்விட்டதா? சரி போய்வாருங்கள்.

வை-கி.பி—"தங்களுக்குச் சர்வ மங்கள முண்டாகட்டும். துரியோதனமகாராஜன் செய்த மோசத்திற்கு நான் தியங்காமலிருக்கும்படித் தாங்கள் இவ்வேளை உதவி செய்தீர்களே; கடவுள் உங்கசளுக்குக் கைவல்யமாவார்.

***

"கல்லெல்லா மாணிக்கக்கல்லாயா" எல்லோரும் கொடையாளியாவார்களா? தலை கீழாய்நின்றாலும் தர்மசிந்தை எல்லோருக்கும் வந்துவிடுமா? டம்பத்தைக்கருதி தருமஞ்செய்பவன் எப்படி உய்வான், புகழ், பொருள், புண்ணியமொன்றுங் கருதாது செய்யும் தருமமல்லவா சிறந்தது. டம்பங்கருதிச்செய்யும் தருமம் எப்படித் திடம்பெறும். ஆயிரத்திலொருவர் பதினாயிரத்திலொருவரே தருமசிந்தையுடையவராயிருப்பார்கள். தருமதிந்தை யுண்டாவதே அரிது. அது உண்டாயினும் டம்பமுதலியவின்றிச் சீவகாருணியம் ஒன்றே கருதிச் செய்யப்படும் தருமம் அமைதல் அரிதினு மரிதாகும். தாங்கள் தருமத்திற்கென்று பிறந்திருக்கிறீர்கள்" என்று வாழ்த்திப் போய்விட்டார்.

***

"தாட்சணியம் தனநாசம்" என்பது பழமொழி. இப்படிக் கொடையில் மிகுந்த கர்ணன் அருச்சுனனோடு நின்று போர்செய்கிறான். கடும்போர் நடக்கிறது. கிருஷ்ணபகவானுடைய சூழ்ச்சியால் முன் தேவேந்திரன் வந்து கர்ணனுடைய கவசத்தையும் வாங்கிக்கொண்டுபோய்விட்டான். நாகபாசத்தை ஒரு முறைக்குமேல் அருச்சுனன்மேல் விடலாகாதென்று குந்தியும் முன் வரம் வாங்கிக்கொண்டுபோய்விட்டாள். நாகபாசத்தைவிட்டான். அது அர்ச்சுனன்மேல் கடுங்கோபமாய் வருகிறது.

***

"தலைக்கு வந்தது தலைப்பாகையோ டொழிந்தது" என்று உலகிற் சொல்லிக்கொள்வார்கள். தன்மேல்வரும் நாகபாசத்தைக்கண்டு அருச்சுனன் நடுங்கினான். கிருஷ்ணபகவான் பார்த்து அருச்சுனனைத்தேற்றித் தன் காற்பெருவிரலாற் தேரைப்பூமியில் அழுத்தினார். நாகபாசம் வரும் மேலிடத்திற்குச்சரியாய் நின்றது அருச்சுனன் தலைக்கிரீடம்! நாகபாசம் கிரீடத்தை விழுங்கிப்போய்விட்டது. அது பற்றித்தான் "தலைக்கு வந்தது தலைப்பாகையோடொழிந்தது" என்று சொல்லத்தொடங்கினார்கள்.

*
**

"தர்மம் தலைகாக்கும்." நாகபாசமும் தொலைந்தது. அருச்சுனன் சரமாரிபொழிகிறான். கிருஷ்ண சகாயமுள்ளவரையும் அருச்சுனன் முன் நிற்பவர் யார்? கர்ணன் இப்பொழுது வலியெல்லாங் குறைந்தான். கையில் வேறு தக்க அஸ்திரங்களுமில்லை. தேகமெல்லாம் அருச்சுனன் விட்ட பாணங்கள் தைத்து மெலிந்துதேர்த்தட்டில் சாய்ந்துவிட்டான். வேறு உதவியுமில்லை. இந்தச் சமயம் பார்த்துக் கர்ணன் முன் செய்த தருமமே தெய்வரூபமாக நின்று அருச்சுனன்விடும் அஸ்திரங்களை வாரிவிழுங்கத்தொடங்கிற்று. அருச்சுனன் எத்தனை அஸ்திரங்கள் எவ்வளவு காத்திரமானவைகளாய் விட்டாலும் அவை யெல்லாம் தருமதேவதை வாய்மடுக்கின்றது. அருச்சுனனுக்கு ஆச்சரியம் வந்துவிட்டது. கிருஷ்ணனைப் பார்த்து 'மைத்துனா, நான் விடும் இத்தனை அஸ்திரங்களும் இன்னவழியாய்ப் போயொழிகின்றனவென்று தெரியவில்லையே, யென்றான். கிருஷ்ணபகவானுக்கு அந்த உண்மை தெரியாதிராதா? 'சற்றே பொறு' என்று அருச்சுனனை விட்டெழும்பி ஒரு கிழப்பிராமண வடிவங்கொண்டு கர்ணனிடம் போனார்.

*
**

"கெட்டாலும் மேன்மக்கள் மேன்மக்களே" என்பது பொய்யாமா? குற்றுயிராய்த் தேர்த்தட்டில் வீழ்ந்து கிடக்கும் தருணத்திலும் கர்ணனுக்குத் தரும சிந்தை மாத்திரம் விட்டொழியவில்லை. தருமசிந்தையுள்ளார்க்கு எப்பொழுதும் தருமத்திற்கு வருபவர்களை எதிர்பார்க்கும் வழக்கமே பெரிதுமுண்டு. கிழப்பிராமணனைக் கண்டுகொண்டான். வழக்கம்போல "சுவாமிகளே! யார், எங்குவந்தது என்றுகேட்டான். கிழப்பிராமணர்: மகாராஜனே! எனக்கொன்றுவேண்டியுளது அதுபற்றி வந்தேனென்றார். அதற்குக் கர்ணன்! ஆவியோ நிலையிற் கலங்கியது, ஆக்கை அகத்ததோ புறத்ததோ அறியேன், பாவியேன்—வேண்டும் பொருளெல்லாம் நல்கும் பக்குவந்தன்னில் வந்திலையால், என்செய்வேன்? ஆயினும் இல்லையென்று சொல்லும் வழக்கம் என்னைச்சாராதிருக்கவேண்டும். நான் முன்செய்த புண்ணியங்களே என்னிடத்திப்பொழுதுள்ளன. வேண்டுமாயின் அதனைத் தருகிறேனென்று தான் செய்த புண்ணியமனைத்தையும் பிராமணருக்குத் தத்தஞ்செய்தளித்தான். இதுவன்றோ அறமென்பது! இப்பிறப்பிற் செய்த அறம் இப்பிறப்பிலேயே பயனைத்தரு மென்பதற்கு இதுவே போதிய பிரமாணமன்றோ? ஆதலின் அஞ்சாது அறஞ்செய விரும்பு.

வேடிக்கை விநோதங்கள்.

சட்டி கழுவக்கூட யோக்கியதை இல்லாதவன் என்று தன் எஜமானனைக்குறித்துச் சில துன்மார்க்கர் தூஷணையாய்ப் பேச, அதைக்கேட்ட அவரது சேவகன் என் அவருக்கு அப்படி யோக்கியதையில்லை என்று சொல்லி அவர்களுடன் சண்டை போட்டானும்.

ஒரு வைதீகர் கோயிலுக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கையில் வழியில் அவர் ஒரு ரூபாயைக்கண்டெடுத்தார். அந்த ரூபாய் நன்ருகச் சப்தம் பண்ணுததினுல் அதை மாற்றுவதற்கு ஒரு அணு வட்டம் கொடுக்கவேண்டிய தாய் வந்தது. பிற்பாடு மற்றொரு நாளும் மற்றொரு ரூபாய் கிடைக்க,—சீ! பாழும் ரூபாய்! போன தடவை ஒரு அணு வட்டம் கொடுத்தேன்; இந்தத்தடவையும் கொடுப்பேனு என்று சொல்லிக்கொண்டு அந்த ரூபாயை வீசி எறிந்தாராம்.

சென்னை பீபில்ஸ்பார்க்கிலேயுள்ள ஜெந்துக்களைப் பார்க்கப்போனபொழுது, ஒரு சிறு பையன் தன் அக்காளைப் பார்த்து, "அக்கா ஆனைக்கு ரெண்டு வால் என்னத்துக்கு?" என்று கேட்டுக் கொஞ்ச நேரமான பிறகு "ரெண்டு பக்கத்திலே வீசிக்கோள்ளவா" என்று சொல்லித் தானே காரணம் தெரிந்துகொண்டு சந்தோஷித்தான்.

தாய் எவ்வளவோ கோபத்தோடே கையில் பிரம்பு எடுத்துக்கொண்டு வந்து— "எத்தனைதரம் சொல்லியிருக்கேன்-கிருஷ்ணன் ஜோலிக்குப்போகவேண்டாமென்று எத்தனை தரம் சொல்லியிருக்கிறேன் என்று குழந்தையை அதட்ட, அதற்குக் குழந்தை "ஏழுதரம் சொன்னே" என்று பதில் கூறிற்று.

குழந்தை—" எவ்வளவோ ஆலோசித்துக்கொண்டு தாயினிடம் வந்து—அப்பநியா இலு—இலு—என் கண்ணாலத்துக்கு ஒன்னைக் கூப்பிடுவேனே பாரு" என,

தாய்—சிரித்துக் கொண்டே—"என்னைக்கூப்பிடமாட்டாயா அப்பா"

குழந்தை—கூப்பிட மாத்தேன் போ.

தாய்:— என்னத்துக்காக?

குழந்தை—உன் கண்ணாலத்துக்கு என்னை கூப்பிட்டையா என்ன?

ஒரு மொட்டைத் தலை விதவை க்ஷவரம் பண்ணிக்கொள்வதற்கு அம்பட்டனை எவ்வளவோ நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தும், அவன் அந்த வழியே வராததினுலும், அவனை அழைத்துக்கொண்டு வருவதற்கு வீட்டில் ஆள் ஒருவரும் இல்லாததினுலேயும், மிகவும் விசாரப்பட்டுக்கொண்டு "என் புருஷன் பிழைத்திருந்தால் அம்பட்டனை அரை நொடியில் அழைத்துக்

கொண்டு வருவாரல்லவா'' என்று சொல்லிக் கண்ணீர் சொரிந்தான்.

ஒரு தையற்காரன் தனக்கு சொக்காய் தைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது, அரை கஜம் துணியைத் திருடி எடுத்து ஒளித்து வைத்தான். அதைக் கண்டு "அப்படி என் செய்தாய்?" என்று அவனது மனைவி கேட்டதற்கு அவன்—"வழக்கம் மாறாமல் இருக்கும் பொருட்டே அப்படிச் செய்தேன்" என்று பதில் கூறினான்.

கழுதையை ஓட்டிக் கொண்டு போகிறவனைக் குறிப்பிட்டு தன் மனைவியை நோக்கி, அவன் உங்களுக்கு உறவல்லவா என, அதற்கு மனைவி "ஆம் ஆம்! உங்கள் பக்கத்து உறவு தான்" என்று பதில் சொல்லி பார்த்தாவின் வாயை யடக்கினாள்.

பரமலோபி ஒருவன் நிலைக்கண்ணாடி வாங்கி, பிரதிதினமும் அதற்கு எதிரில் போஜனம் செய்ய, ஒருவர்க்கிருவர் புசிப்பதைக்கண்டு தன் உதார குணத்துக்குத் தானே சந்தோஷித்துக் கொண்டிருந்தானாம்.

முனிவு மூன்று பங்கு, அழுகை ஆறு பங்கு, இழவு எட்டுப்பங்கு, பொய் முப்பத்து மூன்று பங்கு,—இந்தவிதமாய்க் கலந்து கட்டி செய்தால், காணப்படுவது காதல் என்பர்.

யாராவது ஒரு பெரிய மனுஷ்யர் மரணமடைந்தபொழுது உடனே எல்லாரும் கூட்டங்கூடி அவரது சுகுணசம்பத்துகளையும் அவர் ஜனோபகாரமாய்ச் செய்த காரியங்களையும் புகழ்ந்து, அவர் பெயர் சாஸ்வதமாய் நிலைத்திருக்கும்படி ஏதாவது தர்மப் பிரதிஷ்டை செய்யவேண்டுமென்று நிச்சயித்தல்—முதல் காரியம். நிச்சயித்த காரியத்தை நிறைவேற்றாமல் அவரவர்கள் பாட்டில் சும்மா இருத்தல்—இரண்டாவது காரியம்.

உன் சினேகிதன் எவனாகிலும் தன் மனைவியையாவது தான் அபிமானித்த அணங்கையாவது கோபத்துடன் தூஷிக்கும்பொழுது, நீயும் கூட அவனுடன் சேர்ந்து தூஷிக்காதே. ஸ்திரீயின்மேல் ஸ்திரமாய்க் கோபங்கொள்ளும் ஆடவர் லக்ஷத்தில் ஒருவர் கூட இல்லை. அப்படி இருந்திருப்பார்களானால் எத்தனையோ குடித்தனங்கள் அப்போதே முடிவுபட்டுப்போயிருக்கும்.

அவருக்கிவரும், இவருக்கவரும் தலையாட்டிக்கொண்டு அவர் சொல்வது இவருக்காவது இவர் சொல்வது அவருக்காவது தெரியாதிருந்தும் தெரிந்ததாக நடித்து ஏது சொன்னாலும், சொல்பவனுக்குக்கூடத் தெரியாத பக்ஷத்தில் அதற்கு—வேதாந்தமென்று பெயர்.

ஒரு ஸ்திரீ தன் பக்கம் பார்த்த மாத்திரத்திலே தன்னை இச்சித்தாள் என்று நினைத்துக்கொள்ளுதல்,—தன் வயதைக் குறைத்துச் சொல்லித் தான் சிறுவன் என்று தானே நம்புதல்,—

தனக்கு வாராத வித்தை வந்ததுபோல் நடித்தல்,— தன் மனைவியின் குணங்களைத் தானே வர்ணித்து, அதனைக் கேட்டோர் நம்பினார்களென்று சந்தோஷித்தல்,—தனக்கு உபகாரம் செய்தவர்களை நிஷ்காரணமாய் மறைவில் தூஷித்தல்,—நூறு சம்பாதிக்காமலே நானூறு சம்பாதிப்பதாகச் சொல்லிக்கொண்டு, தனக்கு மேல்போன வேஷம் போடுதல்,—வருந்தி அழையாத விருந்துக்குப் போதல்,—சேற்றுக்குளத்தில் நீராடிக்கொண்டு, பன்னீர் ஸ்நானம் செய்கிறதாகச் சொல்லித் திரிதல், கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளினும் தூணைப் பிடித்துத் தொங்குதல் இவை தற்கால நாகரீக லக்ஷணங்களாம்.

"ஏதாவதொரு வஸ்து இன்ன இடத்திலிருக்கிறது என்று தெரிந்திருக்கும்பொழுது, அது போயிற்றென்று சொல்லலாமா?"—என்று ஒரு மனத்தெளிவுள்ள சேவகன் தன் எஜமானனை விநயமாய்க் கேட்டான். சொல்லக்கூடாது என்று சொல்லிவிட்டு "ஏன் அப்படிக் கேட்டாய்" என்று எஜமான் கேட்க, "நேற்றைய தினம் படகில் நாம் வரும்பொழுது, பாம்பனுக்குப் பத்து மைல் தூரத்தில் நமது பஞ்சபாத்திரம் சால்வாயில் விழுந்து விட்டது" என்று சேவகன் பதில் சொன்னான்.

ஒரு வேலைக்காரனை வைத்தால், வேலை நன்றாய் நிறைவேறும். இருவரை வைத்தால் பாதி வேலை கூட நன்றாய் நடவாது. மூவரை வைப்பதினும் அவ்வேலையை நீயே செய்துகொள்வது உத்தமம்.

"அடித்தாலும் வைதாலும் சும்மாயிரு. எந்நேரமும் கண்ணீர் சொரிந்துகொண்டு அழுதுகொண்டிரு. உன் புருஷன் எவ்வளவு கெட்டிக்காரனானாலும் சரி. எவ்வளவு முன்கோபியானாலும் சரி. எவ்வளவு துன்மார்க்கனானாலும் சரி. எவ்வளவு கௌரவஸ்தனானாலும் சரி. கடைசியில் தானே வந்து உன் காலைப் பிடித்துக் கெஞ்சிக்கொள்வான். இது எனக்கு அநுபவம். அனைங்கிறுக்கு அழுகையைப் போன்ற ஔஷதம் யாதும் இல்லை. அழுகை ஐந்து ராஜ்யம் ஜெயிக்கும்" என்று சொல்லிச் சாமர்த்தியமுள்ள சேஷம்மாள் தன் தங்கை கிருஷ்ணம்மாளுக்குப் போதித்தாள். ———

ஆயிரக்கணக்காகத் திரவியத்தைச் சம்பாதித்த ஒரு லாயருக்கு சந்ததியில்லாமற் போக, தன் சொத்தை பைத்தியக்காரர்கட்கும் அவிவேகிகட்கும் பங்கிட்டுக் கொடுக்கும்படி மரண சாசனம் எழுதி வைத்து விட்டு மரணமானார். எவர்களிடமிருந்து தனக்கு அதிகமாகப் பணம் கிடைத்ததோ அவர்களுக்கே கொடுத்துவிடுதல் நியாயமென்று அந்த மரண சாசனத்தில் எழுதினராம்.

மறுநாள் தூக்குத் தண்டனைக்கு ஆளாகப் போகும் இரண்டு குற்றவாளிகளில் ஒருவன் தனக்கு அஜீரணம் உண்டுபண்ணுமாகையால், சோளச் சோற்றைப் போடவேண்டாமெ

ன்று வேண்டிக்கொண்டானும். மற்றொருவன் தனக்குச் சரீரத்தில் ஆரோக்கியம் இல்லாதபடியால், சிலநாள் வரையில் தண்டனையை நிறைவேற்றாமல் தள்ளி வைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டானும்.

இட்டென்று மறியாத விதவை பல்நீதிகள்
இயம்புவிற் பெரியளாவள்;
ஏசலுறு மலடிக்கோ இடிகுரல் வாய்பெரியது
எத்தையும் சாதிக்குமத்
துட்டிலா வக்கீலும் ஜம்பத்திலே பெரியன்;
துத்தலுக் கில்லாதவோர்
சுத்தவேழைக் குளத் தேயுள்ள கோரிக்கை
சொல்லொணு வண்ணம்பெரிது;
சட்டம்படிக்கின்ற அற்பவித்வான் பெரியன்
சாற்றுமா க்ஷேபனைக்கே
சாந்தமறியா மூர்க்கன் கோபத்திலே பெரியன்
சாறுசெய் கோலத்தகன்
பொட்டையாம் புரவியும் கொள்ளுண்ணலிற் பெரிது;
ஆவேறுபெரிது சதையில்;
புக்க வைணவனுமம் பெரிது; சோறளியாத
புருடன் திட்டிற்பெரியனே.

பத்து பெரிய மனிதர்கள் மேஜையைச்சுற்றி உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கையில் ஒருவர் வெகு விசாரமுள்ளவராகக் காணப்பட, அதற்கு மற்றொருவர் காரணங்கேட்டார். அதற்கவர் "கடைசியாக வந்தே தீர்ந்தது—ஆறு மாசமாகப் பயந்துகொண்டேயிருந்தேன். டாக்டர் சொல்லவே சொன்னார்" என்றார். என்ன ஐயா அப்படி வந்தது என்று வினவ. அதற்கு அவர் "ஐயோ பக்ஷவாதம் பிராப்தமாயிருக்கிறது. இந்நேரம் எனது இடது காலைச் சொறிந்தும் கிள்ளியும் எத்தனையோ விதமாகப் பரீக்ஷித்தும் நோவவேயில்லை. இது எப்போது தீருமோ" என்று அதிக விசாரத்துடன் அவர் கூறினார்" அப்படியானால் விசாரத்தை விட்டொழிக்கலாம். இவ்வளவுநேரம் நீங்கள் சொறிந்ததும் கிள்ளியதும் என் காலையேயொழிய உம் காலையல்ல" என்று சொல்லி அவரது சந்தேகம் தீர்த்தார்.

ஒரு ஹைகோர்ட் வக்கீல் காலையில் ஒரு மருந்து ஷாப்புக்குச் சென்று விரோசனத்திற்கு கொஞ்சம் எண்ணெய் வேண்டுமென்று சொல்லி, வாசனை தெரியாதிருக்க எதிலேனும் சர்ப்பத்தில் கலந்து கொடுக்கக்கேட்டுக்கொண்டார். ஷாப்புக்காரர் அவரை உபசரித்து, கொஞ்சம் சர்ப்பத்தாவது சோடா வாடராவது சாப்பிட்டுவிட்டுப்போங்கள் என்று கூற, வக்கீலும் ரோஜா சர்ப்பத் தாருங்கள் என அப்

டியே அந்த சர்ப்பத்தில் அவருக்குத் தெரியாதபடி சிற்றுமணக்கெண்ணெயைக் கலந்து இதோ ரோஜா சர்ப்பத் சாப்பிடுங்கள் என்று தர அவரும் பிரியத்தோடு சாப்பிட்டுவிட்டார். சற்று நேரம் பொறுத்து "எங்கே நான் கேட்ட எண்ணெய்" என்று வினவ,—இப்பொழுது கொடுத்தேனே சர்ப்பத் போலவே இருந்ததா என்று கடைக்காரர் சொல்ல, அதற்கு வக்கீல்—"ஐயோ எண்ணெயை எனது பையனுக்காகவன்றோ விரும்பிக்கேட்டேன். எனக்கா கொடுத்தீர்கள்" என்று சொல்லி வெட்கமுற்று மலப்பிரவர்த்திக்காக வக்கீல் உடனே வீட்டிற்குப் புறப்பட்டார். அன்று கச்சேரிக்குப் போகமுடியவில்லை. காரணம் கக்கூஸ் உத்தியோகத்தால் தான்!

போஜனத்துக்கு நல்ல வேளை எது? என்று ஒரு பெரிய வைத்தியரைக் கேட்க,— "பாக்கியவானுக்கு இஷ்டம் வந்தபோது— ஏழைக்கு சாதம் கிடைத்தபோது— என்று அவர் பதில் சொன்னார்.

ஒரு தாவாவில் 12-வயதுள்ள பையன் வாதித்தரப்பில் முக்கியமான சாக்ஷியாய் வர, பிரதிவாதித்தரப்பின் லாயர், அவனை எத்தனையோ குறுக்குக்கேள்விகள் கேட்டும் மடக்கமுடியாமல் கடைசியில்— "அப்பனே! இந்த சாட்சியத்தைக் குறித்து உன்னுடன் உன் தகப்பனார் நேற்றையத்தினம் பேசிக்கொண்டிருந்தாரென்று நினைக்கிறேன்" என்று தந்திரமாய்க் கேட்டார்.

பையன்:—ஆம் பேசினார்.

லாயர்:—"அப்படியானால், எவ்விதம் சாட்சி சொல்லும்படி உனக்குப் போதித்தார்?"

பையன்:—"உள்ள வாஸ்தவத்தை உரைக்கும்படி போதித்தார்" என்று சொல்ல லாயர் தலை குனிந்து உட்கார்ந்தார்.

ஒரு ஜட்கா வண்டிக்காரனுக்கு வாடகைக்காக ஒரு ரூபாய் கொடுக்க, அது நன்றாய் சப்திக்கவில்லையென்று, அவன் அதைத் திருப்பிக்கொடுத்து வேறொரு ரூபாய் கேட்டான். "உன் வண்டிமட்டும் வெகு வேகமாய்ப் போயிற்றோ" என்று சொல்லி, வண்டியில் போய் வந்த வாதய்யர் அந்த ரூபாயையே திரும்பவும் அவனுக்குக் கொடுத்தாராம்.

வக்கீலாயிருந்து அதிகப் பணம் சம்பாதித்த அப்பாசாமி ஐயர், வேதாந்தியாகித் தன் கேசுகள் அனைத்தையும் புதிதாய் ஸன்னது பெற்ற தன் தம்பியினிடம் ஒப்புவித்தார். ஒரு வருஷமான பிறகு அந்தப் புத்திமான் தன் தமயனிடம் எவ்வளவோ சந்தோஷத்துடனும் போய்,—"அண்ணா! நமது நத்தம் ஜமீன்தார் தாவாவை எப்படியோ நான் ராஜி செய்துவிட்டேன்" —என்று தான் ஏதோ ஒரு பெரிய காரியத்தைச் சாதித்ததாகச் சொல்லத் தமயன்,—'ஐயோ! அறியாப் பையா! அந்த தாவா உனக்கு ஆயுசு பரியந்தம் பென்ஷனாக இருக்குமென்று நினைத்தேனே, கெடுத்தையா காரியத்

தை''—என்று விசாரத்துடன் விளம்பினூர்.

தீய்ந்த ரொட்டி தின்று வயிற்று வலியை வரவழைத்துக்கொண்ட ஒருவன் வைத்தியரிடம் போக—அவர் அவனது கண்ணுக்கு மருந்து போட்டாராம். அது என்னவென்று கேட்க, ''கண் கன்ருய் இருந்திருக்கும்பக்ஷத்தில், தீய்ந்த ரொட்டியைத் தின்றிருக்கமாட்டாய்'' என்று வைத்தியர் பதில் சொன்னுர்.

புகையிலை விலையைக்காட்டிலும் குறைவாய் புகைச் சுருட்டுகளை விற்பனை செய்துகொண்டிருக்கும் ஒரு சுருட்டு வர்த்தகன், தன்னைக்காட்டிலும் குறைத்து விற்றுக்கொண்டிருக்கும் மற்றொரு சுருட்டு வர்த்தகனைப் பார்த்து ஆச்சரியமுற்று—''ஓய்! நான் அங்கங்கே புகையிலை திருடிக் கொணர்ந்து நானே கஷ்டப்பட்டுச் சுருட்டிச் சுருட்டி இந்த விலைக்கு விற்றாலும் எனக்குக் கண்டு முதல் ஆகவில்லையே! என்னைக்காட்டிலும் நீ குறைந்த விலைக்கு விற்கிருய். உனக்கு எப்படி கட்டி வருகிறது? ''என்று கேட்டான், அதற்கு மற்றவன் சிரித்து—'' நீ புகையிலை திருடுகிருய், நானே சுருட்டே திருடி விற்கிறேன்'' என்று பதில் சொன்னுன்.

ஒரு கடன்காரன் பாக்கிதாரனுடைய வீட்டிற்குச் சென்று பணம் கொடுக்கும்படி பலவந்தம் பண்ண, அவன் எவ்வளவோ நிதானமாய்—நாளை ஞாயிற்றுக்கிழமை சாயங்திரம் நாலு மணிக்குத் தவருமல் வாரும். மறுபடி எப்போது வரச்சொல்லுகிற தென்பதை அப்போது சொல்லுகிறேன்'' என்று சொன்னுன். கடன்காரன் பெருமூச்சுவிட்டான்.

ஒரு திருடன் அயல் வீட்டிற்குப்போய் ஒரு சொம்பைத் திருடிக்கொண்டு தன் வீட்டிற்கு வந்து பார்க்க, அது தன் சொம்பென்று தெரியவந்தது. அப்போது அவன் உதடு கடித்து— ''திருட்டுத் தடியன்; அவனைக்கொன்ருலும் பாவமில்லை'' என்று அயல்வீட்டுக்காரனைத் தூஷித்தானும்.

இருவருக்கென்று கொண்டுவந்த பால் அனைத்தையும் ஒருவனே குடித்து விட்டு, தன் பாகத்திற்கேற்பட்ட பால் அடியில் இருந்ததனுல் முழுவதையும் தானே குடிக்கும்படி நேர்ந்ததென்று காரணம் சொன்னுனும்.

தூக்குத் தண்டனை அடைந்த ஒருவன், தான் தூக்குண்டு சாகும் காலத்தில் தன் குழந்தைகள் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதற்குச் சம்மதிக்காமற் போனுன். அதற்கு அவன் மனைவி— ''எப்போதும் ஒரே பிடிவாதமா? குழந்தைகளுக்குச் சந்தோஷமான வேடிக்கை யென்ருல் சாகிற காலத்தில் கூடச் சகிப்படாமல் போகவேண்டுமோ? ''என்று சொல்லி கோபித்துக்கொண்டாளாம்.

பால்காரன்:—அப்போ நான் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறேன்.

பையன்:—பாலில் ஜலம் கலக்

கிருய்.

பால்காரன்:—இல்லை யில்லை. ஜலத்தில் பாலைக் கலக்கிறேன். அருகே வா. வந்து பார்த்துக் கற்றுக் கொள்ளு.

ஒரு சீனு தேசத் திருடன் ஒரு பாதிரியின் கடியாரந்தைத் திருடிக் கொண்டு போய், சாவி கொடுக்கும் விதத்தைத் தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டு மறுநாள் அப்பாதிரியினிடமே அதைக் கொண்டுவந்தானும்.

தலையணையில்லாத தாதமய்யங்கார் இரும்பு உழக்கைத் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு, அது மிருதுவாக இருக்கும் பொருட்டு பிடி புல்லை உழக்குக்குள் வைத்தாராம்.

டாக்டர்:—நான் கொடுத்த மருந்தால் உங்கள் குழந்தைகளுக்கு இருமல் ஏதாவது தீர்ந்ததா?

கங்கம்மாள்:—வெகு நன்ருய்த் தீர்ந்தது. நேற்றுக் காலை முதல் ஒரு பையனவது இருமினல் ஆணை. அந்த மருந்தின் கசப்புக்குப் பயந்து இருமுகிறதையே விட்டுவிட்டார்கள்.

ராமன்:— காற்று அதிகமாக இருக்கிறதே. இந்தத் துறையில் படகு கவிழ்ந்து எப்போதாவது மனுஷர்கள் விழுந்து மூழ்கிப்போனது உண்டா? என்று கேட்க

படகுக்காரன்:—எப்பொழுதும் மூழ்கிப் போகவில்லை. விழுந்தவர்கள் மறுநாளே மேலே மிதப்பார்கள் என்ருன்.

வேருெரு சமயத்தில் பார்ஸி நாடகம் பார்க்கப் போன செங்கண் செல்லமய்யன், தனக்குக் கொஞ்ச தூரத்தில் உட்கார்ந்திருந்த ஒருவரைத் தன் சிநேகிதராகப் பாவித்துத் தன் பக்கத்திலிருந்த ஒரு பெரிய மனுஷ்யருக்குக்காட்டி—"ஐயா! தயவு செய்து அந்தக் கருப்புக்குல்லா மனுஷ்யனை உங்கள் பிரம்பால் கொஞ்சம் தட்டுங்கள்" என்று வேண்டினன். அவர் அப்படியே செய்யக் கருப்புக்குல்லா திரும்பிப்பார்த்தது. கூப்பிடச்சொன்ன செல்லமய்யன், அம்மனுஷ்யன் தன் சிநேகிதன் அல்லன் என்றுதெரிந்துகொண்டு, ஒன்றும் தெரியாதவன் போல் நாடகத்தைக் கவனத்துடன் பார்த்திருந்தான். எவ்வளவு நேரமாயும் பேசாமல் இருப்பது கண்டு—என் என்னைப் பிரம்பால் தட்டினுய்?" என்று கருப்புக்குல்லா கேட்டது. அந்தப்பெரிய மனுஷ்யர், கூப்பிடச் சொன்ன செல்லமய்யனைக் கையினல் தட்டியழைத்து—"நீ கூப்பிடும்படி சொல்லவில்லையா?" என்று கேட்டார். ஆமென்று செல்லமையன் பதில் சொன்னன். "அப்படியானல் என் கூப்பிடச்சொன்னுய்?" என்று அவர் வினவ,—"கூப்பிடுவீரோ மாட்டீரோ பார்க்கவேண்டுமென்று சொன்னேன்" என்று செல்லமய்யன் நிதானமாய்ப் பதில் சொன்னன்.

சிறுவர் சிறுமியர்க்கான

விடுகதைகள்

☞ விடுவிப்பு அடியில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

1. பழமாகாப் பழம், பூவாகாப் பூ.
2. தீனிக்குக் குறையில்லை, தீர்த்தமுண்டால் மரணம்.
3. ஆகாயத்தில் அங்கவஸ்திரம் ஆறப்போட்டிருக்கிறது.
4. ஆகாயத்தில் வெண்ணெய்க் கட்டிகள் அலைந்துகொண்டிருக்கின்றன.
5. ஆகாயத்தில் அரிவாள்கள் தொங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன.
6. பச்சுப் பச்சென் றிருக்கும் பாகற்காயுமல்ல, உள்ளே வெளுத்திருக்கும் தேங்காயுமல்ல, உருக்கினால் நெய்வடியும் வெண்ணெயுமல்ல.
7. பறிக்கப் பறிக்கப் பெரிதாகிறது எது?
8. அப்பன் சொரியன், ஆத்தாள் சடைச்சி, குழந்தைகள் சக்கரைக்கட்டி.
9. ஊசி பறந்து * உயர் மீனைத் தொட்டது.
10. கோணி போய்க் கேணியில் வீழ்ந்தது.
11. காசியிலிருந்து கல்கத்தா வரையில் அசையாமல் போகிறதென்ன?
12. தவளமுத்தினைப் பவளமாது ஈன்று, தன் அகம் வைத்துக் கண்ணிமை போலக் காக்கக் கண்டேன்; கழறாய் இது என்?
13. ஒருவருக்குக் கொடுத்து, நீ நிறுத்திக்கொள்வதென்ன?
14. வெளுத்தவயல், கருத்தவிதை, கையால் விதைப்பது, வாயால் பொறுக்குவது.
15. வெட்டிக் கூறுபடுத்தி வைக்கிறதே யொழிய, எவரும் தின்கிறதில்லை.
16. ஒளியும் இருளும் ஒத்து வாழ்வன; வெளிநிகர் இடையாய் விளம்பாய் இதுவென்?
17. அண்ணனுக் கெட்டாதது தம்பிக் கெட்டும். ஆணுக் கெட்டாதது பெண்ணுக் கெட்டும்.

விடுவிப்பு:—1. விபூதிப்பழம்; குங்குமப்பூ. 2. நெருப்பு. 3. வாழையிலை. 4. விளாங்காய். 5. புளியங்காய். 6. ஆமணக்குக் காய். 7. குழி. 8. பலாப்பழம். 9. ஆகாசபாணம். 10. ஏற்றுத் தோப்பணை. 11. ரோடு (ரஸ்தா). 12. இதழும் பல்லும். 13. பேச்சு. 14. எழுத்துகள். 15. சீட்டுக்கட்டு. 16. நரைத்ததும் நரையாததுமான தலைமயிர். 17. "அண்ணன்" "ஆண்" இவை சொல்லும் பொழுது உதடு இரண்டும் சேரவில்லை. "தம்பி" "பெண்"—இவை உச்சரிக்க உதடு சேரவேண்டியது அவசியம்.

* உயர்மீனை = ஆகாயத்திலுள்ள நக்ஷத்திரத்தை.

18. மேற்பலகை, கீழ்ப்பலகை, பலகை நடுவில் நெளிபாம்பு.

19. நடவா எருமை நாற்சேர்ப் பாலைக்
கடிதே ஈயும் காலை மாலை;
பிடிமேய்ச் சலிலை, பேரா வலொடு
குடிகன்று மிலை; குலவர்ய னுளன்.

20. குட்டைச் சிறுக்கிக்குப் பெட்டிப் புடவைகள்.

21. கொட்டத்துப் பானையைக் கோமகனானாலும் எடுக்க முடியாது, எடுப்பிக்க முடியாது.

22. தம்படிக் குதிரை, வாலுக்கு லகாம்.

23. சுவரில் பொம்மை சங்கிலிப் பொம்மை, வந்து போவார்க்கு வார்க்கும் பொம்மை.

24. காலையில் நான்கு காலோடே
கடும்பகலில் இரண்டு காலோடே
மாலையில் மூன்று காலோடே
நடக்கும் பிராணி என்னாசொல்?

25. வெறும் வயிற்றில் எத்தனை பழம் தின்னலாம்?

26. பையில் தானிருந்தால் அங்கு மற்றொன்றையும் இருக்க விடாது.

27. கொசுவின் வாயைவிட சிறியது எது?

28. எத்தனை பேர் ஏறினும் ஓடாமல் தாங்கும் குதிரை எது?

29. உயிரில்லாப் பறவை, ஊரூர்க்குப் பறக்கும் பறவை.

30. கேட்போரும் கொடுப்போருமே யல்லாது உபயோகிப்போர் ஆகார்.

31. இதுவரையில் இல்லாதது, எப்போதும் இருப்பது, யாரும் பாராதது.

32. அன்னவஸ்திரத்திற்கு என்றும் குறைவில்லாதவன் எவன்?

33. மேனிமுற்றுங் கண்களுள்ளவன்; இவன் இந்திரனுமல்ல; அதை ஒருவன் சுமந்தேகுவன் ஜீவனுமல்ல, தன்னில் சிக்கிய ஜீவன்களை மாய்ப்பதிலும் திறமையானன். இவன் யார்?

34. காற்று ஜீவனம், கண்ணுக்கருகே பிரியாதிருப்பவன், யாரிவன்?

35. வீடில்லா நகரங்கள், நீரில்லாச் சமுத்திரங்கள்.

விடுவிப்பு:—18. நாக்கு. 19. பனைமரம். 20. உள்ளிப்பூண்டு. 21. கிணறு. 22. ஊசி. 23. தேள். 24. மனுஷ்யன். இங்கு காலை, பகல், மாலை என்பன குழந்தைப்பருவம், யவ்வனம், விருத்தாப்பியம் என முறையே பொருள்படும். 25. ஒரே பழம். (ஒன்று சாப்பிட்ட பிறகு வெறும் வயிறாகாது. பழமுள்ள வயிறாகும்.) 26. கிழிசல். (ஓட்டை.) 27. கொசு உண்ணும் வஸ்து. 28. திண்ணை. 29. தபால்கடிதம். 30. புத்திமதி. 31. நாளைத்தினம் 32. மாதூரம் (அன்ன பிக்ஷை) எடுப்பவன். அவனிடத்தில் பிக்ஷைவாங்கும் வஸ்திரம் (அன்ன-வஸ்திரம்) அநேகம். 33. வலை. 34. மூக்கு. 35. தேசபடம்.

36. நெட்டை குட்டை, பட்டப்பகல் எனக்குப் பகை. அடித்தால் போகேன், நின்றால் நிற்பேன், நடந்தால் நடப்பேன்.

37. வராவிடில் என்னை வாவென்று அழையார். வந்தாலெவரும் போவென்றுரையார்.

38. சிறு சிறு கதவுகள், செய்யாக் கதவுகள், திறக்க அடைக்கச் சத்தம் செய்யா.

39. தவள மேனியன் ; பவள நாசியன் ; நெடிலாப் பிறந்து குறிலா வளர்வன். (குறில்=குட்டை)

40. கண்டார் முகத்தைக் காட்டுவன், அல்லது முதுகைச் சொரிவோர் முழு விரோதிகள்.

41. சுருசுரு சத்தம், அவர்க்கு ஒரு லகாம்.

42. இரண்டும் இரண்டும் சேர்த்தால், நான்காகாவிட்டால்வேறென்ன ஆகிறது?

43. எட்டாக் கொம்பில் மிட்டாய்ப் பொட்டணம்.

44. நாற்கால் நாரி நடவாள் படுப்பள். சோபன வைபவத்திற்கு இன்றியமையாதவள்.

45. நீல நிலத்தில் நித்தில முளைகள்.

46. வெளிப்பார்வைக்குப் பழமாய் விளங்கும். உடைத்துப் பார்த்தால் உள்ளே மயிராம்.

47. காலு மில்லையே, கைகளுமில்லையே ;
சாலும் போன்ற வயிறு தழைக்குமே ;
கோலக் கண்ணிற் சோறுண்டு குதித்திடும் ;
ஓலம் செய்யுமே தன்னை ஒருவர் தொட்டதும்.

48. பார்த்தால் பார்க்கும், சிரித்தால் சிரிக்கும், குத்திப் பார்த்தால் பத்துச் சில்லாம்.

49. ஒரு மரத்தின் மீது 30-காக்கைகள் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கையில், ஒரு வேடன் துப்பாக்கியாற் சுட்டு ஒரு காக்கையைக் கொன்றான். அந்த மரத்தின் மீது இன்னும் எத்தனை காக்கைகள் இருக்கின்றன ?

50. கருத்த கட்டிவின்மீதே காரிகை விரிக்கும் விரிப்பாம், எடுக்கும் விரிப்பாம்.

51. அங்கு மிங்கும் அலைவதிரண்டு ; பக்கம் பக்கமாய்ப் பார்ப்பதிரண்டு ; கிண்ணொலிதன்னைக் கேட்ப திரண்டு ; எட்டி எடுத்துக்கொள்வது திரண்டு.

விடுவிப்பு:—36. மனிதன் நிழல் 37. வியாச்சியம். 38. கண்ணிமை. 39. மெழுகுவத்தி. 40. கண்ணாடி 41. மூக்குச்சளி. 42. இருபத்திரண்டு 43. தேன்கூண்டு. 44. கட்டில். 45. ஆகாயநக்ஷத்திரம். 46. பருத்திக்காய். 47. மத்தளம். 48. கண்ணாடி. 49. ஒன்றுமில்லை, எல்லாம் பறந்துபோயின. 50. தோசைக்கல், தோசை. 51. கால்கள், கண்கள், காதுகள், கைகள்.

52. செதுக்காத் தூணும்; செய்யாக் குடமாம்; வார்க்கா நீராம்; வைக்காச் சுண்ணமாம்.

53. மறைந்திருக்கும் மாயப் பிசாசு, எங்குபோனாலும் அங்கெல்லாம் வரும்.

54. கிணற்றில் அம்புகள் போடுவரேயன்றி எடுப்பாரில்லை.

55. இருளன் கொண்ட இரண்டு எருதுகளில் ஒன்று படுத்திருக்க மற்றொன்று அதின்மீது மேயும்.

56. நீட்டிக்கொண்டு நடுவே படுக்கும். சுருட்டிக்கொண்டு மூலையில் நிற்கும்.

57. மாதவன், மாணிக்கம் இவ்விருவரும் ஒரே தாய் தந்தைகளின் வயிற்றில் பிறந்தவர்கள். மாணிக்கத்திற்கு மாதவன் தமயனுகிறானே யொழிய, மாதவனுக்கு மாணிக்கம் தம்பி என்றால் தப்பு; வேறென்ன முறை?

58. குயவன் செய்யாக் குடமாம்; வண்ணான் வெளுக்கா மடியாம்; ஆரியன் பாராத நீராம்.

59. தன்னைத்தானே விழுங்கிக் கடைசியில் மாயமாக மறைந்துபோவது யார்?

60. முகத்தின்மீது முழுநீலம் பூத்ததுண்டு, கண்டதுண்டு, கேட்டதில்லைகாண்.

61. நலமாய் இலகும்; நாசியில் அமரும்; காதுகள் இரண்டும் கட்டி அணைக்கும்; கன்னத்தழுந்தும்; கற்றோர் தமக்கு நேசத்துடனே நெறிகாட்டிடுமே.

62. கந்தைத் துணியைக் கட்டிக்கொண்டு முத்துப் பிள்ளைகள் பெற்று மகிழ்ந்தாள்.

63. பூவும் பூக்கும்; காயும் காய்க்கும்; பூவை யிருக்கப் பூங்கொம்பில்லை.

64. தலையில்லை, இடையில்லை, கையுண்டு, விரலில்லை.

65. கண்ணுண்டு, செவியில்லை, கண்டிடும் கேட்டிடும்.

66. வட்டமாகவே யிருக்கும் முட்டையல்ல
    வருணத்தால் வெளுப் பென்றே சொல்லலுற்றோம்.
சட்டமாகவே வுலகமெங்கும் சுற்றியோடும்
    சந்திரனே யென்பீரே லதுவுமல்ல
திட்டமாக வவ்விடத்திற் பெண்ணொன் றுண்டு
    திருமருவு பாற்கடற் றிருவுமன்று.

குறிப்பு.—பாலிகா பூஷணம் என்ற புஸ்தகத்தில் இன்னும் அநேக விடுகதைகள் அடங்கியிருக்கின்றன. அதின் விலை அரையணுதான். எங்கும் கிடைக்கும். விடுகதைகள் சிறுவர் சிறுமியர்க்கு யோசனு சக்தியை உண்டுபண்ணி அறிவில் தேறச்செய்தற்கு ஸாதகமாய் இருக்கின்றன.

விடுவிப்பு:—52. தென்னைமரம், தேங்காய், தேங்காய்க்குள்ளிருக்கும் நீர், தேங்காய்ப் பருப்பு. 53. மனுஷ்யன் நிழல். 54. மழைத்துளிகள். 55. மாவரைக்கும் யந்திரம். 56. பாய். 57. தங்கை. 58. தேங்காய். 59. மெழுகுவத்தி. 60. கண். 61. மூக்குக்கண்ணாடி. 62. முத்துச்சோளக் கதிர். 63. நெற்பயிர். 64. சொக்காய். 65. பாம்பு. 66. ரூபாய். பெண் என்றது விக்டோரியா மகாராணியவர்களை.

சிரிக்கச் செய்யும் கதைகள்

1. ஒரு தாசில்தார்

தஞ்சாவூரில் முன்காலத்தில் ஆண்டுவந்த அரசர்கள் நான்காவது உப்பரிக்கையை விட்டுக் கீழே இறங்காமலும், ராஜ்ய பரிபாலனை ஒழுங்காய் செய்யாமலும் இருந்துவந்தார்கள். மேற்படி ஜில்லாவில் அம்மாசத்திரம் என்று ஒரு பெரிய சத்திரம் இருந்தது. (இப்பொழுதும் அதைக் காணலாம்.) அச்சத்திரத்திற்கு தஞ்சாவூர் மகாராஜாவினால் ஒரு தாசில்தார் ஏற்படுத்தப் படுவதுண்டு. அக்காலத்தில் கீழ் அதிகாரிகளிடத்தில் தான் ராஜ்ஜிய பரிபாலனம் உண்மையாய் இருந்தது. அச்சத்திரத்திற்கு வருஷம் ஒன்றுக்கு சுமார் 100 தாசில்தார்கள் வரையில் நியமித்துத் தள்ளப்படுவார்கள். இந்த அக்கிரமத்தை நிறுத்தும் பொருட்டு அண்ணுவய்யங்கார் என்றவன் ஒருவன் எப்படியோ தாசில்வேலையை வாங்கிவிட்டான். அக்காலத்தில் தாசில்வேலை கிடைத்தால் ஒரு புது உடுப்பும், ஒரு குதிரையும் அவனுக்குக் கொடுப்பது வழக்கம். அவன் அந்த உடையைத் தரித்து அந்தக் குதிரையின்மேல் போகும் சிங்காரத்தை ராஜா மேல்மாடியிலிருந்து உல்லாசமாய்ப் பார்ப்பது வழக்கம். ஆனாலோ நாம் மேலே சொன்ன அண்ணுவய்யங்கார் என்பவன் மற்றவர்களைப்போல் அல்லாமல் குதிரையின் பின்பக்கமாய் வாலைப் பார்த்தவண்ணமாக உட்கார்ந்துகொண்டு போனான். இந்த விநோதத்தைப் பார்த்த அரசன் அந்த மனிதனை தன் சமுகத்துக்கு அழைத்து வரும்படி உத்திரவு செய்தான். அந்தப்படி அழைக்க வந்ததும் அரசன் அவனை "என் அப்படி நீ உட்கார்ந்திருந்தாய்" என்று கேட்டான். அதற்கு அந்த தாசில் சொன்ன பதிலாவது. "ஐயா மகா ராஜாவே! வருஷத்திற்கு சுமார் 100 தாசில்தார்கள் வரையில் ஏற்பட்டு நீக்கப்படுகிறார்கள். நான் போய் என் வேலையை ஒப்புக்கொள்ளுவதற்குள் மற்றொரு தாசில்தார் குதிரையின்மேல் வருகிறானோ என்று பார்த்தேன். அப்படி வரும் பக்ஷத்தில் நான் இவ்விடம் இப்படியே யிறங்கி வீடுபோய் விடுவேன். அதன் பொருட்டுத் தான் பார்த்தேன்" என்றான். மகாராஜா இச்செய்தியைக் கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டு மந்திரியை வரவழைத்து அவர்கள் கெட்ட நடத்தைக்காகக் கண்டித்து, இந்த தாசில் அண்ணுவய்யங்காரை சாகும் வரையில் தாசில் உத்தியோகம் செய்யும்படிக்கு உத்திரவு செய்தான். அதேமாதிரி அவனும் தான் சாகும் வரை தாசிலாக இருந்து வாழ்ந்தான.

2. இரண்டு ரயில் பிரயாணிகள்

ஒரு நாள் ஒருவன் ரயில்வண்டியில் உட்கார்ந்திருந்தான். அவ்வண்டியில் நியாயமாய் 8-மனிதர்கள் உட்காரவேண்டியிருக்க, 7-மனிதர்கள் மாத்திரம் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். மேலே சொன்ன பேராசை பிடித்த மனிதன்தான் உட்கார்ந்திருக்கும் இடத்திற்குப் பக்கத்தில் எட்டாவது மனிதனாகத் தன் மூட்டையையும் உட்கார வைத்திருந்தான்! அச்சமயத்தில் ஒரு இளம் வாலிபன் அவ்வண்டியைத் திறந்து ஏறினான். ஏறி அந்த மனிதனிடம் போய் தான் உட்காரவேண்டியிருப்பதால் மூட்டையைக் கீழே எடுத்து வைக்கும்படி மிகவும் பணிந்து கேட்டுக்கொண்டான்.

அம்மனிதன் இடத்தின் பேராசையால் அந்த மூட்டை தன்னுடையதல்லவென்றும், அவனது நண்பர் அதை வைத்துவிட்டு போயிருக்கிறார் என்றும், அவர் அல்பஸங்கையின்பொருட்டுக் கக்கூசுக்குப் போயிருக்கிறார் என்றும், அவர் வண்டி புறப்படுவதற்கு முன் வந்து விடுவார் என்றும் சொன்னான். இப்படிச் சொன்னால் வாலிபன் இறங்கி வேறுவண்டிக்குப் போய்விடுவான் என்கிற எண்ணத்துடன் சொன்னவார்த்தை. ஆனாலோ அந்த வாலிபன் போகவில்லை; மிகவும் பொறுமையுடன் நின்றுகொண்டிருந்தான். சிறிது நேரம் கழித்து வண்டி புறப்படுகிற சப்தம் கேட்டது. வண்டி புறப்பட்டதும் உடனே வாலிபன் அந்த மனிதனை நோக்கி உன் சிநேகிதர் வண்டியைத்தான் தவறிவிட்டார், பாவம்! அந்த மூட்டையையும் தவறி விடவேண்டாம் என்று சொல்லிகொண்டே அந்த மூட்டையை எடுத்து பிளாட்பாரத்தில் எறிந்துவிட்டு அந்த இடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டான். அந்த மனிதன் உப்புக்கண்டம் பறிகொடுத்த பார்ப்பினியைப்போலும், ஊமையன் கண்ட கனவுபோலும் திகைத்து ஒன்றும் சொல்வதற்கின்றி பதைபதைப்புடன் மூட்டையை எப்படி மீண்டும் பெறுவதென்ற யோசனையுடன் நின்றான். நுணலுந் தன் வாயாற்கெடும் என்பதுபோல் இவன் தன் வாயாற் கெட்டான். இதுபோன்றவர்களுக்கு இது ஒரு நல்ல நீதியை புகட்டுவதாகும்.

குடித்தனச் செட்டு

நாணயமே நமக்கு முதற்பணம்:—என்னுடைய நாணயத்தின்பேரில் நல்ல அபிப்பிராயங்கொண்டவன் கெடுவுகடந்த பிறகும் சிறிதுகாலம் என்னிடமே தன் பணத்தை வைத்துவைக்கிறான். அதினால் எனக்கு வட்டி லாபமாவதுடன் அந்தப் பணத்தைக்கொண்டு நான் செய்யும் வர்த்தகத்தின் லாபமும் எனக்குக் கிடைக்கிறது. பல துளி பெருவெள்ள மென்பதுபோல் நாளடைவில் இவ்வித சொற்ப லாபங்கள் பெருந்தொகையாய்த் திரண்டு போவதுடன் நம்முடைய நாணயத்தின்பேரில் அதிக நம்பிக்கை யுண்டாகி பெருந்தொகைகள் நமக்குக் கடன் கொடுக்கவும், அதனால் நாம் பாரிவர்த்தகங்கள் செய்து பாக்கியவானாகும்படிக்கும் செய்விக்கிறது.

வருஷத்திற்கு 90 ரூபா யென்பது ஒரு தினத்திற்குக்கால்ரூபாயே:—இந்த நான்கணாவை ஒரு தினத்தில் செலவழித்துவிடலாம். நாணயமுள்ளவனுக்கு அதுவே முதலாகும். நாளடைவில் அவனே 1000, 2000, கொடுக்கல் வாங்கல் செய்யும்படியான யோக்கியதையைச் சம்பாதிக்கலாம். இதற்கு நேரான வழியில் நிற்கவேண்டியது மட்டும் அவசியமான குணம். ஜாக்கிரதையுள்ள உழைப்பாளியின் சொற்ப முதலே அவனுக்கு அதிக லாபத்தைச் சம்பாதித்துக் கொடுக்கும்.

நாணயமாய்த் தான் வாங்கின கடனைச் செலுத்துகிறவன் அன்னியருடைய முதலுக்குச் சொந்தக்காரன்:—கெடுவு தேதித் தவறாமல் தன் வாக்குத்தத்தத்தின்படி பணம் செலுத்துகிறவன் எந்தக் காலத்திலும் எந்த சமயத்திலும் தன் சிநேகிதர்களிடமிருந்தாகிலும் அல்லது மற்றெவர்களிடமிருந்தாகிலும் எவ்வளவு பணமேனும் பெற்றுக்கொள்ள ஹேதுவுண்டு. இதனால் அதிக பிரயோஜனங்கள் அடையலாம். கெடுவு தவறாமல் நியாயமாய் தன் கடன்காரர்களுக்குப் பணத்தைச் செலுத்துகிறவன் உலகத்தில் மேன்மையுள்ள பதவியையடைய அருஹனாவான். உழைப்பை மட்டாய்ச் செலவிடுதலுக்கு அடுத்த நற்கிரியை நாணயமே. ஆனதால் ஒருவரிடமிருந்து கடன் வாங்கின பணத்தை ஒருமணி தேசகாலம்கூடத் தாமதமின்றி செலுத்துதல் கடமை. தவறினால் நம் நாணயம் கெட்டுப்போய் இனி ஒரு சமயத்திற்கு உதவி ஒருவரிடமிருந்தும் பெறுவதற்கு சாத்தியமில்லாத நிலைமைக்கு வந்துவிடுவோம்.

உன் வசமிருக்கும் பொருளெல்லாம் உன்னுடையதென்று வீணெண்ணம் கொள்ளாமல் எச்சரிக்கையாயிருந்து அதற்குத் தக்கபடி காலக்ஷேபம் செய்து வரவேண்டும்:—அநேக தக்க மதிப்புள்ள நாணயஸ்தர்களும் இந்தப் பிசகுக்கு ஆளாகிறார்கள். இவ்வித பிழையிலிருந்து உன்னைத் தப்புவித்துக் கொள்ளுதவற்குக் கொஞ்ச காலத்திற்காவது உன்னுடைய வருமானத்திற்கும் செலவுக்கும் விவாக்கணக்கு வைத்துப் பார்க்கவேண்டும். பின் வரவு செலவு விவரங்களின் கணக்கைக் கவனித்துப் பார்த்துவருவதில் உனக்குப் பிரயோஜனமுண்டு. சொற்ப செலவுகளை யெல்லாம் கூட்டிப் பார்க்கும் பொழுது எவ்வளவு பெரிய தொகைகளாகி விடுகிறதென்பதைத் தெரிந்துகொள்ளுவதுடன் பின்னால் உனக்கு எவ்வித அசௌகரியங்களும் நேரிடாதபடிக்கு இனிமீது எந்தெந்த செலவுகளை நிறுத்தலாம், எவற்றை மிகுதியாக்கி வைக்கலாமென்பதை நேரில்கண்டு கொள்ள உனக்குமிகவும் உபயோகமானதாயிருக்கிறது. பெருக்கிச்சொல்லாமல் சுருக்கிச்சொல்லுகிறேன். பணம் சம்பாதிக்கும் வழியும், கடைத்தெருவுக்குப் போகும் வழியும் ஒன்றே. உழைப்பு, முயற்சி, செட்டு, இதுகளே பிரதானமானவைகள். அதாவது பணத்தையும் காலத்தையும் வீணில் போக்காதே. அவை யிரண்டையும் நன்மார்க்கத்தில் செலவிடு. இதன்படி நடப்பவன் சிரேஷ்டமான பதவியை யடைவான்.

இறைவன் என்று உரைப்பினும், கடவுள் என்று கூறினும், இயற்கை என்று அழைப்பினும், இவை யெல்லாம் ஸர்வசக்தி வாய்க்கப்பெற்ற பொருள் ஒன்றையே குறிக்கும்.

இவையே போல் தெய்வசட்டமே எனினும், தலைவிதி எனினும், இயற்கைச் சட்ட மெனினும் ஒன்றே.

பகுத்தறி வில்லாத மிருக சக்தி, பகுத்தறிவுடன் கூடிய மனித சக்தி, இவை இரண்டினும் மிக்க தெய்வ சக்தி, இந்த மூன்று சக்திகளால் ஆக்கப்பட்டவனே மனிதன்.

தன்னைத் தானே சீர்திருத்திக்கொள்ளுகிற ஒவ்வொருவனும், ஜனஸமூகத்தையே சீர்திருத்துகிறவனாகிறான், ஏனெனில் தனித்த மனிதர்கள் பலர் சேர்ந்தே ஜனஸமூகமாகின்றது பற்றி.

சந்தோஷம் வரப்போகிறதென்று எதிர்பார்த்திருப்பதே மிகுந்த சந்தோஷம்.

இறைவனைத் தெரிந்து கொண்டாலன்றி—இறைவனுடைய இருப்பை நம்பினாலன்றி—ஒருவன் எடுத்த மானிட ஜென்மம் அவனுக்குப் பயனுள்ளதாக முடிவது கஷ்டம்.

ஒரு நூலின் வாசகமும் பெருமையும் அதில் கொண்ட கருத்துகளை அனுசரித்தனவே யன்றி, அநுபோகத்திலில்லாத பழய வார்த்தைகள், கஷ்டமான பகுதி விகுதிகள் இவைகளின் உபயோகத்தை அநுசரித்தனவல்ல.

ஸ்வர்ண குமாரி.

பெங்காளம் என்று கூறப்படும் வங்க தேசத்திலே சாந்த்பூர் (சந்திரபுரம்) என்ற கிராமத்தில் மனோரஞ்ஜன பானர்ஜி என்ற ஒரு பிராமண வாலிபன் உண்டு. இவன் கல்கத்தாவிலே போய் பி. ஏ. பரீக்ஷைக்குப் படித்துக்கொண்டிருக்கையில் 1904௵ டிஸம்பர் மாதம் ரஜாவின் பொருட்டாகத் தனது சொந்த ஊராகிய சாந்த்பூருக்கு வந்திருந்தான். மனோரஞ்ஜனன் வெகு சுந்தரமான ரூபமுடையவன். பார்ப்பதற்கு மன்மதனைப் போலிருப்பான். மேலும் குழந்தைப் பிராய முதலாகவே பள்ளிக்கூடத்துப் பந்தாட்டம் முதலிய விளையாட்டுகளிலேயும், மற்றும் சிலம்பம், கர்லா, முதலிய சுதேசீய பாலாப்பியாசங்களிலேயும் இவன் மிகுந்த தேர்ச்சியுடையவனாகி தன்னோடு ஒத்த வயதுள்ள வாலிபர்களெல்லாராலும் 'அர்ஜுனன்' என்றழைக்கப்பட்டு வந்தான். வயது இருபத்துமூன்று ஆயிருந்தபோதிலும் இவனுக்கு என்ன காரணத்தினாலோ இன்னும் விவாகம் நடக்காமல் இருந்தது. பெங்காளத்தார் மிகுந்த சொற்ப வயதிலேயே விவாகாதிகள் நடத்திவிடுவது வழக்கம். இவன் விஷயத்தில் மட்டும் இவ்வாறு நடக்கவில்லை. இதற்கு வேறொரு உள் முகாந்திரமுண்டு. மனோரஞ்சனனுடைய தந்தை உயிரோடிருக்கும் பக்ஷத்தில் இவனை இதற்கு முன் விவாகம் செய்துகொள்ளும்படி வற்புறுத்தியிருப்பார். ஆனால் இவனுக்கு ஏழு வயதாயிருக்கும்போதே தந்தை இறந்துபோய்விட்டார். தாய்க்கு இவன் ஒரே பிள்ளையாதலால் அவள் இவன் மீது மிகுந்த அருமைகொண்டவளாகி, வீட்டில் இவன் சொன்னதற்கு மறுசொல் இல்லாமல் காரியங்கள் நடந்துவந்தன. இந்தக் குடும்பத்திற்கு அதிக ஆஸ்தி இல்லாவிட்டாலும், உள்ள நிலத்தை விற்றுப் பணம் எடுத்துக்கொண்டு, தான் கல்கத்தாவுக்குப்போய் பரீக்ஷைகள் தேறி வரவேண்டுமென்று இவன் சொன்னவுடனே தாய் யாதொரு ஆக்ஷேபமும் சொல்லாமல் சரியென்றுவிட்டாள். இதுபோலவேதான் எல்லா விஷயங்களிலும். இவனுடைய தாய் அடிக்கடி இவனைக் கூப்பிட்டு "குழந்தாய் ரஞ்சன்! உனக்கு வயதாய் விட்டதே விவாகம் எப்போதடா செய்துகொள்வாய்?" என்று கேட்டால் இவன் முரட்டுத்தனமாக "அம்மா! அந்தப் பேச்சை மட்டிலும் என்னிடம் பேசாதே" என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே போய்விடுவான். அந்தரங்கத்திலே இவன் வடக்கு வீதி

ஸூர்யகாந்தபாபு என்ற பெருஞ் செல்வரின் குமாரத்தியான ஸ்வர்ண குமாரியின் மீது மோஹம் வைத்திருக்கிறானென்ற விஷயத்தை தாயார் நன்றாக அறிவாள். ஆனால் இவனுக்கும் ஸ்வர்ண குமாரிக்கும் ஒருபோதும் விவாஹம் நடப்பது சாத்தியமில்லை யென்பது அவளுக்கு நிச்சயந் தான். அப்படி ஒருவேளை அந்த விவாகம் நடப்பது ஸாத்தியமாகக் கூடுமானால் அதை இவள் கேட்டமாத்திரத்திலே இவளுக்குப் பிராணன் போய்விடும். தனது மகன் ஸூர்யகாந்த பாபுவின் பெண்ணை விவாகம் செய்து கொள்வதைக் காட்டிலும் அப்பிள்ளை இறந்துபோவது விசேஷமென்று அவளுக்குத் தோன்றும். தனது குலதெய்வமான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானைத் தியானித்து இவள் "ஸர்வஜீவ தயாபரா! எனது பிள்ளைக்கு அந்த மிலேச்சனுடைய பெண் மீது இருக்கும் மோஹத்தை நீக்கி அவனுக்கு நல்ல புத்தி கொடுக்கலாகாதா?" என்று அடிக்கடி கண்ணீர் சொரிந்து பிரார்த்தனை புரிவாள்.

***

ஸ்வர்ண குமாரியை மனோரஞ்ஜனன் மணம்புரிந்துகொள்வதிலே மனோரஞ்ஜனனுடைய தாயாருக்கு இத்தனை விரோதமேனிருக்க வேண்டுமென்பதை நமது கதாப்பிரியர்கள் அறிய ஆவலுறலாம். அதன் காரணம் பின் வருமாறு. ஸ்வர்ண குமாரியின் தந்தையாகிய ஸூர்ய காந்த பாபு பிராமண குலத்திலே பிறந்தபோதிலும், பிராமண ஆசாரங்களையும், அனுஷ்டானங்களையும், மார்க்க முறைகளையும், நம்பிக்கைகளையும் திலதர்ப்பணம் செய்துவிட்டு, "பிரமஸமாஜம்" என்ற புதிய மார்க்கத்தைச் சேர்ந்துகொண்டு விட்டார். இந்த ஸமாஜத்தார் "ஜாதி பேதம் இல்லை, விக்கிரஹாராதனை கூடாது, பெண்களும் ஆண்களும் சமானமாக ஒத்துப்பழகலாம்" என்பது போன்ற நவீனக் கோட்பாடுகள் கொண்டிருப்போர். ஸ்வர்ணகுமாரியின் தகப்பனார் எந்த ஜாதிக்காரனுடனும் கலந்து சாப்பிடுவார். அவர்கள் வீட்டு ஸ்திரீகள் பகிரங்கமாக வெளியே உலாவுவதும், கண்ட புருஷர்களுடன் சம்பாஷிப்பதும் பிழையில்லை யென்று நடப்பவர்கள். ஸ்வர்ணகுமாரிக்கு வயது பதினெட்டாகியும் இன்னும் விவாகமில்லை. இதுவெல்லாம் மிகுந்த புராதன இயற்கை கொண்ட மனோரஞ்ஜனன் தாயாருக்குக் காதால் கேட்கக்கூட வெறுப்பாக இருந்தது. இங்ஙனமிருக்க ஸ்வர்ண குமாரியின் மீது தனது மகன் அடங்காத மையல் கொண்டிருக்கிறானென்பதையும், அதன் பொருட்டாகவே வேறு விவாகத்தில் விருப்பமில்லாதிருக்கிறானென்பதையும் இந்த அம்மை பல முகாந்தரங்கள் மூலமாக ஊஹித்தறிந்து

கொண்ட நாள் முதலாக இவள் மனதிலே தோன்றிய வருத்தங்களுக்கு அளவுகிடையாது. நிற்க,

***

இங்கே ஸ்வர்ண குமாரியின் நிலை, எப்படியிருக்கிறதென்பதைக் கவனிப்போம். இவள் மனதிலே மனோரஞ்ஜனனுடைய வடிவம் என்றும் அகலாத விக்கிரஹமாகப் பதிந்துபோய்விட்டது. வரம்பில்லாத செல்வமுடைய குடும்பத்திலே பிறந்து, ஸங்கீதம், ஸாஹித்யம், முதலிய கலைகளிலேயெல்லாம் சிறந்த பழக்கம் கொண்டவளாகித் தனக்கு இசைவான கணவனைத் தவிர மற்றப்படி சாதாரண மனிதன் எவனையும் மணம் செய்துகொள்ளக்கூடாதென்று இவள் ஒரே பிடிவாதமாக இருந்தாள். இவளது ரூபலாவண்யமோ சொல்லுந்தரமன்று. கருமை நிறங்கொண்ட அமிருதத்தின் கடல்களென்று சொல்லத்தக்க இவளுடைய நேத்திரங்களும், முல்லைபோன்ற புன் சிரிப்பும், மூக்கும், கன்னமும், நெற்றியும், ஸ்வர்ணமயமான சரீரமும்;—இன்னும் இவளை என்னென்று சொல்வோம்! சுகப்பிரமரிஷி பார்த்தபோதிலும் மயங்கிப்போய்விடுவார். இவளுக்கு மனோரஞ்ஜனன் பாலிய சிநேகன். பள்ளித்தோழன்; தேவரூபனாகிய இவனையே கடைசிவரை பள்ளித் தோழனாகவும், வாழ்க்கைத் துணைவனாகவும் கொள்ள வேண்டுமென்று இவள் ஆசைகொண்டுவிட்டாள். இதற்கு முன் எத்தனையோ முறை இவர்கள் அடிக்கடி சந்திப்பதும்,

காதற் சுவையிற் கனிந்து நிற்பதுவும்
உயிரென நோக்கி உள்ளம் வாடுவதும்
பொருளிலாத் தெய்வ்க மொழிபல புகல்வதும்

ஆக இவ்வாறு தமது மோஹ நெருப்புக்கு நெய் ஊற்றிக் கொண்டே வந்திருக்கிறார்கள். இப்போது மனோரஞ்ஜனன் மறுபடியும் சாந்தபூருக்கு வந்தவுடனே வழக்கம்போலவே இவர்களது சந்திப்புகள் தொடங்கிவிட்டன. இதை நமது ஸ்வர்ணத்தின் தந்தையாகிய சூரிய காந்த பாபு அறிந்து ஒருநாள் இவளை அழைத்து;

“மகளே, நான் சொன்னபடி ஹேமசந்திரபாபுவை விவாகம் செய்துகொள்ள சம்மதிக்காமலிருப்பாயானால் இனி என் வீட்டைவிட்டு வெளியேறிவிடவேண்டும். கையிலே காசற்றவனும், விக்கிரகாராதனை செய்யும் மூடபக்திக் கூட்டத்தாரைச் சேர்ந்தவனுமாகிய அந்த மனோரஞ்ஜனப் பயலை நீ அடிக்கடி பார்த்துப் பேசுகிறாயென்ற வார்த்தை என் காதிலே படக்கூடாது. அடுத்த தை மாதம் உனக்கும் ஹேமசந்திர

பாபுவுக்கும் விவாகம். நீ இப்போதே எனக்கு ஆகட்டுமென்ற வார்த்தை கொடுத்துத் தீரவேண்டும். நான் எத்தனையோ வருஷம் உன்னுடைய மூடத்தன்மையான பிடிவாதத்தை ஸகித்தாய்விட்டது. இனி ஒருக்ஷணமும் பொறுக்கமாட்டேன். இன்று மாலை இங்கே ஹேமசந்திரர் வருவார். நீ தோட்டத்திலே யுள்ள பூஞ்சோலையில் 6-மணிக்குப் போயிரு. அங்கே அவரை வரச்சொல்லுகிறேன். நீ அப்போது அவரிடம் உன்னுடைய சம்மதம் தெரிவித்தே தீரவேண்டும். இல்லாவிட்டால் உன்னைக் கையும் கப்பரையுமாக நாளைக் காலையில் வெளியே ஓட்டிவிடுவேன்.''

என்று மஹா கோபத்துடன் படபடவென்று சொல்லி விட்டு ஸூர்யகாந்த பாபு எழுந்துபோய்விட்டார். தனது மகள் கண்ணீர் மாரியினிடையே தரைமீது சோர்ந்துவிழுந்து விட்டதைக்கூட அவர் கவனிக்கவில்லை.

***

பகல்முழுதும் ஸ்வர்ணகுமாரி தனது தந்தையின் கொரேத்தை நினைத்து நினைத்து மனம் தயங்கிக் கொண்டிருந்தாள். இவளுக்கு ஒன்றுந் தோன்றவில்லை. இதுபோன்ற சமயங்களிலே தாய் இருக்கும் பக்ஷத்திலே எவ்வளவோ தைரியம் சொல்வாள். ஆனால் நமது ஸ்வர்ணத்திற்கோ தாயார் அதிபாலியத்திலே இறந்து போய்விட்டாள். வீட்டிலுள்ள ஸ்திரீகளெல்லாம் தூர பந்துக்களேயல்லாமல் இவள் தன் மனதை யெல்லாம் சொல்லி முறையிடக் கூடியவாறு அத்தனை நெருங்கிய நட்புடையோர் யாரும் கிடையாது. தனியே நெடுநேரம் யோசித்து இவள் பின் வருமாறு நிச்சயம் செய்துகொண்டாள் :— "தந்தையோ இரும்பு நெஞ்சுடையவர். மனோரஞ்சனனோ தனது தாயிருக்கும் வரை பிரமசமாஜத்திலே சேரப் போவது கிடையாது. நமக்கு இந்த ஹேமசந்திரனை விவாகம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்றே விதியிருக்கின்றதுபோலும். மனோரஞ்சனனுடனேதான் வாழ்வேனென்று நான தெய்வ சாக்ஷியாக விரதம் கொண்டாய் விட்டது. மனோரஞ்சனன் என்னை விவாகம் செய்துகொள்வதும் சாத்தியமில்லை. இனி தந்தை வீட்டிலிருந்து பிச்சைக்காரிபோல வெளியே துரத்துண்டு ஏன் அவமானமடையவேண்டும்? ஹேமசந்திரனையே விவாகம் செய்து கொள்வதாக இன்று மாலை சம்மதமளித்துவிட்டு விவாகத்திற் கென்று குறிப்பிடப் பட்டிருக்கும் நாளில் விஷத்தைத் தின்று உயிரை மடித்துக் கொள்கிறேன். இதற்கிடையே ஏதேனும் அகஸ்மாத்தாக அநுகூலம் ஏற்பட்டால் பார்த்துக்கொள்வோம்; இல்லாவிட்டால் மரணமே கதி'' என இவ்வாறு மன

வுறுதி செய்துகொண்டு விட்டாள். இந்த ஹேமசந்திரன் யார்? இவன் ஒரு பணக்கார ஜமீன்தார்; பிரமஸமாஜத்தைச் சேர்ந்தவன், ஆனால் புராதன ஆசாரங்களைக் கைவிட்ட இவன் மற்ற பிரமஸமாஜிகளைப்போல அத்துடன் நிறுத்திவிடாமல், மதுபானம் கோ-மாமிச போஜனம், முதலிய புது ஆசாரங்களும் படித்துக்கொண்டுவிட்டான். பார்ப்பதற்கு எருமை போலே கொழுத்து வெகு குரூபியாக இருப்பவன். மஹாமூடன், குரூர சிந்தையுடையவன். இவனிடம் ஸ்வர்ண குமாரியின் தந்தை செல்வம்பற்றி விருப்புக்கொண்டபோதிலும் நமது ஸ்வர்ணத்தின் கோமள நெஞ்சு காதலுறுதல் எங்ஙனம் இயலும்?

***

மாலை 6-மணி ஆயிற்று. பெரிய வனம்போல விஸ்தாரமுடைய சோலையினிடையிலே ஓர் அழகிய கொடி வீட்டின்கண் ஸ்வர்ணகுமாரி தனியே உட்கார்ந்திருக்கின்றாள். ஹேமசந்திரன் வந்து சேர்ந்தான்.

“பெண்ணே! இப்பொழுது உன் மனம் எப்படியிருக்கிறது?”

“சரிதான்! சிறிது நாற்காலியைச் சற்றே விலகிப் போட்டுக் கொண்டு பேசவேண்டும்.”

“அடடா! இந்தக் குணம் இன்னும் மாறவில்லைபோலிருக்கிறதே! சூரியபாபு நீ சரிப்பட்டு வந்து விட்டாயென்று சொன்னாரே.”

“ஆமாம்! அவருடைய கட்டாயத்தின்பேரில் சரிப்பட்டு விட்டேன்.”

“ஆனால் என்னை விவாகம் செய்துகொள்வதில் உன் மனதிற்குத் திருப்தி கிடையாதோ?”

“கிடையாது.”

“அது எப்படியேனும் போகட்டும். உன் தகப்பனார் பலவந்தத்தின்பேரிலாவது நீ என்னை விவாகம் செய்து கொள்ளப் போவது நிச்சயந்தானே.”

“ஆம்.”

“சபாஷ்! ஸ்வர்ணா, மெத்த சந்தோஷம். நீ இனி என் மனைவிதானே! அடடா! என்ன சௌந்தரியம்! உன்னைப்பெறுவதற்குப் பட்ட பாடெல்லாம் தகும்! தகும்! கண்ணே ஒரு முத்தம் தரமாட்டாயா?”

“நாற்காலியை விலகிப் போட்டுக்கொள்ளும்.”

“நீ எனக்கு மனைவி யென்பதோ நிச்சயமாய் விட்டது. மூட பக்தியுள்ள ஹிந்துக்களைப்போல் நாம் விவாகச் சடங்குகளுக்கு காத்திருப்

பது அவசியமில்லையல்லவா? விவாஹ பலனை இப்போதே என் அனுபவித்துக்கொள்ளக் கூடாது? இனி உனது திவ்விய சரீரம் என்னுடையது தானே?”

“விவாகத்தினாலேயே நான் இறந்துபோய் விட்டால் எனது சரீரம் உமதாகமாட்டாதல்லவா”

“அப்படியா யோசிக்கிறாய்? ஆனால் விவாகப்பயனை இப்பொழுதே நுகர்ந்தறிகின்றேன்.”

என்று சொல்லி ஹேமசந்திரன் பலவந்தமாகத் தழுவக் கையெடுக்கலானான்.

ஸ்வர்ணகுமாரி “கோ-கோ” என்றலறத் தொடங்கிவிட்டாள். திடீரென்று கொடிமாடத்திற்குப் பின்னே புதரில் பதுங்கி நின்ற மனோரஞ்ஜனன் கையும் தடியுமாக வந்து ஹேமசந்திர பாபுவைப் பிடித்து வெளியே தள்ளி நையப்புடைத்தான். இந்தக் கலவரையிலே தந்தையாகிய சூரியகாந்த பாபுவும் வந்துவிட்டார். மகள் கீழே மூர்ச்சையுண்டுகிடக்கிறாள். வரும்போது குடித்துவந்த கள்ளின்வெறியாலும், அடிபட்ட கோபத்தாலும் ஹேமசந்திரன் ஏதோ வாய்க்கு வந்தபடி உளறினான். உடனே சூரியகாந்தர் மனோரஞ்ஜனனைப்பார்த்து “எதடா! பையலே, நீ இங்கே ஏன் வந்தாய்? இதெல்லாம் என்ன குழப்பம்?” என்று கேட்டார். மனோரஞ்ஜனன் “ஐயா, உமது குமாரத்தி மூர்ச்சையுண்டு விழுந்து கிடக்கிறாள். இன்னும் சிறிது நேரம் கவனியாமவிருந்தால் மிகவும் அபாயம் நேர்ந்துவிடும். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்யும். மற்ற விஷயங்கள் பிறகு பேசிக்கொள்ளலாம்”; என்றான். அதன்படியே சூரியகாந்தர் மகளை வீட்டிற்கெடுத்துச்சென்று வேண்டிய சிகிச்சைகள் செய்ததின் பேரில் ஸ்வர்ணகுமாரிக்கு மூர்ச்சை தெளிந்தது. இரண்டுமணி நேரத்திற்கப்பால் சூரியபாபுவந்து மசளிடம் விசாரணை செய்ததில், அவள் உண்மையாக நடந்த விஷயங்களையெல்லாம் தெரிவித்தாள். அவள் சொல்வதெல்லாம் மெய்யென்று அவருக்குப் புலப்பட்டுவிட்டது. “அடடா! நமது குடும்பத்திற்குப் பெரிய அவமானமிழைக்கத் துணிந்த பாதகனுக்கா பெண் கொடுக்க எண்ணியிருந்தேன்! என்று தம்மைத்தாமே நொந்துகொண்டு சூரியகாந்தர் சென்றுவிட்டார். மறுநாட் காலை மகளிடம் வந்து, “பெண்ணே! உனது மனோரஞ்சனனை நான் நேற்றுத்தான் நன்றாக உற்றுப்பார்த்தேன். அவன் செல்வமில்லாது வறியனாயிருந்தபோதிலும் ரூபத்தினாலும் அறிவினாலும் நமக்கு மருமகனாயிருப்பதற்கு யோக்கியதையுடையவனாகவே காணப்படுகிறான்.

அவன் ஹிந்து மார்க்கத்தினின்றும் நீங்கி• பிரமசமாஜத்தில் சேர்ந்து கொள்ளும் பக்ஷத்தில் உங்களிருவருக்கும் விவாஹம் முடித்துவைப்பதில் எனக்கு யாதொரு ஆக்ஷேபமும் கிடையாதென்று அவனிடம் தெரிவித்துவிடு" என்று சொல்லிச் சென்றுவிட்டார். இது முறையே மனோரஞ்சனுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. ஆயினுமென்னபயன்? மனோரஞ்சனன் தான் பிரம்ம ஸமாஜத்தில் சேர்ந்து கொள்வானாயின் தனது தாய் மனமுடைந்து இறந்துபோவாளென்பதை நன்றாக அறிவான். எனவே தாயினிடத்து அன்பு ஒருபுறமும், ஸ்வர்ண குமாரியின் மீது மையல் மற்றொரு புறமும், அவனது மனதை இழுக்க என்னசெய்வதெனத் தெரியாமல் திகைப்பானாயினன். இவ்வாறே ஒன்றரை வருஷகாலம் கழிந்து விட்டது. இவன் கடைசிவரை பிரமசமாஜத்தில் சேராமலேயிருந்துவிடும்பக்ஷத்தில் தானும் விவாஹம் செய்து கொள்ளாமலேயிருந்துவிடவேண்டுமென ஸ்வர்ணகுமாரி நிச்சயித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

***

1906-ம் வருஷம் கல்கத்தாவிலே காளிபூஜை நிகழ்ந்து திருவிழா நடந்துகொண்டிருந்த (நவராத்திரி) காலத்திலே ஸ்வர்ண குமாரி தனது வீட்டு மாடியிலே ஒரு பஞ்சணைமீது சாய்ந்துகொண்டு "அமிர்த பஜார்" என்னும் தினசரிப் பத்திரிகையைப் படித்துக்கொண்டிருந்தாள். அதில் திடீரென அவளது கண்களுக்குப் பின்வரும் குறிப்புத் தென்பட்டது.

"சாந்தபூர் வாசியாகிய ஸ்ரீயுத மனோரஞ்சன் பானர்ஜி நேற்று மாலை பிரமஸமாஜத்திலே சேர்ந்துவிட்டார். இவர் மிகுந்த திறமையும், புகழுமுள்ள அதிவாலிபராதலால் இவர் ஹிந்துமார்க்கத்தினின்றும் பிரிந்துவிட்ட விஷயம் எங்கேபார்த்தாலும் பேச்சாய்க் கிடக்கிறது."

மேற்கண்ட வரிகளைப் படித்தவுடனே ஸ்வர்ணகுமாரிக்குப் புளகமுண்டாய் விட்டது. ஆனந்த பரவசத்திலே அமிழ்ந்துவிட்டாள். உடனே மற்றோரிடத்தில் மனோரஞ்சனனுடைய பெயர் காணப்பட்டது. அதென்னவென்று பார்த்தாள். அதிலே,

"சென்ற சில தினங்களாக லோகமான்ய கோபாலகிருஷ்ண கோகலே அவர்கள் பம்பாயிலிருந்து நமது நகரத்திற்கு வந்து ஜனநிர்மாணம், தேசஐக்கியம் என்ற பெருவிஷயங்களைப்பற்றிப் பதினாயிரக்கணக்கான ஜனங்களின் முன்பு உபந்யாசங்கள் புரிந்துவருகின்றார். இவருக்கு

நடக்கும் உபசாரங்களும் சிறப்புகளும் முடியரசர்களுக்குக்கூட நடக்க மாட்டா. அப்படியிருக்க, இவருடைய கோட்பாடுகளுக்கு விரோதமாக சில வாலிபர்கள் சாந்த்பூர் ஸ்ரீமனோரஞ்சன பானர்ஜியின் அக்கிராசனத்தின் கீழ் ஒரு எதிர்க்கூட்டங்கூடி இந்நகரத்தின் ஏதோ ஒரு மூலையில் சில நிந்தனைத் தீர்மானங்கள் செய்துகொண்டார்களென அறிந்து விசனமடைகிறோம்." என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

இதைக் கண்டவுடனே ஸ்வர்ணகுமாரிக்கு மனம் பதைத்துவிட்டது. இவள் குழந்தை முதலாகவே ஸ்ரீகோபாலகிருஷ்ணகோகலேயைத் தெய்வம்போலக் கருதிவந்தவள். இவளுக்கு மனோரஞ்ஜனனிடமிருந்த அன்பைக்காட்டிலும் சுதேசத்தின்மீதுள்ள அன்பு பதினாயிரமடங்கு வன்மையுடையது. "சுதேசபக்தர்களின் திலகமாகிய கோக்கலே அவர்கட்குவிரோதமாக உழைக்கின்ற ஸ்வஜனவிரோதியிடமா நாம் இத்தனைநாள் காதல் கொண்டிருந்தோம்? இவனையா மாசற்றகுமரனென்றெண்ணி மதிமயங்கினேம்?" என்றுபலவாறு யோசித்து மிகவும் வருந்துவாளாயினள். இவள் நிலைமை இங்ஙனமாக, தன் கண்போல் வளர்த்த ஒரே ஆசைக்குமாரன் அவன்கொண்ட காதல் காரணமாக ஹிந்துமார்க்கத்தை விட்டு நீங்கிவிட்டானென்று கேள்வியுற்றவுடனே மனோரஞ்ஜனனுடைய தாயார் மூர்ச்சித்துவிழுந்து அதேமனோவியாதியில் மெலிந்து பாயும் படுக்கையுமானாள். இந்தச் செய்தி கேட்டவுடனே அலறிக்கொண்டு சாந்தபூருக்கு வந்த மனோரஞ்ஜனன் தனது தாயைப்படுக்கையில் பார்த்துத் தேம்பித்தேம்பி யழுதான். தான் பிரம்மசமாஜத்தை அது முதல் நினைப்பதேயில்லையென்றும், அந்த சமாஜபோதனைப்படி விக்கிரசுரூபமாயில்லாமல், மனத்தால் பகவானை வணங்குதல்யென்பது தனக்கு சாத்தியமாகவில்லையென்றும், எதிரில் விக்கிரகரூபியாயிருக்கிற பகவானிடத்து மனதைச்செலுத்தி ஒரேநிலையில் நிற்பதே வெகு கஷ்டமாயிருக்க, இனி மனத்திற்கெட்டாத கடவுளை மனத்தால் வணங்கவேண்டுமென்ற ஏற்பாட்டுக்குத் தனது மனோபக்குவம் அத்துணைப் போதியதல்லவென்றும் தெரிந்து கொண்டதாயும் கூறி மறுபடியும் ஹிந்துமார்க்கம் திரும்பித் தாயாரைத் திருப்தி செய்வித்தான். அதுமுதற்கொண்டு அந்த அம்மையும் வியாதியிலிருந்தும் சௌக்கியப்படலானாள்.

இந்த சமயம் மனோரஞ்ஜனனுக்கு ஒருகடிதம் கிடைத்தது. பிரித்துப்பார்க்கையில் பின்வருவதை வருத்தத்துடன் வாசிக்கும்படி நேர்ந்தது.

"எனது காதலனுயிருந்த மனோரஞ்ஜனனுக்கு—நெடுங்கால மாக உறங்குகின்ற நமது தாய்த்திருநாட்டினைப் புது வழிகளிற் புகவிடுத்து, நமது தேசம் மற்ற தேசங்களைப்போல உன்னத நிலைக்கு வருமாறு நம்மவர்களுக்குத் தேசாபிமானம், ஐக்கியம், முதலியவைகளைப்பற்றி உபன்யாசித்து, ஜனங்களைப் பக்குவதிசைக்குக் கொண்டுவர முயலுகின்ற மகானுகிய ஸ்ரீயுத கோபால கிருஷ்ண கோக்கலே அவர்கள். நான் மனப்பூர்வமாக அநுதினமும் வணங்கிவரும் பிரத்தியக்ஷக் கடவுளாவார். அத்தகைய குணநிதியின் கொள்கைகட்கு எதிரிடையாகக் கூடிய கூட்டமொன்றில், தாங்கள் அக்கிராசனம் வகித்திருந்தீர்களென்று அறிந்த என் உள்ளம், என் இத்தகைய கொடியோனிடத்திற் காதல் கொண்டோமென்று பெரிதும் என்னை வாதிக்கின்றது. நானே உண்மையாகவே காதலைவிட தேசபக்தியையே மிகுதியும் போற்றுபவளாவேன். ஆதலின் நமது காதல் இன்றுடன் சாதல் வேண்டுமென்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளவே இக்கடிதத்தைக் கடைசியாக எழுத முற்படலானேன்.

ஸ்வர்ண குமாரி.

* * *

ஸூர்யகாந்தபாபுவின் மனநிலை இப்பொழுது முற்றிலும் மாறியது. தமது குமாரத்தியான ஸ்வர்ணகுமாரியைப் பலாத்காரத்திற்கு இழுத்த ஹேமசந்திரபாபுவின் துணிகரத்தை நினைக்கும்போதெல்லாம், அவர் அதிகமாக ஆத்திரங்கொண்டவரானார். அத்தருணம் மனோரஞ்ஜனன் தடுத்திராவிடின், தமது குமாரத்தி அத்துராத்மாவால் கற்பழிந்து போயிருக்க நேருமே என்பதைச் சிந்திக்கும்போதெல்லாம், அவ்வளவு துணிகரத்திற்கு இடம் தந்த "பிரம்ம சமாஜ"க் கொள்கைகளிடத்து வெறுப்பு பாராட்டலானார். இதிலிருந்து சிறிதுசிறிதாக ஹிந்துமதத்தில் அவருக்குப் பற்றுதல் உண்டாயிற்று. இறுதியில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரின் சிஷ்யர்களில் ஒருவராக மாறி ஹிந்துமார்க்கத்தில் ஆழ்ந்த அபிமானங்கொண்டார். தமது குமாரத்தியைத் துஷ்டனிடமிருந்து மீட்பித்த மனோரஞ்சனனுக்கே அவளைப் பரிசாகத் தருவதென்று தீர்மானி துக்கொண்டார். மனோரஞ்சனனின் தாயாருக்கு சூரியகாந்தபாபு தற் து பிரமசமாஜத்தினின்றும் விலகி ஸ்ரீராம பரமஹம்ஸகோஷ்டியில் தாந்த படனம் செய்து வருவது நன்கு தெரியுமாதலின், அந்த அம்மை ம் இந்த விவாகத்துக்கு ஹிருதய பூர்வமாய் மங்களாசாசனம் செய்தாள்.

ஸ்வர்ண குமாரியின் கடிதத்தைப்பார்த்த மனோரஞ்ஜனன் ற்குள் சிரித்துக்கொண்டான். மறுதினமும் ஒரு சமாதானக் கடி ஸ்வர்ண குமாரியே தனக்கு அனுப்பக்கூடுமென்று நம்பி எதிர்

பார்த்திருந்தான். அவ்விதமே மறுதினம் ஒ[illegible] ஸ்வர்ணகுமாரியிடமிருந்து வந்தது. அது வருமாறு:—

“காட்சிக்கினித்திடுங் கண்ணாளா! என்னைக் காதலுடன் ஆட்சிக் கழைத்திடும் ஒய்யார கம்பீரா! நான் தொழும் ஆண்டவனே! நேற்றைய எனது கடிதத்தை முற்றிலும் மறந்துவிடப்பாருங்கள். அவசரப்பட்டு எழுதிவிட்டேன். க்ஷமிக்கவேண்டும். தாங்கள் அன்றைய கூட்டத்தின் நோக்கம் இன்னதென்று தெரியாமல், திடீரென்று அக்கிராஸனத்தில் மற்றவர்களால் அமர்த்தப்பட்டீர்களென்றும், சபையின் நடவடிக்கைகளைப் பார்த்தபிறகே தங்கட்கு விவரமாயிற்றென்றும், என்றாலும் அக்கிராஸனாதிபத்யப் பிரசங்கத்தில் அக்கூட்டத்தின் கொள்கைகளை நன்கு கண்டனம் புரிந்தீர்களென்றும் இன்றைய பத்திரிகையில் படித்தேன். உண்மை இவ்விதமிருக்க நேற்றைய பத்திரிகையில் தவறுதலாகப் பிரசுரிக்கப்பட்டுப்போயிற்றென்றும், அதற்காகப் பெரிதும் வியசனம் உணர்த்தி இன்று அமிர்தபஜார் பத்திரிகை எழுதியிருந்த குறிப்பைப் பார்த்து நிரம்பவும் திருப்தியுற்றேன். என்னை எப்போதும்போல் தங்கள் காதலியாக எற்றுக் கொள்ளவேண்டுமென்பதே எனது பிரார்த்திப்பாகும்.

ஸ்வர்ண குமாரி.

* * *

இந்தக் கடிதங்கட்குப் பிறகு ஸ்வர்ண குமாரியும் மனோஞ்ஜனனும் ஒருமுறை சந்தித்துக்கொண்டு உல்லாசமடைந்தனர். மற்றொரு தினத்துச் சந்திப்பின்போது ஸ்வர்ணகுமாரி மனோஞ்சனனது மனைவியாக எல்லோராலும் ஆசீர்வதிக்கப் பெற்றாள். மாங்கல்யதாரணமும் மிக்க வைபவமாக நடந்தேறியது. மனோரஞ்சனர் இப்போது சிறந்த பத்திராதிபர்களுள் ஒருவராக விளங்கி, ஸ்ரீமான் கோகலே அவர்களுடன் இருந்து தாய்த் தேசத்திற்காகத் தொண்டுபுரிந்து வருகிறார். ஸ்வர்ண குமாரியின் இரு புதல்வர்களும் கல்கத்தா ரிப்பன் காலேஜில் கல்வி பயின்று வருகின்றனர். சூர்யகாந்த பாபுவும் தற்போத பக்தியுள்ள ஹிந்துவாய் இவர்களினிடையே கலந்து ஜனசமூகத்திற் உழைத்துவருகின்றார். இப்பொழுது பிரசித்தப் பத்திரிகையாக எல் ராலும் கொண்டாடப்படும் “ஆநந்த பாரதா” பத்திரிகையின் பத்தி பர் யாரென்றால் நமது அன்புள்ள ஸ்வர்ண குமாரிதான். ஸ்வர்ண— ரஞ்சனர்களின் திருநாமம் என்றும் விளங்குவதாக. அவர்களி ருயிர்க்காதலும் இனிது வாழ்க. சுபம்.

மூன்று நண்பர்கள்.

கனியாகுப்ஜ தேசத்தில் சந்திராபீடன் என்று ஓரரசன் அரசுபுரிந்துவந்தான். அவனிடத்தில் தவளமுகன் என்றொருவன் அந்தரங்க ஸேவகனாயிருந்தான். அவனுக்குக் கலியாணவர்மன் என்று ஒரு தனிகனாகிய வைசியப்பிள்ளையும், வீரபாகுவென்னும் ராஜவம்சத்திற் சேர்ந்த ஒருவனும் சிநேகிதர்களாயிருந்தார்கள்.

தவளமுகன் நாள்தோறும் கலியாணவர்மனது கிரகத்திலேயே புசித்துக்கொண்டு அங்கேயே குடியிருந்தான்; தன்வீட்டில் ஒருநாளும் புசிப்பதேயில்லை. இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் அவன் மனைவி, தாம் நாள்தோறும் புசிப்பது எவ்விடத்தில்? எதுவானாலும் அதிகமாகக்கூடாதென்று பெரியோர் சொல்லுகிறார்களல்லவா? அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமுதமும் நஞ்சாம். அதிகமாக நெருங்கினால் அவமதிப்பு உண்டாகுமே; அதற்குத் திருஷ்டாந்தம், மலயபர்வதத்தில் சந்தனமரம் அதிகமானதால் அவ்விடத்திலிருக்கும் வேடப்பெண்கள் சந்தனக்கட்டைகளை அலக்ஷியமா
...ண்ணி அவற்றை விறகாக எரிக்கிறார்கள் என்று நாம் கேட்டிருக்கி
...ல்லவா என்றுசொன்னாள். அதற்குத் தவளமுகன் என் அருமைக்
...ட்டி, நீ சொல்வது சரிதான், ஆயினும் உத்தமர்களுடைய கூட்டு
...ன்மையதல்ல; எனக்கு இரண்டு நண்பர்கள் உண்டு; அவர்களி
...ான் நான் அடிக்கடி போய் உறவாடுவது; அவர்களில் ஒருவன்
...உடைகள் அளித்து ஆதரிக்கின்றவன்; மற்றவனோ எனக்
...ரையும் கொடுத்து உபகரிப்பவன் என்று சொன்னான்.

...டு மனைவி நான் அவர்களிருவரையும் பார்க்கவேண்டு
...செய்தாள். மறுநாள் காலையில் அவன் மனைவியை
...முதலில் கலியாணவர்மன் வீட்டிற்குச் சென்றான்.
...னைக உபசாரம்புரிந்து ராஜபோஜனம் செய்வி
...இருவரும் வீரபாகுவின் வீட்டிற்குப்...
...சொக்கட்டானாடிக்கொண்டி...
...என்று நல்வரவு...
...ல்லாமல் தன் க...

சால்லிக்கொண்டு சிறிதுநேரம் வாதாடினார்கள். கடைசியில், சிநேகமாகிய பொன்னின் மாற்றைப் பரீக்ஷைசெய்ய நினைத்து, அவர்கள் அதற்கு ஆபத்துவேளையே எற்ற உறை கல் எனத்தேர்ந்து அதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடு செய்துகொண்டார்கள். அந்தப்படி மறுநாள் காலையில் தவளமுகன் மனைவி எழுந்திருந்து கலியாணவர்மன் வீட்டிற்குச்சென்று, என் பிராணநாதனாகிய தவளமுகன்மீது அரசன் சீற்றங்கொண்டு சிரச்சேதம் செய்யும்படி உத்தரவு செய்துவிட்டார்; பேதைப்பெண்ணாகிய யான் என்னசெய்வேன், நீங்கள் தான் காப்பாற்றவேண்டுமென்று கதறினாள். அதுகேட்டுக் கலியாணவர்மன், ஐயோ! இதற்கு என்னசெய்வது! ராஜா கோபம் செய்தால் அதை நாம் எப்படித் தணிக்கக்கூடும்? தனம் வேண்டுமானால் எவ்வளவாயினும் யான் கொடுப்பேன்; மற்றபடி வர்த்தகனாகிய எனக்கு ராஜசமுகத்தில் செல்வாக்கில்லையே என்று சொல்லி அவளுடன் தானும் அழத்தொடங்கினான். பின்பு அவள் வீரபாகுவினிடம் சென்று கலியாணவர்மனிடம் சொன்னதுபோலவே தன் புருஷனுக்கு விபத்து வந்துவிட்டதென்று சொல்லி அழுதாள். அதைக் கேட்டவுடனே சொக்கட்டானாடிக்கொண்டிருந்த வீரபாகு அதைவிட்டுத் திடீரென்று எழுந்திருந்து கண்களில் நெருப்புப்பொறி பறக்கக் கத்தியை உருவிக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, ராஜாவை மிகவும் வேண்டி அவனை விடுவித்துவிடுவதா[ய்] தேசித்து அரண்மனையை நோக்கி விரைவாய்ச் சென்றான்.

அவன் அப்படி விரைவாய் ஓடிவருவானெனத் தெரிந்[த]
முகன் எதிர்கொண்டுபோய், மித்திரா, மந்திரிமார் அரசனுக்கு
அவனுக்கு என்மீது உண்டான கோபத்தை ஆற்றி என்னை
கள்; நீ வீட்டிற்குப் போகலாமென்று ஸமாதானங்கூறி
பின்பு தவளமுகன் வீட்டிற்குப் போய்த் தன் மனைவி
போது நீ என் மித்திரர்களின் தாரதம்மியத்தை அ
வர்மன் உபசாரங்கள் செய்யும் மித்திரன்; வீரபாகு
க்கொடுத்தாகிலும் என்னைக்காப்பாற்றவேண்டுமெ
டவன். இவர்களில் வீரபாகுவே உத்தம மித்
அவனைவி... ஒருபடி குறைந்தவனே என்று
...மாகத் தன் மித்திரனுக்கு ஒரு
...ிரத்தில் அதைத் தீர்க்க
...நோக்கியே,
...கவன்

பேரின்பம் தெவிட்டுமோ?

(*)

வெகு காலத்துக்கு முன்னால் ஹிமயமலைச் சாரலில் "கிருபானந்த மடம்" என்ற ஒரு மடம் இருந்தது. அங்கே உலகந்துறந்த சன்யாசிகளும் தபஸிகளுமே வசித்து வந்தார்கள். இக்காலத்தைப்போல அப்பொழுதும் காஷாயம் மாத்திரம் தரித்த வெறுந்தடியர்கள் பலர் இருந்தார்கள். என்றாலும் கடவுளிடத்தில் நிஜபக்தியுடைய ஸாதுக்களும் சிலர் இருந்தார்கள் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

கிருபானந்த மடம் பார்ப்பதற்கு வெகு அழகு. அது கருங்கற்களால் நாலுபுறமும் இருபதடி உயரம் கற்சுவர். நடுவே நாராயணஸ்வாமி கோவில். அதன் கோபுரம் மடத்துக்கு இரண்டு மைல் தூரத்துக்கு அப்பால் வரும்பொழுதே 'பனிச்' என்ற மரங்களின் இடையே தெரியும். எங்கே பார்த்தாலும் பசுமையான மரங்களும் புஷ்பச் செடிகளும் ரமணீயமாயிருக்கும். பள்ளத்தாக்குகளில் மான் கூட்டங்கள் நிர்ப்பயமாய் மேய்ந்துகொண்டிருக்கும். ஆயிரக்கணக்கான பக்ஷிகளின் கானமும், சலசலவென்றோடும் நீரோடைகளின் த்வனியும் மனதிற்கு ஓர் அமைதியையும் ஆநந்தத்தையும் உண்டாக்கின. ஆகவே அது சம்சாரத்தையும் அதன் துக்கங்களையும் துறந்து ஆத்மவிசாரம் செய்வதற்குச் சிறந்த இடமாக இருந்தது.

இம்மடத்திலுள்ள ஸாதுக்கள் அதிகாலையில் ஸ்நாநம் செய்து, தங்கள் கர்மானுஷ்டானங்களை முடித்து, சுகந்தமுள்ள புஷ்பங்களை யதேஷ்டமாய்ப் பறித்து நாராயணனுக்கு பூஜை செய்வார்கள். பின்பு மரத்து நிழலிலும் உட்கார்ந்து வெகு நேரம் த்யானம் புரிவார்கள். பலவீனமுள்ளவர்கள் நாராயணனுக்கு நிவேதனம் செய்த பழங்களையும கிழங்குகளையும் கொஞ்சம் சாப்பிடுவார்கள்.

இவர்களுள் ராமதாஸர் என்பவர் ஒருவர். அவருக்கு சுமார் 40 வயதிருக்கலாம். ஸ்ரீராமனிடத்து அத்யந்த பக்தி. ராம்-ராம்-என்று ராமத்யானத்தில் உட்கார்ந்து விட்டால் நாள் இரண்டானாலும் எழுந்திருக்க மாட்டார். சில சமயங்களில் 'என்னையனே உன்பாத ஸேவை எனக்கு எப்பொழுது கிட்டுமோ?', என்று தேம்பித்தேம்பி அழுவார். இவர் திலகபுரம் என்னும் கிராமத்தில் நிரம்ப ஏழையான ஒரு பிராமணருடைய ஒரே பிள்ளை. சிறு வயதிலேயே தாய்தந்தையரையும் மனைவியையும் இழந்து விட்டார். அதிக கஷ்டமான நோயிலகப்பட்டு உடல்வாடி கையிலுள்ள பணத்தை யெல்லாம் செலவிட்டு சுத்த பாபராய் நடுத்தெருவில்

கின்றார். நல்ல மானியானதனால் பிச்சை யெடுத்து ஜீவிக்க அவர் மனம் சம்மதிக்கவில்லை. கடைசியாய் ஒன்றுந் தோன்றாமல் தற்கொலை செய்து கொள்வதென்று தீர்மானித்து ஒரு நாள் ராத்திரி அவ்வூரருகேயுள்ள குளத்தை நோக்கிச் சென்றார். மூன்று நாள் ஆகாரமில்லாமல் இருந்ததினால் நடுவழியில் மயங்கிவிழுந்தார். அப்படி மயங்கிக் கிடக்கும்போது அவருக்கு முன்னால் ஒரு ஜோதி தோன்றி, "குழந்தாய்! பயப்படாதே; சம்சாரசுகதுக்கங்களில் விருப்பும் வேண்டாம் வெறுப்பும் வேண்டாம். நித்யானந்த மூர்த்தியான ஸ்ரீராமனிடத்து உன் மனத்தை வை என்று உரைத்ததாக உணர்ந்தார். அவர் கண் விழித்ததும் தம் மனத்தில் ஓர் சாந்தத்தையும் சந்தோஷத்தையும் கண்டார். தான் தற்கொலை செய்து கொள்வதாகப் புறப்பட்டது எவ்வளவு தப்பென்று நன்றாய் அறிந்தார். அன்றைக்கே சன்யாசம் வாங்கிக்கொண்டு அவ்வூரைவிட்டு வெளிக் கிளம்பிவிட்டார். கடைசியாய் கிருபானந்த மடம் வந்து சேர்ந்து அங்கே வசித்துவந்த சங்கதி நமக்கு முன்னமேயே தெரியுமல்லவா?

ஒரு நாள் ராமதாஸருக்கு ஓர் பெரிய சந்தேகமும் அதனால் துக்கமும் உண்டாயிற்று. அவர் பின் வருமாறு யோசிக்கலானார்: "மாம்பழம் சாப்பிடுவதற்கு ருசிதான்; ஆனால் ஆயிரம் பழம் சாப்பிடென்றால் ஒருவனால் முடியுமோ? சங்கீதம் நிரம்ப ஆனந்தத்தை உண்டு பண்ணுகிறது. சங்கராபரணமோ தோடியோ கேட்பதற்கு வெகு இனிமை. ஆனால் ஒரு வருஷம் நீ இடைவிடாது தோடியே கேட்கவேண்டுமென்றால் யாரால் ஆகும்? லோகநியாயம் இப்படி இருக்க, பகவானை மாத்திரம் 'தெவிட்டாப் பேரின்பவாரிதி' என்கிறார்களே; அப்பேரின்பம் மட்டும் ஏன் தெவிட்டாது? ராமபத்ரா! நீ கருணை கூர்ந்து எனக்கு தர்சனம் தந்தருளுங் காலத்து எனக்கு அது தெவிட்டிவிட்டால் நான் என்ன செய்வேன்!"

இவர் மனத்து இம்மாதிரி யோசனையும் பயமும் குடி கொண்டிருக்கும் சமயம், ஆகாயம் சில விடங்களில் ரோஜாவர்ணமாயும் சில விடங்களில் தங்கவர்ணமாயும் பிரகாசித்தது. புற்றரையின் மேலும் செடிகளின் மேலும் பனித்துளிகள் விலையுயர்ந்த முத்துக்களைப் போல் மின்னின. கிளிகள், மரங்கொத்திகள், காகங்கள், குருவிகள் முதலிய பக்ஷிகள் தூக்கத்தை ஒழித்து மனம் போனபடி கூச்சலிட்டுப் பறந்து கொண்டிருந்தன. பட்டுப் பூச்சிகள் அப்பொழுது தான் மலர்ந்து கொண்டிருக்கும் புஷ்பங்களின் மேல் உட்கார்ந்து தங்கள் இறகுகளை உலர்த்திக் கொண்டிருந்தன. இவைகளை யெல்லாம் பார்த்து ராமதாஸர் நாம் முதல் முதல் இங்கே வந்தபோது இவைகளெல்லாம் பார்ப்பதற்கு ஒரு ஆநந்தத்தை உண்டாக்கின. இப்பொழுதோ யெல்லாம் ஸர்வஸாதாரணமாய்ப் போய்விட்டது. பட்டுப்பூச்சிகளை இப்பொழுது பார்க்கிறேனா’

DEC 1915

ரின் கூச்சல் தலைவலியைத் தான் உண்டாக்குகின்றது. பா
ித்யமும் இப்படித் தானிருக்கும். அனந்த கோடிகாலம்
செய்கிறதென்றால் அதுவும் சலித்துத் தான் போகும்
பாறு ஆலோசித்துக் கொண்டே வெகு தூரம் நடந்தார்.
வாமி கோவில் கோபுரமும் மறைந்து போய்விட்டது. முன்
தூரத்தில் ஸ்ரீ நகரத்தின் கோபுரங்களும் மேடைகளும்
யிலில் மங்கலாய்த் தெரிந்தன. யோசனையிலாழ்ந் திருந்த
ுகு தூரம் வந்து விட்டோம் என்று நினைத்தார். அவருக்குப்
ஒரு காடு தோன்றிற்று. எண்ணிறந்த பூச்சிகளின் கானமும்
களின் மேல் மோதும் காற்றினோசையும் ராமதாஸர் காதில்
ன. காட்டுப் புஷ்பங்களின் வாஸனை ஒரு உத்ஸாகத்தை உண்டு
ற்று. அக்காட்டுக்குள் பிரவேசித்தார். போகப்போக அவர்
குதூகலித்தது காட்டுப் புஷ்பங்கள் சுகந்த வாஸனைகளை
பூச்சிகளின் கானம் தேவகானத்திலும் இனியதாய் அவர் மன
தோன்றிற்று. பார்க்குமிடமெங்கும் ஒரே ஜோதியாய் கோடி சூரி
யமானாற் போல் பிரகாசித்தது. கண்களை மூடிக்கொண்டு ஆனந்த
சராய் அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டார். "கருணாஸாகரமே! ராம
பா! உன் மகிமை என்ன மகிமை! என்று அவர் மனமுருகிக்கதறும்
து பகவான் ஸ்ரீராமமூர்த்தியாக அவருக்கு ப்ரத்யக்ஷமானார்.
தண்டபாணியாய் ஸீதாலக்ஷ்மண ஸமேதராய் ஒரு நிமிஷ நேரம்
னை தந்தருளினார். ராமதாஸரோ ஆனந்தக் கடலிலாழ்ந்து தேகத்தில்
மரணையற்று கற்சிலை போலிருந்தார்

அடுத்த நிமிஷம் அப்பூச்சிகளின் கானம் நின்று போய்விட்டது
அவர் கண் விழித்துப் பார்த்தார். நாற்புறமும் தோன்றின ஜோதி
மறைந்துபோய் காட்டின் இருட்டு காடாந்தகாரமாய் இருந்தது. மெள்ள
எழுந்திருந்தார் கைகால்கள் மிகவும் மெலிந்து பலங்குறைந்துபோயிரு
ந்தன. "இதென்ன வேடிக்கை! நமக்கு வரும்போது இருந்த பலம் எங்கே
போய்விட்டது? என்று ஆச்சரியப்பட்டார் காட்டிற்கு வெளியே வந்து
பார்க்கும்போது சூரியன் அஸ்தமிக்கும் சமயம்! "நாம் பகல் முழுவதும் இங்
கேயே இருந்து விட்டோமே. நம்மை மடத்தில் தேடுவார்களே! என்று
நினைத்தார். அவ்வளவு தானா விந்தை? அவர் முகத்திலிருந்து இரண்டு
முழத்தாடி வெள்ளை வெளேரென்று தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. ராம
தாஸருக்கு தாம் பார்ப்பதெல்லாம் நிஜமோ கனவோ என்ற சந்தேகம்
உண்டாயிற்று. மடத்தை நோக்கி மெதுவாய் நடந்தார். வழியில் ஒரு

நீரோடையில் புடவை தோய்த்துக்கொண்டிருந்த ஸ்திரீச
இவரைப்பார்த்து "கிருபானந்த மடத்திலுள்ள சந்நியாசிக
பார்த்திருக்கிறோமே, இவர் யாரோ தெரியவில்லை" என்ற
கேட்ட ராமதாஸர் "பெண்டுகளுக்கு என்னதான் தெரி
தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டு மடத்துக்குச் சென்ற
மாறுபாடுகள் பல உண்டாயிருந்தன; புதிய கட்டடங்கள்
பட்டிருந்தன. அவர் பயிர் செய்து வந்த 'அசுவத்தச்' செடிக
இப்போது பெரிய மரங்களாய் இருந்தன. மடத்துக்குட்
அங்குள்ள சன்யாசிகள் ஸாதுக்கள் யாரும் ராமதாஸருக்கு அ
தெரியவில்லை. அவர்களும் இவரை ஏற இறங்கப் பார்த்தார்க
சன்யாசி இவரை "நீர் யார்" என்று கேட்டார்.

ராமதாஸருக்கு அடக்க முடியாத பயமும் துக்கமும் உ
விட்டது. தனக்கு ஒரு வேளை பைத்தியம் பிடித்து விட்டதே
னவோ வென்று கூட நினைத்தார். கடைசியாய் "கிருபானந்த மட
சன்யாசியான ராமதாஸனைத் தெரிந்தவர்கள் இங்கே யாருமில்லை
என்று ஒருதரம் கூச்சலிட்டார்.

எல்லாரும் பேசாமலிருந்தார்கள். விருத்த சந்யாசி ஒருவர்
திரம் "இராமதாஸர் ஒருவர் இருந்ததாக நான் கேட்டிருக்கிறேன். அ
ஒருநாள் காலையில் மடத்தைவிட்டுப் போனவர் மறுபடியும் திரும்பி
வேயில்லையாம். அவருடைய கதி எப்படியாயிற்றென்று யார்க்கும் தெ
யாது; ஆனால் இதெல்லாம் நூறுவருஷத்துக்கு முந்தின சமாசார
என்றார்.

ராமதாஸர் ஐயோவென்று ஒருதரம் கதறினர். அவருக்
எல்லாம் தெளிவாய் விளங்கிவிட்டது. "ராமபத்ரா! பேரின்பத்தையு
சிற்றின்பத்தையும் ஒரே திராசில் நிறுத்திய என்னை க்ஷமிக்க வேண்டு
பிர்ம்மானந்தத்தின் தன்மையை அறியாமல் பிரம்மானந்தம் மாத்திரம்
தெவிட்டாதா? என்று பிதற்றின எனக்கு ஈஸ்வர ஸேவையில் நூறு வரு
ஷங்கள் ஒரு நிமிஷமாய்ப் போகும் என்று கற்பிப்பதற்காக இப்படிச் செய்
தீர்போலும். பேதையான என்னை மன்னித்தருளும் சரணம்" என்று
கண்களில் நீர்பெருகக் கதறித் தரைமீது சாஷ்டாங்க தெண்டனிட்டார்
அப்போதே அவருடைய ஆத்மாவும் ஸ்ரீ ராமச்சந்திரனுடைய சரணாரவிந்
தங்களில் லயமாய் விட்டது. "பேரின்பம் தெவிட்டுமோ" என்ற அவ
ரது சம்சயமும் நிவர்த்தியானது.

சென்னை 600 008.
171349
63

ஒரு உபாத்தியாயரும் வண்ணானும்.

முற்காலத்திலே வண்ணானொருவனிருந்தான். அவன் விசேஷ தனிகன்; ஆயினும் அவனுக்குப் பிள்ளையில்லை. அதனால் அவன் மிகவும் விசனப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். அப்படியிருக்க ஒருநாள் அவன் தன் கழுதையை ஓட்டிக்கொண்டு ஒரு பாடசாலையின் வழியாய்ப் போகையில், அங்கே அப்பாடசாலையின் உபாத்தியாயர்களுள் ஒருவர் ஒரு மாணாக்கனிடத்தில் மிகக் கோபங்கொண்டு, அடே மடையா! உன்னை ஒரு மனிதனாக்குவதைப் பார்க்கிலும், "ஒரு கழுதையை மனிதனாக்குவது எளிது" என்று எனக்குத் தோன்றுகின்றது என்று சொல்லி அச்சிறுவனை அதட்டிக்கொண்டிருந்தார். அவ்வீதி வழியே போன வண்ணான் அதைக் கேட்டு ஆ! ஆ! இந்த உபாத்தியாயர் எவ்வளவு திறமை உடையவர்! கழுதையை மனிதனாக்குவதாய்ச் சொல்லுகிறாரே! அது எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாயிருக்கிறது! அப்படியானால், நமது கழுதைகளுள் ஒன்றை மனிதனாக்கி மகனாக வைத்துக்கொள்ளலாமே என்று இப்படி எண்ணிக் கொண்டே வேகமாய் வீட்டுக்குப் போனான்.

வீடு போய்ச் சேர்ந்ததும் தன் பெண்சாதியைப் பார்த்து, ஒரு ஆச்சரியம் கேட்டாயா! கழுதையை மனிதனாக்குவதாக அந்தப் பாடசாலை உபாத்தியாயர் சொல்லுகிறாரென, அவள் அப்படியா, அதைவிட அதிசயம் வேறென்ன! ஆனால் நமது கழுதைகளுள் ஒன்றை அவரிடம் கொண்டுபோய் அதை மனிதனாக்கிக் கொடுக்கச் சொல்வது நலமென்று தோன்றுகிறதென்றாள்.

அப்படியே அன்றைய தினம் மாலையில் வண்ணானும் வண்ணாத்தியும் ஒரு கழுதையை ஓட்டிக்கொண்டு அந்த உபாத்தியாயர் வீடு போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அங்கே அந்த உபாத்தியாயரைக் கண்டு வண்ணான் ஐயா! ஒரு விண்ணப்பம் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன், மன்னிக்கவேண்டும். இன்று நான் தங்கள் பாடசாலைவழியாய்ப் போகையில், கழுதையைக்கூட மனிதனாக்கக் கூடுமென்று தாங்கள் சொல்லக் கேள்விப்பட்டேன்; என் கழுதையையும் ஒரு மனிதனாக்கிக் கொடுப்பீர்களா என்றான். அதைக் கேட்டு அவர் இவன் பித்தனா என்னவென்று சிறிதுநேரம் ஆலோசித்து,

கடைசியில் இவன் ஒன்றும் தெரியாத மூடனென்று அறிந்துகொண்டு இதுதான் நமக்கு நல்ல தருணமென்று நினைத்து, வண்ணானைப் பார்த்து, இதற்கென்ன வருத்தம்; சுகமாய்ச் செய்யலாம். ஆனால் உன் கழுதையை மட்டும் ஒரு வருஷகாலம் என்னிடத்தில் விட்டு வைக்கவேண்டும் சரியாய் ஒரு வருஷந்தான்! மறந்துபோகப் போகிறாய் என்றான்.

அதைக் கேட்டு மிகவும் ஸந்தோஷமாய் வண்ணான் கழுதையை அங்கேயே விட்டுவிட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பப் போனான். அது கண்டு உபாத்தியாயர், நில்! நில்! ஒரு பயனுமில்லாமல் இக்காரியம் செய்கிறதென்றால் என்னாலாகுமா? கழுதையை மனிதனாக்க எவ்வளவோ பாடுபட வேண்டுமே என, அதைக் கேட்டு வண்ணான் சிறிது முகக்களை மாறித் திரும்பப்பார்த்து, ஆனால் அதற்கு எவ்வளவு கொடுக்கவேண்டுமென்றான். அதைக்கேட்டு உபாத்தியாயர், கழுதை எப்படிப்பட்டதோ, அதைப் பார்த்துத்தான் இவ்வளவென்று சொல்லக்கூடும்; உங்கள் கழுதை எங்கே என்று கேட்க, வண்ணான் கழுதை கட்டியிருந்த இடத்திற்கு அவனை அழைத்துக்கொண்டுபோய் அதைக் காட்டினான். அவன் வெகு நுட்பமாய்ப் பார்ப்பதுபோல அந்தக் கழுதையை நன்றாய் நாற்புறமும் சுற்றிப் பார்த்து, ஓ! இந்தக் கழுதையை மனிதனாக மாற்றுவது மிகவும் கடினம், இதன் கால்களைப்பார்; இவற்றை மனிதன் காலாகச் செய்வதென்றால் சொற்பத்திலாகுமா? மூவ்வாயிரம் ரூபாய்க்குக் குறைந்தால் செய்யக்கூடாதென்றான். அதைக்கேட்டு வண்ணான் நீங்கள் கேட்பது மிகப் பெருந்தொகையல்லவா என, உபாத்தியாயன், உன் கழுதையின் கால்கள் இப்படியிருக்கின்றனவே, அதற்கு யார் என்ன செய்யலாமென்றான். அதன்மேல் ஒன்றுந் தோன்றாமல் வண்ணான் தன் பெண்சாதியைப் பார்த்து, அவ்வளவு பொருள் கொடுக்கலாமாவென்று கேட்க, அவள், பிள்ளையில்லாமல் பொருள் வைத்திருந்து ஆகவேண்டுவதென்ன? பிள்ளையில்லாத பாக்கியம் பெற்றிருந்தென்ன சிலாக்கியம்? கொடுக்கவேண்டியதுதானென்றாள். அப்படியே அந்த உபாத்தியாயனுக்கு மூவ்வாயிரம் கொடுத்துவிட்டு அவர்கள் வீட்டுக்குப் போய்விட்டார்கள்.

வீட்டுக்குப் போனதுமுதல் அந்த வண்ணானுக்கும் வண்ணாத்திக்கும் வீட்டிலே வேறு சிந்தையில்லை. எப்போது ஒரு வருஷமாகப் போகிறது; எப்பொழுது மகன் வீட்டிற்கு வரப்போகிறானென்று எந்நேரமும் அதேசிந்தையாயிருந்தார்கள். அதனால் அவர்களுக்கு ஒருநாள் கழிவது ஒரு யுகமாயிருந்தது. மெல்லமெல்லப் பதினொருமாதம் கழிந்தது. நாளாகிவிட்டது; உபாத்தியாயனிடம் போகவேண்டுவதுதானென்று அவர்

கள் வெகு சந்தோஷமாயிருந்தார்கள். ஐயோ! அவர்களுடைய துரதிர்ஷ்டத்தால், அவர்கள் அவன் வீட்டுக்குப் போகவேண்டிய தினத்திற்கு இரண்டொருநாள் முன்னே வண்ணானுக்குப் பெருங்காய்ச்சல் உண்டாகிச் சிலநான்வரையில் அவன் படுத்த படுக்கையாய்க் கிடக்கும்படி நேரிட்டது. அப்போது அவன் எப்படி உபாத்தியாயன் வீட்டுக்குப் போகமாட்டுவான்! இன்றைக்கு வருகிற பிள்ளை நாலுநாள் பொறத்தால் ஓடிப்போகுமாவென்று காய்ச்சல் குணப்படுகிறவரையில் பொறுத்திருந்து கொஞ்சம் குணப்பட்டதும் அவ்வுபாத்தியாயனைக் காணும்படி வண்ணான் நேராய்ப் பாடசாலைக்குச் சென்றான்,

அங்கே போனவுடன் அவ்வுபாத்தியாயனைக்கண்டு, ஐயா, மகனெங்கே? எனக்கு உடம்பு அனுகூலமில்லாமலிருந்ததனால் தங்களிடம் வர இத்தனைநாள் தடைப்பட்டதென, அதற்கு உபாத்தியாயன், நீ சொன்னகாலத்திற்குச் சரியாய் வந்திருக்கவேண்டும்; காலந்தப்பிவந்தாயே! உன் கழுதை மூன்று மாதத்திற்கு முன்னமே மனிதனாகமாறி, இப்போது ஜோனபுரத்து நியாயாதிபதியாயிருக்கிறதென்றான். நடந்த வரலாறென்னவெனில், வண்ணான் கழுதையை விட்டுப்போன மறுநாளே உபாத்தியாயன் அதை விற்றுப்போட்டான். வண்ணான் அவ்வுபாத்தியாயனுடைய சூது தெரியாமல் ஏமாந்துபோனான்.

அப்போதும் அவன் சொல்வது உண்மைதானென்றெண்ணி வண்ணான், ஆனால் இனி நான் அவனை எப்படிப் பார்க்கிறதென்று கேட்க, உபாத்தியாயன், ஏன்? நீ அவ்விடம் போகக்கூடாதோவென்றான். அதற்கு வண்ணான், போவதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை; அவன் நியாயாதிபதியாயிருக்கிறானே; அவனை எப்படிக் காண்கிறது; மேலும் நான் இன்னானென்பது எப்படித் தெரியுமென்று கொஞ்சம் வெறுப்பாய்ச் சொல்ல, நீ உன் கழுதையின் கடிவாளத்தையும் தண்ணீர்த்தொட்டியையும் கொண்டுபோய்க் காட்டினால், தானே அடையாளம் கண்டுபிடித்துக் கொள்கிறானென்றான்.

அவ்வுபாத்தியாயனுடைய பல கற்பனைகளுள்ளும் இந்தக் கற்பனை வெகு சாதுரியமானது. இன்னும் அவன் சூது வண்ணானுக்குத் தெரியவில்லை. ஒருவேளை இவ்வடையாளங்கள் அவனுக்குத் தெரிந்தாலும் தெரியலாமேயென்று வண்ணான் கொஞ்சம் சந்தோஷமாயே உபாத்தியாயனிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போனான். அன்றையதினமெல்லாம் அவர்கள் பிரயாணத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள்

செய்வதே வேலையாயிருந்தார்கள். மறுநாள் காலையில் அவர்கள் தங்கள் பழக்கழுதையின் ஜீனி, கடிவாளம், தொட்டி முதலானவைகளையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு பயணப்பட்டு, மெல்லமெல்ல ஜோனபுரம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அப்பட்டணம் போய்ச்சேர்ந்ததும் அங்கே அவர்கள் சிறிதுநேரம்கூடத் தாமதிக்கவில்லை. உடனே நியாயாதிபதி வீற்றிருக்கும் சபைக்குப் போனார்கள். அங்கே பலபேர்வந்து கூட்டங்கூடியிருந்தார்கள். அப்போது அந்த வண்ணானும் வண்ணாத்தியும் ஜீனி கடிவாளம் முதலியவைகளை வைத்துக்கொண்டு, நியாயாதிபதி அவற்றைப்பார்த்துத் தங்களைத் தெரிந்துகொள்ளட்டுமென்று, அவன் பார்வைக்கு நேரான ஒரு மூலையிலேபோய் நின்றார்கள்.

அப்போது சிறிதுநேரம் கழித்து நியாயாதிபதி தற்செயலாய், பலவித சமிக்ஞைகள் காட்டிக் கடிவாளத்தை ஆட்டிக்கொண்டு, ஒரு புரத்தில் வண்ணான் நிற்பதைக்கண்டு, இதென்னவென்று மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டு ஒரு சேவகனை அழைத்து, அவனென்ன வேண்டுகிறான் கேளென்று சொன்னான்.

அப்படியே அந்தச் சேவகன் அவ்வண்ணானை அழைத்துவந்து நியாயாதிபதிக்குச் சமீபத்தில் நிறுத்த, அந்த அதிகாரி அவனைப்பார்த்து, என்ன விசேஷமென்று கேட்டான்.

அதற்கு அந்த வண்ணான், ரகசியத்தில் தங்களோடுபேசினால் நலமென்று தோன்றுகிறதென, அதிகாரி, அது கூடாது; எது சொல்ல வேண்டுமென்றாலும் சபையிலேதான் சொல்லவேண்டு மென்றான்.

அதைக்கேட்டு வண்ணான், நான் இன்னானென்பது உனக்குத் தெரியாதா? என்ன! இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் நீ என்னை மறந்துபோனாயா? முன்னே நான் உனக்கு யஜமானனல்லவா என்றான். முன் தன்னை அவன் அறிந்துகொண்டதாய் அதற்கேற்ற குறியொன்றும் அவன் முகத்தில் தோன்றாமலிருக்கவே, வண்ணானுக்கு அவனிடத்தில் கொஞ்சம் கோபமுண்டாயிற்று.

ஓ நற்குணமுள்ள பெரியோரே! உம்மை ஒருபோதும் கண்டதாய் எனக்கு நினைவு வரவில்லையே என்று நியாயாதிபதி சொல்ல, வண்ணான் மிகக் கோபங்கொண்டு, ஆ, நன்றிகெட்ட கழுதாய்! நீ எத்தனை வருஷகாலம் முதுகிலே மூட்டைசுமந்துகொண்டு எனக்குப் பணிவிடை செய்துவந்தாய்? நான் எவ்வளவு அன்பாய் இரைபோட்டு உன்னைக்

கர்ப்பாற்றினேன் ? அப்படியிருக்க நீ எல்லாவற்றையும் மறந்து என்னையே அறியமாட்டேனென்கிறாயே! என்று கண்களில் நெருப்புப் பொறி பறக்கப் பேசினான்.

அவன் பேசுவதைக் கேட்டு நியாயாதிபதி இது என்ன அதிசயமென்று மிகவும் பிரமைபிடித்து ஒன்றும் பதில் சொல்லத்தோன்றாமல், வண்ணான் வாயையே பார்த்துத் திகைத்துக்கொண்டு நின்றான்.

அப்போதும் வண்ணான் வாயை மூடவில்லை. என்னைத்தான் நீ மறந்துபோனாயே! உன் கடிவாளம் தொட்டி முதலியவைகளைக்கூட மறந்துபோனாயோ! இது நீயே தரித்துக்கொண்டிருந்ததுதான். இதோ எல்லாவற்றையும் செம்மையாய்ப் பார் என்று அவற்றையெல்லாம் தனித்தனியே எடுத்துக்காட்டிப் பின்னும் சொல்லுகிறான்.

எழுந்திரு, வீட்டுக்குப் போவோம் வா; ஒன்றும் தெரியாதென்று பாசாங்கு பண்ணுகிறாயோ! நீ என் கழுதையென்பது உனக்குத் தெரியாதா? நான் உன்னை உபாத்தியாயரிடத்திற்குக் கொண்டுபோய் உன்னை மனிதனாக்குவதற்காக அவருக்கு மூவாயிரம் ரூபாய் கொடுத்து உன்னை அங்கே விட்டுவந்தேனே! அதுகூட உனக்குத் தெரியாதா? ஆ, நன்றிகெட்ட கழுதாய்! உதைக்கிறேன் பார்! உனக்கெல்லாம் தெரியும்! ஏன் வீணே பாசாங்கு செய்கிறாய்! மூன்று மாதத்திற்கு முன்னே நீ மனிதனாக மாறி, உடனே நியாயாதிபதியாய் இவ்விடத்திற்கு வந்துவிடவே, சிறிதும் நன்றியற்றவனாய்; ஐயோ பாவமென்று உன் பழைய எஜமானனைச் சிறிதும் நினையாமல் உபேக்ஷை பண்ணுகிறாயா? இப்படி அநியாயம் செய்கிற நீ எப்படி நியாயாதிபதியாவாய் என்றிப்படிப் பலவிதமாய்ப் பேசிக் கடைசியில் தன் நிலை தனக்கே தெரியாமல் பலவிதமான சேஷ்டைகள் செய்ய ஆரம்பித்தான். ஐரோப்பியர்களுடைய சபையில் இப்படிப்பட்ட செய்தியொன்று நடக்குமானால், அதைக்கண்டு சபையார் நகைக்கிற நகைப்புக்கு மட்டுமிதமேயிராது. இது இந்துக்களுடைய சபையாதலால், அனைவரும் உள்ளுக்குள்ளேயே மகிழ்ந்துகொண்டிருந்தார்களேயொழிய ஒருவராவது வெளியே உரத்து மூச்சுவிடவில்லை. பெரியோர்களுடைய சபையில் சிரிப்பது, காறுவது, பொடிபோடுவது முதலிய கெட்ட செய்கைகள் கூடாதென்கிற ஏற்பாடு இந்துக்களுக்குள் இருப்பதுபோல் மற்ற ஜாதியாரிடத்தில் அவ்வளவாய்க் கிடையாது.

மேலும் வண்ணான் கதையைக் கேளுங்கள்: வண்ணான் சொல்வதையெல்லாம் நியாயாதிபதி பொறுத்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்து,

அவன் பேச்சு ஓய்ந்ததும், அவன் அப்படிப் பேசினதெல்லாம் தெரியாமையாலென்றும். யாரோ யுக்தி பண்ணி அப்படி அவனை மோசஞ்செய்தார்களென்றும் சாவதானமாக அவனுக்கு நன்ருய்த் தெரிவித்து, அவனுடைய மதிக்குறைவுக்காக மிகவும் பரிதாபப்பட்டு, விசேஷமாய்ப் பொருள் கொடுத்து அவனை அனுப்பினன்.

தாங்கள் அப்படி மோசம்போனதற்காக மிகவும் ரோஷமும் விசனமுமடைந்தவர்களாய், வண்ணனும் வண்ணத்தியும் தங்கள் கிராமத்துக்குப்போகப் புறப்பட்டுச் சிலநாளில் அவ்வூர் போய்ச்சேர்ந்தார்கள். போகும்போது வண்ணன், அடா உபாத்தியாயா! இப்படி என்னை மோசஞ்செய்த உன்னை நான் சும்மாவிட்டேனு பார்! என் கழுதையையும் மூவாயிரம் ரூபாயையும் கொடாமற்போனல் நீ படப்போகிற பாட்டைப்பார் என்று அவ்வுபாத்தியாயனைத் திட்டிக்கொண்டே போனன்.

ஊர்போய்ச் சேர்ந்ததும் வண்ணன் மிகுந்த கோபத்துடன் முன் அவ்வுபாத்தியாயன் இருந்த இடந்தேடிச்சென்ருன். அங்கே அவன் அகப்படவில்லை; அவ்வூர் முழுவதும் தேடியும் அவன் இருக்குமிடம் தெரியவில்லை; அவன் அவ்வூரில் இல்லவேயில்லை; எங்கேயோ போய்விட்டான். அவன் போனவிடமும் ஒருவர்க்குந்தெரியாது.

ஐயோ பாவம்! பேதை வண்ணன்! வீணய்ப் பிள்ளைக்காகப் பேராசைகொண்டு கையில்வைத்திருந்த ரூபாயையும் கழுதையையும் தோற்றதுமல்லாமல் இவ்வளவு மதியீனனுவென்று யாவரும் நகைக்கும்படியானன்.

இந்தக் கதை வெளியே பரவாமலிருக்கவேண்டுமென்று அந்த நியாயாதிபதி பலவிதமாய் முயன்ருனும். அவ்வளவு முயற்சியும் பயன்படாமல் அந்தக் கதை, தேசம் முழுதும் பரவி, ஜோனதேசத்து நியாயாதிபதிபோலென்று அத்தேசத்தில் ஒரு பழமொழிகூட வழங்கும்படியாயிற்று.

என்ருலும், சில வருஷங்களுக்கு பிறகு, அவ்வண்ணனுக்குத் தன் மனைவியிடமாக ஒரு ஆண் குழந்தையும், ஒரு பெண் குழந்தையும் பிறந்து அவனும் மனைவிமக்களோடு வெகுகாலம் சுகமே வாழ்வதானன். குழல் இனிது—யாழ் இனிது என்பர்—தம்மக்களின் மழலைச் சொற்கேளாதவர்—என்ருர் பெரியோர்.

சக்கரவர்த்தியும் சிறு குழந்தையும்.

வெகுகாலத்திற்குமுன்னே வடஇந்துஸ்தானத்தில் வெகு அழகாய் வெயில்காய்ந்துகொண்டிருந்த ஒருநாள் மிகவும் கம்பீரமான வடிவமும் கறுத்த மேனியுமுள்ள ஒருவன், உடம்பு முழுதும் வெள்ளைப் போர்வை போர்த்துக்கொண்டு, கங்கைக்கரையோரமாக நிதானமாய் நடந்துவந்து அங்கோரிடத்தில் நின்று நிர்மலமாய்த் தெளிந்தோடுகிற நீரோட்டத்தை அதிக ஊக்கத்தோடு உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போதிருந்த அவன் முகக்குறியைப் பார்த்தால் நன்றாய்த் தீர்க்காலோசனை செய்யவேண்டிய முக்கியமான விஷயமொன்று அவன் மனதில் தோன்றியிருப்பதாகத் தெரியவந்தது. அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியுமல்லவா? அரைமணிநேரம் சிறிதும் சலியாமலும் வாய்திறந்து ஒரு பேச்சுக்கூடப் பேசாமலும் அவன் அப்படியே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். பார்க்கப் பார்க்க அவன்முகம் குரூரமாயும் கருப்பாயும் மாறிக்கொண்டேவந்தது.

அப்போது யாரோ இரண்டு மூன்று பேர் தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டு அந்த வழியாய்ப்போக, அவர்களுள் ஒருவன் அம்மனிதனைக் கண்ணுற்று அவன் நிற்பதை மற்றவர்களுக்குக் காட்டி நகைத்துச் சொன்னதாவது:—

"இதோ பாருங்கள்; இங்கே ஒரு க்ஷத்திரியன் தன் சாப்பாட்டுக்காக எப்போது சிறந்த மீன் வரப்போகிறதென்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான்" என்றான்.

அப்படிச் சொல்லிவிட்டு அவனைப்பற்றி மற்றொன்றும் நினையாமல் சிரித்துக்கொண்டே அவர்கள் அப்புறம் போய்விட்டார்கள். அத்தருணத்தில் அவன் ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தது இன்னதென்று தெரிந்திருக்குமாயின், அவர்கள் அவ்வளவு பரிகாசமாய்ச் சிரித்திருக்க மாட்டார்கள். அப்போது அத்தேசமுழுதும் அரசாட்சிசெய்துகொண்டிருந்த பேபர் சக்கிரவர்த்தியைக் கொல்லுகிற விதம் எப்படியென்று அவன் அச்சமயத்தில் ஆலோசனைசெய்து கொண்டிருந்தான்.

பேபர் சக்கரவர்த்தி அவனுக்குச் செய்த தீங்கு என்னவென்கி றீர்களோ?

கேளுங்கள்: முதலில் அந்த பேப்பர் சுதேசத்தரசனன்று; இமய மலைக்கு வெகுதூரம் அப்பாலிருக்கின்ற ஒரு தேசத்தினின்றும் திரண்ட சேனையோடுவந்து இத்தேசத்தை ஜயித்தவன். அப்படி ஜயித்ததுமாத் திரமேயல்லாமல், இத்தேசமெல்லாம் நன்றாய்ச் சீர்ப்பட்டிருக்கும்படி மிக க்கண்டிதமான சட்டங்கள் ஏற்படுத்தி, அந்தச் சட்டப்படி நடவாதவர்க ளைக் கொடுமையாகத் தண்டித்துக்கொண்டுமிருக்கிறான். ஆகையால்; அவன் வாஸ்தவத்தில் மிக்க நல்லவனும், குடிகளிடத்தில் காருண்ய முள்ளவனுமிருந்தும், அநேகர் அவனைக் கொடுமையாய்ப் பகைத்துக் கொடியவனென்றும் அநியாயக்காரனென்றும் எண்ணினார்கள். அதனால், அந்தச் சக்கிரவர்த்தி குடிகளுக்குக் கொடுமைசெய்து கொண்டிருக்கிறா னென்று தோன்றின துபற்றி, அவன் எவ்விதமாயாவது மாண்டுபோக வேண்டுமென்றும், அவனைக் கொல்ல வேண்டியவன் தானேயென்றும் அந்த க்ஷத்திரியன் தீர்மானித்தான். அப்படிச் செய்வதனால் தன்னையும் உயிருக்குயிர் மாய்த்துவிடுவார்களென்று அவனுக்கு நன்றாய்த் தெரிந்தும், அதற்காக அவன் சிறிதும் அஞ்சவில்லை. அவன் அப்படிச் செய்யத் துணிந்தது மிகவும் பிசகென்று அவனுக்கே தெரியவந்ததென்று உடனே வெளியாகப்போகிறதென்றாலும், அப்போது அவன் தான் நியாயத்தை நிறைவேற்றப்போகிறதாகவே நினைத்திருந்தான்.

அந்தச் சக்கரவர்த்தியைக் கண்டுபிடிப்பது அசாத்தியமான காரி யமன்று. அக்காலத்து மற்ற ராஜாக்களைப்போல அவன் எங்கும் வெளி ப்படாமல் அரண்மனையிலேயே உட்கார்ந்து பொழுதுபோக்கிக்கொண் டிருப்பவனன்று; ஒரு வேலைக்காரனைப்போல் அற்பமான உடையொ ன்று தரித்துக்கொண்டு, எல்லாம் தன் கட்டளைப்படி நடந்தேறுகின்ற னவா? குடிகளெல்லாம் சவுக்கியமாயிருக்கிறார்களா? துன்பப்படுகிறார் களாவென்று நேராய்ப் பார்க்கும்படிப் பட்டண முழுவதும் சுற்றுவதி லேயே விருப்பங்கொண்டிருந்தான். அது தெரிந்து அந்த க்ஷத்திரியன் ஒரு சிறு கத்தியைத் தன் உடைக்குள் ஒளித்துக்கொண்டு பட்டணத்துக் குச் சென்றான்.

அங்கே போனபோது, அவன் அதற்குமுன் ஒரு நாளும் பார்த் திராத பேரிரைச்சலும் ஆரவாரமுமாயிருந்தது. அவ்வாரவாரத்தின் நடுவே ஆண்-பெண்-குழந்தை அடங்கலும் மிக்க பயந்தவர்களாய்ப் பேரி

ரைச்சலிட்டுக்கொண்டு நாலாமூலையும் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது அடிக்கடி, ஒரு வீடு இடிந்துவிழுந்ததுபோலவும், ஒரு பெரிய மரம் வேரோடு பெயர்ந்ததுபோலவும் தொனியொன்று கேட்டது. அப்படியிருக்க அந்தத் தெருவின் மத்தியில் மிகப்பெரிய யானையொன்று பயங்கரமாய்க் கர்ச்சித்துக்கொண்டு ஓடிவரக்கண்டான். அது மிக்க வெறிகொண்டு ஒரு பெரிய கடைத்தெருவினின்றும் அவிழ்த்துக்கொண்டு தனக்கு நேர்படுவதையெல்லாம் அழித்துக்கொண்டு பட்டணமெல்லாம் சுற்றித் திரிந்துவருகின்றது.

அப்போது அந்தக் காட்சியைப்பார்த்தால் எவ்வளவு பயங்கரமாயிருக்கும்! கன்னங்கரேலென்று பருவதம்போன்ற ஒரு மிருகம் துதிக்கையைவீசி இருபுறத்திலுள்ள குடிசைகளையெல்லாம் பெயர்த்துக்கொண்டு, கத்தியுறைபோல் இரண்டு தந்தங்களும் வெளேரென்று பருத்து நீண்டு பிரகாசிக்க, வாயில் நுரை தள்ள, ஒரு பெரிய புகைவண்டியைப்போல் எதிரில் ஒன்றையும் நிற்கவொட்டாமல் அடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு ஓடிவந்ததென்றால் அதைவிடப் பயங்கரமான காட்சி வேறென்ன! எங்கே பார்த்தாலும் ஜனங்கள் பயந்து கீச்சுக்குரலிட்டுக்கொண்டு தாறுமாறாய் நாற்புறமும் ஓடினார்கள்.

அப்போது எளிய பள்ளக்குழந்தை ஒன்று பசியால் வருந்தி நடக்கமாட்டாமல் ஓடுகையில் கால்தடுக்கி யானை ஓடுகிறவழியில் விழுந்துவிட்டது; மறுநிமிஷத்திற்கெல்லாம் யானை மிதித்து அந்தப் பிள்ளை துவையலாய்ப்போயிருக்கும்! அதுகண்டு வேலைக்காரன்போல் உடை தரித்திருந்த ஒருவன் உடனே சரேலென்று யானைக்கு எதிரே ஓடி அதன் கையில் அகப்படவொட்டாமல் அந்தச் சிறுவனை வாரியெடுத்துக்கொண்டு அப்புறம் வந்துவிட்டான். அந்த யானை அப்படியே வெறிகொண்டு ஆற்றிற்காக ஓடிப்போயிற்று. அந்த மனிதன் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு பின்னுக்குத் திரும்பினவேகத்தில் அதுவரையில் அவன் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டிருந்த பாகை நழுவிக் கீழேவீழ்ந்தது; அப்போது யாவரும் அவன் முகத்தைப்பார்த்து, இப்படி ஒரு பள்ளப்பையலைக் காப்பதற்காகத் தன் உயிருக்குத் துணிந்தவன் பேபர் சக்கரவர்த்தியே என்று அறிந்தார்கள்.

அதுவரையிலிருந்த பேரிரைச்சலெல்லாம் திடீரென்று அடங்கிப்போயிற்று. யாவரும் தங்கள் கண்களை நம்பமாட்டாதவர்போல் ஒருவரை ஒருவர் விழித்துப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள். இப்படி

யாவரும் பிரமித்துக் கம்மென்றிருக்கையில் ஒருவன் எதிரே ஓடி வந்தான். அவன் முன்சொன்ன க்ஷத்திரியன். வந்ததும் அந்த க்ஷத்திரியன் சக்கரவர்த்தியின் காலில் வீழ்ந்து தன் கையிலிருந்த கத்தியைக் காட்டிக் கொண்டு உறுதியாய் ஒரு வார்த்தை சொன்னான்.

"மகாராஜனே, நான் உங்களுக்குப் பகைவன்; இன்று நான் உங்களைக் கொல்லக்காத்திருந்தேன்; உயிரை அழிக்கிறவனைவிட உயிரைக் காக்கின்றவன் எவ்வளவு சிறந்தவன்! கடவுளால் காக்கப்பட்டிருப்பவனைக் கொல்ல என் கை வலிதன்று. இதோ இந்தக் கத்தியை எடுத்து உங்களைக் கொல்லக் கருதினவனைக் கொன்று விடுங்கள்" என்று முறையிட்டான்.

இப்படி அவன் தன் குற்றத்தை உறுதியாய் உரைத்ததைக் கேட்டுச் சக்கரவர்த்தியின் சோதி முகத்தில் சிறிது விசித்திரமான புன்னகையுண்டாயிற்று. உடனே சக்கரவர்த்தி கையைநீட்டிக் கீழேவிழுந்திருந்த மனிதனை மெல்லத் தூக்கியெடுத்து நன்மொழியாய் அவனுடன் சொன்னதாவது:—

"என் நண்பனே, அப்படியன்று; உயிரைக்கொல்வதைவிடக் காப்பது நலமென்று நீயே இப்போது தெளிந்து உரைத்தாயல்லவா? தன் குற்றத்தை அங்கீகரித்து அதற்காக அநுதாபப்படுகிறவனைக் கொல்வது நியாயமா? உன் கத்தியை நீயே வைத்துக்கொண்டு என்னுடைய ராஜகாரியத்தில் உபயோகப்படுத்து. இன்று முதல் நான் உன்னை என் அரண்மனைக் காவலாளனாக ஏற்படுத்துகிறேன்" என்றான். அதைக் கேட்டு அந்தக் கொடிய ஹிந்து தலைவன் வணங்கிக் குழந்தைபோலக் கண்ணீருகுத்து நின்றான்.

பின்பு பேபர் சொன்னது சரியாகவே நடந்தது. பிற்காலத்தில் அந்த க்ஷத்திரியன் அவனுடைய சிறந்த சேவகனாகிப் பலதடவை அவனை யுத்தத்திலே காப்பாற்றினான். சக்கரவர்த்தி தன்னைக் காப்பாற்றினதையும், "உயிரைக் கொல்வதைவிடக் காப்பது நலம்" என்று அவன் சொன்ன வாக்கியத்தையும் தன் ஆயுளளவும் அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டே அந்த க்ஷத்திரியன் காலம் கழித்தான்.

குண்டூசியிற் கண்ட கருந்தனம்.

மிகுந்த விசாரத்துடனே ஒரு வாலிபன் பாரீஸ் நகரத்திற்குச் சென்று கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அவனுக்குப் பருவம் இருபத்தொன்றிருக்கலாம். வெளிதோற்றத்தினாலேயே அவன் ஒரு பட்டிக் காட்டானெனவும், வறுமையால் வருந்துகிறவனெனவும் விளங்கியது. இராமுழுதும் ஓயாது நடந்துவந்தவனாகையால், அப்போது அவன் உடல் மெலிந்து மிகவும் இளைப்புற்றிருந்தான். மேலும் அன்றையதினம் காலை முதல் அவனுக்கு போஜனமே கிடைக்கவில்லை. அப்பொழுது அவ்வாலிபனைப் பார்க்கையில், முதலில் உணவுக்குவேண்டிய வழி தேடிக்கொண்டு தான் அவன் மற்றொரு வேலை பார்ப்பான் என்று எண்ணும்படியாக விருந்தது. ஆயினும் அவன் கையில் ஒரு காசுகூடக் கிடையாமல் "திக்கற்றவர்க்குத் தெய்வமே துணை" என்று நம்பி வந்திருப்பதனால் உணவு தேடிக்கொள்ள அவனுக்கு யாதொரு வழியுமில்லை. ஆயின் மிகப் பிரசித்திப் பெற்ற ஒரு பெரிய வர்த்தகனைக் காண்பதற்கு ஒரு கடிதம் மாத்திரம் அவன் கையிலிருந்தது. அவ்வர்த்தகனிருக்கும் இடமோ அவ்வாலிபனுக்குத் தெரியாது. அதனால் எங்கெங்கேயோ தேடிப் பல பேர்களைக் கேட்டு விசாரித்துக் கடைசியில் அவ்விடத்தைக் கண்டுபிடித்தான். அந்தப் பெரியமனிதனைக் கண்டு கடிதம் கொடுத்தபோது அவன் மனம் எவ்வாறு அலைபாய்ந்ததோ? அவனுக்குள்ள ஆதாரவெல்லாம் அக் கடிதமொன்றேயாகையால் அது அனுகூலப்படாவிடின் அப்போதே அவன் உயிரை யிழக்கவேண்டியதுதான். அதிகாரி அக்கடிதத்தைப் பிரித்துப் படிக்கையில் அவன் முகக்களை எப்படி மாறுகிறதோவென்று அச்சிறுவன் முகததிலேயே அவன் கண்வைத்துப் பார்த்திருந்தான். அதிகாரியோ அக்கடிதத்தைக் கடைசிவரையில் வெகு தீவிரமாய்ப் படித்துப் பார்த்து மனக்கவலையுடன் மடித்துவிட்டு, என் வர்த்தகசாலையில் இப்போதிருக்கிற உத்தியோகஸ்தர்களே வேண்டுமளவிற்கு அதிகம்; இன்னும் அதிகமாய்ச் சேர்த்துக்கொள்ள அவகாசமில்லையேயென விடைபகர்ந்தான்.

அவ்வாய்மொழியைக் கேட்டவுடனே அச்சிறுவன் மிகவும் திடனழிந்து துக்கமுற்றானாயினும், வாய்திறந்து ஒன்றும் பேசாமலே தலை வணங்கி அவ்விடம்விட்டு வெளியேபோகத்திரும்பினான். ஆயினும் இன்ன

விடத்திற்குப் போகிறதென்று தோன்றாமல் மிகக் கவலையுற்றவனாயினான். ஆனால் இச்சிறுவனைப் பார்த்தவுடனே அவ்வதிகாரியினுள்ளத்தில் மாத்திரம் அவனைப்பற்றி ஏதோ கொஞ்சம் கருத்துத் தோன்றியிருந்தது. அவ்வெளிய பையன் அவ்விடம் விட்டு வெளியே போமளவும் அதிகாரியின் கண் அவன் பின்னேயே சென்றது. அப்படி அவன் பார்த்திருந்ததற்கு உத்தேசமொன்றும் இல்லாமலேயிருக்கலாம்; சும்மா நேரங்கழிக்கப் பார்த்திருந்தாலும் இருக்கலாம். நோக்கம் எதுவாயிருப்பினும் அது வீணாகவில்லை. வெளியேபோன பையன் அக்கோரிடத்தில் குனிந்து ஏதோ ஒரு சிறுபொருளைத் தரையினின்று எடுத்துத் தன் உடையில் நாட்டிக்கொண்டான். அதைக் கண்டவுடனே அதுவரை அவனை உதாசினமாய்ப் பார்த்திருந்த பெரிய மனிதன் அதிக கவனத்துடன் அவன் மேல் கண்வைக்கலானான். அவன் கண்டெடுத்த பொருள் என்னென்று நினைக்கிறீர்கள்? அது ஒரு குண்டூசியேயொழிய வேறல்ல. பேதைகள் பூமியில் வீழ்ந்துகிடக்கும் குண்டூசிபோன்ற அற்பப்பொருள்களைப் பொருக்கியெடுப்பது சாதாரணமே; அது அத்தனையாகக் கவனிக்கத் தக்கதுமல்லவே என்பீர்களோ? மேல்பார்வைக்கு அது அத்தனை அற்பமாகத் தோன்றினும், அச்செய்கையானது ஒருவர்க்கு நற்குண நற்செய்கைகளில் இயற்கையாகவே ஆவல் உண்டென்பதைக் குறிப்பிக்கின்ற பெருங்குறிகளுள் ஒன்றென அந்த வியாபாரி கண்டறிந்தான். அதர்வது, பொருள்களிடத்தில் செட்டும் சீருமாய் இருப்பானென்பதை இச்செயல் விளக்குகின்றதெனத் தெரிந்து அதிகாரி அச்சிறுவனிடத்தில் அன்புகூர்ந்து, போன பையனைத் திருப்பியும் வரவழைத்து, மிகப் பெரியதான தன் காசுக்கடையில் எளியதொழிலொன்று செய்யும் தொழிலாளியாய் அவனை ஏற்படுத்தினான்.

அச்சிறுவனுக்கு ஜாக்ஸ் லப்பீட்டு என்று பெயர். அவன் பேயன் நகரத்து ஒரு எளிய கம்மாளனுடைய மகன். அந்தத் தகப்பனுக்குப் பத்துப் பிள்ளைகள். அவன் உழைத்து வேலை செய்து அப்பிள்ளைகளைக் காப்பாற்றவேண்டியதாயிருந்தது. லப்பீட்டு காணப்போன காசுக் கடைக்காரனோ மிகப் பிரசித்தி பெற்ற அரசிறைக் கணக்கனும் பாரிஸ் நகரத்திலுள்ள சிறந்த தனிகர்களுள் ஒருவனுமாம். அவனுக்கு மெஸ். பாரகாக்ஸ் என்று பெயர். இச்சிறு கதையைப் பலதரம் கேட்கப் பிராஞ்சுதேசத்தார் பேராவல் கொண்டவர்கள். அதற்கேற்றபடியே இக்கதையும் பலதரம் உரைக்கக் கேட்கத்தக்கதுதான். இச்சமயத்தில் நாம் நினைவில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டுவது ஒன்றுண்டு. ஜாக்ஸ் லப்பீட்டினுடைய நடை உடைகளிருக்கட்டும்; பிரகிருதியே பெருங்

துணையாக நின்று அவனுக்குச் சகாயம்செய்தது. பிரகிருதிக்கு உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் என்ற வேற்றுமை கிடையாதல்லவா? வெகு சுந்தரமான முகமும், தனக்கு முக்கியாதாரமாக நினைத்திருந்த காரியம் கைகூடாமற்போன அவ்வமயத்திலும் மாறுபடாததும் பராதீனத்தை யெதிர்பாராததுமான பெருந்தன்மையும், மிகத்தெளிவான வாய்மொழியும், கபடமற்ற காட்சியுமாகிய இவைகள் லப்பீட்டினுடைய வடிவத்தில் விளங்கியதனால், அவற்றைக் கண்டே அந்தப் பிரபுவுக்கு, பொருள்களினிடத்தில் மிகு கருத்துடைமையை விளக்குவதான அச்சிறு செய்கையையும் கவனமாய் உற்றுப்பார்க்கப் போதுமான அன்பு அவனிடத்தில் உண்டாயிற்று. அவனை அவ்வுத்தியோகத்தில் நியமித்த சிலதினங்களுக்குள்ளேயே அவ்வதிகாரத்தை ஆளும்படியான திறமைகள் அவனிடத்தில் அதிகமாயிருக்கின்றனவென அதிகாரிக்கு வெளிப்படையாகத் தோன்றியது. லப்பீட்டினுடைய யுக்தி புத்தி சாமர்த்தியங்களை அவனுடைய காரியங்களில் காணவே யஜமானனுக்கு அவனிடத்தில் அதிக சந்தோஷமுண்டாயிற்று. வாஸ்தவத்தை யோசிக்குமளவில், லப்பீட்டுதானாகவே இங்குமங்கும் சிற்சிலவாய்ச் சில்விஷயங்கள் தெரிந்துகொண்டானேயொழிய மற்றபடி அவன் ஓரிடத்திலும் கிரமமாய்க் கல்விக்கற்றவனல்லன்; வேலைசெய்த கைப்பழக்கமும் விசேஷமாய்க் கிடையாது; ஸ்வயகிராமத்திலே ஒரு ராயசக்காரன் கையின் கீழ் வேலைக்காரனாயிருந்தான் என்பது ஒன்றுதான். அப்படி அவ்வேலைசெய்யப் புகுந்ததும், எவ்விதத்திலாவது பொருள் சேர்த்துத் தான் தனிகனாக வேண்டுமென்ற பொருளாசையாலல்ல, உலகத்தாரனைவரும் மதிக்கும்படியான மகிமை தன்னிடத்தில் விசேஷமாய் இருக்கிறதென்று கண்டு அதனாலுமல்ல; பின்னென்னவெனில், நமக்கு ஸ்வாமி ஏதோ சிறிது சக்தி அளித்திருக்க அதனை வீணிற்கழிப்பது உசிதமல்லவெனத் தெரிந்து அத்திறமையை அனுபவத்தில் காட்ட வேண்டுமென்ற கருத்தினாலேதான்.

ஜாக்கஸ்லப்பீட்டு அந்தப் புதிய உத்தியோகத்தை ஏற்றுக்கொண்டவுடனே, நாம் முன் சொல்லிய வண்ணமே, குண்டூசி முதலிய பொருள்களையும் கவனமாய்க் கண்டெடுத்துச் சேர்க்கும் குணமுள்ளவனென்று மாத்திரமேயல்ல; பின்னும் பலவகை உத்தம குணங்களும் உள்ளவனெனத் தன் யஜமானனுக்கு விளங்கச்செய்தான். அனைவரும் மெச்சிக்கொள்ளும்படி கள்ளங்கபடற்ற நடைபாவனைகளோடு கூட அவன் செய்தொழிலில் மிக்க ஊக்கமும் உடையோனாயிருந்தான். அத்தொழில் முயற்சியும் எப்போதும் ஓர் ஒழுங்குபாட்டை அனுசரித்ததாகவேயிருந்தது. அவ்வொழுங்குபாடும், ஒருவருடைய உபதேசமாயிரா

விடினும், தன் வசப்படுத்தும் வழக்கத்தால் உண்டானதாம். ஆயினும், தன் புத்திக்குத் தோன்றியதே சரியென்ற பிடிவாதம் அவனுக்கு ஒரு போதும் இல்லை;

"நாண்பெரியோ மல்லோ நா னன்றுந் தீது
நமக்குரைப்பா ருளரென்று நாடினேமே"

என மேலோருரைத்தபடி, பிறர் ஏதாவது நன்மை தீமைகள் எடுத்து உரைத்தால் அவற்றையும் உசிதமென்று ஏற்றுக்கொள்ளும் உத்தம குண முடையனு யிருந்தான். ஆனதுபற்றி அவன் ஆலோசனையில் மாத்திரமே யல்ல; காரியங்களைத் தானே ஆய்ந்தோய்ந்து பார்த்துக் கிரமப்படி நடத்துவதிலும் மிக்க வல்லவனென யஜமானனுக்குத் தெளிவாகத் தெரியவந்தது. அதனால் லப்பீட்டு வெகு சீக்கிரமே அந்த வர்த்தகசாலையிலுள்ள கணக்குப் புத்தகங்களுக்கெல்லாம் விசாரணைத்தலைவனாக நியமிக்கப்பட்டான். நாளுக்கு நாள் அவனுடைய யோக்கியதையும் திறமையும் வெளிப்படையாயின; அவ்வண்ணமே யஜமானனுக்கு அவனிடத்தில் நாளுக்குநாள் நம்பிக்கையும் அதிகமாகிவந்தது. பின்பு அவன் உத்தியோகத்திலிருந்து ஏற்றசமயத்தில் மிகவும் உத்தரவாதமான பொக்கிஷதாரர் உத்தியோகம் பெற்றான். அவ்வண்ணமே நடந்துவந்து நாளாவர்த்தியில் அந்தவர்த்தகசாலையிலே லப்பீட்டு ஒரு பாகஸ்தனாகிக் கடைசியில் பாரகாக்ஸ் இறந்துபோனபிறகு தானே அவன் காரியங்களை விசாரிப்பவனாகவும், அந்தச்சாலைக்குத் தலைவனாகவும் ஏற்பட்டான். இது அவனுக்கு மிகவும் பெருமையானதல்லவா? பின்பு 'லப்பீட் அண்டு கம்பெனி' என ஒரு வர்த்தகசாலை ஏற்பட்டது. லப்பீட்டு தன்னுடைய நன்றி மறவாமைக்காக இறந்துபோன தன் யஜமானனுடைய மகனுக்கு அந்த வர்த்தகசாலையிலிருந்து தீர்வைகொடுத்துவந்தான். இவ்வண்ணம் கீழே கிடந்த குண்டூசியைக் கண்டெடுத்த காரணத்தால் ஒருவனுக்கு இவ்வளவு பாக்கியம் கிடைத்ததென்றால், சிக்கனமென்பதைச் சிறிதும் கவனியாமல் அநேகர் எதையும் வீணேயிழந்து அல்லாடுவது என்ன புத்தியீனமோ?

ஒரு சிறுவனும் அவனுடைய தாயும்.

குணங்கள் நற்குணங்களென்றும் தீக்குணங்களென்றும் இரண்டு வகையல்லவா? அவற்றுள் நற்குணங்களைப் பயிருக்கும் தீக்குணங்களைக் களைக்கும் ஒப்பாகச் சொல்லலாம். நிலத்தை நன்றாய் உழுது பண்படுத்தி நாற்றுவிட்டு நட்டுப் பயிரை வளர்ப்பதுபோலவே, முதலில் பிள்ளைகளுடைய மனதை நன்றாய்ப் பண்படுத்தி அதில் நற்குணங்கள் உண்டாகும்படி பாடுபடவேண்டும். அப்படி வளர்க்கப்பட்ட பயிரோடு களை தானாகவே உற்பத்தியாகி அப்பயிரை மூடிக்கொள்வதுபோல, ஒருவராலும் கற்பிக்கப்படாமலே தீக்குணங்கள் தாமாகவேதோன்றி, நற்குணங்களை மேலோங்கவிடாமல் அடக்கிவிடும். ஆதலின் ஏற்றகாலத்தில் களை பறிப்பதுபோல, சிறுவர்களுடைய மனதில் தோன்றும் தீக்குணங்களாகிய குற்றங்களை உடனுக்குடனே கடிந்துகொண்டுவரவேண்டும். நகத்தால் கிள்ளி யெறிவதைப் பிறகு கோடாரிகொண்டு வெட்டும்படி வைத்துக்கொள்ளலாகாது. இளமையில் அக்குற்றங்களைக் கண்டிக்காமல் உபேக்ஷையாக விடப்படுகின்றவர்களே கடைசியில் சிறைச்சாலைக்கும் தூக்குமரத்துக்கும் இலக்காகின்றவர்கள். அவ்வாறன்றிக் குற்றங்கள் காணப்படும்போதே தாக்ஷிணியமின்றித் தண்டிக்கப்படுகின்ற பிள்ளைகள் கடைசியில் நாட்டிலே நல்லவர்களென்று பெயரெடுத்துச் சிறப்பாக வாழ்வார்கள். இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாய் ஒருகதை இதனடியில் கூறுவோம்.

சில வருஷங்களுக்குமுன்னே வடக்கே கல்கத்தா நகரத்தில் ஒரு ஸ்திரீ ஒருநாள் மாலைவேளையில் பத்துவயதுள்ள ஒரு சிறுவனைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு கடைக்குச் சென்றாள். அவள் மனதில் ஏதோ ஒரு தீர்மானங்கொண்டு கொஞ்சம் விசனத்துடனே போகிறாளென்பது அப்போது அவள் முகக்குறியால் காணப்பட்டது. அகத்தினழகு முகத்தில் தெரியுமல்லவா? அவள் படாடோபமாய் உயர்ந்த ஆடையாபரணங்கள் ஒன்றுமில்லாமல் சாதாரணமான உடை ஒன்று தரித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவளுடன் போன சிறுவன் என்னவோ புலம்பிக்கொண்டு முகத்தை வெளியே காட்ட வெட்கி அவளுக்குப் பின்னால் தலைகுனிந்துகொண்டே போனான்.

அவள் குறித்துவந்த கடைபோய்ச்சேர்ந்து அங்கிருந்த கடைக்காரனைக் கூவியழைத்து அவனுக்குத் தன் பிள்ளையைக் காட்டி, ஐயா,

இந்தப்பையன் உங்கள் கடையிலிருந்து ஒரு பொருளைத் திருடிக்கொண்டு வந்துவிட்டான் என்றாள். இவ்வாறு சொல்லும்பொழுதே அவள் கண்களினின்றும் பலபலவென்று கண்ணீர்பெருகத் தொடங்கியது; அவள் சொன்ன பேச்சைக் கேட்டுக் கடைக்காரன் தன் கைவேலையை நிறுத்திவிட்டு அவளை நோக்கி: அம்மா, இந்தக் குழந்தை அப்படி ஒருபோதும் செய்யமாட்டான்; நீ என் வீணாய்ப் பழிசொல்லுகிறாயென்று வணக்கமாய்ச் சொன்னான்.

அதன்மேல் அந்த ஸ்திரீ, ஐயா, நான் சொல்லுவது பொய்யன்று, இவன் இப்பொழுதுதான் திருடி எடுத்துக்கொண்டு வந்தான். இவன் திருடின பொம்மை இதோ இருக்கிறது பாரும் என்று தான் கையில் கொண்டுவந்த பாவையைக் காட்டினாள். கடைக்காரன் அதை வாங்கிப் பார்த்து, ஆம், இது இந்தக் கடையிலிருந்த பொருள்தான்; சற்று நேரத்துக்கு முன்புதான் வெளியில் எடுத்துவைக்கப்பட்டது; நான் பின்பக்கமாய்த் திரும்பியிருக்கும்பொழுது யாரோ எடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டார்கள் என்றான். அதைக்கேட்டு அந்தப் புத்தியுள்ள பெண்மணி, ஐயா, நீர் சொல்வது என் மனதுக்கு மிகவும் சங்கடத்தை உண்டாக்குகிறது; நீர் யாரோவென்று சந்தேகிக்கவேண்டாம்; இந்தத் திருட்டுப் பையனே எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டான் என்றாள்.

> "தினைத்துணையாங் குற்றம் வரினும் பனைத்துணையாக்
> கொள்வார் பழிநாணுவார்."

அந்த வார்த்தையைக் கேட்டுக் கடைக்காரன் ஆச்சரியப்பட்டு, அம்மா, உனக்கு மனவுறுதி மிகவும் அதிகம். கடையில் இந்தப் பாவை காணாமற்போய் ஒருமணி நேரங்கூட ஆகவில்லை; அதற்குள் மகனைப் பொருளும் கையுமாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டீரே. உம்முடைய தைரியமல்லவோ தைரியமென்று சொல்ல, அந்தப் பெண், ஐயா, இதில் தைரியமென்ன இருக்கிறது, தைரியமுமில்லை மனவுறுதியுமில்லை; நாம் சுவாமிக்குப் பொதுவாய் உண்மை தவறாமல் நடக்கவேண்டுமல்லவா? அந்தக் கடமைப்படி உள்ளதை நான் ஒளியாமல் வெளிப்படுத்தினேனேயல்லது மற்றொன்றுமில்லை; பையன் கையில் பாவையைப் பார்த்தவுடனே எனக்குப் பிராணன் போவதுபோலிருந்தது. உண்மையான தாயாயிருந்தால், சுலபமாய்த் தோன்றினாலும் வருத்தமாய்த் தோன்றினாலும், அவள் செய்யவேண்டிய கடமையைச் செய்தே தீரவேண்டுமல்லவா? அப்படிச் செய்யாமையாலேதானே "மக்களுக்குச் சத்துரு மாதாபிதாக்கள்" என்கிறார்கள். இப்போது இந்தப் பையன் செய்தகாரியம் கெட்ட

காரியந்தான் அதற்காக இவனை உடனே காவல் கிடங்குக்கு அனுப்பி விடவேண்டும். இதற்கு நானே சாக்ஷியாகிறேன்; இவன் தகப்பனார் வந்தாலும் அவரும் அதற்குச் சம்மதிப்பார் என்று சொல்லி, தன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த பிள்ளையைக் கையை வாங்கிக்கொண்டு கடைக்காரன் வசத்தில் தள்ளிவிட்டுத் திரும்பிப் போகப் பார்த்தாள்.

அது கண்டு பையன் அழுது கொண்டே அவள் துணியை விடாமல் பிடித்துக்கொண்டு, அம்மா, நான் இனிமேல் இப்படிப்பட்ட காரியம் ஒருபோதும் செய்வதில்லை; என்னை இங்கே தனியே தள்ளிவிட்டுப் போகாதே; தெரியாமல் திருடிவிட்டேன் என்று சொல்லிக் கோவென்று கதறியழுதான்.

கடைக்காரன் அதைப் பார்த்து மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டு அவளைக்கூவி அம்மா, அவசரப்பட்டுப் போகவேண்டாம்; ஒரு பேச்சுக் கேட்டுவிட்டுப் போம் என்று அவளைக் கிட்ட அழைத்து, பெண்கள்சிகாமணியே, உம்மைப்போலத் தருமமே ஜெயமென்று நீதி மார்க்கத்தில் நடப்பவரை நான் எங்கும் கண்டதில்லை.

உம்மைப்போலவே உம்முடைய புத்திரனும் கடவுளுக்குப் பயந்து நடக்கும்படி கற்பிக்க நீர் பாடுபடுகிறீர். இவன் செய்த காரியத்திற்கு இப்போது நீர் செய்ததே போதுமான சிக்ஷையாம். இனி ஒருபோதும் இவன் இப்படிப்பட்ட செய்கை செய்யத் துணியானென்று நான் உறுதியாய்ச் சொல்வேன்; சிறுபிள்ளைகளைக் காவற் கிடங்குக்கு அனுப்புவது சரியன்று; முக்கியமாய் இவ்வளவு ஜாக்கிரதையாக நல்வழி கற்பிக்கப்படுகிற பிள்ளைகளுக்கு அது தேவையேயில்லை யென்றான்.

பிறகு அவன் அந்தப் பையனைப் பார்த்து, மகனே, திருட்டுப் புரட்டு இல்லாமல் நல்ல பிள்ளையென்று பேரெடுத்துப் பிழைப்பது நல்லதா, காவலில் அகப்பட்டு அவமானப்படுவது நல்லதாவென்று கேட்டான். அதற்கு அந்த மகன், நல்லவனென்று பெயரெடுத்துப் பிழைப்பதுதான் ஐயா சரியானதென்று வணக்கமாய்ச் சொல்ல, அப்படியானால் இப்போது நேரிட்ட அவமானத்தை இனி நீ ஒருபோதும் மறவாதே; இப்பொழுது நீ செய்த காரியம் மிகவும் அற்பமானதாயிருந்தாலும், இதுதான் கடைசியில் பிராணாந்தத்துக்குக் கொண்டுபோய் விடுவது; "இன்று தவிட்டுக்கு வந்த கை தான் நாளைக்குத் தனத்துக்கும் வரும்" என்று சொல்லக் கேட்டதில்லையா? திருடன் பெண்சாதி என்றும் கைம்பெண்தான். ஆதலால் இனிமேல் உன் நற்றாய் சொல்லும் நல்லுபதேசங்களைக்கேட்டு கடவுளுக்குப்பயந்து நட; என்று பலவிதமாய் அந்தப் பையனுக்குப் புத்தி சொல்லியனுப்பினான். அந்தச் சிறுவனும் இனி நான் அப்படியே நடந்து கொள்ளுகிறேன் என்று சொல்லிச் செலவு பெற்றுக் கொண்டுபோயினான்.

தாயும் மகனும் ஒன்றும் பேசாமலே கைகோத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போனார்கள். வீட்டுக்குப் போய் தாய் தனியே அந்தப் பிள்ளையை ஒரு அறைக்குள் அழைத்துக் கொண்டு போய்க் கதவை மூடிக்கொண்டாள். அங்கே அவள் அம்மகனை என்ன தண்டித்தாளோ அது ஒருவர்க்கும் தெரியாது. இவ்வாறு அந்தப்பையன் பாவை திருடிக்கொண்டுவந்த வெட்கக்கேடான செய்தியை அவர்கள் அப்புறம் மற்றொருவரோடும் சொல்லவில்லை; சுகதுக்கங்களுக்கு உடன்பட்டவனை கணவனுக்குமாத்திரம் அவள் தெரிவித்தாள்.

அன்று முதல் அச்சிறுவன் "தாய் சொற்றுறந்தால் வாசகமில்லை" என்று, தாய்சொல்லுகிற ஒவ்வொரு வாக்கியமும் வேதவாக்கியம் போலக் கொண்டு அவள் சொற்படி கேட்டு நடந்துவந்தான்; அவள் செய்யும் ஒவ்வொரு காரியத்திலும் அவளுக்குத் துணையாயிருந்து, தன் சகோதரர் சகோதரிகளுக்கும் வேண்டிய நீதி நன்னெறிகளைக் கற்பித்து வந்தான்.

இவ்வாறே எழெட்டு வருஷ காலம் சென்றது; இதற்குள் அவனுடைய யோக்கியதை எங்கும்பரவியது. அதனால் அவன் ஒரு பெரிய உத்தியோகசாலையில் பொக்கிஷதாரனாக நியமிக்கப்பட்டான். அவன் சத்திய வாக்கு உடையவனென்று எல்லோரும் அவனை நம்பத் தொடங்கினார்கள். அவனிடத்தில் எந்த விஷயத்தைப் பற்றியும் சந்தேகப்படுகிறவர்கள் ஒருவருமில்லை; அதனால் அவன் வெகு சீக்கிரத்தில் இன்னும் மேலான அதிகாரங்கள்பெற்று மேன்மேலும் விருத்தியடையலானான்.

பின்பு ஒரு சமயத்தில் அந்த மகன் இவ்விஷயங்களைப்பற்றித் தாயுடன் பேசும்பொழுது, அம்மா, முன்னே நான் சிறுவனாயிருக்கும்பொழுது ஒரு நாள் பொம்மையும் கையுமாய் என்னை நீ கடைக்காரனிடத்திற்கு இழுத்துக்கொண்டு போனாயே; அது எனக்குக் காலத்தில் களை பறித்தது போலாயிற்று; அந்தச் சமயத்தில் நீ அப்படிச் செய்திராமற்போனால், இந்த மேலான பதவிக்கு நான் ஒருபோதும் வந்திருக்கமாட்டேன். நீ அவ்வாறு செய்த பிறகு, எனக்கு வேண்டிய பொருளைப் பெற்றுக்கொள்ளக் கையில் ஒரு காசு கூடக் கிடைக்காமல் நான் வருத்தப்பட்ட சமயங்கள் பலவுண்டு. அப்படிப்பட்ட காலங்களில் தீயவழியில் மனஞ்செல்லாமல் அதைத்தடுப்பது மிகவும் கடினமாயிருந்தது. அந்தத் தருணங்களில் மனதுபோனபடி போகவொட்டாமல் என்னைக் காப்பாற்றி முன்னுக்குக் கொண்டுவந்தவர் கடவுளே. இதன் பெருமை அக்காலத்தில் எனக்குச் சிறிதும் தெரியாமற் போயிற்று. இப்படிஏற்றகாலத்தில் கண்டிக்கப்படாமையினாலே தான் அநேகம் பிள்ளைகள் அநியாயமாய் அழிந்து போகிறார்களென்னும் உண்மையை இப்போது நான் அறிந்து கொள்ளலானேன். அந்தக்காலத்தில் நீ ஐயோ பாவமென்று என்னைச் சும்மா விட்டிருந்தால் இப்போது நான்

என்ன கதியாயிருப்பேனோ? இப்படியெல்லாம் பாடுபட்டு மக்களை முன்னுக்குக் கொண்டுவருவதனாலே தான் "அன்னையும் பிதாவு முன்னறிதெய்வம்" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; என்று சொல்லித் தாயினால் தான் முன்னுக்கு வந்ததை நினைத்து அவளைத் தெய்வமாகக் கொண்டாடினான்.

"களவின்கட் கன்றிய
காதல் விளைவின்கண்
வீயா விழுமந் தரும்."

"கள்வார்க்குத் தள்ளு
முயிர்நிலை கள்ளார்க்குத்
தள்ளாது புத்தே ளுலகு."

ஆதலால் பெற்றோர்களெல்லாரும் தமது மக்களிடத்தில் குற்றங் கண்டபோதே அவர்களை இவ்வாறு கண்டித்து வருவார்களானால், அவர்கள் நல்வழிப்பட்டுச் சுகமாக வாழ்வார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

காணாமற்போன குமார்.

மைசூர் நாட்டைச்சேர்ந்த ஒரு சிறு நகரத்தில் சௌதப்பன் என்கிற ஒரு பெரிய வர்த்தகன் வசித்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் கண்ணியமுள்ளவன், சோம்பலற்ற உழைப்பாளி. வியாபாரத்திலோ மகா சாமர்த்தியமுடையவன். தனக்குரிய இவ்வித குணங்களினாலேயே திரண்ட திரவியத்திற்கு அதிபதியானான். தன்னிடத்தில் சதா பிரியமுள்ள அழகிய லக்ஷ்மி தேவியை மணந்து களித்திருந்தான். கணவனும், மனைவியும், தெய்வ பக்தியில் சிறந்தவர்கள். ஒருவரை ஒருவர் கைவிடாது ஒருமித்து கண்ணியத்துடன் வாழ்ந்து வந்தார்கள். அளவில்லாத ஐசுவரியத்திற்கு அதிபதியாகி தன்னை உற்றார் சுற்றத்தார் மதிக்கும்படியான ஸ்தானமடைந்து எல்லாச்சுகம் பெற்றும் மக்களில்லாது வருந்தினான். தன் துர்பாக்கியத்தை நொந்து இது தெய்வ குற்றமோவெனப்பயந்து கோவில்களிலெல்லாம் பூஜைகளும் அபிஷேகங்களும் செய்வித்தான். பிராமணர்களுக்கு சமாராதனை செய்வித்தான். இதுவுமன்றி சாஸ்திர விற்பன்னர்களுக்கு அநேக உயர்ந்த வெகுமதி யளித்தான். ஆனால் இவைகளினால் எவ்வளவும் பயன் உண்டாகவில்லை. தாங்கள் எண்ணியிருந்த எண்ணமெல்லாம் வீணாயிற்றே யென்று புருஷனும் பெண்ஜாதியும் மனம் நொந்தார்கள்.

இவ்வாறு வெகுநாள் கழிந்த பின்னர் தெய்வ கடாக்ஷத்தினால் சௌதப்பனுக்கு ஒரு அழகிய புத்திரன் பிறந்தான்.

சௌதப்பன் அளவிலாச் சந்தோஷமடைந்தான். அக்குழந்தைக்கு குமார் என்று பெயரிட்டார்கள். அழகே இந்தக்குழந்தையாய் உருக்கொண்டதோ வென வியக்கும்படி குமார் நாளுக்கு நாள் விருத்தியடைந்து தன் பெற்றோர் மனதைக் களிப்பித்தான். ஆனால் சௌதப்பன் இச்சமதியற்ற சுகம் எந்நாளும் அனுபவிக்கக்கொடுத்து வைக்கவில்லை. திடீரென்று ஒருநாள் குமார் மாணாமற்போக தன் தலையில் இடிவிழுந்தாற்போல் கலங்கினான். குமார் பெற்றோருக்கு ஒரே புதல்வனானதினால் வெகு அன்புடன் வளர்க்கப்பட்டு அநேக விலையுள்ள ஆபரணங்கள் அணிந்திருந்தான். அன்று காலையில் தான் நாடெங்கும் அலைந்து கண்கட்டி ஜாலவித்தை செய்யும் ஒரு கூட்டத்தார் சௌதப்பன் வீட்டெதிரில் தங்கள் ஜாலவித்தைகளைச் செய்தார்கள். அவர்கள் வித்தை முடிந்து சென்ற பின்னரே குமார் காணாமற் போனான். வித்தை செய்தவர்களாவது அல்லது வேடிக்கைப்பார்த்த ஜனங்களில் ஒருவராவது குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு போயிருக்கலாம். உடனே ஊரெங்கும் ஆட்களனுப்பித் தேடுவித்தான். டாணாக்காரர்களுக்கு வேண்டிய வெகுமதி அளிப்பதாகவும் வாக்களித்தான். இது விஷயத்தில் அவன் செலவிட்ட பணம் எண்ணி முடியாது. ஆனால் எல்லாம் அவலமாயின. அவன் குலத்துக்குத் திடீரென்று தோன்றின கதிரொளி என்றைக்கும் இருண்டது.

மேற்கூறிய சங்கதி நடந்து பன்னிரண்டு வருஷங்கள் கடந்தன. சௌதப்பன் பிள்ளையிழந்த விசனத்தினாலே சம்பாதனையில் ஆசையையொழித்து வர்த்தகத்தையும் கைவிட்டான். பெருமையும் பிரியமுமுள்ள பெண்சாதியைத் தவிரத் தனக்கு இவ்வுலகத்தில் வேறு சம்மந்தமில்லையென்று எல்லாவற்றையும் துறந்தான். இத்தலையாக்கஷ்ட காலங்களிலும் அவன் மனைவி ஒரு நாளும் கடிந்து பேசாள். இதுவும் கடவுள் ஆணையென்று அதற்கு உட்பட்டாள். இது வரையில் அவள் மனதிணங்க நடந்த அவள் புருஷன் இக்கஷ்டகாலங்களில் அவள் மனம் வருந்த நடக்கலாயினான். அவன் எவரையும் கடு கடுப்பான். அவனைக் களிப்பிப்பது கஷ்டம். லக்ஷ்மியோ இரவும் பகலும் பிள்ளையை நினைந்து நினைந்து அழுது தீராநோய்க்காளாகினாள். தன் மனைவி நோயினால் வருந்துவதைக் கண்ட சௌதப்பன் இது வரையில் தன்னால் மறக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் தன்னிடத்தில் ஆசைகுன்றாது நல்லொழுக்கத்துடனும் பொறுமையுடனும் நடந்துகொண்ட லக்ஷ்மி தேவியை தன்னிடமிருந்து சாவு பிரித்து விடுமோவெனப் பயந்து மிகவும் துக்கித்தான்.

நாட்டுவைத்தியர்களையும் இங்கிலீஷ் வைத்தியர்களையும்அழைப்பித்தான். அவர்களெல்லோரும் அவன் மனைவி பிழையாள் என்று சொல்லிவிட்டார்கள்.

சௌதப்பனுடைய அயல் வீட்டார்களில் ஒருவனாகிய தாஸப்பனுக்கு பயிராகிகளுடன் அதிக பழக்கம். அவன் அவர்களை அழைத்து பிச்சையிடுவதுண்டு. அவர்கள் வார்த்தையிலும் மருந்திலும் அவனுக்கு அதிக நம்பிக்கை. அயலாரில் எவனாவது நோயினால் வருந்தினால் அவனுக்கு சிநேகிதரும் பயிராகிகளில் ஒருவருமான கிஷோரிதாஸ் என்பவரிடம் போய் ஆலோசிப்பான். அவர் மந்திர தந்திரம் கற்று துர்தேவதைகளை யோட்டுவதில் மகா சாமர்த்தியமுடையவரென்று பெயரெடுத்தவர். இவ்விடந்தான் தாஸப்பன் லக்ஷ்மிதேவியைக்குறித்து ஓடினான். கிஷோரிதாஸ் பரம தயாளுவானதினால் உடனே லக்ஷ்மிதேவியை வந்து பார்த்தார். அவர் அவள் கைதொட்டு நாடி பார்க்கவேயில்லை. அவர் சில நேரம் தியானம் செய்பவர்போல் கண்ணைமூடிக்கொண்டிருந்து திடீரென மயக்கத்தினின்றும் விழித்தவர்போல் பின்வருமாறு கூறினர்.

"ஓ காளியம்மையே! உன் ஆகாரம் கொடுக்கப்படாமற்போகாது. என்ன சொல்லுகின்றாய் என் தாயே! இத்தப்பாவி பிழைக்கவேண்டுமானால் அவ்வுயிர்க்கு பதில் உயிர் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்கின்றாயா? உன் உத்திரவின்படி அவ்விதமே காவு கொடுக்கப்படும். இவ்வெளிய ஸ்திரீயின்பேரில் க்ஷாத்திரம் வைக்காதே" இம்மாதிரி சொல்லி முடிந்தவுடன் மறுபடியும் கண்ணை மூடி தன்னை மறந்தவர் போலிருந்தார். இவ்வாச்சரியத்தைக் கண்ணுற்றவர் அந்நோயாளியாகிய லக்ஷ்மிதேவியின் புருஷனும் தாஸப்பனுந்தான். மகா பக்தியுள்ளவும். பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமுமான அத்தேவதை பயிராகியின் மூலமாய் தெரிவித்த அபராதத்தை அவ்விருவரும் கேட்க நடுங்கித்தயங்கினார்கள். வேறொரு ஜீவனை காவுகொடுக்காமற்போனால் லக்ஷ்மிபிழையாமென்று தெரிந்துகொண்டார்கள் காவுகொடுப்பது அவர்களுக்கு எவ்வளவு அருவருப்பாயினும் லக்ஷ்மிதேவியின் உயிர்க்காக அவர்கள் துணியவேண்டியதாயிற்று.

கால தாமதமின்றி அக்கொடிய காளியை சாந்தப்படுத்துவதற்கு வேண்டிய காவையடைய விரும்பி சௌதப்பனும், பூசாரியும் வீடு விட்டு புறப்பட்டார்கள். சூரியனும் மறைந்தான். இராக்காலமோ இருண்டு தூறிக்கொண்டிருந்தது. அச்சிறு நகரத்தின் சஞ்சலமற்றிருக்கும் தெருக்களில் புயல் காற்று வீசியது. அன்றையதினம் அமாவாசையும் சேர்ந்தது. அந்தெருக்களுள் லாந்தர்களினின்றும் உண்டாகும் மங்கிய வெளிச்சத்தைத்தவிர வேறொன்றும் கிடையாது. அந்நேரத்தில் தெருக்களில் நடப்பே கிடையாது. வெகுநேரம் அவர்கள் சந்துபொந்துகளெல்லாம் அலைந்து திரிந்தும் அவர்கள் தேடிய காவு அகப்படவில்லை. சௌதப்பன் மனம் பிளர்ந்தான். ஆனால் அவன் சினேகிதனோ விடா முயற்சியுள்ளவன். சௌதப்பன் தயங்குவதைக்கண்டு நீ ஒரு ஆண்

பிள்ளையா? உன் மனைவியைக் காப்பாற்றும் பரிகாரம் உனது கையிலிருக்கையில் அவளை சாவுக்கிரையாக்குவது உனக்கு வெட்கமில்லையாவென்றான். இவ்வாறு சொல்லிச் சில நேரத்திற்குள் மங்கி மங்கி யெரிந்துகொண்டிருந்த தெரு லாந்தர் ஒளியினால் ஒரு கட்டை வண்டியின்கீழ் ஒரு மனித உருவம் படுத்திருப்பதைக் கண்டார்கள். இதோ பார் கடைசியில் நமக்கு நல்ல தருணம் வாய்த்தது என்று தாஸப்பன் சொல்லிக்கொண்டு குனிந்து தூங்கும் அம்மனிதன் முதுகில் தட்டினான். அம்மனிதன் திடுக்கிட்டு எழுந்து பயந்தவன்போல் தன்னைச்சுற்றிலும் பார்த்தான். அவன் முகம் லாந்தரின் வெளிச்சத்தில் திரும்ப இவர்களிருவரும் அவன் 12 அல்லது 13 வயதுள்ள வாலிபன் என்று தெரிந்துகொண்டார்கள்.

அவ்வெளிச்சம் அமாவாசை இருளைப்போக்கப் போதாதாயினும் அவ்வாலிபனது முகத்தின் நற்குறியும் அழகும் அவர்களுக்குத் தெரியாமற் போகவில்லை. அவ்வாலிபனைப் பார்த்ததும் சௌதப்பன் மனது உருகியது. ஆனால் அவன் சிநேகிதன் தாஸப்பனோ கல் மனதுடையவன். தாஸப்பன் அச்சிறுவனை நோக்கி அடா பையா! நீ யாவன் என்று கேட்டான். நான் ஒரு எழைப்பையன்; என் சுற்றத்தாரைத்தேடி வந்தேன். எனக்குத் தீங்கு செய்யாதேயுங்கள். நான் இன்று இரவு இவ்விடம் படுத்துக்கொள்ளும்படி விடுங்கள். என்று மிகவும் வணக்கத்துடன் மறுமொழி கூறினான்.

சீ, சீ, நான் தீங்கு செய்வேனென்று உனக்கு என்னமாய்த் தெரியும். ஆனால் இக்குளிரில் நடுங்குவதைக்காட்டிலும் என் வீட்டில் நல்ல உணவுண்டு. அடக்கமான படுக்கையில் படுத்துத் தூங்க என்னுடன் வருவதற்கு உனக்குப் பிரியமில்லையாவென தாஸப்பன் அச்சிறுவனைக் கேட்டான். அதற்கவ்வாலிபன் ஐயா! தங்களுக்கு அநேக வந்தனம்; தங்கள் கட்டளைப்படி நடக்கக்காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என்றான்; ஆனால் என்னுடன் வாவென்று தாஸப்பன் வழி நடத்தினான்.

அந்நகரவாசிகள் தாஸப்பன் நடத்தின வழியாய் நடப்பது அரிது. அக்குறுகலான சுற்றுவழி கிராமத்தின் எல்லைக்கப்புறம் கொண்டுபோய் விட்டது. தாங்கள் வீடுகளெல்லாம் தாண்டி வந்துவிட்டதாகத் தெரிந்துகொண்டார்கள். பையனுக்கோ மனதில் பயம் உண்டாயிற்று. சீக்கிரத்தில் வீடுபோய்ச் சேரலாமென்று எதிர்பார்த்திருந்த அச்சிறுவனுக்கு தன்னை திடீரெனக்காப்பாற்ற வந்தவர்கள் அழைத்துச் செல்லும் இடம் அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. தான் தனிமையாயிருப்பதால் அவர்களைக்கேட்பதற்கும் பயம். அவர்கள் கொலைப்பாதகர்களோ வென்றுகூட அவனுக்குச்சந்தேகம். இவர்கள் தனக்குக்கெடுதல் செய்வதற்குக்கூட தன் கைகால்களில் ஆபரணமும் நல்ல உடையும் இல்லாமலிருக்கும்பொழுது தன்னை

இவ்விதம் அழைத்துச்செல்லும் அவர்கள் எண்ணம் என்னவோவென்று ஆச்சரியப்பட்டான். ஆ! என்மனம் சஞ்சலிக்கின்றது. ஆனாலும் யோசித்துப் பார்ப்போம் என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டான். இம்மூவரும் நகரத்தைவிட்டு வெகுதூரம் வந்து விட்டார்கள். சுமார் 2, 3 மைல்தூரம் நடந்தும் இன்னும் இவ்விருவரும் கோரியவிடம் வரவில்லை. பையனும் தனக்குள் தைரியப்படுத்திக்கொண்டு சென்றான். வழி நடத்திவந்த தாஸப்பன் திடீரென நின்றான். அவனுக்கு எதிரில் சுமார் 10 கஜம் தூரத்தில் பழைய காலத்து கல் விளக்கின் மங்கின வெளிச்சத்தில் தெரிந்தும் தெரியாமலுமிருந்த ஒரு சரடுமுரடான கட்டடத்தைக் கண்டான். அதனுள் பார்த்தவர் மனதைக் கலக்கும் கருத்த பயங்கரமான காளியின் உருவத்தையும் பார்த்தான். பையன் பலவிதமாகச் சந்தேகித்தான். மனது பதைபதைத்துத் துடித்தது. பேசுவதற்கோ நாவெழவில்லை; ஆனால் அவர்கள் அவன் கழுத்தில் பூமாலை போட்டவுடன் அவன் சந்தேகங்களெல்லாம் ஒழிந்தன. அவர்கள் தன்னைக் காளிக்கு நரபலியாக்கப் போகிறார்களென்று தெரிந்துகொண்டான்.

ஐயய்யோ! என்னைக் காப்பாற்றுங்கள் காப்பாற்றுங்கள். என்னை நீங்கள் இவ்விதம் கொல்லும்படி நான் என்ன குற்றங்கள் செய்தேன் என்று பரிதாபப்படும்படி ஏங்கி யழுதான்.

அட! மூட்டாள் பையா! பேசினால் தெய்வகுற்றம் செய்தனுவாய், காளியம்மனுக்கு இரையாகி அவள் பசியைத் தீர்ப்பதற்கு எல்லாருமே புண்ணியசாலிகளாகமாட்டார்கள். உன் நல்ல காலத்தைப் புகழ். பலியிடுவதை நிந்தித்தால் அது பலனற்றுப் போம் என்று தாஸப்பன் சொன்னான்.

அச்சிறுவன் கண்களினின்றும் தண்ணீர் ததும்பி கன்னங்களின் வழியாக தாரை தாரையாய் பெருகிற்றே யொழிய அவன் ஒரு வார்த்தை யாவது சொல்லவில்லை. சௌதப்பன் தயாளுவானதால் அப்பையனின் கஷ்ட நிலையைப்பார்க்க அவன் மனது உருகியது. முகத்தைக் கைகளினால் மூடிக்கொண்டு கண்ணீர்விட்டுத் தனக்குள் அழுதான். அவன் சிநேகிதனோ கல்நெஞ்சமுள்ளவன். சௌதப்பன் கைகளாலேயே அவ்வாலிபன் பலியிடப்பட வேண்டுமென்றான். சௌதப்பன் கண்களில் நீர்ததும்ப இச்சாவு கொடுப்பதைத் தாமதித்துச்செய்யலாமென்று வெகு நேரம் மன்றாடியும் அவன் சிநேகிதன் பிடிவாதத்தைக் கண்டு அவனே அக்காரியத்தை முடித்துவிடும்படி கேட்டுக்கொண்டான். அதற்கும் தாஸப்பன் சம்மதியாதது அறிந்து கை நடுநடுங்க பளபளப்பான கத்தியைப் பிடித்தான். அதைக்கண்டவுடன் இடி வீழ்ந்தாற்போல் அச்சிறுவன் மனங் கலங்கினான்.

அத்தருணத்தில் அச்சிறுவனின் மனதில் நிச்சயமான ஒரு உத்தேசம் உண்டாயிற்று. அது உறுதிபெறுமோவென்று மயங்கினான். இர

ண்டொரு நிமிஷங்களில் அந்த சம்ஸயமும் அவனுக்கு நிவர்த்தியாய்விட்டது. பெரிதும் மனோதிடமுற்றான். காளியை வாழ்த்தினான். எல்லாம் தெய்வானுக்கிரகமென்று சிந்தைகளித்தான். உடனே சௌதப்பனைப் பார்த்து 'ஐயா, தங்களின் கத்தியைக் கொஞ்சம் தளரவிடவேண்டும்; ஒவ்வொரு காரியத்தையும் ஆய்ந்து ஓய்ந்து செய்யவேண்டும்; பேய், பிசாசுகளை ஓட்டுகிறேன்—இன்னும் வியாதிகளை சொஸ்தப்படுத்துகிறேன்—பலியிடவேண்டுமென்று சொல்லுகிற தாஸப்பனைப் போன்றவர்களின் வார்த்தைகளை நம்பக்கூடாதென்றும் கூறினான். க்ஷணமே தாஸப்பனுக்குக் கோபம் பொங்கிற்று! சீக்கிரம்—சீக்கிரம் என்று சௌதப்பனைத் துரிதப்படுத்தினான். கத்தியின் முனை கழுத்தில் விழப்போகும் தருணத்தில் திடீரென்று சிறுவன் மாயமானான். காளியைப் பிரார்த்தித்து அதில் சவனம் செலுத்திய அவ்விருவரும் வாலிபன் ஓடுவதைக்கண்டு பின்தொடர்ந்தும், தங்களுக்கு அந்த வாலிப சக்தியின் தீவிரமின்மையால் பெருமூச்சு அதிகரிக்கவே, ஓடமுடியாமல் பின் நின்றார்கள். இரண்டு தினங்களாக அவனைப் பல இடங்களிலும் தேடித் திரிந்துவிட்டு, கடைசியாக வீட்டிற்குத் திரும்பினார்கள். காளியின் கோபத்திற்கு சௌதப்பன் பெரிதும் அச்சமுற்றவனாய் தன் மனைவிக்கு மரணம் உறுதியென்று கலங்கி தாஸப்பனுடன் தன் இல்லத்திற்குட் புகுந்தான். அங்கு ஒரு ஆச்சரியமான காட்சியை அவ்விருவரும் கண்டனர். இத்தனை நாட்களாகப் படுக்கையும் பாயுமாக இருந்த லக்ஷ்மிதேவி வியாதியினின்றும் தேறி, புன்னகைத் தோற்றத்துடனும் தன்னருகே ஒரு சிறுவனை உட்காரவைத்துக்கொண்டு ஊஞ்சலாடியபடியிருந்தாள்.

இச்சிறுவன் யார்? காளி கோயிலினின்றும் தப்பி வந்த அவ்வாலிபன் தான்! அவனைத் தாஸப்பன் கண்டதும் "ஹா! அகப்பட்டாய்" என்றான். உடனே அவ்வாலிபன், "தாஸப்பா! நீ காளிக்கு நரபலி தந்து லக்ஷ்மீதேவியை சௌக்கியப்படுத்தப் பார்த்தனை; நானோ அப்பலியை நிறைவேறவொட்டாமற் செய்து அக்காரணத்தினாலேயே லக்ஷ்மிதேவியை குணப்படுத்தினேன் என்றான். சௌதப்பனுக்கு இதன்பொருள் விளங்கவில்லை. உடனே லக்ஷ்மிதேவி அவ்வாலிபனை முத்தமிட்டுக்கொண்டு இவனே நமது காணமற் போன குமார் என்றாள். சௌதப்பன் அப்படியே பிரமித்து நின்றான். தாஸப்பனும் திகைத்துப் போனான். தன்செயலுக்குநாணினான்.

உடனே குமார் தன் பிதாவை வணங்கி, காளி கோயிலில் தானே சௌதப்பனைத் தன் தந்தை தான் என்று தெரிந்துகொண்டதாயும், அச்சமயம் என்ன தான் விவரமாகத் தெரிவிப்பினும், தாஸப்பன் அந்த நம்பிக்கையைச் சிதறும்படி செய்துவிடுவானென்றும் ஊகித்து உடனே ஓட்டம் பிடித்து படுக்கையிற் கிடந்த தனது தாயாரிடம் வந்து சேர்ந்ததாயும், தன்னைக்கண்டதும் தனது தாய் தன் மனோவியாதி நீங்கி சுகம் பெற்றாளென்றும், ஜாலவித்தைக் கூட்டத்தாரால் தான் களவாடப்பட்டதாயும் கூறினான். சிதறுண்ட குடும்பம் மறுபடியும் ஒன்றாகி, குமாருக்கு விவாகமும் தீவிரத்தில் நடக்கப்போகின்றது. பிதாவுக்குக் குழந்தையின் உருவம் மறைந்திடினும், பத்து மாதம் வயிற்றில் சுமந்து பெற்ற தாய்க்குத் தன் குழந்தைதான் என்பது தெரியாமற் போகுமோ! தீமையினின்றும் நன்மை பிறந்தது!!

பத்மாவதியின் தடுமாற்றம்.

உலகத்தில் புருஷர்கள் பெரும்பாலும் வனப்பிற் சிறந்த வனிதையரையே தமது இல்வாழ்க்கைத் துணைவியராக்கிக்கொள்ள விரும்புகிறார்கள். பெண்களின் குண விசேடங்களைக் கண்டறிந்து வியப்பதை விடுத்து, வெளிப்புறத்தே தோன்றும் உதவியற்ற சருமத்தின் அழகையே பெரும் பொருளென மதித்து அனேகர் மதிமயக்கங் கொள்வது பெரும் பேதமையாகும்.

"ஊறியுவர்த்தக்க வொன்பது வாய்ப்புலனுங்
கோதிக் குழம்பலைக்குங் கும்பத்தைப் பேதை
பெருந்தோளி பெய்வளா யென்னு மீப்போர்த்த
கருந்தோலாற் கண் விளக்கப் பட்டு."

மலங்கள் பொதிந்து வெறுக்கத்தக்க நவத்துவாரங்கள் வழியாகவும் அசுத்தத்தைக் கொண்டுவந்து ஒதுக்கும் தேகமாகிய குடத்தை, அறியாதவன் அதன்மேல் மூடிக்கொண்டிருக்கும் அழகிற்சிறந்த தோலினால் மயங்கிப்பெருந் தோளையுடையவளே என்றும், வளையலணிந்தவளே என்றும் பலவாறாகத் துதிப்பானென்றும் பொருள்படப் பெரியோர் கூறிய பிரமாணங்களை அவர்கள் அறிந்திலரோ? இதனால் கேவலம் குரூபிகளையே தமக்கு மனைவிகளாகக் கொள்ளவேண்டுமென்பதல்ல; ஆனால் அழகு ஒன்றினாலேயே மயங்குவது பேராபத்துக்கு இடந்தரும் என்பதே நம் கருத்து. அழகற்றவர்களாய்ப் பிறந்தும் சகலகுண நலங்களும் பூரணமாய் நிறையப்பெற்ற சில பெண்கள் புருஷர்களிடத்துள்ள மேற்கண்ட துராபிப்பிராயங் காரணமாகத் தீராமனக்கிலேசமடைந்து அழுதகண்ணும் சிந்திய மூக்குமாக வருந்துவதுமன்றிப் பிராணத்தியாகம் செய்துகொண்டுமிருக்கிறார்கள். சற்குணங் காரணமாகவன்றி, வெளிப்புறத்தே தோன்றும் அழகின் காரணமாக யாதொரு பெண்ணை நாம் வியந்து நேசிப்பது தீம்பாலைப் பயக்கத்தக்க பசுவை வெறுத்துப் பளபளவென்றிருக்கும் மேனியையுடைய வேங்கைப் புலியை வளர்த்து அதற்கிரையாகி மாளும் அவிவேகியின் செய்கையை ஒக்குமென்பதற்கு எவ்வளவும் ஐயமில்லை.

“அல்லலே பெண்ணெனப் பிறந்தலாங்கதி
னல்லலேயிளமையிற் சிறந்தலாங்கதி
னல்லலே கட்டழகுடைமை யாங்கதி
னல்லலே யிரவலர்சார் பிணாகுதல்.”

இவ்வுலகத்தில் பெண்ணாகப் பிறத்தலே அல்லலுக்கிடமாகும். வயோதிகத் தன்மை யடையாமல் பாலிய தசையிலிருப்பது அதனினும் அல்லலாகும். இளமைப் பருவத்தோடுங்கூடப் பேரழகு அமைந்திருத்தல் அதனினும் அல்லலாகும். தரித்திர தசையிலுள்ள ஒரு புருஷனுக்கு வாழ்கைப் பட்டிருத்தல் அதனினும் பெருத்த அல்லலாகுமென்று பொருள்படும் இவ்வற்புதமான பாசுரத்துக்கு உதாரணமாக ஒருகதை எழுதுகிறோம்:—

ஒரு ஊரில் தரித்திரப் பிராமணனொருவன் மூன்று தாரமிழந்து சற்றேறக்குறைய அறுபது வயதான பின்பும் ஒரு பிராமணச்சிறுமி அழகி சிறந்தவளாயிருந்ததைக்கண்டு ஆசை மிகுதியால் அவளை விவாகம் செய்துகொள்ள நிச்சயித்தான். அப்பெண்ணின் தாய்தந்தையர்கள் சற்றேனும் யோசனையின்றி அக்கிழப்பிராமணனுக்கு அவளை விவாகம் செய்துகொடுத்துவிட்டார்கள். அவள் பெயர் பத்மாவதி. அவள் ரூபலாவண்ணியத்தில் அக்காலத்து அந்தப் பிரதேசத்திலிருந்த எல்லாப் பெண்களிலும் மிகச் சிறந்தவளாயிருந்தாள். அவளுடைய குணாகுணங்களைக் கண்டறியாமலே அவ்வேழைப் பிராமணன் சமானாதிகமற்ற அவளது அழகின் விசேஷத்தால் மதிமயங்கி அவளை விவாகம் செய்துகொண்டான்.

வறுமையின் மிகுதியால் அவ்வந்தணனும் பத்மாவதி யென்னும் மனைவியும் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில், காசிக்கு யாத்திரை செய்துவந்தால் பற்பல இடங்களிலும் யாத்திரைபண்ணிக் குபேரசம்பத்துடன் வீடுவந்து சேரலாமென்றெண்ணி, ஒருநாள் அக்கிழவன் தன் கையிலிருந்த கொஞ்ச திரவியத்தைத் தன் மனைவியிடத்தில் கொடுத்துத் தான் கொண்டகருத்தைத் தெரிவிக்க, அவள் என் பிராணநாயகா! அப்படியே செய்க என்று கூறிச் செலவுகொடுத்தனுப்பினாள். பத்மாவதி தன்னுடைய நாயகனது பிரிவாற்றாமையால் மனத்தளர்ச்சியடைந்து, அவன் திரும்பிவரவேண்டிய நாளை எண்ணி யெண்ணி உயிர்வாழ்ந்து கொண்டிருக்கையில், அவ்வூர் அரசன் ஒருநாள் அவளைக்கண்டு அவளது நிகரற்ற பேரழகினால் மதிமயங்கித் தனக்கு அதற்கு முன்பே மூன்று நாயகிமாரிருந்தும் அவளை எவ்வகையாலும் விவாகம் செய்துகொள்ளவேண்டு

மென்னும் துர் எண்ணங்கொண்டான். மறுநாள் அரசன் தன் அரண் மனைத்தாதிகளை நோக்கி நீங்கள் எவ்விதத்திலாவது இவ்வூரிலுள்ள ஏழைப் பிராமணனது பத்தினியாகிய பத்மாவதியை எனக்கு மணஞ்செய் விக்க வேண்டுமென்று குறையிரந்தான். அவர்கள் அங்ஙனமே பத்மாவதி யண்டைவந்து அம்மா! உன் அழகு முழுவதும் விழலுக்கிறைத்த நீர் போலும், நிர்மாநுஷ்யமான காட்டில் புஷ்பித்த தாமரைபோலும் பயனற்றதாய்விடுகின்றதே; இவ்வூரரசனை நீ மணம்புரிவாயாகில் உனக்கு எல்லாச் சம்பத்தும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோலாகி நீ இப் பிறவியினுலாகிய பெரும்பயனை யடையலாமே என்று பலவாறாகத் துர்ப் புத்திகூற, அதைக்கேட்டு பத்மாவதி பேதமையால் மனத்தளர்ச்சி யடைந்து அப்படியே ஆகட்டுமென்று சம்மதிக்க, உடனே அரசன் அவளை விவாகம் செய்துகொண்டான். அரசன் தன் அரசாட்சிக்குட்பட்ட குடிகள் யாவரும் தனக்குக் குழந்தைகள் என்னும் முறையை நாடாமலும், பிறர் மனை விழைதலைப்பற்றிக் கூறியிருக்கும் அடியிற்கண்ட பாசுரத்தைப் போன்ற பிரமாணங்களை அறியாமலும் இத் நீக்காரியம் செய்தது அம்மம்ம! கொடிது கொடிது! அப்பாசுரமாவது:—

“வம்புலாங்கூந்தன் மனைவியைத்துறந்துபிறர்பொருள்தாரமென்றிவற்றை
நம்பினாிறந்தானமன்றமர்பற்றியெற்றிவைத்தெரியெழுகின்ற
செம்பினாலியன்றபாவையைப்பாவிதழுவெனமொழிவதற்கஞ்சி
நம்பனேவந்துன்றிருவடியடைந்தேனைமிசாரணியத்துளெந்தாய்.”

தாதிமார் நாளாவர்த்தியில் சொல்லிவந்த துர்ப்போதனையினுல் “எறும்பூரக்கற்குழியும்.” என்றபடி பத்மாவதியானவள் தன் பிராமண மரபுக்குரிய நல்லொழுக்கமனைத்தையும் அறவே கைவிட்டுப் புலால் முத லியவற்றை அரசனுடன் உண்டுசுகித்து வாழ்ந்துவந்தனள். அவளிட மாக அரசனுக்கு ஒரு ஆண்குழந்தை பிறந்தது. இப்படியிருக்கையில் காசியாத்திரைசென்ற அந்தணன் தன் உத்தேசப்படி திரவியம் சம்பாதித் துக்கொண்டு தன் வீட்டுக்குவந்து நடந்த விருத்தாந்தங்களை எல்லாம் ஆதியோடந்தமாகக் கேள்வியுற்று ஒருவாறாக மனந்தேறி ஒரு யாசகனைப் போல வேஷம்பூண்டு அரசனுடைய அந்தப்புரவாயிலிற்சென்று இரக்கக் குறிப்புடன் தியாகங் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில், பத்மாவதி அவனைக் கண்டமாத்திரத்தில் குரலொலியால் தன் பழைய நாயகனென்றறிந்து, கிழவா! இங்கு நீ நில்லாதே, நீ இன்னானென்று நான் அறிந்துகொண் டேன், அரசன்கண்டால் உன்னை இம்சிப்பான், உடனே போய்விடு, நடந்துபோன விஷயங்களைப்பற்றி இப்போது துக்கிப்பதிற் பயனில்லை,

நீ கடைசியாக ஏதாவது என்னிடத்திற் கூறவேண்டியதாயிருந்தால் உன் மனோபாவத்தை விரைவிற் சொல்லிமுடியென்று அந்தரங்கமாய் அவனிடத்தில் வசனித்தாள். அதற்கு அவன் உயிர்க்காதலியே! பெண்மணியே! என்னிடத்து நீ இருந்தபோது வறுமையினால் அல்லற்பட்டுக் கொண்டிருந்தனை, இப்போது நீ அஷ்டஐஸ்வரிய போகபாக்கியங்களை அனுபவிப்பதற்காக என்கண் பூரிக்கின்றது, "விதியே மதியாய்விடும்" என்னும் பெரியோர் வாக்கு அபத்தமாகுமா? நீ எப்படியாவது க்ஷேமமாயிருந்தால் போதும், ஆனால் தனித்து உன்னிடத்தில் இரண்டொரு வார்த்தை மாத்திரம் பேசிக் கடைசியாய் விடை பெற்றுக்கொண்டு தேசாந்தர யாத்திரைபோய் என் நாளை ஆண்டவனுக்கு ஒப்பித்து விடுகிறேன், இவ்வொரு எண்ணத்தை மாத்திரம் நீ நிறைவேற்றவேண்டும், அங்ஙனம் நீ செய்யாவிடில் உன் விசுவாச காதகத்தை நினைந்து நினைந்து நான் பிராணனை விடுவேன் என்று உறுதிமொழி கூறினான். அது கேட்டு பத்மாவதி "தொன்மை மறவேல்" என்றபடி பழைய சகவாசத்தை மறவாது நல்லது, அப்படியே ஆகட்டும், இவ்வூர்ப் பிடாரியார் ஆலயத்தைச் சேர்ந்த மண்டபத்தில் நீ வந்திரு, நான் இன்று இரவில் சரியாய்ப் பன்னிரண்டு மணிக்கு உன்னை வந்து பார்க்கிறேனென்று வாக்குத்தத்தஞ் செய்து அவனை அனுப்பிவிட்டனள். அன்று இராத்திரி அதி விரைவாய்த் தன் குழந்தையைத் தூங்கச்செய்து பத்மாவதி சில பலகார வர்க்கங்களைச சித்தம்பண்ணி வைத்துக்கொண்டு மண்டபத்தண்டை போவதாய் நிச்சயித்திருக்கையில், அரசன் அன்று நெடுநேரம்வரையில் நித்திரைகொள்ளாது அவளிடத்து பற்பல விஷயங்களைப்பற்றி வேடிக்கையார்த்தமாய்ப் பேசிக்கொண்டேயிருந்தான். அந்தணனை வந்து சந்திப்பதாய் உறுதிமொழி கூறிய சமயம் சமீபித்து விட்டபடியால், அவள் ஐயோ! கிழவன் வீணே மரிப்பானே என்று நினைத்து, அரசன் குடிக்கவிருந்த பாலில் அவனுக்குத் தெரியாமல் விஷங் கலந்து அவனைக் குடிக்கச் சொல்லவே அவன் அதை உட்கொண்ட மாத்திரத்தில் பிரக்ஞையற்று போய்விட்டான். அன்று அந்திப்போதே அந்தக் கிழப்பிராமணன் அம்மண்டபத்தில் போய்ப் படுத்துக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு நாகசர்ப்பம் அவனைத் தீண்டியபடியால் விஷந் தலைக்கேறி அவன் அங்கு இறந்துகிடந்தான். அவ்விடத்திற்கு அதி தீவிரமாய் வந்த பத்மாவதி அப்பிரேதத்தைக் கண்டு பலவாறாகத் துக்கித்தாள். அப்போது இராத்திரி நெடுநேரமாய்விட்டபடியாலும் மீண்டும் வீட்டை வந்தடைவதற்குத் திரும்பிவரத் துக்கமிகுதியாலும் பயத்தினாலும் காலெழாமல் அவ்விடத்திலேயே இருந்தனள். இவளிப்படி யிருக்கையில், அவ்வூரரசன் இவள் பாலிலிட்ட நஞ்சினால்

இறந்து போனமையினாலே அவளுடைய கொடுஞ்செய்கை அவ்வூர் முழுமையும் பரவி எங்கும் பேரரவமுண்டாகவே அதைக்கேட்டு பத்மாவதி இனி இங்கிருந்தால் ஆபத்து விளையுமென்றஞ்சி அம்மண்டபத்தை விட்டு நெடுந்தூரம் வரையில் அதி விரைவாய் ஒருவருக்குந் தெரியாமல் யாத்திரை செய்துகொண்டே இரண்டு மூன்று நாள் கழித்து ஒருநாள் இரவில் வேறொரு ஊரைச்சேர்ந்த மயானத்தின் வழியாய்த் தேகம் மெலிந்து, மனம் நொந்து, நடைதளர்ந்து, சோர்வடைந்து போய்க்கொண்டிருந்தாள். அப்போது அதி சவுந்தரியமுள்ள ஒரு வேசி அவ்வூரில் இறந்துபோக அவளைக் கொண்டுவந்து அம்மயானத்தில் தகனஞ்செய்துவிட்டுத் துக்க சாகரத்தில் மூழ்கி அழுதுகொண்டேவரும் தாய்க்கிழவி பத்மாவதியைக் கண்டு அம்மா! என் மகளே! மறுபடியும் நீ உயிர் பிழைத்து வந்தது என் பாக்கியம், இதுபரியந்தம் நீ இறந்ததும் உன்னைக்கொண்டுவந்து நான் தகனஞ் செய்ததும் கனவுதானோ? என்று பத்மாவதியைக் கட்டிக் கொண்டு முறையோ முறையோ என்று அழுதனள். இக்கிழவியைக் கண்டு பிரமித்து ஒன்றுந் தோன்றாமல் பத்மாவதியானவள் ஆதியோடந்தமாகத் தன் வரலாறைக்கூற அத்தாய்க் கிழவி பத்மாவதியைப் பார்த்து அம்மா! இறந்து இதோ வெந்து கொண்டிருக்கிற என் மகளுக்கும் உனக்கும் ரூபலாவண்யத்தில் அணுவளவும் பேதமில்லை, ஆகையால் நீ அவளைப் போலவே எனக்கு மகளாக இருந்து என் துக்கத்தை ஆற்றுவாயாக என்று குறையிரந்தனள். பத்மாவதி அதற்குச் சம்மதித்து அவளுடன் சென்று அவ்வூரில் அத்தாய்க் கிழவியின் குலத்தொழிலை அருவருப்பின்றி நடத்திக்கொண்டுவந்தனள். இவ்வாறு நெடுநாளானபின், பத்மாவதி முன்னிருந்த ஊரை அரசாண்டுவரும் அவள் புத்திரன் இப்போது நல்ல யௌவன பருவமுடையவனாகி அந்நிய பிரதேசங்களைப் போய்ப் பார்க்க வேண்டுமென்று அவாக்கொண்டு இவ்வூரில் பத்மாவதியிருக்கும் வீதி வழியாகக் குதிரை சவாரி செய்துகொண்டு போகையில், பத்மாவதியின் சவுந்தரியத்தைக்கண்டு மதிமயங்கி அவள் விலைமகளென வறிந்து அவ்வீட்டுக்குள் சென்றான். கொஞ்ச நேரத்திலெல்லாம் அவன் பத்மாவதியின் முகஜாடையும் தன் முகஜாடையும் எல்லாவிதத்திலும் ஒத்திருப்பதைக் கண்டு தன் உடைவாளையுருவிக்கொண்டு அவளைப் பார்த்து, நீ யார்? உன் வரலாறு யாது? உண்மையைச் சொல்லுவாயாகில் உன்னை விட்டுவிடுகிறேன், இல்லாவிடில் இவ்வாளாயுதத்துக்கு உன்னை இரையாக்கிவிடுவேன் என்று பயமுறுத்துதலும், பத்மாவதி நடுநடுங்கி ஆதியோடந்தமாகத் தன் விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லி முடித்தனள். அதைக்கேட்டு அவள் புத்திரனாகிய அவ்வரசிளங்குமாரன் தன் மாதாவைநோக்கி, அம்மே!

மஹாபாதகி! பரமதுரோகி! என்பிதாவைக் கொன்றதற்காக உன்னைப் பழிவாங்க என் மனம் எண்ணுகினும் கைமாத்திரம் எழவில்லை, உன் கருப்பாசயத்தில் யான் பத்துமாதம் தங்கியிருந்ததையும் நீ என்னைப் பத்துமாதம் சுமந்து வருந்தி ஈன்றெடுத்ததையும் நினைந்தே உன்னை இப்போது விட்டுவிடுகிறேன், இனி உன்னை முகாலோபனமும் செய்யமாட்டேன் என்று சொல்லித் தன் ஊருக்குத்திரும்பினான்.

" தன்னெஞ்சே தன்னைச்சுடும் " என்று ஆன்றோர் கூறிய பிரமாணப்படி பத்மாவதி தன் துஷ்கிருத்தியங்களை நினைக்குந்தோறும் மனச்சான்று அவளாற்ற முடியாதவகைக்கு இடித்திடித்து அவளை அல்லற்படுத்தினமையால், இனி தற்கொலை புரிந்துகொண்டு இவ்வுடற்பொறையை நீக்கிக்கொள்வது உத்தமமென்றெண்ணி, அவ்வூருக்குச் சமீபத்திலிருந்த ஆற்றங்கரையில் பெருந்தீமூட்டி அக்கினிப்பிரவேசமாயினள். அத்தருணத்தில் தெய்வகதியால் அந்த ஆறு பெருக்கெடுத்து அவ்வக்கினியை அவித்து அவளை உயிரோடு நெடுந்தூரம் வரையில் அடித்துக்கொண்டு போகையில் மற்றொரு ஊரைச்சேர்ந்த புலத்துக் கருகாமையில் ஓர் இடையன் பசுமாடு மேய்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது அவளைக்கண்டான். கண்டமாத்திரத்தில் அவன் விரைந்தோடி வந்து தன் இன்னுயிரையும் ஒரு பொருளென மதியாது அப்பிரவாகத்திலிறங்கி அவளை வெளியே எடுத்துவிட்டான். உடனே அவளுடைய அழகின் மிகுதியைக் கண்டு அதிசயமடைந்து அவ்விடையன் அவளைப்பார்த்து, நீ எனக்கு மனையாட்டியா யிருக்கவேண்டுமென்றுகூற, அதற்கு அவள் சம்மதிக்கவேண்டியதாயிற்று. அதன்மேல் அவ்விடையன் பத்மாவதியை வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய்த் தனக்கு மனையாட்டியாகவைத்து அவளைப் பரிபாலித்து வந்தான். இந்தப்படியிருக்கையில், ஒருநாள் பத்மாவதியும் அவ்விடைச்சேரியிலிருந்த இன்னும் சில பெண்களும் தத்தம் குடங்களில் பால் தயிர் மோர் முதலியவற்றை எடுத்துக்கொண்டு அவ்வூரில் வழக்கப்படி விற்பனை செய்வதற்காக ஒருநாள் புறப்பட்டார்கள். அவர்கள் அவ்வாறு புறப்பட்டு வருகையில் அவ்வூர் அரசனுடைய யானை மதமேறிக் கட்டுத்தறியை முறித்துக்கொண்டு பாகனைக் கொன்று பிளிறிட்டு அவ்வீதிவழியாக ஓடிவந்தது. அவ்வூரிலுள்ள யாவரும் தம்தம் மெத்தைகளின்மீது ஏறி அவ்வேடிக்கையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள் அவ்வூர் அரசனும் தன் உப்பரிக்கையின்மீது ஏறித்தன் யானையின் ஆரவாரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த யானை இவ்வாறு ஓடிவருவதைக்கண்டு பயந்தபடியினால் பத்மாவதியின் தலையின்மீதும் ஏனைய இடைப்பெண்களின் தலைகள் மீதும் இருந்த குடங்கள் தவறிவீழ்ந்து உடைபட்டன. மற்றப்

பெண்களெல்லாம், ஐயோ! பால் போயிற்றே! அந்தோ! தயிர்போயிற்றே! என்செய்வோம்! என்செய்வோம்! என்று கைகளைநெரித்துக் கண்களில் நீர் சோர வயிற்றைப் பிசைந்துகொண்டு அழுதார்கள். பத்மாவதியோ தன் மோர்க்குடம் உடைந்து போனதற்காக இலேசமும் துக்கியாதவள் போல் கைகொட்டி கலகலவென்று சிரித்துக்கொண்டு இருந்த இடத்திலேயே இருந்தனள். இதை உப்பரிக்கையிலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த அரசன் பெருவியப்படைந்து ஒன்றும் தோன்றாமல் உடனே எவலாட்களை விடுத்துப் பத்மாவதியை அழைத்துக்கொண்டு வரச்சொல்லி அவளைப்பார்த்து, அம்மே! குடங்கள் உடைந்துபோனதற்காக உன்னுடன் கூடவந்த பெண்களெல்லாம் அழுகின்றார்கள். நீ ஒருத்தி மாத்திரம் கைகொட்டிக் கலகல என்று சிரிப்பது யாதுகாரணத்தால்? என்று கேட்டான். அதற்குள் பத்மாவதி அடியிற்கண்ட செய்யுளைக் கூறலாயினள்:—

சாதிமார்க்கந்தவிர்ந்துண்ணுமலூனுண்டு தாழ்ந்ததற்கேயழுவனே.
　　தவமுற்றபாலனைத்தனியற்றுவேர்தைகஞ்சுட்டியதனுக்கழுவனே
ஆதிநாடாவிகட்டியபுருடனைக்கொன்றவரவர்தனக்கழுவனே
　　வருங்கான்புகுந்துபின்மறுமன்னர்தம்வேசியானதற்கேயழுவனே
வேதையான்மைந்தனைத்தழுவிவெங்கனலின்கண்வீழ்ந்ததற்கே யழுவனே
　　வெள்ளம்புகுந்துதள்ளாடிமல்லாடியேவிட்டதற்கழுவனே
நீதிபாலிடையனுக்கின்பமங்கையுமாகிநின்றதற்கேயழுவனே
　　நிகரிலாராஜகெம்பீரனேகானிந்தநீர்மோர்க்குநின்றழுவதே, "

பத்மாவதியின் பூர்வ விருத்தாந்தங்கள்யாவும் அடங்கிய இப்பாசுரத்தைக் கேட்டு அரசன் மனமுருகிப் பெருந்துக்கமுடையார்க்குத் துக்கந் தோன்றாதுபோலும்! என்று வியந்து பத்மாவதியைப்பார்த்து நீ போய்வாவென்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டான். சில நாள் பொறுத்துப் பத்மாவதி தன்தேகத்தின் அழகெல்லாம் குன்றிப் பற்பல வியாதிகள் மிகுந்து தளர்ந்து கோலூன்றி,

" நலமிலாமூப்புத்துன்பகடைதளர்ந்துரைதழுத்துச்
சலமதேமிகவுந்தோன்றித்தண்டுகெண்ணுகிச்சித்தக்
கலனமேபிறந்துகண்டார்கார்ச்சித்தங்குமிழும்வண்ண
மலைவெலாஞ்செய்யுமூப்பின்வருந்துயரந்தோபாராய் "

என்று பெரியோர் கூறியபடி வயோதிகத்தினால் உண்டாகும் பற்பல வியாதிகளுக்கு உள்ளாகி அவள் தன் துஷ்கிருத்தியங்களுக்கு ஏற்ற தண்டனையை இம்மையிலேயே அனுபவித்து மரித்தனள்.

ஸ்ரீ இக்கதையினால் அறியவேண்டிய நீதிகள் பல உள:—

(1.) சற்குணம் அமையப்பெறாமல் யாதொருபெண் கட்டழகுடையவளாயிருக்கின், அவளுக்கும் அவளைச்சேர்ந்தவர்களுக்கும் அதைவிட மிக்க அல்லலைத் தருவது வேறொன்றுமில்லை (2) யாதொரு பெண்ணுக்கு இயற்கையில் சற்குணம் அமைந்திருக்கிறதா இல்லையா என்பதைத் தீர விசாரியாமலே அழகையே பொருளென மதித்து மணம்புரிவது ஒருவனுக்குப் பெருத்த ஆபத்துக்கிடம். (3) தன்னையும் தன் மனையாளையும் பாதுகாப்பதற்கேற்ற தகுந்த ஜீவனோபாய மில்லாதவன் மணம் புரிந்துகொள்வது பெரும்பேதமை. (4) வயோதிகனானவன் அதிபாலிய பெண்களை விவாகஞ் செய்துகொள்வது துர்வழக்கங்களுள் தலைநாயகம். அதனால் விளையும் தீமைகள் எண்ணில. (5) ஒருவன் தனக்கு நாயகனாக அமைந்த பிறகு அவன வறியவனாயினும் வயோதிகனாயினும் பிணியாளனாயினும் வேறே எவ்வகைப்பட்டவனாயினும் அவனையே "குலமகட்குத் தெய்வங் கொழுநனே." என்றும் "குலமகட்கழகு தன்கொழுநனைப்பேணுதல்." என்றும் பெரியோர் கூறியபடி நேசித்துவருவது உத்தம ஸ்திரீகளின்கடமை. இதைமறந்தவர்கள் இம்மையிலேயே நிரயத்துன்பத்தை அனுபவிப்பார்களென்பதற்கு ஐயமில்லை. (6) மனம் யாதொரு துஷ்கிருத்தியத்தைச் செய்ய எழுகையில் பிரதமத்தில் விவேகம் அதைச் செய்பவொட்டாது தடுக்கும். அதன வழியே நாமும் சென்று நம்மனத்தையடக்கி யாளாவிடில், விவேகம்—எனக்கென்ன என்று இருந்துவிடும். நாமும் படிப்படியாகப் பொல்லாங்கான பாதையிற் போய்விடுகிறோம். ஆகவே மனம் என்னும் யானை மதோன்மத்தனாயெழும்போதே விவேக மென்னும் அங்குசத்தைக்கொண்டு அதை நாம் அடக்கவேண்டும். அங்ஙனம் செய்யாது ஒருவிசை அப்பாழ்மனதைப் போனபடி விட்டாலோ, பிறகு அதை அடக்க எவ்வளவும் முடியாது. பத்மாவதி தன் புருஷனை விடுத்து அரசனை மணஞ் செய்வதென்னும் பிரதம தீக்காரிய மொன்றினாலேயே ஏனைய தீக்காரியங்களத்தனையும் செய்ய மனங் கூசாதவளாயினள். (7) ஏழைப் பிராமணனை ஏமாற்றித் தெருவில் விட்ட பரம துன்மார்க்கனாகிய அரசனை நஞ்சூட்டிக்கொல்ல பத்மாவதிக்கு ஈஸ்வரன் எண்ணந்தந்த விசித்திரமே விசித்திரம்! "எளியரை வலியர் வாட்டின், வலியரை யிருநீர்வைப்பி, னெளியறத் தெய்வம் வாட்டும்" என்னும் ஆன்றோர் மொழி அரசன் விஷயத்தில் பலித்தது. (8) வறியனும் வயோதிகனுமான பிராமணன் வீணாசை மிகுதியால் பத்மாவதியை மணந்த மஹா பாவத்துக்காக அவன் அரவந்தீண்டி மடிந்ததும் ஈஸ்வரசம்மதமே. (9) மனச்சான்றுக்கு ஏலாத துஷ்—

கிருத்தியங்களைச் செய்துவிட்டபிறகு உயிர் தாங்கியிருப்பதைவிடத் தற்கொலை புரிந்துகொண்டு மடிவதே உத்தமமென்று கருதுவது பெரும் பாலும் மனுஷ சுபாவம். கொலை முதலிய மஹாபாதகங்களைச் செய்தவர்களுக்குள் அநேகர் மன அமைதியின்மையால் தற்கொலைபுரிந்துகொண்டார்களென்பதை சரித்திரத்தால் அறிகிறோம். (10) பிற உயிரைக் கொல்வது எவ்வளவு பாதகமோ அவ்வளவு தன் உயிரை மாய்த்துக்கொள்வதும் ஒருவனுக்குப் பெரும் பாதகமாகும். "வஞ்ச வினைக் கோள்கலனுமுடலைத் தீவாய் மடுக்கிலேன் வரையுருண்டுமாய்ப்பேனல்லேன், எஞ்சோழதுவாளாலுந் துறைப்பேனல்லே னதனே யதுவு நினதுடைமையென்றேயஞ்சினேன்." என்று மூதறிஞர் கூறிய அமுதவாக்கியத்தைத் தற்கொலைபுரிந்துகொள்ளத் தலைப்படும் பேதைகள் சிந்திப்பாராக. துன்பத்தை யனுபவிக்கவேண்டுமென்று ஈஸ்வரன் இத்தேகத்தை நமக்குத் தந்திருக்கிறபடியால் அதைச் சகித்துக்கொண்டு அனுபவித்தலே நாம் ஈடேறும் மார்க்கமாகும். (11) பெருந் துக்கங்கள் அடுத்தடுத்து மேலிட்டபோது அதன் உணர்ச்சியும் வேகமும் அற்றுப்போவது மனோதத்துவ லக்ஷணம். (12) துஷ்கிருத்தியம் செய்தவர்களுக்கு இம்மையிலேயே பற்பல துயரங்களும் விளையும். ஆகையால் கடவுளொருவர் இல்லை, மறுமைப் பயனென்பதொன்றில்லை என்னும் சித்தாந்தத்தைக் கையாளுபவர்களும், தாமும், தம்மைச் சேர்ந்தவர்களும் உலகிலே சுகித்து வாழவேண்டுமென்றால் மனமொழி மெய்களினால் சற்கருமங்களைச்செய்து கூடாவொழுக்கத்தை விலக்கவேண்டும்.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF JOINT... REGISTERED ... DEC 1915 MADRAS.

காஞ்ஜ் இராஜகுமாரி.

மகம்மதியர்களுள் நம் தேசத்தில் சுமார் 730 வருஷங்களுக்கு படையெடுத்து வந்தவர் மகம்மதுகோரி என்பவர். இவர் படையெடுத்துவந்த நாளில் காஞ்ஜ் தேசத்து அரசர் இந்துஸ்தானத்தில் சக்கிரவர்த்தியாக ஆண்டுகொண்டிருந்தார். இவருக்கு எல்லா அரசர்களும் கப்பம் கட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் டில்லி தேசத்தரசர் மாத்திரம் கப்பம் கட்ட மறுத்தார். இவர் இளைஞர். காஞ்ஜ் சக்கிரவர்த்திக்கு ஒரு குமாரி உண்டு. இந்த இளைஞரின் கலியாணத்தின் பொருட்டு இத் தேசத்தார்களும் வேறுவேறாக வரந்தேடிப் போனார்கள். டில்லி அரசன் தனக்கென்று பார்த்துவந்த எந்தப்பெண்ணையும் எதாவது கோண

ல் சொல்லி கிராகரித்து வந்ததினுல் அவரின் பிரதான மந்திரிகளும் மற்ற பெரியோர்களும் தகுந்த பெண்களை வீணில் சல்லடை போட்டுச் சலி த்துப்பார்த்து சலித்துப்போய் விட்டார்கள்; ஆனுல் கும்பிடப்போன தெய்வம் குறுக்கே வந்ததென்று தேடிப்போனவர்களுக்கெல்லாம் புலப் படாத பெண் சிரோன்மணி, தன்னையே மணம்புரிய நிச்சயித்த டில்லி அரசனை நேரே கண்டுவிட்டாள். அதெப்படியென்ருல், அந்தப் பெண் மணி தன் ஜனங்களுடன் ஒரு காலத்தில் காட்டுமார்க்கமாய்ப் பிரயா ணம் செய்து போகுங்கால் பின்தங்கிப் பிரிந்துபோக நேரிட்டது. அப் பொழுது அக்காட்டுக்கு வேட்டைக்குத்தற்செயலாக வந்த டில்லி அரசன், ஏதோ விதிவசமாய் திடீரென்று தன்னை எதிர்த்துவந்து தன்னை மணம் புரியவோ அல்லது தன்மேல் அணிந்திருந்த ஆபரணங்களை அபகரிக் கவோ யத்தனித்துத் தன்னைத்தூக்கிப்போன ஒரு கொரே மஹாபாவி யினின்று இவளை விடுவித்தான். பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது போ லாயிற்று; ஒருவரை யொருவர் நேசிக்கத் தலைப்பட்டார்கள் ஒருவரை யொருவர் மணம்புரிகிற தென்று மனதில் ஒருவாறு நிச்சயம் கொண் டார்கள்.

இவ்வாறு மிருகவேட்டைக்கு வந்தவன் அழகும் தீரமுமான அம்பு களால் ஒரு பெண் இரத்தினத்தை எய்து கவர்ந்தான். டில்லி அரசன் டில்லிக்கும் இராஜ குமாரி, காளுேஜுக்கும் போய்விட்டார்கள். இவர் கள் பிரிந்திருந்ததினுல் இவர்களுக்குள்ளுண்டான நேசமென்னும் தீ நெய்விட்டெறிந்ததுபோல் நாளுக்கு நாள் நன்று பெருகிப் பிறகு எக் கத்தை விளைவிக்க ஆரம்பிக்கும்போலிருந்தது. டில்லி அரசன் இன் னது செய்வது என்று துணியாமல் தயங்கினன். காளுேஜ் இராஜ குமாரியோ நாளுக்கு நாள் அகமெலிந்தாலும் அழகு மிகுத்துவந்தாள். டில்லி இராஜன் தன் கலியாண விஷயமாய் இப்பெண்ணின் பிதாவை நேரேகேட்க ஒரு தடங்கல் இருந்தது. பெண்ணைக்கேட்கவந்தால் கப் பம் கட்டவேணுமாம். பெண்வீட்டுக்காரன் எப்பொழுதும் சற்று, என் னமாயிருந்தாலும் கொஞ்சம் தாழ்மைதான். நம் அனுஷ்டானம் இதுவே. இப்படி இருக்க, பெண் வீட்டுக்காரன் மாப்பிள்ளையைத் தனக்கு அடி மையாகவேணும் என்று கேழ்ப்பதுண்டோ. இது கௌரவமாகுமோ? பெண்ணைக் கொடுத்தாயோ கண்ணைக் கொடுத்தாயோ என்ற பழமொழி ப்படி, பெண்ணை மணந்தவன் புதல்வனுக்குச் சரியாய் கௌரவப்படுத்த வேண்டாமா? இருதரத்தாரும் க்ஷத்திரியர்தானே? க்ஷத்திரியரும் அன்னியோந்நியப் படாமல் போனுல் வேறு தரத்தார்கள் எவ்வாறு ஒரு மிக்க இடமுண்டு? பெண்ணின் தகப்பன் மனமும், பெண்ணின் மன

றும் வரன்விஷயத்தில் முற்றிலும் மாறுபட்டிருந்தது. கடைசியாக சுயம்வரம் ஏற்படுத்தினதால் தான் ஸதா தியானித்துக் கொண்டிருக்கும் புருஷனை ஒருக்கால் அடையலாமோ என்று ஒருவாறு சமாதானப் படுத்திக்கொண்டாள். ஆயினும் தன் தகப்பனை சக்கிரவர்த்தியாருக்கு தன் ஆசைகண்மணியாராகிய தனக்கு உயிர்கொடுத்த சுந்தர புருஷன் மேல் அவர் அடங்கா அரசு என்ற வைரமுண்டென்று இவளுக்குத் தெரியுமாகையால் எங்கே அவர் வாராமலிருப்பாரோ என்று கிலேசமுள்ளவளானாள். மேலும் சுயம்வர தினத்தில் டில்லி இராஜகுமாரன் வந்ததாகத்தெரியவில்லை. தேடிப்போன தன்னுடைய உண்மையான தோழிகளெல்லாரும் காணேன் காணேன் என்றே சொல்லிவிட்டார்கள். இது காரணம்பற்றியே மஹாராஜா கடுங்கோபங்கொண்டு டில்லி அரசனை வெகு மரியாதையாக அவமரியாதை செய்கிறதெப்படியென்றால்:—தங்கத்தினாலே அவர்போல் சரியாக ஒரு விக்கிரகம் வார்ப்பித்து அதற்கு உத்தமமான ஆடையாபரணங்கள் பூட்டி அந்த உன்னத விக்கிரகத்தை சுயம்வர சபைக்கு உள்வாசல்படியண்டை நிறுத்திவைத்தார்!

ஆலாசிய மணியடித்தது. நிருபங்களுக்குக்கீழ்ப்படிந்து வராத ஒரே அரசனைத்தவிர எல்லாரும் தயாரானார்கள். எல்லாரும் தங்கள் அழகைக்கவனிப்பவர்களும் பக்கத்தில் உள்ளவர்களைப் பார்த்து தன்னையும் பார்த்துக்கொண்டு திடமடைகிறவர்களும் தான் பூமாலையை வகிக்கும் பதவிக்குப் பாத்திரவான் என்றும் கர்வங் கொள்ளுகிறவர்களுமாக ஒவ்வொருவரும் வாசல் படியையே பார்த்துக்கொண்டு கொட்டாத கண்களுடன் இருக்கும்போது கல் கல் கிண் கிண் என்று சிற்றொலிகள் தொனிக்க, தான் வரும் வழியெல்லாம் பரிமளம் பரவ, மின்னொளிபோல் மெலிந்து மகா காந்திபெற்ற இராஜகுமாரி தோழிகளுடன் சபையை அடைந்து அம்மின்னலைப்போலவே மறு நிமிஷம்மறைந்தாள். ஒரேகூட்டமாகக்கூடிற்று. பலர் கத்திகளையும் பாலாக்களையும் உருவினார்கள். "இராஜகுமாரியை யார் தூக்கிக்கொண்டு போகிறது? யார் தூக்கிக்கொண்டு போகிறது ? கூகூ !!" என்றுகூச்சலாயிற்று. "அதோ இறக்கையுள்ளதுபோல் பறந்துபோகிறகருப்புக் குதிரை டில்லிதேசத்தரசனது போலிருக்கிறதே. அவன் இங்கேவில்லையே! அவனைத்தான் அவமானம் செய்தாச்சுதே !" என்று இப்படிப் பிரஸ்தாபம் ஆக ஒரே அலங்கோலமாக யிருந்தது. மகாராஜா பொறுக்கக்கூடாத கோபங்கொண்டு "நான் அவமானம் செய்வதற்காக யத்தனித்து வாசல் படியில் நிறுத்தின தங்கச்சிலைக்கே மாலையிட்டாளல்லவா! ஆ! அவள் கொடியவள்! பெற்று வளர்த்துப் பல பாடுபட்டுப் பயனென்ன ? துலைந்தது. இனி எப்படி போனாலென்ன வென்று தன் உயி

ரையே வெறுத்து பெருமூச்சுவிட்டு ஒருபக்கம் கோபத்தினால் உதடு துடித்து உடல் பதறி நின்று கொண்டிருக்கும்போது வாய்நுரைததும்ப ஓடி வந்த குதிரையின் மீதுள்ள வீரன் ஒருவன் இராஜகுமாரியை டில்லி அரசன் தூக்கிக்கொண்டுபோய்விட்டான் என்று பிதற்றினான். என்ன செய்வது ?.

அமளி அடங்கிற்று. சுயம்வர சபைக்குள் வந்த இராஜகுமாரி சபைக்குள் வீற்றிருந்த ஒரு அரசரையும் தலையெடுத்துப் பார்க்கவேயில்லை. வாசல் படியிலிருந்த டில்லி இராஜா பிரதிமையை கண்டமாத்திரத்தில் அங்கேயே அதின்மேல் மாலையிட்டுத் திரும்பினதாகத் தெரிந்தது. டில்லி அரசனும் அண்டையிலேயே ஒளிந்திருந்தான்போலும், டில்லி இரசனுடைய மேற்கூறிய நடத்தை கானோஜ் மஹாராஜாவுக்கும் நிரம்ப அவமானத்தை விளைவிக்கத் தக்கதல்லவா ? ஆகவே, கானோஜ் அரசர் பெரும்படையெடுத்து டில்லிக்குச்சென்று தன்பெண்ணை பலாத்காரமாய் தூக்கிப்போன விநயமின்மைக்காக அந்த இராஜாவைத் தண்டித்து தன்பெண்ணை மீட்டுக்கொண்டு வரவேணும் என்று நிச்சயித்தான். சண்டையும் நடந்தது. டில்லி அரசர் பிரசண்ட யுத்தம் செய்து போர்க்களத்திலேயே கத்தியும் கையுமாய்க் காலஞ்சென்று போனார். ஆனால் கானோஜ் இராஜகுமாரி தன் பிதாவுடன் திரும்பிப்போக மறுதளித்து தன் பிராணநாதன் இறந்தபின்னர் தன் தனிவாழ்வு ஒரு பெருவாழ்வா என்று மனந்துணிந்து இறந்த டில்லி அரசனுக்கு ஸம்ஸ்கார மாகும் போது தானும் உடன்கட்டையேறி ஸதிலோகம் சேர்ந்தாள். தகப்பனின் பிடிவாதம் இப்படியாக முடிந்தது. விவாகதம்பதிகளின் காதலும் ஸ்வர்க்கபூமியை நாடிற்று. ஹா ! என்ன பரிதாபம் !

“ தொலைந்து போ! ”

முற்காலத்தில் வேதாந்த விஷயங்களை ஐயமறக் கற்றுணர்ந்த ஓர் பெரியவரிருந்தார். அவர் அடிக்கடி ஆத்ம ஞானத்தைப்பற்றி சிஷ்யர்களுக்குப் போதிப்பதுண்டு. சிலருக்கு இரகஸ்யமான மந்திரங்களை யுபதேசித்து அவைகளை ஜெபிக்கும்படி கட்டளையிட்டார். சிலருக்கு சாஸ்திரவிஷயங்களைச் சாங்கோபாங்கமாய்ப் பிரசங்கித்துத் தெளிவை யுண்டாக்கினார். இவ்வாறாக வெகு பேர்கள் நல்ல ஞானத்தையடைந்து ஆநந்தபரிதர்களாயினர். இந்தப் பரமஹம்ஸருடைய ஆச்ரமத்துக்குத் திரளான ஜனங்கள் வரத்தொடங்கினார்கள். அவர்களில் அநேகர் பற்பல

சாஸ்திரங்களிலும் தேர்ந்த பயிற்சி யுள்ளவர்கள். பிரம்ம வித்தையை அப்பியாசிக்குமாறு அநேக சக்கரவர்த்திகள் தங்கள் பரிவாரங்களுடன் இம்மகானுடைய ஆசிரமத்தையடைந்து வேதாந்த விசாரம் செய்தனர். வெகுபேர்களுக்கிருந்த ஸந்தேகங்களெல்லாம் ஒரு நொடியிற் பறந்து போயின. இவ்வாறிருக்கையில் நம் மகரிஷி ஒருநாளைக் குறிப்பிட்டு அன்றயதினம் எல்லோரும் தம்மிடம் உபதேசம் பெற்றுக்கொள்ளலா மென்று அனுமதி கொடுத்தார். ஆதலின் நாநாதேசங்களிலிருந்து பற்பல மதஸ்தர்கள் ஓடிவந்து அவரிடம் உபதேசம்பெற்று அகமகிழ்ந்து ஆநந்த முற்று தத்தமக்கு விவரிக்கப்பட்ட மகா மந்திரங்களையும் இரகசிய மான அர்த்தங்களையும் ஒத்திட்டுப்பார்த்து எல்லாம் ஒரேதன்மையாயிருந் ததால் உவகையுற்றனர். இவ்வாறிருக்கையில் ஒரு சண்டாளன் ஓடிவந்து சுவாமி, மகானே, என்னுடைய பாபங்கள் தொலைந்து கர்மபந்தங்கள் ஒழிந்து நான் முக்தி எய்துமாறு ஏதேனும் ஓர் மந்திரம் உபதேசிக்க வேணுமென்றிரைஞ்சினன். அங்குள்ள விப்பிரகுல சிரேஷ்டர்களாகிய சிஷ்யர்களெல்லாம் இந்தச் சண்டாளப் பயலுக்கு மோக்ஷமெப்படி கிடைக் கும். இவன் வேதாந்த விசாரணை செய்ய அருகனல்லவே யென்று நினைத்தார்கள். குருவோ சிலநேரம் அச்சண்டாளனது முகத்தை யுற்று நோக்கி "தொலைந்து போ" என்றார். அவன் அவ்வாறே போய்விட் டான். அங்குள்ளவர்களெல்லாம் "நமது குருமகராஜ் செய்தது நியாயமே. சண்டாளனுக்கு மோக்ஷமேது" என்று பேசிக்கொண்டார் கள். பிறகு ஒரு வருஷமானவுடன் குரு தம்மிடம் உபதேசம் பெற்ற சிஷ்யர்களெல்லோருக்கும் கடினமான ஓர் கேள்விபோட்டு அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லும்படி கேட்டார். ஒருவருக்காவது தெரியவில்லை. கடைசியில் சண்டாளன் வெகுதரமான ஸமாதானம் சொன்னதால் எல் லோரும் வெட்கமடைந்தனர். உடனே குரு தம் சிஷ்யர்களை நோக்கி அடியில் வருமாறு கூறினர். "சிஷ்யர்காள்! பக்தியும் நம்பிக்கையுமே பிர தானம். மனதிற்குத் தெளிவை யுண்டாக்குவதில் பக்தியைவிடச் சிறந்த தொன்றில்லை. சண்டாளன் என்னை உபதேசிக்கும்படி கேட்டபோது நான் அவனைத் "தொலைந்து போ" வென்றேன். அவன் அதையே உபதேசமாகக்கொண்டு தியானித்து வந்தான். தொலைந்துபோ வென்ற தால் உலகத்தை விட்டொழிந்து போவென்னும் அருத்தம் தோன்றியது. பின் உலகவாசையைத் துறந்திருப்பதென்னும் கருத்துண்டாயிற்று. இவ்வாறுகப் படிப்படியாய் ஞானமேலிட்டு யோகியாகி சண்டாளன் எல் லோரிலும் ஸர்வோத்கிருஷ்டனுன். இவ்வளவு பெருமைகளும் ஓர் சண்டாளன் அடைந்தது அவனிடமுள்ள பக்தியினாலாதலின் எல்லோரும் பக்திசெய்து முக்தியடைவது நன்று" என்றார். இந்தியாவில் அநேக

மதங்க ளுற்பத்தியாயின. மேதாவிகளெல்லாம் எவ்விதத்திலாவது பரமாத்மாவை நேரில் தரிசிக்க வேண்டுமென்று பாடுபட்ட தேசம் இந்தியாவேயன்றி வேறல்ல. மனுஷ்யனுடைய மனதால் எவ்வித முயற்சிகளைச் செய்யமுடியுமோ அவ்வித முயற்சிகளையெல்லாம் செய்து யோகாப்பியாசங்கள் பயின்று அனேக பெரியோர்கள் மோக்ஷமடைந்தனர். முக்கியமாய் ஸ்ரீராமர், கிருஷ்ணமூர்த்தி, சங்கராசாரியார், ராமானுஜாச்சாரியார் முதலிய மகான்களால் வேதாந்த விஷயமான ஞானம் நமக்குத்தெரிய வந்தது. தென்தேசத்தில் எவ்வாறு நந்தனென்னும் பஞ்சமன் பக்தியொன்றினால் பரமாத்மாவைத் தரிசிக்கப்பெற்றானோ, அவ்வாறு வடதேசத்தில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் என்னும் உயர்குலத்தினர் பக்தியொன்றினால் மாத்திரம் பரமஞானத்தை அடைந்தார். மற்ற மகாத்மாக்களுக்கும் இவருக்கு முள்ளபேதம் யாதெனில், இவரைக்கண்ணாற் பார்த்தவர்கள் இக்காலத்திலுளர். மற்ற மகாத்மாக்கள் வெகு காலத்துக்குமுன் வசித்தவர்கள். இம்மகானது சிஷ்யர்கள் தற்காலம் சன்னியாசிகளாய் ஓர் மடத்திலிருந்துகொண்டு சிற்சில வேளைகளில் லோகசஞ்சாரம் செய்து அங்கங்கே பிரசங்கங்கள் செய்தும் வருகின்றனர்.

மனிதனது சிறுமையும் பெருமையும்.

“பழகப் பழகப் பாலும் புளிக்கும்” என்ற பழமொழியுண்டு. பால் புளிக்கும்தன்மையுடையதல்ல. அதை யருந்தும் மனமே அது புளிப்பதுபோல் தோன்றுவதற்குக் காரணம். எப்போதும் சமீபத்திலுள்ள வஸ்துக்களின் அருமை தெரிகிறதில்லை. ஓர் தடாகத்தில் புஷ்பித்திருக்கும் தாமரையிலுள்ள தேனை அதில் வாழும் தவளை மீன் முதலிய ஜெந்துக்கள் உண்கிறதில்லை. வெகு தூரத்திலிருந்து வரும் வண்டு அதை அனுபவிக்கிறது. உலகத்தில் ஆச்சரியமான வஸ்துக்கள் அநேகமிருக்கின்றன. அவைகளை நாம் தினந்தோறும் பார்ப்பதால் அருமை யறியாது சும்மா விருக்கிறோம். நம்மில் எத்தனைபேர் ஆகாசத்தைப் பார்க்கிறோம்? மிகச் சிலரேயன்றோ? ஓர் குழந்தை அன்னியர்களின் முகத்தை எறிட்டுப் பார்க்கிறது. தன் தாயின் முகத்தை அப்படிப் பார்ப்பதில்லை. மின்சாரவண்டியைப்பார்ப்பதற்காக ஆதியில் எத்தனை பேர்கள் ஆவலுடன் காத்துக்கொண்டிருந்தனர்? இப்போது கவனிப்பார் இல்லை. ஆகிலும் அவ்வண்டியிலுள்ள விசேஷம் குறைந்து விடுமோ? நல்லதானாலும் கெட்டதானாலும் புதுமையில் ஜனங்களுக்கு ஒருவித விசுவாஸம் உண்டா

கிறது. பழகிப்போனால் ஆச்சரியம் அடங்குகிறது, அருமை யொடுங்குகிறது. அருகிலுள்ள பொருள்களின் அருமையைக் கெடுத்துவிடுகிறது. ஸகவாஸம், பழக்கமென்னும் கெட்ட விரோதியே காரணம். முதலாவது மனுஷ்யனைப்பற்றி நாம் என்ன அறிந்துகொண்டோம். மனுஷ்யன் பிறக்கிறான், இறக்கிறான், ஏன்? ஒருவன் கவி, ஒருவன் கொல்லன், ஒருவன் போர்வீரன், ஒருவன் யோக்யன், ஒருவன் அயோக்கியனென்று பற்பல விதமாயிருப்பானேன்? மனிதன் ஓர் அற்ப பிராணி, அவன் உலகத்தையும் அறியவில்லை, தன்னையும் அறியவில்லை. மனிதனுடைய ஐம்புலன்கள் அவனுடைய தேகத்திலும் சிறந்தவை, அவ்வைம்புலன்களை விடப் புத்தி பெரியது, புத்தியானது மனதிலும் சிறந்தது, ஆத்மாவானது எல்லாவற்றையும்விட உயர்ந்தது. எல்லாப் பிராணிகளையும் விட மனிதன் சிரேஷ்டமானவனென்கிறோம். அவனுடைய தேகத்தை மட்டும் எடுத்துக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் அவன் ஒருபோதும் சிறந்தவனுகான். ஹக்ஸ்லே யென்னும் தேகதத்துவ சாஸ்திரி குதிரை தான் நல்ல காத்திரமான சரீரத்துடன் சிருஷ்டிக்கப் பட்டிருக்கிறதென்றபிப்பிராயப் படுகிறார். அரசனாய்ப் பிறந்தவனைவிட ஆண்சிங்கத்தின் முகம் கம்பீரமாயிருக்கிறது: தென்னிந்தியாவிற் பிறந்த நல்ல காளையின் நடை போர்வீரனின் நடையைத் தோற்கடிக்கும். கிளியின் மிருதுவான மேனியைப் போல் தமயந்திக்கும் வாராது. பந்தத்திற் கட்டுண்டிருக்கும் மனுஷ்யனைவிட ஆகாயத்திற் பறக்கும் வானம்பாடி நிர்விசாரமாயும் சுயாதீனமாயுமிருக்கிறது படத்தை விரித்தாடும் நாகமும் ஆகாசத்திற் பறக்கும் கருடனும் மனுஷ்யர்களைவிட தெய்வத் தன்மை யுள்ளன. ஆதலின் மேற் கூறிய பிராணிகளைவிட மனுஷ்யன் கேவலமாகவே சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறானென்றேற்படுகிறது.

இரு மாதர்களின் ஆசாரம்.

சலமம்மாள்:— அன்னம்மா தாயே! இக்காலத்தவர்களுக்கு சுத்தமாய் ஆசாரமென்கிற பேச்சேகிடையாது. அதுவும் என் நாட்டுப் பெண் வீட்டுக்கு வந்த பிறகு அகத்திலே வெறும் பறையத் தீட்டு கலந்து கொண்டு வருகிறது. இனி நம்மைப் போன்றவர்கள் பிழைத்திருக்கக் கூடாது. ஏதாவது சொன்னால் எதிர்க்கெதிரே பேசுகிறாள்.

அன்னம்மாள்:— சலமம்மா, சொன்னால் நம்புவாயோ என்னவோ? அறுபத்தைந்து வயதாகியும் என்னகத்துக்காரர் இன்றைக்கும் ஆசாரம் என்னும் பேச்சை யறியமாட்டார். நான் மாத்திரம்

எப்படியோ கொஞ்சம் ஆசாரம் நிறுத்திக் கொண்டிருக்கிறேன். எங்கள் தெருவிலிருந்து தீட்டுக்காரிகள் போனால் இருநூறுவசைகள் வைது எங்களகத்துப் பானைகளை யெல்லாம எடுத்தெறிந்துவிடுகிறேன். அறை வாசி முக்கால்வாசி என் வாய்க்குப்பயந்து அவர்கள் வண்ணாத்துறைக்கு அடுத்த தெருவிலிருந்து சுற்றிக்கொண்டு போகிறார்கள். உப்பு முதல் எல்லா வஸ்துக்களையும் தினம் சுத்தி செய்கிறேன். எங்களவர் தெருவி லிருந்து வரும்பொழுது, எதிரே செம்பு சாணித் தண்ணீரை எடுத்துக் கொண்டுபோய் மேலே கொட்டி சுத்தியான பிறகு திரும்ப உள்ளே வர விடுகிறேன். முந்தின நாள் சீதகாலத்தில் இராத்திரி குளிர் வேளையில் தன்மேல் நான் சாணித்தண்ணீர் கொட்டினேனென்று கோபம் வந்து மூன்றுமாசம் வீட்டிற்கு வாராமல் புறப்பட்டுப்போனார். போனால் போகட்டுமென்று சும்மா இருந்தேன், நமக்கு கோமயம் போட்டா லொழிய எதுவும் சுத்தமல்ல அல்லவா?

சலம்:— நீ அதிருஷ்டக்காரியாகையால் ஒருமாதிரியாய் ஆசா ரம் நடத்திக்கொண்டு வருகிறாய். எனக்கு உன்னைப்போல் நடக்காது. அப்படி இருந்தும் நான் தினம் இருநூறு ஸ்நானம் செய்கிறேன். இப் பொழுதுமட்டும் பத்து ஸ்நானம் செய்தேன். காலமே எழுந்திருந்து தோட்டத்தில் போனபொழுது, காலின் கீழ் ஏதோ மிருதுவாயகப்பட்டு அது ஒருவேளை துணியோ வென்று ஒரு முழுக்குப்போட்டேன். பிறகு என் நாட்டுப் பெண் என் பக்கமாய்ப் போனபொழுது அவள் முந்தாணி என் மேல்பட்டதாக அனுமானம் வந்து திரும்ப ஸ்நாநம் செய்தேன். கோதாவரிக்குப்போய் ஸ்நாநம் செய்து குடமெடுத்துக்கொண்டு வரும் போது புடவை துவைக்கிறபேர் ஜலம் மேலே பட்டதாகத்தோன்றி திரும்பப்போய் ஸ்நானம் செய்தேன். கடைசியில் கரைக்கு வரும்போது ஜலத்திலிருந்து காலில் ஏதோ இலைபட்டு, அது பற்றுப் பாத்திரங்கள் தேய்க்கிறபேர் போட்ட இலையென்று ஜலத்தைக் கொட்டிவிட்டு திரும்ப ஸ்நானம் செய்தேன். பிறகு குடமெடுத்துக்கொண்டு பாதிதூரம் வரும் போது, இருபதுகஜம் தூரத்தில் பறையன் கண்ணில் பட்டதின்மேல் ஜலத்தை நடுத்தெருவில் கொட்டிவிட்டு, அவனை நான்கு வசைகள் வைது அவனிழவுக் கென்று திரும்பப்போய் ஸ்நாநம் செய்து தண்ணீர் கொண்டுவந்தேன். அகத்துக்கு வந்தபிறகு அடுப்புமேல் உலை வைத்து விட்டு, சுந்திராச்சி தேய்த்துக்கொண்டு வந்த கரண்டியைக் கழுவி எடுக் கப்போய் அதிலிருந்து பற்றுவிடாததால் கிணற்றங்கரையில் ஸ்நாநம் செய்தேன். அந்தப்பற்றுத் தவலைகளில் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டுபோய் என் நாட்டுப்பெண் உள்ளே வைத்ததால் வீட்டிலிருக்கும் வஸ்துக்களை

எல்லாம் நனைத்துக்கொள்ளும்பொழுது ஒரு ஜாமம் ஆயிற்று. பிறகு சமைத்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது பல்லி மேலேவிழுந்ததினால் ஒரு தடவையும், சூத்திரர்கள் (?) பேச்சு காதில்பட்டு ஒரு தடவையுமாக ஸ்நாநம் செய்தேன். இதற்குள்ளாக சாதம் குழைந்து போய்விட்டது. சீக்கிரம் முழுகிவிட்டு வந்து சாதத் தவலையை இறக்கி அந்த அடுப்புமேல் கரிபோட்டு கஞ்சிவடித்தேன். காலமே முதல் மடிகட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்ததில் வயிறு உப்பி வெளிக்குப் போகவேண்டி வந்து கடைசியில் ஸ்நாநம் செய்தேன். எத்தனை ஸ்நாநங்கள் ஆயினவோ கணக்குப்பார்த்தாயா ?

அன்னம்:— வெகு ஸ்நாநங்கள் செய்தாய், நான் உன்னைப்பார்க்கிலும் பத்துமடங்கு ஸ்நாநங்கள் செய்கிறேன். எங்கள் வீட்டிற்குள் நாய் வந்து அப்பொழுதப்பொழுது எதையாவது தொட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. அப்பொழுது வஸ்துக்களை யெல்லாம் தூரமாய் எறிந்துவிட்டு அகத்தை சுத்திசெய்து கோமயம் (கோமயம்—சாணி) பூசிக்கொண்டு நாலு ஸ்நாநம் செய்கிறேன்.

சலம்:— நான் முன்பு எங்கள் கொல்லையிலே எப்போதாவது கழுதை வந்தால் அதன்மேல் கல்லை விட்டெறிந்து விட்டு சும்மா இருந்து விடுவேன். நீ முந்தினநாள் சொன்னது முதல் ஒருவேளை மறதியின் பேரில் முன் வழக்கப்படி கல்லை விட்டெறிந்தாலும், உடனே போய் ஸ்நாநம் செய்கிறேன். முன் நீ தினம் கோமயம் தின்னும் வழக்கமாயிற்றே. இப்போது தின்று வருகிறாயா ?

அன்னம்:— வயதாய்விட்டது. முன்னைப்போல் தின்ன முடிகிறதில்லை. இருந்தாலும் மூன்றுவேளையும் சேர்ந்து நெல்லிக்காயளவு உருண்டை கண்ணை மூடிக்கொண்டு விழுங்குகிறேன். கோமயம் எவ்வளவு தின்றாலும் அவ்வளவு புண்ணியம். பசு மூத்திரம் பெய்துகொண்டிருக்கும்பொழுது போய், வாலைப்பிடித்து அதனால் தலையில் தெளித்துக் கொண்டு கோமூத்திரம் மூன்று கையளவு குடித்தால் புண்ணியம். அந்தப்படி விடாமல் ஆறுமாசகாலம் தினம் செய்து வந்தால் இந்த தேகத்தோடே ஸ்வர்க்கம் கிடைக்கிறதாம்! ஆனால் அப்படி எவர்க்கும் கிட்டாது. முந்தின நாள் இடைச்சி வீட்டிற்கு காலமே சாணிக்குப் போகும்பொழுது அவர்கள் வெள்ளைப்பசு, மூத்திரம் பெய்து கொண்டிருந்தது. மூத்திரத்தை நெற்றியில் தெளித்துக் கொள்ளலாமென்று அதற்குப்பின்னால் போய் அதன்வாலைப் பிடிக்கும்பொழுது மூஞ்சியிலே ஒரு உதை உதைத்தது. அதோடே மல்லார்ந்து விழுந்து ஒருதுளி மூத்திரமாவது மேல் தெளித்துக்கொள்ளாமலே வீட்டுக்கு வந்துவிட்டேன்.

சலம்:— நீ மூன்று நாளாய் முகத்தில் சுண்ணாம்புப் பற்றுபோட்டுக்கொண்டிருக்கிறாயே, இதனாலேதானே ?

அன்னம்.— போட்டால் நல்லதென்று பெரியவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். சாப்பாடானபிறகு கட்டிக்கொண்டிருக்கிற புடவையை அவிழ்த்து தர்ப்பாசனத்தில் கட்டிவைத்தால் எவ்வளவு நாளானாலும் அதற்கு விழுப்பே கிடையாது. எங்கள் பிள்ளையாண்டான் பட்டை நான் ஆறு மாதத்திற்கு ஒருதடவை துவைக்கிறேன். அப்பொழுது அதிலிருந்து நான்கு சேர் அழுக்கு ஜலத்தில் மிதக்கிறது.

சலம்:— "மடி" என்றால் நினைவு வருகிறது. தெற்கித்தியார்களுக்கு மடி என்பது சுத்தமாய்க் கிடையாது. அந்த தேசத்திலே சுத்த அனாசாரம். முந்தின நாள் எங்களகத்துக்கு ஒரு தெற்கித்திப் பிராமணன் சாப்பிடவந்திருந்தான். வெள்ளையாய்ப் பூவைப்போல் வண்ணாத்தி துவைத்துக்கொண்டு வந்த வேஷ்டி கட்டிக்கொண்டு ஊரெல்லாம் திரிந்துவந்து அந்த வேஷ்டியோடே இலையிலுட்கார்ந்தான். இதென்ன— என்றால் தான் கட்டிக்கொண்டபிறகு அவிழ்க்கவேயில்லை. தன்னுடையது மடிவேஷ்டிதான் என்கிறான். அவனுக்கென்ன கேடுகாலமோ தெரியவில்லை. காலமே கோதாவரி ஜலத்தில் நனைத்துக் கொண்டுவந்த என் புடவையைப் பார்த்து "வேணுமென்றால் உன் புடவை தான் விழுப்பு" என்கிறான்.

அன்னம்:— ஜலமில்லாவிட்டாலும் ஒரு தடவை சேற்றில் நனைத்துப் பிழிந்து காயப்போட்டால் அது மடியாகிறது. அந்த தேசத்தாருக்கு "விழுப்பு" என்றால் என்னமோ வென்பதே தெரியாது.

சலம்:— இரு: உன்னோடு பேசிக்கொண்டே நினைவில்லாமல் சுவரில் கைவைத்தேன். பல்லி வால் கையில்பட்டது. அதோ சுவரின் மேல் பறையப்பல்லி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. நாங்கு வரண்டுபோகிறது. ஸ்நானம் செய்யாமல் ஒரு துளி தீர்த்தம்கூட சாப்பிட இயலாது.

அன்னம்:— நீ என்னைத் தொடவில்லையே ? இல்லாவிட்டால் நான்கூட முழுகவேண்டும்.

சலம்:— நான் தூரத்திலேயேயிருந்தேன். ஆனால் எப்படியிருந்தாலும் நல்லது. கோதாவரியில் ஒரு முழுக்குப்போட்டு உன் சந்தேகம் தீர்த்துக்கொண்டுவா. (என்று இருவரும் போகிறார்கள்.)

அபாத்திர தானம்.

நாராயணவதானிகள்:— (தனக்குள்ளே) இன்றைய மத்தியான போஜனத்தைப்பற்றி கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. சரியாய் 10-மணிக்குள் வாதி இரண்டு கறிபச்சடியுடன் சாப்பாடு செய்வித்து வைக்கிறதாக ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறான். சாக்ஷி சொல்வதற்காக வாங்கின ரூபாய் 8-ல் ஒருபைசாகூடச் செலவு செய்யக்கூடாது. இராத்திரி கோயிலிலே போன தேவதாசி ஒவ்வொரு தடவைக்கும் 8-அணுவுக்குக் குறையமாட்டாள் போலிருக்கிறது. மேலும் அவளிடத்தில் ஏதாவது பாம்பு, தேள் இருந்தால் என்ன செய்கிறது? ஆமாம்! பிரமாதம்! புதுப் பேர்வழியா என்ன? அக்கரையில்லை. எப்படியாவது இன்றைய இராத்திரிக்கு வேண்டிய அணு எங்கேயாவது சம்பாதிக்கவேண்டும். நம்முடைய கிராமத்தில் இந்த மாதிரி இனமுங் கிடையாது. இவ்வளவு லாவண்யமும் ஏது? இப்பேர்பட்ட சங்கதிகள் வெளிக்கு வந்தாலும் நமது தொழிலில் மண்விழும். பாழுங் கிராமம்; வெகு கண்டிப்பு. பட்டணவாச சௌக்கியத்திற்கு மிஞ்சினதில்லை. எல்லாம் தனது இஷ்டம்போல் ஆநந்தமாய் விளக்கலாம்! இன்றைய சாயந்திரத்துக்குள் என் சாக்ஷியம் முடிந்துவிட்டால் நாளை இவ்வளவு நேரத்துக்கு நமது ஊருக்குப்போய் சௌக்கியமாயிருக்கலாம். அதோ வருகிற பையனை இந்த வீடு எவருடையதென்று விசாரிப்போம்.

ஒரு பையன் வருகிறான்.

நாராயண:— அப்பா! இது எவருடைய வீடு?

பையன்:— ஹைகோர்ட் வக்கீல் ராமதாஸ்பந்துலுவினுடையது.

நாராயண:— அவர் வீட்டுப் பெயரென்ன?

பையன்:— வாடரேவு.

நாராயண:— அவர் தகப்பனார் பெயரென்ன?

பையன்:— பீமராஜா போலிருக்கிறது. நான் கடைக்குப்போக வேணும் (என்று போய்விடுகிறான்.)

நாராயண:— (வீட்டுக்குள்ளேபோய்) ஐயா! ராமதாஸ்பந்துலு அவர்களே! நான் அத்தியயனம் செய்த பிராமணன். விஜயநகரம் ராஜசதஸில் பரீக்ஷைகொடுத்து வர்த்தனை ஏற்பட்டிருக்கிறது. தங்கள் தரிசன நிமித்தம் வந்தேன்.

ராமதாஸ் பந்துலு:— (உள்ளே யிருந்துவந்து) எந்த ஊர் ஸ்வாமி?

நாராயணா:— எங்களுடையது மேற்கே கிருஷ்ணதீரம். நான் ஜடாந்தம், வேதம், அத்தியயனம செய்திருக்கிறேன். என் தகப்பனு ரவர்கள் யாகம் (!) செய்தார்.

ராமதாஸ்:— நீங்கள் இந்த ஊருக்கு என் வந்திருக்கிறீர்கள்?

நாராயணா:— காசியாத்திரை உத்தேசமாய் ஊரைவிட்டுப் புறப் பட்டு வரும்பொழுது, நடுவில் எல்லூரைக் கடந்தபிறகு திருடர்கள் என்னையடித்து என் செம்பு, நாலு வேஸ்டிகள், ரொக்கம் பத்துரூபாய், இவைகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். நான் இப்பொழுது கட்டிக்கொண்ட வேஷ்டியுடன் இந்த ஊருக்கு வந்தேன். கையில் செம்புகிடையாது. தங்கள் கீர்த்தி உலகமுழுவதும் வியாபித்திருக்கிறது. தாங்கள் தானத்தில் கர்ணவதாரம். தங்களைத் தரிசித்தால் என் தாரித் திரியம் விமோசனமாகுமென்று, சந்திரனை சகோர பக்ஷி தேடிவருவது போல எங்களூரை விட்டுப்புறப்பட்டது முதல் வழி முழுவதும் தங்களை யே ஸ்மரித்துக்கொண்டு வந்தேன். தங்கள் பிராமண விஸ்வாசம் தங்கள் முகத்திலேயே விளங்குகிறது. தாங்கள் மகா பிராமணுள்.

ராமதாஸ்:— நீங்கள் இப்பொழுது என்ன சொல்கிறீர்கள்? தங்களுடைய அபேக்ஷை என்ன?

நாராயணா:— செம்பு மாத்திரம் தாங்கள் வாங்கிக் கொடுக்க வேணும். காசி ராமேஸ்வரம் வரையில்— ராமதாஸ் பந்துலுகாரு செம்பு வாங்கிக்கொடுத்தார்களென்று சொல்லிக்கொள்வேன். தங்கள் பெயர் சாஸ்வதமாயிருக்கும். ஐயா! தங்களுக்கு வாடரேவு ஸ்ரீமராஜு பந்துலு காரு என்ன வேணும்?

ராமதாஸ்:—அவர்கள்தான் என் தகப்பனர்.

நாராயணா:— அப்படிச் சொல்லுங்கள். ஸ்ரீமராஜு பந்துலுகாரு என்றால் லோகப்பிரசித்தம். இவ்வளவு தேசங்கள் நான் திரிந்திருந்தும் அவர்களைப்போல தாதாவை (கொடையாளியை) நான் கண்டதில்லை. அவர்களுடைய பிராமண விசுவாசம், தான சீலத்வம், வைதீகசிரத்தை— அதெல்லாமென்னத்திற்கு! முதலிலிருந்து தங்களுடைய வம்சமே அப்பேர்க்கொற்றது.

ராமதாஸ்:—எங்கள் தமயனர் உங்கள் ஜில்லாவில் தாசில்தாராக இருந்தார். அவர் பழக்கமுண்டோ?

நாராயணா:—எந்தத் தாலுக்காவிலேயோ— எத்தனையாவது வருஷம்?

ராமதர்ஸ்:—குடிவாடதாலூகாவில்——-1875--முதல் 1901-—வரையில்.

நாராயண:—அவாள் நாமதேயம்?

ராமதாஸ்:—வெங்கடாசலம்காரு.

நாராயண:—ஓகோ! ஞாபகம்வந்தது! வாடரேவு வெங்கடாசலம் காரு தங்கள் தமயனுரா? அவர்களையும் அறியாமல் போகவேணுமா? அவர்களுக்குப் பிராமணபோஜனம் செய்வதே மணியம். எங்கள் ஜில்லாவில் அவர் பெயர் அவ்வளவு முழங்கிக்கொண்டிருந்தது. அவருக்கு படித்த பிராம்மணனென்று என்னிடம் பரமபக்தி. அவர் கேவலம் ஈஸ்வராவதாரம்.

ராமதாஸ்:—யாரடா அங்கே? தெருவில் யாரோ கத்துகிருர்கள் பார்.

சேவ:—இரண்டு குருடர்கள் பிச்சை போடச்சொல்லுகிருர்கள்.

ராமதாஸ்:—கழுதை மகன்களை இறையாதபடி நன்ருக அடித்துத் துரத்து. மறுபடியும் இந்த வாசல்வழி வராதபடிசெய். இன்று படுகிற உதை என்றைக்கும் அவர்கள் ஞாபகத்தில் இருக்கும்படிசெய். நேற்று தான் அந்த மீட்டிங்கில் அப்புது கனவானை உபசரிப்பதற்காக, எல்லோருடனும் சேர்ந்து நானும் 400 ரூபாய்க்குக் கையொப்பமிட்டு வந்தேன். இன்று மாலைக்குள் அத்தொகையைச் செலுத்திவிட்டால்தான் கௌரவம். இதற்கிடையிலே இந்தக் குருடர்களின் தொல்லை ஒருபுறம். இந்த ஊரில் குருடர்களும் முடவர்களும் நிறைந்துபோயிருக்கிருர்கள், பொழுது விடிந்தால் பிச்சை பிச்சையென்று ஓய்கிறதில்லை.

சேவகன்:—அதில் ஒருவன் தொண்டுகிழம்! கட்டிக்கொள்ளத் துணிகூட இல்லை. குளிரில் நடுங்கிக்கொண்டு பசி பசி என்று அலறுகிருன்.

ராமதாஸ்:—இந்தத் தரித்திரர்களுக்குத் தந்தால் நமக்கும் அந்த தரித்திரம் வந்துவிடும். இதனுல் நமக்கு என்ன லோக கௌரவம் சித்தித்துவிடப்போகிறது? கிழவனுமாச்சு, இழவனுமாச்சு, அவர்களை அப்புறப்படுத்தி, இந்த ரூபாயை மாற்றி இந்தப்பிராமணனுக்கு கால் ரூபாய் கொடுத்து, பாக்கி முக்கால் ரூபாயைக் கொண்டுவா.

நாராயண:—வேருெருவர் திரவியம் கலக்காதபடி செம்புக்கு வேண்டியதைத் தாங்களே தயைசெய்யவேண்டும். ஒரு ஒன்றேகால் ரூபாயைக் கொடுத்தால் சரியாய்ப் போகிறது.

ராமதாஸ்:—என்னமோ நமக்குத்தோன்றியதை நாம் கொடுத்தோம். மீதியை வேருேரிடத்தில் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

நாராயணா:—"யாக்ஞா மோகா வரமதி குணோநாதமே லப்த காமா" என்று சொல்லியிருக்கிறார். (நற்குணமுடையவனைக் கேட்டு வீணாய்ப்போகுதல்—துர்ச்சனனைக்கேட்டுப் பலனடைவதைவிட உத்தமம்) தங்களையொத்த புண்ணிய புருஷர்களை யாசிக்கிறதே யொழிய லட்சம் வந்தாலும் நீசர்களைக் கேட்கிறதில்லை. தாங்களானல் பெரிய தர்மாத்மாக்கள். தங்கள் சொத்துக்கு நான் இவ்வளவே கொடுத்து வைத்திருக்கிறேன்.

ராமதாஸ்:—இந்த பிராமணருக்கு இன்னும் இரண்டணு சேர்த்துக்கொடு.

சேவகன்:—உத்திரவுப்படியே. (இருவரும் போகிறார்கள்.)

நாராயணா:— (தெருவில் வந்து) இந்த சாந்துகட்டடம் யாருடையது?

சேவகன்:—ஜோஷியம் பீமய்யரவர்களுடையது.

நாராயணா:—அவருக்கென்னவேலே?

சேவகன்:—வேலையொன்றுமில்லை. காசுக்காரன். சூதாடி தினம் நாலுரூபாய் சம்பாதிக்கிறான்: மாசம் இருபதுரூபாய் கொடுத்து ஒரு தாசியை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

நாராயணா:—அந்த ரூபாயை இங்கே கொடு. மீதி பத்து அணு நான் கொடுக்கிறேன் (என்று தலைப்பாகையிலிருந்து எடுத்து சில்லரை கொடுத்துரூபாயை வாங்கிக்கொண்டு சேவகனை யனுப்பிவிடுகிறான்.)

நாராயணா:—உள்ளேபோய் சாவடியில் உட்கார்ந்திருக்கும் ஒரு கருப்புமனிதனை பார்த்து தாங்கள் தானே பீமய்யராரு? தங்கள் தரிசனம் செய்து கிருதார்த்தனானேன். இதுவரையில் தங்கள் கியாதியைக் கேள்விப்பட்டுக்கொண்டு வந்தேனே யொழிய, எப்பொழுதும் தரிசனம் மாத்திரம் செய்யவில்லை. இப்பொழுது தங்களின் முகபாவத்தைப் பார்த்தால், நான் கேள்விப்பட்டதற்கும், இப்பொழுது பார்ப்பதற்கும் சரியாகவே இருக்கிறது. இருக்கிறார்கள் உலகத்திலே மகானுபாவர்கள்! நீங்கள் பார்க்கப்போனல் இவ்வளவு இருக்கிறீர்கள். உங்கள் கீர்த்தியைப் பார்க்கப்போனல் மூன்று உலகமும் நிறைந்திருக்கிறதே! அதென்னையா?

பீம:—சாஸ்திரிகளே! தாங்கள் எந்த ஊரையா?

நாராயணா:—மேற்கே கிருஷ்ணதீரமய்யா. காசி யாத்திரை செய்துகொண்டே வந்தேன். வழியிலே திருடர்கள் அடித்தார்கள். மஹாராஜா தாங்கள்! ஒரு வஸ்திரம் தயை செய்வீர்களென்று தங்கள் கீர்த்தி கேள்விப்பட்டு வந்தேன். மாசம் இருநூறு முந்நூறு சம்பளம் வாங்கும்

உத்தியோகஸ்தர்கள் கூட, தியாகம் கொடுப்பதில் தங்களில் ஆயிரத்திலொரு பங்குகூட ஆகமாட்டார்கள்.

பீம:—நீங்கள் கையில் பணமில்லாத சமயத்தில் வந்தீர்கள். நேற்றையதினம் வந்திருந்தால் நானே நல்ல வேஷ்டி வாங்கிக் கொடுத்திருப்பேன். ஆயினும் இந்த ரூபாயைப் பெற்றுக்கொண்டு ஒரு சல்லா வேஷ்டி வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்.

நாராயண:—சித்தம். சித்தம். எனக்கு இதே பதினாயிரம். ராமதாஸ் பந்துலு வக்கீல் வேலை செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்கிற பேச்சைத்தவிர—ஒரு கால் ரூபாய் கொடுக்கிறதற்குள்ளாக அவர்கள் பெரியவர்களெல்லோரும் கீழிறங்கி வந்துவிட்டார்கள். லோகத்தில் தானகர்ணர் என்னும் பேச்சு தங்களுக்கே பொருந்தும்.

பீம:—சாஸ்திரிகளே நமஸ்காரம்.

நாராயண:—பஹூத்தன (வெகு) கனவஸ்துவாஹன ஸம்ருத்திரஸ்து (உண்டாக) அஷ்டபுத்திரர்களும் வெகு தனமுமுண்டாக. (என்று தெருவிலே வந்து தனக்குள்தானே) சோர்ட்டுவேளை ஆகிவிட்டது. போஜனமும் நெருங்கியது. இந்தவேளை ஒரு ரூபாய் ஆறு அணா கிடைத்தது. மூடர்கள் உத்தியோகம் உத்தியோகம் என்கிறார்கள். இந்த வருமானமும் கௌரவமும் அதில் கிடைக்குமா? அது சேவகா விருத்திதானே! எப்பொழுதும் நான் ஒரு தாசி வீட்டிற்கும் போனதில்லை. எவர் துணையைப் பற்றிக்கொண்டு செல்வதோ ஒன்றும் விளங்கவில்லை. எப்படியும் இன்று இராத்திரி ஒரு ரூபாய் கொடுத்து எங்கேயாவது ஒரு சுந்தரமான தாசியின் வீட்டுக்குப் போகவேண்டும். பட்டண வாசங்களில் தாசிகள் வெகு அழகாய் இருக்கிறார்கள். இன்னொரு சாக்ஷியம் அகப்பட்டால் வெகு நல்லது. இன்னும் நாலு ரூபாயாவது அகப்படும். என்று போகிறான், நண்பர்களே தானத்தின் மகிமையை இங்கு கவனியுங்கள்!

“திருவாழ்த்தான் இருந்தும் கெடுத்தான், போயும் கெடுத்தான்.”

திருவாழ்த்தான் இருந்தும் கெடுத்தான், போயும் கெடுத்தான் என்று நமது நாட்டார் கூறுவார். அப்பழமொழி வழங்குவதற்கு நியாயம் என்ன. திருவாழ்த்தான் என்பவன் ஒரு பிராமணன். தந்திரசாலி, சமர்த்தன், அவனுக்கு ஒப்புமில்லை, உயர்வுமில்லை என்னலாம். ராஜாக்களுடைய சபைகளுக்குப் போவான். தன் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டுவான். மகுட மன்னர்களும் மயங்கும்படி செய்வான். அவனைப்பற்றிய கதைகள் அனேகம் நமது நாட்டில் வழங்குவதாகும். திருவாழ்த்தானுக்கு அந்தியகாலம் கிட்டிற்று. சமயம் நெருங்கிற்று. எமபடாள் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். சுவாச ஜாடை ஆரம்பித்தது. அச்சமயத்தில் அவன் மனைவி கண்ணும் கண்ணீருமாய்த் தலைமாட்டிலிருந்து வாய்விட்டலறாமல் கண்ணீர் விட்டழுதாள். கண்ணீர் திருவாழ்த்தான் முகத்தில் விழுந்தது. கண்ணை விழித்துப் பெண்சாதியைப் பார்த்தான். ஏன் துக்கிக்கிறாய் என்று கேட்டான். அதற்கு அந்த அம்மை தம்முடைய சாமர்த்தியத்தால் உலகப் பிரதிஷ்டை பெற்றீர். நல்வாழ்வு வாழ்ந்தீர்.

அரசரும் விரும்பும்படி நடந்தீர். நாடெல்லாம் உம்மை மதித்தது. நகரமெல்லாம் வாழ்த்தியது. உம்மால் எமக்கும் பெருமை, நம்முடைய குலத்துக்கும் பெருமை ஊருக்கும் பெருமை. அப்படி இருக்க நீர் எமலோகம் புறப்படுகிறீர், என்னை விட்டுப்போகிறீர், போன பிராணனை இந்த உலகத்தார் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. என்னையோ அப்படியல்ல; நீர் செத்தால், தாழ்வாரத்தில் என்னை உட்காரவைத்துத் தாலி அறுத்துத் தலையைச் சிறைப்பார்களே. இந்த ஊரிலே எத்தனையோ பேர் தொங்கத் தொங்கத் தாலியைக் கட்டிக்கொண்டிருக்கும்போது என் தாலிதானு அறுபடவேண்டுமென்று விம்மி விம்மி அழுதாள். இப்படி யிருக்கையில் ஊரிலுள்ள பெரிய மனுஷாள் மரணத்தருவாயிலிருந்த திருவாழ்த்தானைப் பார்க்கும் பொருட்டு அவன் வீட்டுக்குச் சென்றார்கள். திருவாழ்த்தான் மனைவியைப் பார்த்துத் தனியாய்த் தாலி அறுபடுமே யென்று தவிக்க வேண்டாம் போ என்றான். ஊரார் திருவாழ்த்தான் சமீபத்தில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அவர்களுள் பெரியவர் ஒருவர் அவனைப் பார்த்து, அப்பா திருவாழ்த்தா, நீ—தானாய்த் தலையெடுத்து தைரியமுள்ளவனாய், நாடெங்கும் போற்றும்படி கெட்டிக்காரனென்று பெயர் படைத்து, நம்முடைய குலத்துக்கு நடுநாயகமாய் விளங்கி வந்தாய், உன் தைரியத்தைக்கொண்டு நாங்கள் துணிந்து பல காரியங்களைச் செய்து சௌகரியங்களைத் தேடிக்கொண்டோம். அப்படிப்பட்ட சௌகரியங்கள் இனி எங்களுக்கு ஏது? அது நிற்கட்டும், உன் மனதில் ஏதாவது குறையிருந்தால் சொல்லு. அதைப் போக்கக் கூடுமானால் நாங்கள் செய்கிறோம் என்றார். அதற்குத் திருவாழ்த்தான், நீங்கள் என்னை நன்கு மதித்து வந்ததற்காக வந்தன வழிபாடு கூறுகிறேன். நம்முடைய ஊருக்கு ஈசான்ய திசையில் கருப்பன் தோப்பு இருக்கிறது. அதன் வடகோடி மூலையில் ஒரு ஆலமரம் உள்ளது. அந்த ஆலமரத்தின் கீழ் என் தேகத்தைத் தகனம் செய்யும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன் என்றான். ஊரார் யோசித்து, இது ஒரு கஷ்டமான வேலையா, அப்படியே செய்கிறோம் என்று வாக்களித்தார்கள். பிராணன் போயிற்று திருவாழ்த்தான் குறித்த ஆலமரத்தின் கீழ் காஷ்டம் அடுக்கப்பட்டது. மந்திர பூர்வமாய்ப் பிரேதம் அதன் மேல் வைக்கப்பட்டது. நெருப்புப் போடப்போகிற சமயத்தில் திடீரென்று பக்கத்தூரார் இருநூறுபேர் கையும் தடியுமாய்ச் சென்று தடுத்தார்கள். இரண்டு ஊராருக்கும் சண்டை நடந்தது, அது வலுவான சண்டை. அது ஸ்மசானச்சண்டை. அது ருத்திர பூமியாய் ஏற்பட்டபடியினாலே ருத்திர தேவதை அட்டகாசம் செய்தது. வீராவேசம் கொண்டு இருதிறத்தாரும் கை கலந்தார்கள். நெடுநேரம் சண்டை நடந்தது. ஊருக்கு ஐம்பது பிணம் விழுந்தது. திருவாழ்த்தான் பிணம் வெந்தது. அவன் எண்ணம் நிறைவேறிற்று. ஊராரும் அளித்த வாக்கை நிறைவேற்றினார்கள். தாலி அறுத்துத் தலையைச் சிறைப்பது பத்தாநாள் ராத்திரி. இந்த இரண்டு ஊரிலும் சேர்ந்து நூறு தாலி அறுந்தது. நூறு தலைமொட்டை ஆயிற்று. திருவாழ்த்தான் தன் மனைவிக்குக்கொடுத்த அன்பான வாக்கும் அழகாக நிறைவேறிற்று. மொட்டை அடிபடும்போது திருவாழ்த்தான் விண்ணப்பத்தை நினைத்து ஊரார் “ அவன் பாவியிலும் பாவி, கொடும்பாவி. “இருந்தும் கெடுத்தான், போயும் கெடுத்தான் ” என்றார்கள். இதுவே ஒரு பழமொழியாய் வழங்குகிறது.

கனகவல்லியின் கடிதம்.

பிராணநாதா !

பிரேமபூர்வகமாய் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம். இந்த ஒரு தடவை மட்டும் எழுதுகிறேன். பிறகு தாங்கள் எழுதியபடி நான் எழுதிக் காட்டவில்லை. இந்த தடவை எழுதியதற்கு மன்னிக்கவும். என்மீது அன்று கோபித்துக்கொண்டதற்குக் காரணம் என்ன? என் மனப் பூர்வமாக நான் அன்று ஒரு பிழையும் செய்தறியேன். அன்று நான் செய்த குற்றம் யாதெனில் மஞ்சத்தின் மீதிருந்து தங்களைக் கண்டதும் எழுந்ததுதானே! நான் எழுந்ததைப்பற்றிக் கோபித்துக்கொண்டதை நினைக்க, நினைக்க, வெகு ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கிறது. நான் மரியாதைக்கு எழுந்தேன். அது தங்கள் மனதுக்கு வேறுவிதமாய்த் தோன்றியது. அத்தருணம் தங்களுக்கு உண்டான கோபத்தில் என்னைநோக்கி "வேறு யாரையாவது விவாகம் செய்து கொள்ளட்டும்" என்றீர்கள். இவ்வார்த்தைகள் இனி என்ன சமாதானம் உரைத்தபோதிலும் என்னுடல் அழியுமட்டும் மறவேன். நான் அப்பேர்ப்பட்டவளென்றும் அல்லவென்றும் தங்களுக்கே தெரியும்.

தங்கள் நினைப்பெல்லாம்—இராஜாமணி, வேணுநாதம் இவ்விருவரும் ஸ்திரீ புருஷ மரியாதையை மறந்து, தங்களை ஏதோ வயதிற் கிழவன் கிழவிகள் போல் கருதி, ஆயிரத்தெட்டு குழந்தைகளையும் இரண்டாயிரம் பேரன்களையும் பார்த்துவிட்டவர்கள்போலப் பாவித்துக்கொண்டு, எல்லோருக்கும் எதிரில் ஒரே பாயில் ஒருவர் மேலொருவர் கைபோட்டுக் கொண்டு ஸயனித்து மரியாதை இல்லாமல் இருக்கிறார்களே; அவர்களைப்போல் நாமும் இருக்கலாம் என்பது தானே! தங்கள் அபிப்பிராயம் நான் எழுதியபடியே அவ்வாறேயாயின் அஃது சரியன்று. இராஜாமணியையும் வேணுநாதத்தையும் எவ்வளவு இழிவாகச் சொல்லுகிறார்கள்?. எத்துணைக் கேவலமாக அவர்களை மதிக்கிறார்கள். என்ன தான் ஸ்திரீ புருஷ அன்பு மேலிட்டு நின்றபோதும் ஒளி மறைவு வேண்டாமா? இப்படிப் பகிரங்கப் பிரவேசமாய் எல்லோரின் முன்னிலையில் சதிபதிகள் இருவரும் ஒரு பாயில் படுத்துறங்குவதா? அதுவும் தன் வீட்டிலானாலும் பரவாயில்லை. பிறர் வீட்டிற்கு வந்திருக்கும்போது நான்கு பேர் கூட்டம் சூழ்ந்திருக்கும்போது இவ்விதம் நடந்துகொள்வது எவ்வளவு நாணத் தக்க செய்கை? சொந்த வீட்டிலேயேயானாலும், வெளியிலிருந்து

பந்து வகையினர் வந்திருந்தால், ஸ்திரீகள் கூட்டத்தோடு இராஜாமணி சயனிப்பதும், புருஷர்கள் கூட்டத்தோடு வேணுநாதம் உறங்குவதுந் தான் லோகரீதியைத் தழுவியதாயும், உசிதமும் நியாயமுமானதாகவும் இருக்கும். யௌவனபக்குவம் வாய்க்த ஸதிபதிகள் இருவரும் வேறுவித நினைவில்லாமல் ஒரே பாயில் சயனித்தாலும்,—அது எல்லோருடைய முன்னிலையிலானால் பழிப்புதானே! இது இந்தக்காலத்து நாகரீகதர்மமோ! ஐரோப்பியர்களைப் பார்த்துக் கற்றுக்கொள்ளுகிற நவீன சம்பிரதாயங் களோ இவைகள்? வெகு உன்னதந்தான்! என்னதான் பாடுபட்டு அவர்களைப்போலத் தங்களை உருமாற்றிக்கொண்டாலும், அந்த ஐரோப் பியர்களின் பெருந்தன்மையும், அவர்களின் யுக்தி புத்தி சக்திகளும் நம்மவர்களுக்கு உண்டாய்விடுமோ! வனப்பிற் சிறந்த மயிலின் முன்பு, வான்கோழி தனது பாழுஞ் சிறகை விரித்து பரத நடனம் செய்த பான்மைபோலன்றோ ஆகும்? எனவே நாம் இருவரும் அவ்விதம் இரா மல் லோகாசாரத்தை யொட்டி நமது பெரியோர்கள் நமக்கு முன்பு எப்படி நடந்துகொண்டார்களோ அதனைத் தழுவி, ஸயனக் கிருகத்தில் ஸகலமரியாதைகளும் விடுத்து, பரம்பொருளுடன் ஆத்மா தனது ஸர்வ பாசங்களையும் துறந்து ஐக்கியமாவது போன்று, நாம் இருவரும் அன்பு கலந்து, நாணுதல் மறந்து, அந்நியோந்நியமாகுதலும்; வெளிப்புறத்தே பலர் முன்னிலையில் இருக்கும்போது உலகத்தின் நடையுடை பாவனை களைத் தழுவி அதற்குகந்த மரியாதைகளின்படி நடந்து கொள்ளுதலுமாக இருந்தால் வெகு நல்ல பேறை யடைவோம். ஸயனக் கிருகமாகிய கடவுளினுடைய ஆலயத்தில், மனிதபேதம்—ஸ்திரீ புருஷ வித்தியாசம் ஏதுமில்லை. ஆலயத்தில் சூத்திரன் முன்பாக பிராமண ஐயங்கார் கோயிற் பிரஸாதத்தைத் தாராளமாக ஸங்கோஸமின்றி யுண்கிறார். அங்கு வெகு ஜனக்கூட்டத்தில், ஸ்திரீ புருஷர்கள் ஒருவரையொருவர் தள்ளிக் கொண்டும் மோதிக்கொண்டும் செல்கின்றனர். ஆலயத்தைவிட்டு வெளிவந்ததும் ஒருவருக்கொருவர் தூரவிலகிச் செல்லுகிறார்கள். அவ்விதமே, ஸயனக் கிருகமாகிய ஆலயத்தைவிட்டு வெளிவந்ததும் ஸ்திரீயைக்கண்டால் புருஷன் ஒதுங்கிச் செல்லுகிறான். ஆடவனைக்கண் டால் அங்கனை விலகிச் செல்லுகிறாள். ஆலயத்திற்கு வெளியே சூத்திரன் முன்பு பிராமணன் அன்னம் புசிக்க அருவெறுக்கிறான். உலக ஆசார ணைகள் உடனே தோன்றிவிடுகின்றன. ஆகவே ஸயனக்கிருகத்தில் நாம் இருவரும்பரஸ்பரம் மரியாதையில்லாமல் இருப்பதைக்குறித்துக்கொண்டு அங்கு காட்டுகிற அன்பையும் கருதியவண்ணம், அவ்விதமே வெளியிலும் பலர் முன்னிலையில் நடந்துகொள்வதென்றால் அது வெகு ஆபாஸகரமாக ஆகிப்போம். ஊருடன் கூடிவாழ்—உலகத்தோடொத்துவாழ்—என்று

113 112

எனது ஒ[illegible]ர் சொல்லினறதைத் தாங்கள் சற்றேனும் சிந்தித்துப்பார்க்க வேண்டுமென்பது என் அவா.

171349

சென்றதடவை வேணுநாதமும் இராஜாமணியும் வந்திருந்தகாலை வேணுநாதம் சற்றும் லோகாசாரணையைப் பின்பற்றாமல் நடந்துகொண்டார். மரியாதைக்காக, நான் மறைந்து மறைந்து ஒளிந்து நின்றும், என்னை உள்வீட்டிற்கு வந்து பார்த்தார். தாங்கள் நான் வந்தால் எழுந்திருக்கவேண்டாம் என்று கூறியது என் நினைவிலிருக்கிறது ஆனால், அன்று வேணுநாதம் என் எதிரில் வந்து உட்கார்ந்ததும், அச்சமயம் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த நான் உடனே அம்மட்டில் ஒரு கவளம் மாத்திரம் புசித்துவிட்டு எழுந்துவிட்டேன். நான் எழுந்த சமயமும், தாங்கள் நான் இருக்கும் இடத்துக்கு வந்த சமயமும் ஒன்றாக இருந்தது. நான் ஏதோ அதுவரையில் வெறுமனே உட்கார்ந்திருந்தது போலவும் தங்களைக் கண்டதும் எழுந்ததுபோலவும் தங்களின் மனதில் பட்டுவிட்டது. மறுநாள் தாங்கள் என்னிடம் "நீ வேணுநாதம் முதலியவர்களுக்கு எதிரில் வரலாம்—என் எதிரில் வரக்கூடாதா—உட்காரலாகாதா? ஆனால் அவர்களோடு போகலாமல்லவா?" என்றீர்கள். அப்போது என் மனம் பட்ட கஷ்டம், துயரம், ஆத்திரம் கடவுளுக்குத்தான் தெரியும். அந்த ஒரு சொல் போதாதென்று என்னைக் கோபித்த தினமும் வேறு யாரையாவது விவாகம் செய்து கொள்ளட்டும் என்றீர்கள். உலகத்தில் ஸ்திரீகள் தங்களின் பதிகளால் கௌரவிக்கப்பட்டு, அதனால் உலகத்தார் முன்னிலையில் உன்னதம் பெறவேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். தாங்கள் என்மீது இளமைதொட்டு எத்தனையோ அன்புமிக்குடையவரென்பதையும், நான் மரியாதையாக நடந்து கொள்வதையும் அந்த அன்பு அதிகரிப்பாலேயே வேண்டாமென்று ஒதுக்கி, சரிசமானமாய் இருக்கும்படி கூறியும் வருகிறவர்களாயிருப்பதை என்னுள்ளம் பரிபூர்ணமாய் உணர்ந்திருந்தாலும், இந்த மாதிரியான மேற்கண்ட சொல்லம்புகளால் என் மனத்தை ஆழப் புண்படுத்திவிடுஞ் செய்கை வெகு உக்கிரமானது. பதிதர்ம பாராயணையான என்போன்ற ஒரு உத்தம ஸ்திரீக்கு இச்சொல்லம்புகளைப் போன்று வருத்தம் விளைப்பது ஞாலமீது வேறொன்றில்லை. வில்லம்பு—சொல்லம்பு இரண்டிண்டு மேதினியில். வில்லம்பின் அடிக்கேனும் தாங்கலாம். சொல்லம்பின் அடி கடைசி நாள்வரையும் ஆறாது. தீயினாற் சுட்டபுண்ணேனும் ஆறும்! நாவினாற் சுட்டபுண் ஒருபோது ஆறாது என்பது திருக்குறள். பின்னும் தங்களுக்குக் கோபம் வருகிறபோது தாங்கள் ஒரு தனிமனிதர் ஆகிவிடுகிறீர்கள். அத்தருணத்தில் என்பால் அதற்கு முன்னர் பாராட்டிய

0-1,3MRN5,1C

அன்பு, காதல் இவையனைத்தும் வேறுதேசம் தேடிச் சென்றுவிட, தாங்கள் முற்றிலும் அன்னிய புருஷராய் புது மனிதராக மாறிவிடுகின்றீர்கள். நான் போட்டோகிராப் வேலையில் பழகியவளாயிருந்தால், தங்களுக்குக் கோபம் உண்டான சமயத்தில், தாங்கள் என்னென்ன விதமாக எல்லாம் மாறி நடனம் செய்கிறீர்களோ அந்தந்த மாதிரிகளை யெல்லாம் நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் ஒவ்வொரு படமாகப் பிடித்து, பிறகு தங்களுக்கு சாந்தம் ஏற்பட்டு ஸாத்வீக குணஸம்பன்னராய் வீற்றிருக்குங்காலையில் கொண்டுவந்து காண்பித்து—இப்படியும் நாம் உருமாறி, முகங்கடுத்து அகம் சிடுசிடுத்து, பயங்கரத் தோற்றமாய் நின்றோமாவென்று தாங்களே ஆச்சரியப்பட்டு மனது வெதும்பி, உள்ளம் நாணி, அக்கோபத்தையே வெறுத்தொதுக்க வேண்டுமென்று, தாங்களே வீரசபதம் செய்து கொள்ளும்படியாகச் செய்திருப்பேன். ஆனால் அத்தொழிலில் எனக்குப் பரிச்சயம் அணுவளவேனும் இன்மையால், காகிதத்தில் எழுதிக் காண்பித்தேனும் எனது மனது திருப்திப்பட வேண்டுமென்று இது வரைவதானேன். பர்த்தாவுக்கு அவரது தர்மபத்தினி அடங்கி எதிர் பேசாது நடக்கவேண்டியதே மரபாயினும், பர்த்தா தவறி நடந்தகாலத்தும் அதனை யேற்றுக்கொள்வது குடும்பக்ஷேமத்திற்கு அருகமானதன்றென்பது என் கொள்கை. ஆனால் உடனுக்குடன் எதிர் நின்று பேசுவது, கற்புடைய மங்கை யொருத்திக்கு அவளது பாதிவிர்த்தியத்துக்கு முற்றிலும் விரோதமாகும். " கற்பெனப்படுவது சொற் றிறம்பாமை " என்றிருப்பதை என் உள்ளம் அறியும். தனது நாதர் தவறி நடந்த இடத்தும் அச்சமயம் அதைப்பற்றிக் கேளாமல், பிறகு இருவரும் அன்பு குலாவி பிரேமஸாகரத்தில் வீற்றிருக்குங்கால், தனது பதியின் தவறுதல்களை வணக்கமான சொற்களில் எடுத்துக்காட்டித் திருத்துவது பாராட்டற்பாலதாகும். திருத்துவது என்று நான் இங்கு குறிப்பிட்ட பதத்திற்கு " அவர் மனதிற் செவ்வனே பட வைப்பது " என்று பொருளாகும். மனைவி தன் நாதனைத் திருத்துவது என்று சொன்னால்—அப்போது அது தனது ஸ்திரீமரியாதையை மீறி நடப்பது—என்பதான அர்த்தத்திலே போய்விடுகின்றதன்றி, அது ஸ்திரீயின் அகங்காரத்துவத்தை வெளிக்குக் காண்பித்து, "புருஷனுக்கும் மேற்பட்ட புத்தியை யுடையவள் நாம்" என்பதான தன்மையை ஸ்திரீக்கு உண்டாக்குவதாகவும் இருத்தலால், திருத்துவது என்ற பதப்பிரயோகத்தைவிட, பர்த்தாவின் மனதில் பட வைப்பது என்ற கூறுவது உசிதமாதலின் இதைப்பற்றி இவ்வளவு விவரிப்பும் இங்கு ஆவசியகமாயிற்று. பின்னும் அவ்வாறு பர்த்தாவின் மனதில்பட வைப்பதிலும் வாய்ப்பேச்சுகளாலின்றி, பிரேமபூர்வகமாய் அடக்கத்தோடும் எழுதிய வாக்கியங்களால் நிறையப்பெற்ற ஒரு கடிதத்தின்

மூலமாக எடுத்துக்காட்டுதல் பின்னும் சிறப்புடைத்தாகும். வாய்ப்பேச்சுகள் ஒருக்கால் தமது எல்லையை மீறி வருதலும், ஒன்றிருக்க இன்னொரு சங்கதியின் பிரஸ்தாபத்திற் புதந்துவிடுதலும் கூடும். கடிதத்திலோ நாம் நிதானம் மீருமல் எழுதி அழகுபெற முடித்தல் கூடும். மேலும், நாம் ஒரு பேச்சு பேசி முடிவதற்குள் பதில்பேச்சு உண்டாக, நமது பேச்சின் மற்ற பாகத்தைப் பூர்த்திசெய்வதற்கு முன்னதாக—பதில் பேச்சுக்குப் பிரதியுத்தரம் கூறவேண்டியதாக நேர்ந்து—இப்படி வெகு தூரம் நாம் சென்றுவிடும்படியாகி—ஆதியில் நாம் ஆரம்பித்த பேச்சைப் பூர்த்திசெய்ய முடியாமல் அதனை அரைகுறையாகவே விட்டு, எடுத்த பேச்சு ஒன்ருகவும், முடிக்கும் பேச்சு ஒன்ருகவும் ஆகி ஆபாஸப்பட்டுப் போம். இப்படிப் பூர்த்தியடையாத இந்த அரைகுறைப் பேச்சானது ஒரு குழம்பிற்குவேண்டிய உப்பு—காரம்—தாளிப்பு இவைகளைச் சரிவரச் செய்யாமல், காரம் ஒன்றைமட்டும் போட்டு மற்றதைச் சேர்க்காமல் அவ்வளவோடு அக்குழம்பைப் பூர்த்திசெய்து பரிமாறுவதற்குச் சமானயாகும். இதனுல் நாம் நமது கணவர் மனதில் படவைக்க வேண்டுமென்று துணியப்போய், அதறகு எதிரிடையாக நாம் பொல்லாங்கான பேர் பெறவோ, பர்த்தாவின் கோபத்திற்கு இலக்காகவோ வேண்டியதாக முடிந்துபோம். "நாம் சொன்ன அந்த வார்த்தையை அவள் கேட்டுக் கொள்ளப்படாதா—அதை மனதில் அவ்வளவு ஆழத்தில் அழுத்தமாய் வைத்துக்கொண்டு, நம்மைத் திருப்பிக்கேட்க வந்தாளே—எத்தனை துணிவு, எவ்வளவு அகங்காரம், எவ்வளவு பொறுமையின்மை—இவ்வளவு சகிப்பு இல்லாதவளா இவள்" என்று நமது பர்த்தா நம்மைப் பற்றி விரோத பாவனையாய்க் கருதிக்கொண்டு விடும்படியாக நேரிட்டுப் போம். இஃதானது "பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்கான கதை" போலும், ஒன்றை நினைக்கின் அது ஒழிந்திட் டொன்ருகும் என்ற கவியின் கூற்றுப் படியும் ஆகிப்போம். ஆகவே கணவர் மனதில்பட வைப்பதில் கடிதத்தின் மூலம் விக்ஞாபனம் செய்து கொள்ளுதலே சால்புடைத்தென்பது எனது அபிப்பிராயமாதலின் அந்த உபாயத்தை இத்தருணத்தில் தழுவிக் கொள்வதானேன். அடியாள் என்ன பிழை செய்திடினும் மன்னிப்பது தங்கள் கடமை தாங்கள் எனது இன்ப துன்பங்கட்குப் பாத்தியப் பட்ட எனது பர்த்தாவாதலின், அந்த—நமது பர்த்தா—என்கிற ஒரு பாத்தியதையே எனக்கு இவ்வளவும் எழுதும்படியான துணிவைக் கொடுத்தது. நான் கோபிக்கவோ, விளையாடவோ, உல்லாஸப்படவோ எல்லாம் தங்களிடத்தில் தானே காண்பித்துக் கொள்ளவேண்டும்? ஒரு உத்தம ஸ்திரீக்கு புருஷன் தானே ஸர்வமும்.

இது நிற்க, இனிமேல் நான் எவர் வந்தாலும் தங்கள் கட்டளையின்படி அவர்கள் முன்னிலையில் தங்களுக்கு எழுந்து நிற்பதேயில்லை. புருஷன் வந்தால் ஹா! இப்படி மரம்போல் உட்கார்ந்திருக்கலாமா என்று ஏனைய பெண்கள் என்னை நிந்தித்தால்—நான் 'என் அத்தான் அப்படி எழுந்திருக்க வேண்டாமென்றார்—என்று சொல்லிவிடுகிறேன். அதற்குமேல் அவர்கள் தங்களிடத்தில்—"என்ன அப்பா, பெண்ஜாதியை இப்பொழுதே இவ்வளவு மரியாதையில் வைத்திருக்கிறாய்"—என்று அவர்கள் சொன்னபின்பு—தங்களுக்கே அது மனதில் ஆழத் தைத்து—மனதில் நன்றாகப்பட்டு—பிறகு என்னை மரியாதை காட்டும்படி உத்திரவு தாங்கள் செய்வீர்கள் போலிருக்கிறது. தாங்கள் என் மரியாதை வேண்டாமென்கிறீர்களோ? சந்தோஷப்படுங்காலத்தில் லோகமரியாதைகளை மறந்துவிடுகின்றோம். அப்பொழுதில்லாத மரியாதை இப்பொழுதுஎன்ன வென்பதுதான் தங்களின் நினைப்புபோலும்! அது வாஸ்தவம். அது பரமபதியுடன் ஆத்மா ஐக்கியப்படும்போது, ஸகலமும் மறந்து பேதவிகற்பங்கள் அற்றுவிடுவதுபோன்ற தருணமாகும். அந்த சமயத்திலிருந்து நாம் விலகிய பிறகு, நாம் ஊருடன் கூடிவாழ வேண்டியவர்களாகிறோம். உலகத்தின் மரியாதைக் கிரமங்களைத் தழுவி நடந்து கொள்ளக் கடமைப்பட்டவர்களாகி, அப்படி நடந்துகொள்வதற்கு உலகத்தாரால் வற்புறுத்தவும் படுகிறோம். இவைகளெல்லாம் வெளியில் பார்ப்பதற்கு மரியாதையாகவும், அழகாகவும், கௌரவமாகவும் இருந்து, இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமா என்று பிறர் சம்சயிக்கும்வாறாக நம்மை உலகத்தார் துறவிகள்போன்று கருதுவதாகவும் முடிந்து, நமது அளப்பரிய விஷயாபேக்ஷயை எவருமே தெரிந்துகொள்ளாதபடி வைத்து, அதை நாம் வெறுப்பதுபோலவும், அந்த எண்ணமே நமக்கு முற்றிலும் இல்லாதது போலவும் வெளிக்குக்காட்டுவதாகி—"அந்த ஸதிபதிகள் அதிக ஸாத்வீக ஸம்பன்னர்கள்,—மற்றவர்களைப்போல அவர்கள் கேவலம் காமிகளல்ல—அவ்விஷய நினைப்பே அவர்களுக்கில்லை—பகவான் கடாக்ஷத்தினாலேயே அவர்களுக்குக் குழந்தைகள் உண்டாயிற்று—என்று சொல்லும்வாறாகவும் ஆவதோடு மேன்மைப்பட்டு எவ்வளவோ உயர்சலமுந் தரும்.

தங்களின் அபிப்பிராயம் இன்னொரு விதமாகவும் இருத்தல் கூடுமென்று எனக்குப் படுகின்றது. அதாவது, வீட்டில் நமக்கு எப்போதுமே பழகியவர்களாய் இளமைதொட்டு நம்முடன் இருந்து நம்மை வளர்த்து ஆதரித்தவர்களாயுள்ள பாட்டியார், தாயார், தகப்பனார், மாமியார், மாமனார் இவர்களின் முன்னிலையில் "மனைவியின் மரியாதை" வேண்டாமென்றும், அந்த மரியாதை செய்கிற பிரயாஸமே அவளுக்குக்

கூடாதென்றும், விவாகத்திற்கு முன்பு சாதாரண விதமாக நடந்து கொண்டது போலவே சாதாரணமாயிருக்கட்டுமென்றும், தூரபந்துக்களும் நெருங்கிய உறவின்முறையாரும் அன்னியரும் வீட்டிற்குவருகிற சமயத்தில் எல்லா மரியாதைகளையும் வட்டியும் முதலுமாகக் காண்பித்துக்கொள்ளட்டுமென்றும் தாங்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறீர்கள்போலவும் தோன்றுகின்றது. இவ்விதமான அபிப்பிராயம் தங்களுக்கு இருப்பது உண்மையானால் அதற்கு நான் சந்தோஷத்துடனும் சம்மதிக்க ஸன்னத்தையாயிருக்கிறேன். அந்த அபிப்பிராயமும் சரிதான். ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதே. இந்தவிதமான கருத்துடனேயே "எனக்கு மரியாதை செய்யவேண்டாம்" என்று தாங்கள் ஆக்ஞாபித்திருந்திருப்பீர்களானால்—அது சம்பந்தமாய் நான் இவ்வளவுதூரம் எழுதியது வீண்பேவதோடு அதிகப்பிரசங்கமாகவும் ஆகலாம். என்றாலும் இக்கடிதம் அவ்வளவுக்கு வீண்போகாதென்பதே என் துணிபு.

இத்தருணத்தில், இன்னொன்றையும் இங்கு குறிப்பிடவேண்டியது அவசியம். தாங்கள் பிறந்த இல்லத்திலேயே நானும் பிறந்து, தங்களை வளர்த்து ஆதரித்து உருவாக்கினவர்களாலேயே நானும் வளர்க்கப்பட்டு, ஆதரிக்கப்பட்டு, இவ்வாறு எனது சிறுபருவமுதற்கொண்டு எனக்கு சாதாரணஸ்தர்களாகவும் சகஜமாகவும் போயிருக்கிற மாமனார், மாமியார், பாட்டியார், இவர்கள் முன்னிலையில் அவர்களுக்கோ—தங்களுக்கோ—இதுவரையுமில்லாத ஒரு புது மரியாதையை நான் இனி காண்பித்துக் கொள்ளவேண்டியதில்லைதான். ஆனால் நான் தூரமான வேறூர் இடத்திலிருந்துகொண்டுவரப்பட்டு தங்களுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட பெண்ணாக இருந்திருந்தால், அப்பொழுது நான் மாமனார், மாமியார் முதலியவர்களுக்கும், அவர்கள் முன்னிலையில் தங்களுக்கும் மரியாதை செய்யக் கடமைப்பட்டவளாகவும், அதற்குக் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டவளாகவும் ஆவேனன்றோ? அப்போது தாங்களும் ஆக்ஷேபம் சொல்லமுடியாதன்றோ? நான் வேறூரிடத்திலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட பெண்ணாயிருந்தால் நீங்களும் மரியாதைசெய்யும்படியே வற்புறுத்தி அந்த மரியாதையை எதிர்பார்த்து நிற்பீர்கள். நாம் இருவரும் ஒரே வீட்டில் பிறந்து வளர்ந்தவர்களானதாலேயே சகஜமாகப் போகின்றது. இப்பொழுது நான் உட்கார்ந்தபடியே மாமனார், மாமியார் முதலியவர்களுக்குப்பதில் நவில்வதுபோல,--தூரமான இடத்திலிருந்து வந்து வாழ்க்கப்பட்ட பெண்ணாயிருந்தால் சொல்லமுடியுமா? இந்த ஒருவகையில்மட்டும் என்னைப் புது இடத்திலிருந்து வந்த பெண் போலக் கருதி அந்த வகையில் நான் புதுப் பெண் போலிருந்து செய்யும் மரியாதைகளை அங்கீகரிக்கப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

பொதுவாகக் கூறுமிடத்து இவ்வுலகத்திலே, மரியாதைகள் என்பதற்கு வெளி வேஷங்கள் என்பதுதான் சரியான பொருளானாலும், சிஷ்யன் தனது குருவினிடத்தும், புத்திரன் பிதாவினிடத்தும், மனைவி தனது கணவனிடத்தும், பக்தன் தனது வழிபடு கடவுளிடத்தும், நண்பர்கள் தங்கள் ஆப்தர்களிடத்தும், இன்னும் இவர்களைப்போன்றோர் தங்கள் முக்கியமானவர்களிடத்தும் காண்பித்துக்கொள்ளுகிற மரியாதை, வணக்கம், வந்தனையாதியவைகள் — அவர்களே செய்யவேண்டுமென்று செய்வதாயில்லாமல், அவர்களை யறியாமலே அளப்பரிய குதூகலத்துடனும் அவர்களுடைய உள்ளுணர்ச்சி, உள்ளே மறைந்திருக்கும் சக்தி, உள்ளன்பு, ஒரு தெய்வீகமான எழுப்புதல், உண்மையும் பரிசுத்தமுமான பிரேமை—ஆகிய இவற்றின் தூண்டுதல்களால் மேற்சொன்ன மரியாதை முதலியவைகள் நிகழ்ப்பெறுவனவாயுள்ளன. ஆகவே அத்தகைய தெய்வீகமான சாயல், தத்துவம், ஜோதி பொருந்திய மரியாதைகளில் குற்றம் கூறுவதும், அவ்வித மரியாதைகள் வேண்டாமென மறுப்பதும்,--தாங்கள் அன்புவசப்பட்டு மறுப்பதாயிருந்தாலும், இயற்கையின் ஸக்திப்பிரபாவத்தினால் எழுப்பப்படுகிற தூண்டுதல்களால், என்னை யறியாமலே நான் மரியாதையாய் நடந்துகொண்டு விடுகிறபோது—உதாரணமாக, உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கும் நான், தங்களைக் கண்டமாத்திரத்தில் எழுந்துகொள்வதும், மார்பின் மேல்வஸ்திரத்தை ஒழுங்குபடுத்திக்கொள்வதுமாக ஆகிவிடும்போது,—அப்படிச் செய்யவேண்டாமென்று தாங்கள் என்னைத் தடுப்பதானது—எனக்கு இயற்கையாகவே உண்டாகிற—தும்மல், கொட்டாவி விடுதல், இவைபோன்றவற்றைச் செய்யவேண்டாமென்று அடக்கும்படி சொன்னால் எப்படிக் கஷ்டமாகிறதோ—அதேவிதமாகவே என்னை யறியாமலே நான் செய்கிற மரியாதையைத் தடுப்பதும் எனக்குக் கஷ்டத்தைக் கொடுப்பதாக முடியும். ஆகவே சகலமும் தெரிந்த தாங்கள் என்னுடைய ஸ்திரீசுபாவத்தை உணர்ந்துகொள்ளவேண்டுமென்றும், என்னாலியன்றளவு தங்களின் அபிப்பிராயப்படி நடந்துகொள்ள என் பெண் சக்திக்கு மீறியவரையில் பிரயத்தனப்படுவேனென்றும் தாழ்மையுடனும் பிரேம பூர்வகமாய் சாஷ்டாங்க நமஸ்கார சகிதமாக விக்ஞாபித்துக்கொள்ளுகின்றேன், இந்நிருபத்தில் என்னை யறியாமல் நேர்ந்துள்ள பிழைகளையும் கடினமான வசனங்களையும் பொருட்செய்யாமல் மன்னித்து, இதிலுள்ள லகர, ளகர, ரகற, றகர, பேதப்பிசகுகளையும் எடுத்துக் காண்பித்து, எனக்கு அறிவூட்டி ஆதரிக்குமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன். "பெண்ணுருக்கொண்டபின் என்னுயிர்த் துணை நீயே."

இங்ஙனம்,
என்றும் தங்களை நம்பிய,
11—11—14. கனகவல்லி.

புகையிலைப் பொடியின் பிரதாபம்.

புகையிலை என்பது என்ன; யாரால் எப்பொழுது எதற்காக ஏற்பட்டது என்னும் விவரத்தை அறிந்துகொள்ளப்புகையிலை அபிமானிகள் விருப்பங்கொள்வார்கள். விவரிப்பாம். பரமசிவன் கங்காதேவியை சிரசில் வைப்பதற்காக அருந்தவம் செய்தார். அவர் சிரசில் இறங்கினாள். கங்கை ஜலசம்பந்த மென்றும், குளிர்ச்சியென்றும் எவருக்கும் தெரியும். அப்படிப்பட்ட குளிர்ச்சி சிரசில் தங்கவும் பரமசிவனுக்கு ஜல தோஷம் பிறந்தது. சிந்திச் சிந்திப் பார்த்தார். நிற்பதாய் இல்லை. இந்த நிலைமையில் ஒரு நாள் காலை ஔபாஸனம் செய்து கொண்டிருந்தார். அத்தருணத்தில் பிர்மதேவன் அவர் பேட்டிக்குச்சென்றார் ஔபாஸனத்தீ கொழுந்துவிட்டெரியாமல் புகைந்துகொண்டிருந்தது. கவனித்துப் பார்க்கையில் நாசித்துவாரங்கள் இரண்டினின்றும் வழிந்து ஓடிவந்த ஜலம் ஔபாஸனக் குண்டத்தில் விழுந்து தீயை அணைத்துக்கொண்டிருந்தது. மூக்கை அடிக்கடி துடைத்துக்கொண்டும், இடையிடையே மூக்கை உறிஞ்சிக்கொண்டும் பரமசிவன் பேசினார். குரல் கம்பீரமாகவும் இல்லை. பிரமன் திகைத்துக் காரணம் இன்னதென விளக்கும்படி வேண்டவும், பரமசிவன் ஜலதோஷகாரணத்தைக்கூறி இதற்கு சிகிச்சை உண்டோவென வினவ, பிரமதேவன் மனங்கூர்ந்த இளமுறுவலுடன், கையை நீட்டி அக்கினி குண்டத்தினின்று எழுந்துகொண்டிருந்த புகையைப் பிடித்து இலை யுருவாக்கி கீழேவைத்தார். இது என்ன, புகை இலையாயிற்றே என்றார். அதன்மேல் பரமசிவனை நோக்கிப் பிரமன், ஈசுவரா, தமக்கு இடர்விளைக்கும் ஜலதோஷத்துக்கு இது பரிகாரமாகும். இந்த இலையை மூன்று வகையாய் உபயோகிக்கலாம். உபயோகமுறை திவசம் செய்யும்போது பிதுர்ப்பிண்டம் வைக்கையில் சொல்லும் மந்திரத்தில் அடங்கியுள்ளது

அக்கினி தத்தேபியஹ
அனக்கினி தத்தேபியஹ
அயம் பிண்டசுதாகமஹ.

இந்த இலையை அக்கினிக்கு ஸமர்ப்பித்து உபயோகிக்கலாம். அக்கினிக்குக் காட்டி உபயோகிக்கலாம். பிண்டமாய் உருட்டிவைத்தும் உபயோகிக்கலாம் என்று கூறினார்.

இது பரமசிவனுக்கு விளங்கவில்லை. வியாக்யானமில்லாமல் விளங்காது போலத் தோற்றுகிறது என்று அவர் சொன்னார். அதன் மேல் பிர்மதேவன், பரமசிவ, இந்த இலையை சுருளாகச்சுருட்டி அக்கினிக் குத் கக்தம் பண்ணி சுருட்டை வாயில் வைத்துக் குடித்தால் அதிலிருந்து ஒரு புகை எழும்பும். அந்தப் புகையை வெளி விட்டுவிடவேண்டும் உட்கொள்ளலாகாது. ஜலதோஷத்தை நிவர்த்தி செய்யும். இது ஒரு முறை. இந்த இலையைத் தீப்பிடியாமல் நெருப்பில் காட்டி அதைப் பொடிசெய்து அதன் பின்பு வஸ்திரகாயம் செய்து அதில் கொஞ்சம் கட்டைவிரல் ஆள்காட்டிவிரல் இரண்டையும் நெருக்கி இடையில் பொடிவைத்து நாசி துவாரத்தில் வைத்து சுவாசத்தை உள இழுத்தால் அந்த வேகம் கபாலத்தில் தாக்கி ஜலதோஷத்தை முறித்துவிடும். இது ஒரு முறை என்றார்.

பரமசிவன் குறுக்கிட்டு போஜனம் செய்து வெற்றிலை முதலியது போட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ஜலதோஷ உபத்திரவம் வந்தால் நெருப்பையல்லவோ தேடவேணுமெனக் கேட்க, பிரமன் புன்சிரிப்புக் கொண்டவராய், ஆத்திக்காரனுக்கு அவசரம் மிகுதி என்பது போலிருக்கிறது. இன்னம் ஒரு வாக்கியத்தை நான் விளக்கவில்லை. நிதானித்து கேளும்.

புகையிலையைச் சுருட்டிப் பிண்டமாய்ப் பிடித்து உருட்டித் திரட்டி வெற்றிலை பாக்கோடு போட்டுக்கொண்டால் ஜலதோஷம் இருந்தவிடம் தெரியாமல் பறந்துவிடும் என்றார். பரிட்சை பார்க்க பரமசிவனுக்கு அவா மேலிட்டது. உடனே அவர் இலையொன்றை எடுத்து சுருட்டாகச் சுருட்டி ஓமாக்கினியில் பிடித்துச் சுருட்டை வாயில் வைத்து இழுத்தார். குப குப் என்று புகை எழும்பிற்று. இரண்டொரு நிஷத்துக்குள் ஜலதோஷம் நின்றது. தலை கால் தெரியாமல் பரமசிவன் கூத்தாடினார். குதூகலித்தார். சிருஷ்டித்த இலை ஆய்விட்டால் என்செய்வேன் என்று கவலைகொண்டார். அவரது திருவுளத்தை முகக்குறிப்பால் பிரமன் அறிந்து புகையைப்பிடித்து இலை ஒரு குப்பலாக்கினார். குப்பலைக்காணவும் சிவபெருமான் உள்ளம் மகிழ்ந்தது. முகம் மலர்ந்தது. பிரமதேவ, உம்முடைய பெருமையே பெருமை. சிருஷ்டிச் சிறப்பே சிறப்பு என்று கூறி, அந்தக் குவியலைக் கத்தைகளாக அடுக்கிப் பத்திரமாய்த் தமது மயிர் கூந்தலில் வைத்துக் கட்டிக்கொண்டார். அதுவே பரமசிவனுக்கு ஜடாபாரமாயிற்று. புகையிலிருந்து வெளிப் பட்டதால் அதற்குப் புகையிலையென்னும் பெயர் வழங்கலாயிற்று

அதைப் பரமசிவன் பார்த்து அது பிர்மபத்திரம் என்று பெயரிட்டார். அப்பெயரும் வழங்கிவருகிறது. அவ்வாறு மூன்று வகையாகவும் பரமசிவன் புகையிலையை உபயோகித்து வந்தார். வர வர வெற்றிலையோடு போட்டுக்கொள்ளும் முறையில் அதிக விருப்பங்கொண்டது. சப்ளை குறைந்தது. தகுந்த சப்ளை எந்த பூமியில் விளைவிக்கலாம் என்று யோசித்ததில் ஒரு ஸ்தலம் ஏற்பட்டது. இங்கே புகையிலை பயிர் செய்து பரீட்சை பார்க்கப்பட்டது. இங்கிருந்து சிவனுக்கு சப்ளை போய்வருகிறது. சிவனுடைய உபயோகத்துக்கு இந்த ஸ்தலம் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டதால் இந்த ஊருக்கு சிவபுரி என்னும் பெயர் வழங்கலாயிற்று. இந்த சப்ளை ஒருவேளை அழிந்து விடுமோ என்று அஞ்சி பரிபாலன கர்த்தராகிய விஷ்ணுவைவேண்ட, அவர் கிருஷ்ணமூர்த்தி ரூபத்தோடு எதிர்சென்று அஞ்சன்மின்! பாதுகாப்பேன் எனத் திடங்கூறினார். அந்தக் கிருஷ்ணமூர்த்தி பரிபாலனத்திற்குள்பட்டு சிவபுரியில் விளையும் புகையிலையை வாசனைத்திரவியங்கள் கூட்டி, நாக்கு மணக்க, வாய் மணக்க, ருஜி மணக்க, வெற்றிலைப்பாக்கோடு போட்டுக்கொள்ளும்படி டப்பிக்குள் அடைத்து டப்பி ஒன்று ஐந்தணா விலை வைத்து விற்கப்பட்டுவருகின்றது.

ஸ்ரீ காசி ராமேஸ்வர யாத்திரா அநுபவம்.

(ஸ்ரீமான் ச. கந்தசாமி பிள்ளை அவர்கள் எழுதியது.)

பரிதாபி வருஷம், மாசிமாதம் 12-ம் தேதி ஞாயிற்றுக்கிழமை இரவு மணி 8-10 க்கு மதுரையிலிருந்தும் வண்டியேறி, திங்கள் காலை 8-15 க்கு சிதம்பரம் இறங்கி, தரிசனம் செய்து கொண்டு, அன்றிரவு மெயிலில் புறப்பட்டு செவ்வாய்க்கிழமை காலை மணி 8-க்கு சென்னை சேர்ந்தோம். புதன்கிழமை திருவொற்றித்தல தரிசனமும், பட்டினத்து ஸ்வாமிகள் சமாதியையும் சேவைசெய்து, 16-ம் தேதி மாலை மணி 6½ மெயிலில் கல்கத்தாவுக்கு, திரு டிக்கட் பெற்று 17-ம் தேதி காலை மணி 8-5—க்கு கோதாவரியிலிறங்கி கோதாவரி ஸ்நானம் செய்தோம். இங்கு மார்க்கண்டேயர்ஆலயமும் கோட்டிலிங்க தேவாலயமும், 4-வது மைலில் தவளேசுர மென்னுமிடத்தில் கோதாவரி நதியின் பெரிய அணைக்கட்டும் பார்த்து பக்கத்தில், ஜனார்த்தனம—மஹாலக்ஷ்மி தேவா

லயமும் தரிசித்து, மறுநாள் காலை 8-10-மணிக்குப் புறப்பட்டோம். கோதாவரி நதியின் ரயில்வே பாலம் 1-மைல் 2½ பர்லாங்கு நீளமுள்ளது. தவளேசுர மென்னும் இடத்துக்கு அருகேயுள்ள பெரிய அணைக்கட்டும் ஒரு மைல் நீளமுள்ளது இங்கிருந்து படகுமார்க்கம் ரூ 2--8--0 கொடுத்தால், சுமார் 60 மைல் தூரமுள்ள பத்ராசலத்திற்குப் போகலாம். பெஜவாடா ஜங்கிஷனிலிருந்து ஐதிராபாத்துக்குப் போகிறவழியில் இறங்கி (போகல் குண்டாவிலிறங்கி வடக்கே 50-மைல் தூரம் பத்ராசலம்) யும் போகலாமென்கிறார்கள்.

கோதாவரியினின்று காலை மெயிலேறி அன்றிரவு மணி 11½-க்கு கார்டாரோட் வந்து, அங்கிருந்து பூரி என்ற ஜெகநாத க்ஷேத்திரத்துக்குப் போனோம். அவ்விடத்தில் ஸ்வாமி ஜெகநாதரையும், ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மியையும் தரிசித்து, பலராமர்—பிம்பஸாதேவி தரிசனமும் செய்தோம், அவ்விடத்தில் ஓரியாபாஷையாதலால், கோவிலைப்பற்றிய விவரம் கேட்டதில் சரியாய் விளங்கவில்லை. முக்கியமாக நாவிதர்களால் சமையல் செய்யப்பட்ட அன்னங்களைத்தான் பிரஸாதமாக ஜாதி மதபேதமின்றி வாங்கிக்கொள்ளவேண்டியது. அதன் காரணம் விசாரித்ததில் செவ்வனே தெரிவதற்கில்லை. அன்று சாயந்திரமே கர்டாரோட் ஜங்கிஷனை வந்துவிட்டோம். கர்டாரோட்டுக்கும் பூரிக்கும் உள்ள ரயில் சார்ஜ் அணா 6. கர்டாரோட்டிலிருந்து கல்கத்தாவுக்கு வரும் மார்க்கத்தில் கட்டக் ஸ்டேஷனுக்குப் பக்கத்தில் மஹாநதி ஓடுகிறது. இவ்விடத்தில் நதியைப்பார்க்கத் தலையை நீட்டியதில் பத்து ரூபா விலையுள்ள தலைப்பாகையைப் புயல்காற்று எடுத்துக்கொண்டது.

கோதாவரிக்கும் கர்டாரோட்டுக்கும் மத்தியிலுள்ள தெலுங்கு நாட்டின் நாகரீகமற்ற ஜனங்களின் ஆபாசங்களை எழுத மறந்தேன். பொதுவாக எல்லா தெலுங்கு ஜாதியார்களும், ரெயிலில் ஏறினால் மரியாதையின்றி எவ்விடங்களிலும் எச்சில் துப்புவது, புகையிலை போட்டு வண்டியிலே துப்புவது, பின்னும் ஆண், பெண், சிறுவர்கள் முதல் சுருட்டு உபயோகிப்பது, சிறுவர்கள் பால் மாறினவுடனே தாய் தந்தையரால் சுருட்டு பிடிக்கக் கட்டாயமாகப் பழக்கிவிடுகிறதும், அச்சிறுவர்களின் தொண்டையில் புகையிலை பட்டவுடன் சகிக்கமுடியாமல் இருமினால் தடவிக்கொடுத்து அம்மட்டில் எடுத்துவிடாமல், திரும்பவும் பிள்ளையின் வாயில்வைத்துக் கட்டாயப்படுத்தி சுருட்டை சாப்பிடவைக்கிறதும் வெகு விநோதமே. இதை நாங்கள் நேரில் பார்த்து ஏன் இப்படிச் செய்

கிறீர்களென்று தெலுங்கு தெரிந்தவரைக்கொண்டு கேட்டதற்கு தேச வழக்கம் என்கிறார்கள். பெண்கள் சுருட்டை உபயோகிப்பது பெரிதும் விந்தையே. அதாவது வாயில் வைக்கிறதும், கொஞ்சம் தாமதித்து நெருப்பின் பக்கத்தை வாயில் வைத்து ஊதுகிறதும் வெகு வேடிக்கையாக இருக்கிறது.

இதுநிற்க, 20-ம் தேதி திங்களன்று காலை 9½ மணிக்கு ஹௌரா (கல்கத்தா) ஸ்டேஷன் சேர்ந்தோம். கல்கத்தாவில் முக்கியமானவை மியூசியம், மிருகக்காட்சிச்சாலை பத்திரிதாஸின் பௌத்தாலயம், காளிகட்டம்— இவைகளில் சென்னை, பம்பாயிலில்லாத அநேக பொருட்காட்சிகளும், பிராணி காட்சிச்சாலையில் வெள்ளைக் காக்கை, சீர்மைப்பசு, காட்டெருமை, வரிக்குதிரை, 5-அடி உயரமுள்ள அநுமார், இன்னும் பக்ஷிஜாதிகளில் இதுவரையில் நாம் கண்டிராத எத்தனையோவித வர்ணமுள்ளவைகளும் இருக்கின்றன. குரங்குகளில் 20-வகைகளிருக்கிறது. காளிகட்டத்தில் தினமும் வங்காளஜாதி பிராமணர்களாலும், மற்ற வர்ணத்தாராலும் அநேக ஆடு மாடு கோழிகள் பலியிட்ட வண்ணமாகவே இருக்கிறார்கள். பிராமணர்கள்தான் இவ்வேலையில் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். பத்திரிதாஸ் என்னும் கனவானால் கட்டப்பட்ட பௌத்தாலயம் மார்பில் என்னும் சலவைக் கல்லினாலும் இடையிடையே நவவித வர்ணக் கற்கள் பொதிந்து நிர்மாணமாகி வெகு அழகாக அமைந்திருக்கிறது. பௌத்த விக்கிரகத்தின் அழகை வர்ணிப்பது என்றால் கூடாத காரியம். இப்பரதகண்டத்தில் இவ்விதமாக இன்னொன்றிருக்குமென்று சொல்வதற்கில்லை. கோவிலின் முன்பக்கத்தில் ஒரு அழகான சிறிய தடாகமும், இருபக்கங்களிலுமுள்ள சலவைக்கல்லால் அமைந்த ஷை பத்திரி தாஸின் மாளிகையும் முக்கியமாய் பார்க்கத்தக்கது. ஆனால் ஆக்ரா விலுள்ள டாஜ்மஹாலுக்கு இவை நிகரென்று சொல்வதற்கு இல்லாமற்போனாலும், ஆலயங்களில் மஹா சிறப்புடன் விளங்கும் அழகிய பௌத்தாலயம் என்று இதைத்தான் சொல்லலாம். 21-ம் தேதி செவ்வாயன்று, மாலை மணி 6½-க்கு எக்ஸ்பிரெஸ் ஏறி காசிக்குப் புறப்பட்டோம். இடையில் பிட்டா ஸ்டேஷனுக்கு அருகே கணபதி லிங்கம் அகப்படுகிற சோணைபத்திரை நதியிருக்கிறது. (நாங்கள் பங்கிப்பூர் மார்க்கம் வந்துவிட்டதால் கயா க்ஷேத்திரம் போவது நின்றுவிட்டது. கயா பிண்டம் போடவேண்டிய இடம் இந்த யாத்திரையில் முக்கியமாயுள்ள கயா, பிரயாகை (அலஹபாத்) நாசிக், மதுரா, பிருந்தாவனம் முதலியவைகளாகும். சில அசந்தர்ப்பங்களினால் போகத்தடைப்பட்டாலும், விகிருதி-௵ மாசி-௴ அதாவது 1890-ம் வருஷம் பம்பாயிலிரு

க்து எனது தாய் தந்தையருடன் யாத்திரை செய்திருக்கின்றேன், ஆகையால் மற்ற இடங்கள் போகவேண்டியதாயிற்று.)

22=ம் தேதி புதன்கிழமை காலை ஸ்ரீ காசிமாநகரம் சேர்ந்தோம். அங்கு ஒன்பது நாள் இருந்தோம். கங்காஸ்நானம் செய்த எவ்வருணத்தாராயினும் தானாகவே விஸ்வேசருக்கு அபிஷேக ஆலிங்கனாதிகள் செய்யலாம். தேவியின் பெயர் அன்னபூரணி, விசாலாக்ஷி. இங்கு 64 ஸ்நான கட்டங்கள் இருக்கிறது எல்லாம் கங்காநதியில்தான். புராணத்திற் கூறியவாறு ஸ்நானகர்மங்கள் செய்வதானால் எவராலுமே முடியாது. தனமும் லக்ஷம்பொன் வேண்டியதிருக்கும்போலும்! நாங்கள் ஒரே மொத்தமாக கங்காஸ்நானமும் பகவத் தரிசனமும் செய்து முடித்தோம்.

மாசிமாதம் 30-ம் தேதி வியாழனன்று மாலை 6-மணிக்கு வண்டியேறி இரவு மணி 2-க்கு அயோத்தியா வந்து சேர்ந்தோம். ஆதியில் மஹா சக்கிரவர்த்திகளும் அவதார புருஷர்களும் நீதி செலுத்தி வந்ததாகவும், உத்தமர்களே வசித்து புகழ்பெற்று விளங்கியதென்றுமுள்ள அயோத்தியா நகரம் இப்பொழுது கொலை பாதகரும் அயோக்கிய (பண்டா) புரோகிதர்களும் குடிகொண்டதாகி, புராதன க்ஷேத்திரமென்ற பக்தியுடன் போகும் யாத்ரீகர்களை மோசங்கள் செய்து, பொருள் பறித்துக் குடியர்களாகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாங்களும் அப்புரோகிதர்களுள் ஒருவனான ராம்சுந்தர் என்பவனிடம் அகப்பட்டுத் தலைதப்பியது தம்பிரான் புண்ணியமாக முடிந்தது. காசியிலிருந்து வரும்போதே இடையிலுள்ள ஸ்டேஷனிலேயே, கங்காபுத்திரன் என்று சொல்லிக் கொள்ளும் அயோக்கிய பண்டாக்களினுடைய தூதர்கள் வந்து யாத்ரீகர்களுக்கு வேண்டிய இட சௌகரியமும், ராமச்சந்திர தரிசனமும் செய்துவைப்பதாகவும் ஏதோ இயன்றது கொடுத்தால் பெற்றுக்கொள்வதாகவும்—ஸ்ரீரங்கத்தில் அர்ச்சனை செய்வதற்காக ராயகோபுரத்திற்கு அருகே காத்துள்ள பிராமணர்கள் பல்லையிளிப்பதுபோல—பல்லைக் காட்டி ஏமாற்றி விடுகிறார்கள். அவர்களின் வார்த்தைகளில் மயங்கி, நம் நாட்டினர் அவர்களிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டு பாஷை தெரியாமலும், அவன் கேட்டதைக் கொடுக்கத் தெரியாமலும், அடிபிடியாகி கையில் உள்ளதையும் அவனிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு ரயிலுக்கு வழியின்றி அநேகர் அவஸ்தைப் பட்டிருக்கிறதாகவும் தெரிகிறது. நாங்களும் ஷை ராம்சுந்தர் என்னும் கங்காபுத்தி: (?) னிடம் அகப்பட்டுக்கொண் டு ரூபாய் இரண்டு ரொக்கம் செலுத்தி மீண்டு வந்து உடன் ரயிலேறிக் கொண்டோம். அங்கு நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் சத்திரம் உண்டெ

ன்றும், சத்திரத்திலிருக்கும் ஏஜண்டும் ஷை ஆசாமிகளின் இரகசிய பாகஸ்தர் என்றும் எங்களுக்குப் பின்வந்த ஒரு யாத்திரைவாசியால் தெரியவந்தது. ஆகலால் அயோத்தியாவுக்குப் போய்ப் பார்க்கப் பிரியமிருந்தால் வெகு ஜாக்கிரதையுடன் போய்வருவது உத்தமம். மறுநாள் மொருடாபாத்து வந்து தங்கி பங்குனிமாதம் 2-ம் தேதி லக்ஸார் ஜஸ்டேஷனுக்கு வந்துசேர்ந்து மறுவண்டியேறி ஹரித்துவாரம் சேர்ந்தோம்.

ஹரித்துவார் என்னும் புண்ணியஸ்தலத்தை கங்காத்துவார், மாயாத்துவார் என்றும் சொல்வதுண்டு. நம் இந்துதேசத்தில் நிர்மலமான ஜலம்பாயும் அருவிகளில் சிரேஷ்டமானதும், திவ்யமான தீர்த்தத்தையுடையதும் இப்புண்ணிய கங்கைதான். அழகான நீரோட்டங்களும், பலவர்ணமுள்ள மச்சங்களும், அதுபோன்ற பலவித வர்ணங்களுள்ள கற்களும், தபோவனங்களும், பிரமகுண்டம், பீமகுண்டம், முதலிய தீர்த்தக்கட்டிடங்களும் வெகு உன்னதமாய் சோபித்து விளங்குகின்றது. இதுதான் கங்காநதியானது ஹிமாலயத்தினின்றும் பூமியில் இறங்குகின்றது. தீர்த்தம் கட்டவேண்டியவர்கள் இங்கு கட்டினாற்றான் சுத்த கங்கையாகும். காசியிற்கட்டினால் கங்கா, யமுனை இரண்டும் கலந்ததாகும். கங்கையும் யமுனையும் சேருமிடமாகிய பிரயாகையில் எடுக்குங்கங்காத்தீர்த்தம் ஒருவருஷம் கெடாதிருக்குமானால், ஹரித்துவார கங்கை பத்துவருஷமானாலும் கெடாதிருக்குமென்று சொல்லுகிறார்கள். இங்கிலாந்து பிரான்சு முதலிய பல இடங்களுக்கும் இங்கிருந்து வைத்தியஸம்பந்தமாக இக்கங்காஜலை கொண்டுபோகப்படுகிறதென்றும் கூறுகின்றனர். தினமும் கங்காதீர்த்தம் ரயில் பார்ஸலில் ஏற்றுமதியாகி நாநா இடங்களுக்கும் போய்க்கொண்டேயிருக்கிறது. கங்காஜலம் அனுப்பமட்டும் ரயில்சார்ஜ் பாதியாகும். இத்திவ்ய கங்காதீர்த்தத்தைவிட்டுத் தம் ஊருக்கு வர எவருக்குமே மனம்வராது. எவ்வளவுநாள் இருந்தபோதிலும் திருப்தியாகாது. ஆனால், நாங்களோ இரண்டே நாளில் திரும்பிவிட்டோம். காரணம் கொடிய பனியை சகிக்க முடியாததினால்தான்.

ஹரித்துவாரத்திலிருந்து 187-வது மைலில் பதரியாச்சிரமம் இருக்கிறதாம். இதைத்தான் பதரிநாராயணமென்று சொல்லுவதாம். இங்கே ஆலயங்களிலுள்ள அர்ச்சகர்கள் அற்பசிமாதம் பௌரணையில் கோயிலைத் திருக்காப்பிட்டு ஹரித்துவாரத்திற்கு வந்து விடுவார்கள். பிறகு சித்திரைமாதம் 15-ம் தேதிக்குமேல் போய் திறந்து பூசிப்பார்கள். கோவில் சாத்தப்பட்டிருக்கும் ஆறு மாதமும் பனியால் மூடப்பட்டிருக்கும். இக்காரணத்தினாலேயே ஆறு மாதம் மானிட பூஜையென்றும்

ஆறுமாதம் தேவ பூஜையென்றும் சொல்லுகிறார்கள். பதரிநாராயண மென்றும் இடத்திலிருந்து பார்த்தால் கௌரிசங்கரமென்னும் 5½ மைல் உயரமுள்ள கைலாய மலையைத் தரிசிக்கலாம். ஹிமயமலையின் யாத்திரையும் சித்திரை மாதம் 15-ம் தேதிக்குமேலும், அற்பசி மாதத்துக்குள்ளும் முடித்துவிட வேண்டுமோம். வெயில்காலத்திற்றான் பனிக்கட்டி உருகி கங்கையில் பிரவாகம் அதிகரிக்குமென்கின்றனர்.

ஹரித்துவாரயிருந்து பங்குனிமாதம் 4-ம் தேதி பகல் 4-மணி வண்டியேறி 5-ம் தேதி காலை 6-மணிக்கு டில்லி நகரம் சேர்ந்தோம். பூர்வம் தர்மபுத்திரர் காலத்து இந்திரப்பிரஸ்தமாக இருந்ததை யமுனையின் பக்கத்தில் காணலாம். தர்மரின் ராஜசூய யாக மண்டபம் 4-வது மைலிலிருந்து இடிந்திருக்கிறது என்கிறார்கள். இதன் உண்மை எப்படியோ! கி. பி. 1356-ம் வருஷத்தில் அரசாண்ட அசோக சக்கரவர்த்தியின் கோட்டைகளும் அவரால் எழுப்பப்பட்ட ஞாபகச்சின்னங்களும் இன்னும் பார்க்கலாம். மொகலாய சக்கரவர்த்திகளால் கட்டப்பட்டுத் தற்போது சிதிலமாயிருக்கிற 2 கோட்டைகள் இருக்கிறது. டில்லியிலிருந்து 13-வது மைலில் குதப் என்பவனால் ஹிந்து தேவாலயங்களை இடித்து அதில் விசேஷித்த கற்களைக்கொண்டு கட்டி எழுப்பிய ஸ்தம்பம் இருக்கிறது. யமுனையாற்றின் கரையோரம் நகரத்துடன் சேர்த்தாற்போல் உமாயூன் என்பவனால் கட்டப்பட்டுள்ள கோட்டை அழகாக இருக்கிறது. இதில் நமது பிரிட்டிஷ் கவர்ன்மெண்டும் பட்டாளமும் இருக்கிறது. கோட்டைக்கு வலதுபுரம் ஜீம்மா மஜீதும், கீழ்பக்கம் ஒரே ஆலயத்தில் சத்தியபாமா ருக்மணி சமேதனும், உமாமகேசனும், சலவைக் கல்லினுற் செய்யப்பட்ட சிறிய மண்டபத்தில் விளங்குகிறார்கள். நமது மாக்ஷிமை தங்கிய சக்கரவர்த்தியார் பட்டாபிஷேகம் செய்த இடம் இப்போது காலியாகத்தான் இருக்கிறது. இங்கேதான் புது நகரம் உண்டாக்கப்படும். டில்லி நகருக்குத் தெற்கே, அசோக சக்கரவர்த்தியின் கோட்டையும், ஸ்தம்பமும், அதற்குத்தெற்கே இடிந்துகிடக்கும் பாண்டவர் கோட்டையும், உமாயூன் பள்ளிவாசலும் சமாதியும் இருக்கிறது.

8-ம் தேதி இரவு வண்டியேறி ஆக்ராசேர்ந்து ஷாஜகானால் தனது மனைவியின் இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்வதற்காகக் கட்டப்பட்ட டாஜ்மஹாலைக் கண்ணுற்று அத்தியந்த பரவசமானேம். இதில் இராஜ குடும்பங்களின அநேக சமாதிகளுண்டு. பிரதானமாக ஷாஜகான், அவர் மனைவி தாஜ் இருவருடைய கல்லறை மத்தியிலிருக்கிறது. இம் மஹாலின் அழகை நேரிற்கண்டு அநுபவிக்கவேண்டுமேயன்றி, மற்றபடி

கூறுவதற்கு சாத்தியமில்லை என்பதை இங்கு வந்து பார்த்ததின் பின்னரே நிச்சயிக்கும்படியாயிற்று. அக்பர்—ஷாஜகான் இவர்கள் அரசாண்டது இந்த ஆக்கிராவில்தான் என்று தெரிகிறது. டாஜ்மகாலின் நான்கு பக்கத்திலுமுள்ள சலவைக்கற்கோரி 180 அடி உயமுரம், 162 படிக்கட்டும் உள்ளது.

அன்றிரவு வண்டிக்குப் புறப்பட்டு 10-ம் தேதி ஜபல்பூருக்கு வந்து, மறுநாள் ஜட்காவண்டியில் 13-வது மைலிலுள்ள "பீடாகாட்" என்னும் நருமதா நதியின் உற்பத்தி ஸ்தானத்திற்குப் போனோம். இம் மலையில் எங்கு பார்ப்பினும் சலவைக்கற்பாறைதான் இருக்கிறது. இதை ஆங்கிலேயர் மார்பிள்ராக் என்று சொல்லுகிறார்கள். இவ்விடத்திற்கு ஹிந்துக்கள் ஓங்காரம் என்று சொல்லி யாத்திரை வருகிறார்கள். இவ்விடத்தில் பாணசுரன் பூஜை செய்த இடமாகவும், இந்நதியின் ஓர் குண்டத்தை பாணகுண்டமென்றும், அதில் திரள் திரளாகக்கிடைக்கும் உருண்டைக்கற்களே பாணலிங்கம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. நாங்களும் பாணலிங்கம் பெறவேண்டித்தான் இங்குவந்தோம். ஆனால் நாங்கள் கோரிவந்த அளவில் கிடைக்கவில்லை. அங்கு ஸ்நானதரிசனம் செய்து, ஜப்பல்பூர்வந்து மறுதினம் ரயிலேறி 12-ம் தேதி பகல் ஒரு மணிக்கு பம்பாய் நகரம் வந்து சேர்ந்தோம். எனக்கு சுமார் 6-வது பருவ ஆரம்பத்திலிருந்து 22-வயதுமட்டும் பம்பாயில் 13-வருஷம் இருந்தும், இப்போது பார்க்கையில் பம்பாய் நகரம் புதுமையாகவே தோன்றுகிறது. எந்த இடங்களைநோக்கினும் கண்களுக்கு இனிமையான காக்ஷிதான்! கப்பல் துறைமுகம், அப்பாலாபந்தரிலிருந்து வாடிபந்தர், மஜ்கான்பந்தர்வரையும் 3½ மைல் நீளமும், சமுத்திரத்தில் கண்ணுக்கு எட்டிய தூரமும் வியாபகமாய் கப்பல்கள் நின்று, இன்னும் பல கப்பல்களுக்கும் துறைமுகத்தில் இடமில்லாதிருக்குமானால் அவ்வியாபாரப் பெருக்கு எத்தகையதாயிருக்குமென்பதை தமக்குத்தாமே ஊகித்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான். பம்பாயில் முக்கியமான தேவாலயம்— பம்மாதேவி, கல்பாதேவி, பாலிகேஸ்வர் ஆகிய இம்மூன்றுதான் ஹிந்து தேவாலயங்கள். முக்கியமாய்ப் பார்க்கவேண்டியவைகளாவன:— G. I. P. R. ரெயில்வே, விக்டோரியா டெர்மினஸ் ஸ்டேஷன், கொலாபா, ஜெனரல் தபாலாபீஸ், கிராபோட் மார்க்கட், அப்போலா பந்தர், மஜ்கான் துறைமுகம், ஆரன்பிரோட் மார்க்கமாக கொலாபா வரையும் உள்ள உன்னதமான மாளிகைகள் முதலியவைகளேயாம். பம்பாய் டவுனுக்குள் வடபுறமாக, B. B. & C. I. R. ரயில்வே ஸ்டேஷன்கள் 12-ம், தென்புறமாக G. I. P. R. ஸ்டேஷன்கள் 11-ம் ஆக 23-ரயில்வே ஸ்டேஷன்களை யுடையது. விடியற்காலம் 4-மணியிலிருந்து இரவு மணி 12½ வரை

யும் 4-வண்டிகள் புறப்பட்டுக்கொண்டும் வந்துகொண்டும் இருக்கும். இதற்கிடையே சென்னை, கல்கத்தா, டில்லி, நாகப்பூர், ஜப்பல்பூர், பூனா, ராய்ச்சூர், பரோடா, ஆமதாபாத், சூரத், கல்யான், நாசிக், மண்மாட், — முதலிய இடங்களுக்கு 'துருமெயில்' வண்டிகளும் புறப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் என்றால் நிமிஷங்கூட ஓய்வு இல்லையென்னலாம். பெரிய ரோடுகளில் மத்தியில் மின்சார வண்டிகளின் இருப்புப் பாதைகளும், அதன் இருபக்கமும் மோட்டார்களும், அதற்கு அடுத்த பக்கம் ரிக்ஸாவண்டிகளும், அப்பால் பாரவண்டிகளும், கடைசிபக்கம் காலில் தூசுபடியாதபடி நடப்பதற்கு சிமிந்தி கற்களால் கட்டப்பட்டுள்ள நடைபாதைகளும் வெகு சௌகரியமாக அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது. அப்பாலபந்தரின் ஹார்பரில் 96-அடி ஆழமிருக்கிறது. மேல் நாட்டிலிருந்து இந்தியாவிற்கு வரும் எந்தக்கப்பல்களும் கரைக்கும் கப்பலுக்கு ஒரு அங்குல தூரவித்தியாசமின்றி வந்து நின்று ஏற்றுமதி இறக்குமதிசெய்யும். அப்போலாபந்தரில் பஞ்சுவியாபாரமும், வாடிபந்தரில் பலசரக்குகளும் நடைபெறும். பந்தர் என்றால் துறைமுகம் என்று பொருள். இங்கிருந்து நேரே சென்னைக்கு வந்து, அங்கிருந்து மதுரைவந்து, 21ம்தேதி ராமேஸ்வர யாத்திரை முடித்து 23-ம்தேதி வீடு சேர்ந்தோம்.

ரயில்சார்ஜ் விவரம்.

மதுரையிலிருந்து சென்னைக்கு	ரூ	3—4—0
சென்னையிலிருந்து கல்கத்தாவுக்கு	ரூ	14-14—6
கல்கத்தாவிலிருந்து ஸ்ரீகாசிக்கு	ரூ	4—8—6
காசியிலிருந்து ஹரித்துவாரம்	ரூ	4—8—0
ஹரித்துவாரத்திலிருந்து டில்லி	ரூ	1-15—0
டில்லியிலிருந்து ஆக்ரா	ரூ	1-15—0
ஆக்ராவிலிருந்து ஜப்பல்பூர்	ரூ	8—0—0
ஜப்பல்பூரிலிருந்து பம்பாய்	ரூ	9-10—0
பம்பாயிலிருந்து சென்னை	ரூ	11—8—3
சென்னையிலிருந்து மதுரை	ரூ	3—4—0.
மதுரையிலிருந்து இராமேஸ்வரம்	ரூ	1—5—6
இராமேஸ்வரத்திலிருந்து மதுரை	ரூ	1—5—6
ஆக மொத்தம்	ரூ	66—2—3

☞ இவைகளின் இடையில் அநேக க்ஷேத்திரங்கள் உள்ளன. இரண்டணா, மூன்றணா செலவில் ஒவ்வொரு க்ஷேத்திரத்திற்கும் செல்ல முடியும்.

கல்யாணத்திற்கு அடுத்த பெருமணம்.

களம் (Scene) 1. தெருத்திண்ணை.

[ராமா ராவும் நாராயண ராவும் தெருத்திண்ணை மீது உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும்போது, புருஷோத்தம ராவின் குமாரனான மாதவ ராவ் தெருவழியாய் ஓடிக்கொண்டு பிரவேசிக்கிறார்.]

ராமா.—என்னையா, மாதவராவுகாரு, உங்கள் சிநேகிதர்களிவ்வளவு பேர் கூப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, பேச்சு காதில் போட்டுக்கொள்ளாமல் ஓடுகிறீர்கள். எங்கள் மீது இப்படி தயவில்லாமலிருப்பது தர்மமா?

மாதவ.—எங்கள் தகப்பனாருக்கு உடம்பு அசௌக்கியமாயிருப்பதால் வெங்கடாசாரி வீட்டுக்குப்போய் ஔஷதம் வாங்கிக்கொடுக்க ஓடுகிறேன். இப்பொழுது எனக்கு சாவகாசமில்லை. பின்னாலே வந்து வார்த்தை சொல்லுகிறேன். க்ஷமிக்கவேணும்.

ராமா.—ஒரு வார்த்தை கேட்டுப்போங்கள். உங்கள் தகப்பனார் முந்தின நாள் தானே கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டு வந்தாராம். அப்பொழுதே உடம்பு சௌகரியமில்லையா என்ன?

மாதவ.—அம்மாள் கிரஹப்பிரவேசமும், ஐயா ஸ்மசானப் பிரவேசமு மென்கிற பழமொழி சரியாயிருக்கிறது. இந்தத் துடைகாலி மூதேவி எந்த வேளையில் வாழ்க்கைப்பட்டாளோ என்னமோ; மங்கள ஸ்நானமாகி ராத்திரி மங்கள ஸூத்திரதாரணம் செய்யும் பொழுதே எங்கள் தகப்பனாருக்கு குளிர்ஜுரம் வந்துவிட்டது. அந்த நாலு நாளும் ஜுரம் வராமலிருந்ததினால் கல்யாணத்திலே மாத்திரம் யாதொரு சங்கடமும் நேரிடாமல் கல்யாணம் விதி பூர்வகமாய் நடந்து விட்டது.

ராமா.—இப்பொழுது ஜுரம் நின்றிருக்கிறதோ, அல்லது வந்து கொண்டிருக்கிறதோ?

மாதவ.—இந்த நிர்ப்பாக்கிய தசையிலேயே வயிற்றுப்போக்கும் ஆரம்பித்துவிட்டது. அவ்விடத்து வைத்தியன் லங்கணம் போட்டதில் இன்னும் துர்ப்பலமதிகமாகவே, இவ்விடத்தில் நல்ல வைத்தியர் நம்முடைய வெங்கடாசாரியாரிருக்கிறாரென்று பல்லக்கில் வைத்து ராத்திரியே இந்த ஊருக்கு அழைத்து வந்துவிட்டேன்.

ராமா.—ஜ்வரம் நின்றிருக்கையில் இது அது தின்றதில் வயசானதால் அஜீர்ணமாயிருக்கும்.

நாரா.—வயிற்றுப்போக்கில் லங்கணம் கொஞ்சமாவது போடக்கூடாது. அந்த வைத்தியன் நிர்மூடனாய்த் தோன்றுகிறது.

மாதவ.—எங்கள் தகப்பனாருக்கு அப்படியொன்றும் வயசாகவில்லை. அவருக்குக்கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளத்தக்க வயதுதான். நம்மெல்லோரையுமேவிட அவர் திடசாலியா யிருக்கிறார்.

நாரா.—அவருக்கு அறுபது வயதுக்கு மேலாகிவிட்டன தல்லவா?

மாதவ.—ஏதையா? சென்ற புரட்டாசி மாதத்தில் அவருக்கு ஐம்பத்து நாலு வயசு நிறைந்தது. மேல் வருஷம் பென்ஷன் வாங்கிக்கொண்டு வீட்டில் கால்மேல் கால் போட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்து ஸம்சாரத்தோடு சுகப்படவேணுமென்று பிரயத்தனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்.

நாரா.—புது கல்யாணப் பெண் யாருடைய குழந்தை ஐயா?

மாதவ.—யாருடைய குழந்தையானாலென்ன? கஸ்தூரியார் வீட்டுப் பெண். நாசமாய்ப்போன கழுதை!

நாரா.—அந்தக் குழந்தையை எனக்குத் தெரியும். அவளுக்கு பத்து பிராயம். வெகு அழகு. ஐயோ! ஏதும் அறியாதபெண் பாவம்!!

மாதவ.—என்ன? அழகாலென்ன? குணம் மாத்திரம் நல்ல குணம் கிடையாது. முகூர்த்த தினத்திலேயே எனக்கு இந்தப் புருஷன் வேண்டாமென்று எங்கேயுமில்லாத கூச்சல் போட்டு பிடிவாதமாய் மணை மேலுட்கார மாட்டேனென்று சொல்லி விட்டாள். அவளுடைய அப்பா வந்து நாலு பூசை கொடுத்து பலவந்தமாய் மணைமேலுட்கார வைத்தார்.

நாரா.—அப்படியானால் புருஷனுடன் நன்றாகவே வாழப்போகிறாள். பெண்ணுக்கு இருந்த அறிவு பெற்றோருக்கு இல்லாது போயிற்றே.

மாதவ.—அவள் வாழும் வீடும் ஒன்றா? என் தகப்பனாருக்கு இப்பொழுது உடம்பு சௌக்கியமானாலொழிய வேறே விதமானால் பின்னால் ஜீவனாம்சத்துக்கு எங்கள் பிராணனை யெடுக்கப்போகிறாள். அவள் வீட்டுக்கு வந்த பிறகு மூத்தாள் பிள்ளைகளாகிய எங்களை ஒருகை பார்ப்பாள்.

நாரா.—தங்களுக்கு வயதென்னையா?

மாதவ.—எனக்கு வயது இப்பொழுது இருபத்தேழு.

நாரா.—வேணுமானால் ஒரு தாஸியை வைத்துக்கொள்ளுங்கள்; இப்படி வயதான பிறகு கல்யாணம் உதவாதென்று நீங்கள் செவ்வையாய்ச் சொல்லாமலேன் விட்டீர்கள்?

மாதவ.—அவருக்கு எங்கள் தாயாருடனிருக்கும்பொழுது முதலே ஒரு வைப்பு இருந்து கொண்டிருக்கிறாள். ஆனால் எவ்வளவு உப நாயகிகளிருந்தாலும் ஒரு பெண்சாதிக்கீடல்ல வென்று அவருக்கு ஒரு பிரமையுண்டாயிற்று. அவர் எங்கள் தாயார் இறந்துபோன பதின்மூன்றா நாளே

கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள வேணுமென்றாரம்பித்தார். எங்கள் நிர்ப்பந்தத்தின் பேரில் ஒருவருஷம் வரையில் சும்மாயிருந்தார்.

நாரா.—இப்படி வயது சென்றவர்களுக்கு, பெற்றெடுத்தபேர்கள் எப்படித்தான் பெண் கொடுக்கிறார்களோ?

ராமா.—டிப்டிகலெக்டர் செய்துகொண்டிருந்தால் காசுக்காசைப் பட்டு செத்த பிணத்துக்கு பெண்ணைக் கொடுக்கச் சொன்னால்கூட லட்சம் பேர் கொடுக்கிறார்கள்.

மாதவ.—பேச்சு பிராக்கில் ரொம்ப நேரமாய்விட்டது. எங்கள் தகப்பனாருக்கு சீக்கிரமாய் ஔஷதம் கொடுக்கவேணும். நான் போகிறேன். நீங்கள் ஒருதடவை வந்து எங்கள் தகப்பனாரைப்பார்த்து விட்டு போகுங்களேன்.

ராமா.—நாங்கள் உள்ளேபோய் வேஷ்டிகட்டிக்கொண்டு வருகிறோம். தாங்கள் முந்திப்போய்க் கொண்டிருங்கள்.

மாதவ.—சரி உத்திரவு பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன் (என்று போகிறார்.)

நாரா.—இனி வெங்கடாசாரியார் கையிலகப்பட்ட பிறகு "என் கைமாத்திரை வைகுண்டயாத்திரை" என்றபடி இந்த இடம் இனி தேறப் போகிறதில்லை. நாம் போவோம் வாருங்கள் (என்று போகிறார்கள்.)

* * *

களம் (Scene) 2. புருஷோத்தமராவு அவர்கள் வீடு.

[வைத்தியர் வெங்கடாசாரியாரும், ஜோதிஷம் சிவய்யரும் பந்துக்களாகிய வரதராஜாவும், கனகராஜாவும் பிரவேசிக்கிறார்கள்.]

வரத.—வெங்கடாசாரியாரவர்கள்! பந்துலுகாரு கையிலென்னமாக விருக்கிறதையா?

வெங்க.—என்னமாயிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறது. பூர்ணமாய் வாயுகொண்டிருக்கிறது. வைத்தியக் குறைச்சல் கொஞ்சமேனும் கிடையாது. வைத்தியத்தினால் மருந்து கொடுக்கமுடியுமேயொழிய ஆயுசைப் புகட்டமுடியுமா? பெண்சாதியின் அதிர்ஷ்டம் என்னமாயிருக்குமோ தெரியாது.

கனக.—அவளுடைய மாங்கல்யம் பலமாயிருந்தால் உங்கள் வைத்தியமே வேண்டியிராது. கிழவனை லங்கணம்போட்டு வீணாய்ப் பாழ் செய்தார்கள்.

வெங்க.—குழந்தாய்! நீ சிறு பிள்ளையானதினால் உனக்கு ஒன்றுந் தெரியாது. சும்மாயிரு. லங்கணத்திலெவ்வளவு குணமிருக்கிறதென்று நினைக்கிறாய்? "லங்கணம் பரம ஔஷதம்" என்று சொன்ன சாஸ்திரக்காரன் பைத்தியக்காரனா என்ன? நான் சொன்னபடி செய்து மத்தியில் லங்கணத்தைக் கெடுக்காமலிருந்தால் நாலு லங்கணத்தோடு ரோகம் சேஷமில்லாமல் போயிருக்கும். மத்தியில் ஒரு டிரஸரை யழைத்து வந்ததால் அவன் ரவா கஞ்சி கொடுத்து உடம்பெல்லாவற்றையும் பாழாக்கினான், எல்லாம் கெட்டுப்போனபிறகு எவ்வளவு லங்கணம் வைத்து என்ன செய்கிறது? எவ்வளவு மருந்து கொட்டித்தானென்ன செய்கிறது?

கனக.—டிரெஸ்ஸர் ஔஷதம் கொடுத்தது ஒருவேளையேயல்லவா?

வேங்கட.—கெடுக்கிறதுக்கு ஒருவேளை யென்னத்திற்கு; ஒரு நிமிஷமே போதுமே. வைத்தியலோபம் எள்ளளவேனுங் கிடையாது.

பணத்தை முன்பின் பார்க்காமல் திவ்ய ஔஷதங்களை புட்டி புட்டியாய்க் கொட்டினேன். வாதராட்சஸம், வாதவத்துவம்ஸினி, வாதாந்தரஸம், வாதமூஷிகமார்ஜாலம், வாதபன்னகாருடம், பிரளயாக்கினிரஸம், முதலான உஷ்ணஞ்செய்யும் மருந்துகளையெல்லாம் புகட்டினேன். கடைசியில் சிந்தாமணி ஸஞ்சீவி கூடக் கொடுத்தேன்.

கனக.—இந்த ஔஷதங்களின் பேர்களையெல்லாம் எப்பொழுது உருப்போட்டீர்கள்? உன்னிடத்தில் காசு கிடையாதே. வைத்தியசாஸ்திரம் படிக்காத நீ இந்த ஔஷதங்களையெல்லாம் என்னமாய் செய்தாய்?

வரத.—பெரியவாளை இப்படி பேசலாகாது. சும்மாயிரு. மருந்தில்லாவிட்டால் அவர் ஊரில் எல்லாருக்கும் என்னமாய் மருந்து கொடுக்கிறார். வைத்தியரிடத்தில் நம்பிக்கை யிருந்தால் அவர் மண்ணைக்கிள்ளி கையில் வைத்தாலும் எப்பேர்பட்ட ரோகங்களும் நிமிஷத்தில் பறந்து போம்.

கனக.—இவரை நிறுத்தி டாக்டரைக்கொண்டு மருந்து கொடுப்பித்தால் வியாதி தீரும்.

வரத.—அந்த வைத்தியம் வெள்ளைக்காரர்களுக்கே தவிர கருப்பு மனிதர்களுக்குக் கொஞ்சமேனுமுதவாது. அவர்கள் மாமிசமும் ரொட்டியும் தின்பதால் அவர்களுடம்புக்கும் நம்முடைய உடம்புக்கும் வெகு பேதம். நம்முடைய உடம்புக்கு கருப்பு வைத்தியமே சரி.

வேங்கட.—"லௌகீகர்களெல்லோரும் சேர்ந்து இவ்வளவு சிரேஷ்டரான பிராமணருக்கு சாகுங்காலத்தில் பறையன் தண்ணீரை வாயில் கொட்டலாமா? வீணாக டாக்டர் துரையை யழைத்துவர ஆள் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். டாக்டர் டாக்டரென்பதேயொழிய அவனுக்கு நாடிபார்க்கவாவது தெரியுமா?

கனக.—எல்லாமுனக்கே செவ்வையாய்த் தெரியும். நீங்கள் எல்லாம் கைவிட்ட உன் பெரியப்பன் மகனை மூக்தின நாள்தானே டாக்டர் ஸ்வஸ்தம் செய்தார்.

வேங்கட.—அவர்கள் ரணவைத்தியத்தில் கெட்டிக்காரர்கள். அவ்வளவேயொழிய வேறொன்றில் உபயோகமில்லை —வைத்தியப்பேச்சு என்னய்யா? பலபேர்கொட்ட ஜலம் குடித்து பிராம்மணீகத்தையும் இழக்கிறதா ஐயா? டாக்டர் வந்தால் அக்கினிபிளாஸ்திரி போட்டு பிராணனிருக்கும்போதே கொன்றுவிடுகிறான்.

சிவய்யாஜோசியர்.—இந்த வைத்தியங்களாலாவது ஒன்றுமில்லை. இப்பொழுது மாதவராவுக்கு சனிபோராது. நவக்கிரக ஜபம் செய்தால் எல்லாம் சுவஸ்தமாகிறது. நான் சண்டைபோட்டு நாலுநாளாய் ஜபங்கள் செய்வித்து வருகிறோம். கோவிலுக்கு அபிஷேகத்துக்காக பிராம்மணர்கள் போயிருக்கிறார்கள். அபிஷேகம் செய்துவந்து தீர்த்தம் உள்ளுக்கு கொடுத்தால் கொஞ்சநேரத்தில் எல்லாம் சரிப்பட்டு வந்துவிடுகிறது.

வரத.—பந்துலு அவர்களுக்கு கீல்களெல்லாம் வலிக்கின்றன. எனக்குப் பார்த்தால் யாரோ ஏவல் செய்திருக்கிறதுபோல் தோன்றுகிறது.

சிவ.—எனக்கு அந்த சந்தேகம் தோன்றி ராத்திரி மாந்திரீகர்களை வரவழைத்து விபூதிவைக்கச்செய்தேன். காலமே பெண்டுகள் பிடாரிகோவில் பறைச்சி முதல்பெண்சாதி பிடித்திருக்கிறாளென்றும், விரோதிகள் ஏவல் செய்திருக்கிறார்களென்றுங்கூடச் சொன்னார்கள்.

இந்த நவக்கிரஹ ஜபம் எல்லாவற்றிற்கும் நல்லதே. கிரஹசாந்திக்காக பிராம்மண சமாராதனை செவ்வையாய் நடக்கவேண்டும்.

வரத—ஆகட்டுமையா. உள்ளேயிருந்து காமாவதானிகள் என்னமோ கூச்சல் போடுகிறார். என்னயா காமாவதானிகளே?

காமாவதானிகள்.— (உள்ளேயிருந்து) மாதவராவு இன்னும் வரவில்லையா? இந்தவேளை பந்துலு அவர்களுக்கு பிராயச்சித்தம் செய்தால் பரவாயில்லை. தட்சணை கொடுக்க மாதவராவ இல்லை; என்னபுத்தி?

வரத.—இதற்குள் அவசரமில்லை, பையன் வருகிறவரையில் இருங்கள்.

காமா—என்ன இருக்கிறதையா? இனிமேல் டாக்டர் வேண்டியதில்லை. காத்துக்கொண்டிருந்தால் உடனே புறப்பட்டுவரச்சொல்லியனுப்புங்கள். கட்டிலின்மேல் பிராணன் போகாமல் பந்துலு அவர்களை நாம் பூமியிலிறக்கி படுக்கவைக்கவேணும். மாதவராவு நல்ல சமயத்திலில்லாமல் போய்விட்டாரே. எனக்கு இப்பொழுது உத்கிராந்தி கோதானம் கிடைக்கவேணும்.

வரத—அப்பா நாமேதாவது சாக்குவைத்துப் போய்விடுவோம். இங்கேயே யிருந்தால் பிணத்தை சுமக்கச் சொல்லுவார்கள்.

கனக.—இதைப்போன்ற ஆபத்து வந்தசமயத்தில் சகாயம் செய்யாவிட்டால் நம்முடைய உறவு என்னத்துக்கு; நெருப்புப்போட்டுக்கொளுத்தவா? நீங்கள் வேண்மானால் போங்கள்.

காமா.—சீக்கிரம் உள்ளேவரவேணும். பந்துலு அவர்களுக்கு கடைசியாக இழுக்கிறது. பிராணன் போய்விட்டாற் போலிருக்கிறது.

வரத.—நான் மாதவரை அழைத்துவரப்போகிறேன். தாங்கள் அதுவரையில் பார்த்துக்கொண்டிருங்கள். நட்சத்திரம் நல்லதோபாருங்கள். இல்லாவிட்டால் வீட்டைவிடவேண்டிவருகிறது. அவசியமானால் அவரை ரேழியில் கொண்டுபோய் வையுங்கள். (யாவரும் போய்விடுகிறார்கள். வயோதிக மாப்பிள்ளையும் சவமானர்.

சாதுர்யங்கள்.

---

1. தோல் உரிக்காமல் துண்டிக்கப்பட்ட வாழைப்பழம்.—கொஞ்சம் கெட்டியாக இருக்கும் ஒரு வாழைப்பழத்தைக் கொண்டுவந்து சபையார் ஒருவர் கையில் கொடுத்து "இது என்ன" என்று கேள். "வாழைப்பழம்" என்று அவர் பதில் சொல்வார். அதை வேறொருவர் கையில் கொடுக்கும்படிகோரி, அவரைக்கூட அது என்னவென்று கேள். அவரும் வாழைப்பழம் என்பார். பிறகு மற்றொருவர் கையில் கொடுத்து "இது தோலுரித்த பழமா உரியாதபழமா?" என்று கேள், அவர் பரீக்ஷித்துப்பார்த்து உரியாததே என்று சொல்லுவார். திரும்பவும் இன்னொருவரிடம் கொடுப்பித்து "அறுத்ததா, அறுக்காத்தா?" என்று கேள். பரீக்ஷித்துப்பார்த்து அறுக்காததே என்று சொல்லுவார். திரும்பவும் முதலில் பார்த்தவர் கையில் கொடுப்பித்து, "ஐயா! தயவுசெய்து அந்தப் பழத்தை நீங்கள் தோலுரித்துப் பாருங்கள்" என்று வேண்டிக்கொள். அவர் தோல் வாங்கினவுடனே அது உள்ளே நான்கு துண்டுகளாக அறுக்கப்பட்டிருக்கும். "இது என்ன! நான்கு துண்டங்களாக எப்பொழுது

அறுத்தீர்கள்" என்று சொல்லி, அந்தத்துண்டுகளைச் சபையோருக்குக் காண்பிக்க, எல்லோரும் ஆச்சரியப்படுவார். இந்த சாதுர்யத்தைச்செய்வதெப்படி?

2. மூன்று தம்பதிகள் ஆறுதாண்டுதல்.—ஏ. பீ. ஸி. என்னும் மூன்று உத்தியோகஸ்தர்களும், அவர்களுடைய மனைவிமாரும் ஒரு ஆற்றுக்கு வந்தார்கள். அங்கே இருவர் மாத்திரம் செல்லக்கூடிய படகு ஒன்றுமட்டுமே இருந்தது. ஆயினும் அதைச் செலுத்துதற்குப் படகுக்காரன் இல்லாது போயினன். ஒருவருடைய மனைவி அவரில்லாதபொழுது பரபுருஷன் பக்கத்தில் இராதவண்ணம் அந்த ஆற்றை அவர்கள் எவ்வாறு கடந்துபோவார்கள்?

3. ஒரு சிறு கணித வினா.—இரண்டு சிறுவர்களுக்கு ஒருவர் பத்து மாம்பழத்தை வெகுமதியாகத்தர, அவர்களில் ஒருவன் தான் ஆறு பழம் எடுத்துக்கொண்டு, மற்றவனுக்கு நான்கு பழம் மட்டும் கொடுத்து, "நான் உன்னைக்காட்டிலும் அதிகமாய்ப் பழம் எடுத்துக்கொண்டதற்கு இதோ இரண்டணா என்று சொல்லி அவன் கையில் கொடுத்தான். அப்படியானால் பழத்தின் விலை என்ன?

விடை.

1-வது விடை.—ஊசிநூல் கொணர்ந்து வாழைப்பழத்தின் ஒரு கோடியில் தோலுக்குக் கீழ்ப்பக்கத்தில் ஊசியைநுழைத்து அப்புறத்திற்கு வாங்கவேண்டியது. அப்படி வெளிக்குவந்த துவாரத்திலே மறுபடியும் ஊசியை நுழைத்து தோலுக்குக்கீழேயே இன்னும் கொஞ்சம் தூரத்தில் ஊசியை வெளிக்குவாங்கி நூலை மெள்ள இழுக்கவேண்டியது. அப்படி வெளிப்பட்ட துவாரத்திலே மறுபடி அதே மாதிரியாக நுழைத்து, முதலில் நுழைத்த துவாரத்தின்வழியாய் ஊசியை வெளிப்படுத்தி நூலை மெள்ள இழுக்கவேண்டியது. இப்படி ஜாக்கிரதையாய்ச் செய்யும்பக்ஷத்தில் வாழைப்பழத்தின் சுளைமுழுவதையும் நூல் சுற்றிக்கொண்டு, அதன் இரண்டு நுனியும்முதல் துவாரத்தின் வழியாய் வெளிவந்திருக்கும், அதன் பிறகு அந்த நுனிகளைப்பிடித்து இழுத்தால் பழத்தையுள்ளே அறுத்துவிட்டு நூல் வெளியேவரும். இந்தப்பிரகாரம் வாழைப்பழத்தில் மூன்று இடத்தில் நூலை நுழைத்து இழுத்தால், அது நான்கு துண்டுகளாக அறுக்கப்பட்டிருக்கும். ஊசி நுழைந்த துவாரங்கள் காணப்படா.

2-வது விடை.— (1) ஏ. என்பவரும் அவர் மனைவியும் போகவேண்டும். (2) ஏ. திரும்பி படகைக் கொண்டுவரவேண்டும். (3) பீ. ஸி. இவர்களுடைய பெண்டுகள் போகவேண்டும். (4) ஏ. யின் மனைவி திருப்பிவரவேண்டும். (5) பீ. யும், ஸீ யும் போகவேண்டும். (6) பீ. யும் அவரது மனைவியும் திரும்பி வரவேண்டும். (7) ஏ. யும் பீ. யும் போகவேண்டும். (8) ஸீ யின் மனைவி திருப்பி வந்து, முதலில் ஏ. யின் பெண்சாதியையும், மறுபடி திருப்பிவந்துபீ யின் பெண்சாதியையும் அழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டும்.

3-வதுவிடை:—அநேகர் ஒரு அணா என்று சொல்வர். ஆயினும் சரியான விலை இரண்டணா. ஒவ்வொருவனும் ஐந்துபழம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியதற்கு, அவர்களில் ஒருவன் மற்றொருவனுடைய பழம் ஒன்று எடுத்துக்கொண்டு அதற்குப் பதிலாக இரண்டணா விலையாகக் கொடுத்தான்.

ஹிதம் செய்வோம் அஹிதம் செய்யோம்.

சில்லாண்டுகளுக்குமுன், ஸ்ரீமான் பண்டித ஈஸ்வர சந்திர வித்யாஸாகரர் என்ற வங்காளதேசத்துப் பெரியரொருநாள், தம்மை யீன்றாளை நமஸ்கரித்து நின்றபோது, அம்மையவரைக் கடாக்ஷித்துப் பின்வருமாறு பிரஸ்நித்தனளாம்!

"அப்ப! இதோ நிற்கும் இவ்விளங்குழந்தை விதவையாய் வருந்துகின்றனளே! நம்மவர் சாஸ்திரத்தில் இவளொப்பவருக்குக் கதியொன்றும் கூறவில்லையா? "அஹிம்ஸா: பரமோ தர்ம:" என்ற சுருதி பொய்ப்பட்டதோ? ஹா: கஷ்டம்! கஷ்டம்! என் செய்வேன்?" என்று மன முருகிக் கூறி சோகத்தால் மூர்ச்சித்தனளாம். உடனே பண்டிதர் பெருமான் வேண்டிய சயித்தியோபசாரம் அம்மைக்குச் செய்வித்து அவளை உயிர்ப்பித்துக் கைகூப்பிக் கூறுவார். அம்மே! சாஸ்திரங்களை யெல்லாம் புறட்டிப் புறட்டிப் பார்த்தேன். சந்து கிடைக்கவில்லை. மீண்டும் ஒருமுறை அவைதம்மைப் புறட்டிப் பார்ப்பேன். தாங்கள் சற்று மனம் பொறுங்கள்"— என்றனராம்.

அம்மை:—சாஸ்திரம் வழிகொடாவிடிலோ?

பண்டிதர்:—என் செய்வோம். ஒன்றும் தோன்றிலதே.

அம்மை:—கிழித்தெறியும் உமது சாஸ்திரங்களை.

பண்டிதர்:—பிறகு?

அம்மை:—பிறகென்ன? ஹிதம் செய்வோம். அஹிதம் செய்யோம்.

மேலே கூறிய சிறு கதை கர்ணபாரம்பரையாய் வழங்கி வருகிறது. அம்மையின் துணிவன்றோ துணிவு. அவளது புத்தியன்றோ புத்தி. அவளன்பன்றோ அன்பு. அநேகம் பிரபுக்கள் இரண்டாந்தரம், மூன்றாந்தரம் வதுவையைக்கோருகின்றனர். முதற்பெண்சாதி கிழவியாய்விட்டனளென்றும், பிள்ளை பெறவில்லையென்றும், வியாதியஸ்தை யென்றும், மொண்டியென்றும், படிப்பில்லாதவளென்றும் சமாதானம் சொல்லி சிலர் மறு மணம் புரிந்தும், காமக்கிழத்திகளை நாடியும் திரிகின்றனர். தாரத்தையிழந்த கிழவநும் பக்குவமடையாத இளம்பெண்ணைக்கோரினால் கைம்பெண்கள் பெருகக் கேட்பானேன்? அந்தோ! கன்னிகா விதந்துகள் உயிரோடு கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் விசனமாகிய விஷம் உண்டு சாகின்றனரே! பரிதாபம்!

பல தேசத்தார் வழக்கங்கள்.

ஜப்பானியர்களுக்குள் குழந்தை பிறந்தால் அக்குழந்தைக்கு 1-மாதமட்டும் நாமகரணமிடாமல் அதின்பிறகு அக்குழந்தையைக் கோவிலுக் கழைப்

பித்துப்போய் அங்கு 3 காகிதத் துண்டுகளில் 3 விதமான நாமகரணத்தையெழுதி அவற்றை ஆகாயத்தில் எறிந்தால், அவற்றுள் எது முதலில் கோவில் தரையில் வந்து விழுகிறதோ அதில் வரைந்துள்ள நாமத்தைப்பிள்ளைக்கிடுவாராம். இந்த நாமம் பிள்ளைக்கு 3 வருஷமிருந்த பிறகு வேறு நாமமிடப்பட்டு 15 வருஷமட்டு மிருக்குமாம். 15 வருஷத்திற்குப் பிறகு வேறு நாமமிடப்பட்டு அவன் மரணமடையுமட்டும் அந்த நாமத்தால் அழைக்கப் படுவானாம்.

திருக்கியருடைய கல்லறை ஒவ்வொன்றிலும் குருவிகள் வந்து தண்ணீர் குடிக்கும்படி ஒரு சிறு பாத்திரத்தில் ஜலம் வைக்கப்பட்டிருக்குமாம். உயிரோடிருக்கிறவர்களைப்பற்றி மரித்தோருக்குச் செய்தி கொண்டுபோவது குருவிகள் தானென்பதும், அவைகளுக்குத் தண்ணீர் வைத்து நல்லது பண்ணிக்கொண்டால் நற்செய்தி கொண்டுபோமென்பதும், அல்லாவிட்டால் பொறுமைகொண்டு துர்ச்செய்தி கொண்டுபோமென்பதும் அவர்கள் எண்ணமாம்.

அமெரிக்காவில் கலியாணப் பெண்ணுக்குத் தோழிகள் வேண்டுமானால் பணங்கொடுத்து அமர்த்த வேண்டும். ஒரு கலியாணப்பெண்ணுக்குக் குறைந்தது 15 தோழிகள் அமர்த்தப்படுவார்கள். அவர்களுடைய அழகுக்குத் தக்கவிதமாய்ப் பணம் செலுத்தப்படும். 5 பவுன் முதல் 20 பவுன் வரையில் தோழிப்பெண்கள் கூலி பெறுவார்கள். மிகவும் அழகியென்று பேர் பெற்ற ஒருத்தி 200 கலியாணத்தில் தோழிப் பெண்ணாகவிருந்து தடவைக்கு 20 பவுன் பெற்றாளாம்.

வடசிறியாவிலுள்ள கிராமப் பள்ளிக்கூடங்களின் பிள்ளையொருவன் ஒரு புஸ்தகத்தைவாசித்து முடித்ததும் உபாத்தியாயர் அப்பிள்ளையின் இரண்டு கைகளையும் பின்னால் கட்டி அவனுடைய தாய்தந்தையரிடத்தனுப்புவாராம். அத்தாய் தந்தையர் அவன் கைகளை அவிழ்த்து உபாத்தியாயருக்கு இனுமனுப்புவார்கள்.

ஓர் திருடனும் மகானும்.

முற்காலத்தில் துங்கையும் பத்திரைநதியும் கலக்கு மிடத்தில் ஸதானந்தா என்னும் மகான் ஒரு பர்ணசாலையைக்கட்டிக்கொண்டு தவ மியற்றி வந்தார். இவர் திவ்ய ஞானி. பகவானைத்தியானித்த வேளைபோக மீதி காலங்களில் தம்மைத்தேடிவந்த சீனர்கட்குத் தேறுதல் சொல்வார். வேதாந்த கிரந்தங்களைப்படிக்க விரும்பிவரும் வித்யார்த்திகட்கு தத்வார்த்தங்களைக் கூறி மனதை நிர்மலப் படுத்துவார். இத்தகைய குண நிதியாகிய சாது ஒரு நாள் கண்ணை மூடிக்கொண்டு பரப்பிரம்மத்தைத் தியானித்துக்

கொண்டிருக்கையில் ஸதாசோரன் என்னும் திருடன் அநேக வருஷங்களாகக் களவு தொழிலையன்றி வேறு தொழில் தெரியாதவனாய்ப் பற்பல விடங்களிலும் திரிந்து கடைசியாக ஸங்யாசி யிருக்கும் பர்ணசாலைக்குள் நுழைந்து அவருக்கு சொந்தமான காவித்துணியையும் குடத்தையும் தூக்கிக்கொண்டிருக்கையில் திடீரென்று ஸதானந்தர் ஏதோ ஒரு காரியமாய் அப்பர்ணசாலையில் நுழைந்தார். அவரைக் கண்டு பயந்து திருடன் எடுத்த சாமான்களைப் போட்டுவிட்டு வெளியே ஓடினான். ஸதானந்தர் அவ்விரண்டையும் தான் எடுத்துக்கொண்டு திருடன் பின்னாலோடவே அவனுக்கு திகில் அதிகமாயிற்று. ஓகோ? எவ்விதத்திலும் நம்மை இவன் பிடித்துப் போலீஸாரிடம் ஒப்புவிப்பானென்றெண்ணித் திரும்பிப்பார்த்து அவருடைய பாதத்தில்விழுந்து இம்முறை என்னை மன்னிக்கவேண்டும்; இனி நான் திருட வரவில்லை. யென்று கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொண்டான், ஸதானந்தரின் மனது நிர்மல மானது. அவர் அந்த ஸதாசோரனை நோக்கி “நீ விரும்பிய பொருளை நான் வைத்துக்கொள்வேனோ, எப்படியாவது அவற்றை நீக்கை கொள்ளவேண்டும்.” என்று மன்றாடினார். திருடனுக்கு துக்கமும், வெட்கமும், ஆச்சரியமும் உண்டாயின. அவன் அவருடைய பர்ணசாலைக்குவந்து பிரபோ! தங்கள் உத்தரவுப்படியே இவ்வஸ்துக்களை நான் கைக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் ஒரு நிபந்தனையுண்டு என, ஸதானந்தர் நீ என்னகேட்டாலும் தருகிறேன் என்றார். திருடன் ஸ்வாமி தங்களுடைய பாதசேவை பண்ணிக்கொண்டு இங்கேயே யிருக்கிறேன். தாங்கள் என்னை வைத்துக்கொள்ள உடன்பட்டால் கடத்தையும் காவி வஸ்திரத்தையும் நான் ஸ்வீகரிக்கிறேன் என்று கூறி அந்த நிமிஷமுதல் தீத்தொழிலை விட்டு ஞானத்தையடைந்து எல்லோராலும் கொண்டாடப்படக் கூடிய சிரேஷ்டமான நிலைமையை யடைந்தான். ஸாதுக்களுடைய ஸகவாசமானது திருடர்களையும் நல்வழிக்குத் திருப்பிவிடுகிறதென்பதற்கு மேலே கூறிய கதை உதாரணமாகும்.

மாமனாரும் மாப்பிள்ளைகளும்.

ஒரு ஊரில் நான்கு மாப்பிள்ளைகள் இருந்தனர். அவர்கட்கு விருந்து உண்பதில் பிரீதி யதிகம். நால்வரும் மாமனார் வீட்டிற்கு ஒரு முறை வந்து அதிக நாட்கள் யிருந்தனர். மாமனார் உலுத்த சிகாமணி. மாப்பிள்ளைகளை சீக்கிரம் வீட்டைவிட்டனுப்பவேண்டுமென்றெண்ணி ஒருநாள் நெய்விடாமல் வெறுஞ்சோற்றைப் போட்டான். முதல் மாப்பிள்ளை அதை யறிந்து மறுதினமே ஊருக்குப் பிரயாணமானான். மற்ற மூவரும் நெய்யில்லாமலே உண்டனர். அவர்கள் நெய்யில்லாச்சோறு கிடைத்தாலும் போது

மென்றிருந்தார்கள். இதை அறிந்த மாமனார் மற்றொரு நாள் பருப்பு, நெய் ஆகிய இரண்டுமின்றி அன்னம் பரிமாறச்சொன்னான். மற்றொரு மாப்பிள்ளை ஓட்டம் பிடித்தான். மீதி இருவர் குழம்பு சோறு அகப்பட்டாலே போதுமென்றிருந்தனர். இந்த எண்ணத்தைத் தெரிந்துகொண்ட மாமனார் மறுதின முதல் நீரும் சோறும் மாத்திரம் படைத்தான். மூன்றாவன் கம்பி நீட்டினான். நாலாவன் பரம ஏழை அவன் கூழ்கிடைத்தாலும் போதுமென்று மாமன் வீட்டிலே போயிருந்தான். பார்த்தான் மாமனார்! அவனை விரட்ட வேறு உபாய மில்லையென்று தடியை யெடுத்து மோதித் துரத்தினான். நான்காவது மருமகன் ஊரின் எல்லையைத் தாண்டுமளவும் திரும்பிப் பாராமலே ஓடினான். இம்மாதிரியே பிராமண வித்தியார்த்திகளின் நிலைமையு மிருக்கின்றது. முன் பரீக்ஷைதேறிய பிராமண வித்தியார்த்திகளுக்கு பெரிய உத்தியோகங்கள் கிடைத்தன. அதன் பிறகு உத்தியோகம் பெரிதானாலும் சம்பளம் குறைந்துபோயிற்று. பின்னர் சம்பளம், உத்தியோகம் இரண்டும் குறைவாயின. இப்போது எந்த வேலைக்கும் பிராமணர்களை வேண்டாமென்று பிரசுரப்படுத்துகிறார்கள்.

மாதர்களும் ரகசியமும்.

ஸ்திரீகள் எப்போதும் அந்தரங்கத்தைக் காப்பாற்ற மாட்டார்கள். என்பதற்கு ஒரு உதாரணம் கொடுக்கிறோம். இங்கிலாந்தில் சில வருஷங்களுக்கு முன் ஸ்திரீ ஸ்வாதந்திரியத்துக்காகக் கங்கணங்கட்டி யுழைத்த பெரிய மனுஷிகள் தங்களுக்குப் புருஷர்களைப்போல, பார்லிமெண்டில் மெம்பர் ஸ்தானம்வேண்டுமென்று போராடினார்கள். ஒரு பிரபுவை அவருடைய மனைவி இவ்விஷயமாய் வெகு தொந்தரவு செய்தாள். அவர் "நல்லது உன் னிஷ்டப்படியே முடிக்கிறேன் இதோ இருக்கும் ஒரு தஸ்தாவேஜை பெட்டியில் வைத்துப்பூட்டி உன்னிடமே திறவுகோல் கொடுக்கிறேன். நீ அடுத்த மாதம் 20உ வரை எந்தக்காரணத்தினாலும் இதைத் திறக்காதே. பார்லிமெண்டில் ஸ்திரீகட்கு ஸ்தானம் கிடைக்க வேண்டிய முயற்சியை இப்போது முதல் செய்கிறேன்" என்றார். அவருடைய மனைவி அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொல்ல, பிரபு "நல்லது, என் பேச்சைத்தள்ளி நானில்லாத வேளையில் இதைத் திறந்து பார்த்தையோ அது முதல் உங்களுக்குப் பார்லிமெண்டில் மெம்பர் ஸ்தானம் கிடைக்காதபடி நானே தடை செய்வேன்" என்று சொல்லிப் போனார். அவர் திரும்பி வர இரண்டு மூன்று தினங்கள் செல்லுமென்று அறிந்து மெள்ள பெட்டியைத்திறந்து தஸ்தாவேஜை வாசித்துப் பார்த்தாள். அதில் "இந்த தஸ்தாவேஜைப் பார்க்காவிட்டால் ஸ்திரீகளுக்குப் பார்லிமெண்டு ஸ்தானம் கிடைக்க ஏற்பாடு

செய்வது நிச்சயமென்று எழுதப்பட்டிருந்தது. இதைக்கண்டு ஆச்சரியமடைந்து அப்படியே மூடி வைத்து விட்டாள். இந்த ஸங்கதியை ஷெடியாள் தன் ஸ்நேகிதியிடம் சொல்லி அவள் தன் புருஷனிடம் சொல்லி அப்படிப் பரவிப்போயிற்று. கடைசியில் ஷெடி யாள் அந்தரங்கத்தைக் காப்பாற்ற முடியவில்லையென்று பிரபு பரிகாசம் செய்தார்.

பலவித மனிதர்கள்.

அநாமதேயப் பெட்டிஷன்களை யெழுதி பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களுக்குப் போடுவதில் சிலருக்கு ஸந்தோஷம் அதிகம். அவைகளைக் கவனிப்பார்களா? கவனித்தாலும் என்ன பயனுண்டாகும்? வீண் வேலையுடன் இங்கியையும், அரையணாவையும், காலத்தையும் செலவழிப்பது மௌட்யமன்றோ; ஒரு ஸமயம் தெரிந்துவிட்டால் நமக்கே ஹானி உண்டாகுமே யென்ற முன் யோசனை கிடையாது.

சிலர் பொழுது புலருமுன் வக்கீல்களின் வீட்டுக்குப்போய் இரவு முற்பகுதி கழியும் வரை அங்கேயேயிருந்து நிரபராதிகள் மீது என்ன கேஸ் கொண்டுவரலாமென்று ஆலோசனை கேட்கிறார்கள். சட்டமானது வக்கீலினிடமே வஸிப்பதாய் பிரதிக்ஞைசெய்து கொள்ளவில்லை. அதுஎல்லோருக்கும் பொது.

சிலர் விடிந்த க்ஷணமே வீடு வீடாய்ச் சென்று பிறரைப் பற்றி தூஷித்து வருவர். அதைக்கேட்டுத் தலையை யாட்டுவது சில அசடர்களின் வழக்கம். பூமியை அழித்துவிட யோசித்து ஒரு பன்றி தலையால் முட்டியதுபோல் கீர்த்தி பெற்றவர்களின் நற்பெயரைக் கெடுக்க எண்ணி துஷ்டர்கள் தங்களுக்குத் தெரிந்த அண்டை அயலார் வீட்டில் கண்டபடி பொய் சொல்லித்திரிவர்.

வேறு சிலர் ஸிவில் கோர்ட்டில் தாக்கல் செய்த ஒரு பிராது காப்பியை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு தலைமுறை தலைமுறையாய்ப் பூஜையில் வைத்த இராமாயணமாக நினைத்து வெளியே யெடுத்து மற்றவர்களிடம் படித்துக்காட்டி அகமகிழ்வர்.

இப்படி விபரீதச் செய்கைகளையுடைய மனிதர்களின் நடவடிக்கைகளைக் கண்டுதான் மழை வானத்தை விட்டு இறங்குகிறதில்லை. இவர்களுக்குப் போடுகிற அன்னத்தை நாய்களுக்கு இட்டாலும் அதற்கு விசுவாசமிருக்கும்.

இன்னும் சிலர் பிராதார்த்து ரோகிகளாய் பிரம்மஹத்தி செய்தவர்கள் போல் மிரள மிரள விழித்து இருதிறத்தார்க்கும் சண்டையையுண்டாக்கித் தாங்கள் வேடிக்கை பார்ப்பர். இவர்களைத் தேட அதிக தூரம்போக வேண்டாம். உறவினருக்குள்ளேயே வெகு பேரைக் காணலாம்.

சில வருஷங்களுக்கு முன் பிரான்சுதேசத்தில் ஒரு ஸ்திரீ யிருந்தாள். இவள் அதிக செலவாளி. தன்னிடமிருந்த பணத்தை யெல்லாம் செலவழித்துத் திரிப்பி யடையாமல் பலரிடம் கடன் வாங்கலானாள். பின்னர் கடன்காரர்களுக்குப் பொருளைத் திருப்பிக்கொடுக்க முடியாமல் அத்தேசத்துச் சட்டப்படி ஜெயிலில் வாஸமடைந்தாள். இங்ஙனமாக, ஒரு நாள் ஜெயிலைப் பார்ப்பதற்காக ஒரு அம்பட்டன் வந்தான். இவன் மிகுந்த அழகுள்ள இந்த ஸ்திரீயைக்கண்டு மோஹிதனாய் அருகில் வரவே, அதை யறிந்த அம்மாது ஐயா வாரும் உட்காரும் உம்மைக்கண்டவுடன் என் மனம் அத்யந்த சந்தோஷத்தை யடைந்தது. ஏதோ சுபசூசகங்களும் தோன்றுகின்றன. நல்ல திருக்கட்டும்' உமக்குக் கல்யாணமாயிற்றா' வென்றாள். அவன் விவாகமாகவில்லை யென,

மாது:—ஏன் ஆக வில்லை? அம்பட்டன்:—என்னையாரும் கல்யாணம் செய்து கொள்வதாய்ச்சொல்லவில்லை. மாது:—நல்லது இப்போது யாரேனும் சொன்னால் உமக்கு விவாகம் செய்துகொள்ள இஷ்டந்தானா? அம்பட்டன்:—ஆம் இஷ்டமே. ஸ்திரீ:—அப்படியானால் என்னை மனைவியாக்கிக்கொள்ளுகிறீரா?

அம்பட்டன்:—தடையேயில்லை. மாது:—இப்போதே கல்யாணத்தை முடித்துக்கொள்ளலாமா? அம்பட்டன் ஆகட்டு மென்று ஒரு குருவை யழைத்துவந்து சில சாக்ஷிகள் முன்பாக விவாகப்பத்திரம் எழுதினான். இரண்டு பேர்களும் கையெழுத்திட்டனர். ஒரு நொடியில் கல்யாணம் முடிந்தது. பின்னர் அந்த பிரான்சிய ஸ்திரீ ஜெயிலரை நோக்கி "ஐயா, எனக்கு விவாகமாயிற்று. இவர்தான் என் புருஷர்; நான் பட்டகடனை இவர் தீர்க்கவேண்டும். இது பிரெஞ்சு லாவின் அபிப்பிராயம். ஆனதால் இனி அவரே ஜவாபுதாரி; என்னைச் சிறையினின்றும் விட்டுவிடலாம்" என்றாள். ஜெயிலர் அவ்வாறே அந்த ஸ்திரீயை வெளியே போகச்சொல்லி அம்பட்டனை யழைத்து சிறைச்சாலைக்குள் விட்டுகதவைப் பூட்டினார். திடீரென்று கல்யாணப்பிள்ளை கைதியானான். பிரெஞ்சு ஸ்திரீ யுக்தியால் தப்பித்துக்கொண்டு ஓடிப்போனாள். இதைப்போல் யுக்தியால் சிலர் பிறர்மீது பழியைப்போட்டு தப்பித்துக் கொள்வதுமுண்டு.

தமிழ் அபிமானம்.

ஐயா:—ஆகா! வரவேணும். பிள்ளையவர்களே உட்காருங்கள்; ஏது இவ்வளவு தூரம்?

ராமச்சந்திரப் பிள்ளை.—(உட்கார்ந்து) தாங்கள் வந்ததாகக் கேள்விப்பட்டேன். பார்த்துப் போகலாமென்று வந்தேன்.

ஐயர்.—அப்படியா? சந்தோஷம் அதென்ன மூட்டை?

பிள்ளை.—கொஞ்சம் தமிழ்ப் பைத்தியம்.

ஐயர்.—அதென்ன? பைத்தியத்திலே தமிழ்ப்பைத்தியம் வேறே, இங்கிலீஸ் பைத்தியம் வேறேயா?

பிள்ளை.—(சிறிது நகைத்து) இதுதான் எனக்கு மிகுதியும் இன்பமளிக்கின்றது. வாரப்பத்திரிகை ஒன்றும் நடைபெறுகிறது. தமிழ் நாவல்களும் எழுதி வெளியிடுகிறேன்.

ஐயர்.—ஐயோ உமக்கென்ன இந்த புத்தி? என்னோடு படித்துக் கொண்டிருந்தீர். பி. ஏ. பரிக்ஷையும் தேறினீர். இன்னுமேன் இந்தக் கதி? என்னத்திற்கு இந்தப்பாழுந் தமிழ்?

பிள்ளை.—என்ன இருந்தபோதிலும் தாய்மொழிக்கென்று வாணாட்களை அர்ப்பணம் செய்வதின் கௌரவம் மற்றொரு வேலைக்கு அமையுமா?

ஐயர்.—எவ்வளவோ வேலைகள் இருக்க இது அகப்பட்டதும் ஒரு வேடிக்கைதான். ஐயோ பாவம்!

பிள்ளை.—மற்ற வேலைகட்குப் போனால் ஒருவருக்குக் கீழ்ப்படிந்து தானே பேசவேண்டும். இதுவோ அத்தகையதன்று நானே ராஜா.

ஐயர்.—தமிழை யாரய்யா ஒரு பாஷையோடு சேர்க்கிறார்கள்? என்னமோ வேண்டுமே; வீட்டில் கிழக்கட்டைகளுக்காகக் கொஞ்சம் இன்னும் ஞாபகத்தில் வைத்திருக்க வேண்டியிருக்கிறது. வீட்டிலே குழந்தைகள் சம்சாரம்கூட இங்கிலீஷில்தான். இதில் கஷ்டப்பட்ட நீர் லத்தீன் பிரான்ஸைப் பார்த்திருந்தீரானால் எவ்வளவு மேன்மையாக இருந்திருக்கும்? எப்படிப்பட்ட அருமையான நாடகங்கள் அவைகளில் இருக்கின்றன.

பிள்ளை.—என்ன இவ்விதம் பேசுகிறீர்கள்? ஆயிரம் இருந்தபோதிலும், அந்தந்த பாஷைக்குள்ள யோக்கியதை போய்விடுமோ? தமிழில் நாடகங்கள் இல்லையா? காவ்யங்களில்லையா? அத்யத்புதமான வர்ணனைகள் ததும்பிக்கிடக்கிறதைத் தங்களுக்கு நான் எடுத்துரைக்காமல் தெரிய வருமே. ஏது இப்படி மாறிவிட்டீர்?

ஐயர்.—ஆமாம். எல்லாம் காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சு தான்! என்னவோ பிரமாதமாகப்பேசுகிறீரே. ஷேக்ஸ்பியர்போல் எழுதியிருக்கிறானா யாராவது?

பிள்ளை.—ஏன்? கம்ப ராமாயணத்திற்கு என்ன குறை?

ஐயர்.—எல்லாம் தெரிந்துதான் இருக்கிறது. வால்மீகி புழுகினதை இவன் உளறித்தள்ளியிருக்கிறான். கோல்ட்ஸ்மித் போலே கவி யார்யிருக்கிறார்கள்?

பிள்ளை.—தாங்களே நம்முடைய தாய்ப் பாஷையைப்பற்றி இவ்விதம்

பேசினால் மற்றவர்கள் பேசக் கேட்பானேன்? இதுதான் அபிமானமோ?

ஐயர்.—போம் போம்! தமிழுக்கு அபிமானிகள் வேறேயா? யார் அபிமானிக்கிறார்களையா தமிழை? மாதம் ஒன்றுக்கு லக்ஷக்கணக்காக வருகிற ஆங்கிலப்புஸ்தகங்கள் அரை நொடியில் செலவாகின்றனவே! நந்தமிழ் நூலாசிரியர்களோ அழுகிறார்களே! ஏன்? அதிலும் சில நூலாசிரியர்கள் தாங்கள் எழுதிய புஸ்தகத்தைத் தாங்களே அச்சிட்டால் எங்கு நஷ்டம் வருமோவென்றெண்ணி பல பப்ளிஷர்களுக்கு விற்றுப்போடுகிறார்களே. சில இடங்களில் இந்த நூலாசிரியர்கள் பெரிய மனிதர்கள் என்று சிலரை நினைத்து அவர்களிடம் தங்கள் நூல்களை ஏமாந்துபோய்க்கொடுத்துவிட்டுப் பிறகு வருத்தப்படுகிறார்களே! ஏன் இப்படி? நம்மவர்களின் தமிழபிமானம் இதிலேயே விளங்குகிறதே! உங்களிலேயே ஒரு வித்வான் "சநியான் தமிழைவிட்டு" என்று வெறுத்துப் பாடியிருக்கின்றாரே! எல்லாம் எனக்குத் தெரியும் ஐயா. மூடிப்பேச வேண்டாம். இன்னும் கேளுங்கள். சென்னையிலே சில புது புத்தகக் கம்பேனிகள் தோன்றி இருக்கின்றன. அதை ஏற்படுத்தியவர்கள் பண ஆசை பிடித்த கொழுத்த நரிகள். 100க்கு 25 கமிஷன் வீதம் விற்றுத்தருவதாய் நூலாசிரியர்களிடமிருந்து புத்தகங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, பிறகு விற்ற பணத்தைத் தருவதற்குப் பதிலாகப் பெரிய பட்டை நாமம் சாத்துவார்கள். தமிழ் இவ்விதம் மோசத்திலேயே அகப்பட்டுத் தவிக்கின்றது.

பிள்ளை.—போனால் போகிறது. தங்களுக்கு எங்கே உத்தியோகம்? சம்பளமென்ன?

ஐயர்.—ரெயில்வேயில் நாகப்பட்டணத்தில் தான். சம்பளம் இருபத்தைந்து.

என்று சொல்லு முன்னம், சமயல் ஆகிவிட்டதென்று ஒரு குழந்தை ஐயரவர்களைக்கூப்பிட, ஐயரும் பிள்ளையவர்களைப் பார்த்து, "நான் போஜனம் செய்து ஆபீஸுக்குப் போகவேண்டும். இன்னொரு நாளைக்கு சாவகாசமாகப் பேசிக்கொள்வோம் என்றார்.

பிள்ளை.—இன்றுஞாயிறன்றோ ஒய்வு இல்லையோ?

ஐயர்.—கொஞ்சவேலை பாக்கியிருக்கிறது. அதனால் அவசரம் என்று சொல்லி உள்ளே போக, பிள்ளையவர்கள் தன் சுதந்தரத்தையும் பி. ஏ. பாஸ் செய்துவிட்டு 25 ரூபாய்க்கு ரயிலில் வேலைசெய்பவனின் அடிமைத்தனத்தையும் நினைத்துக்கொண்டே தம்மிருப்பிடம் திரும்புவதானார்.

பார்லிமெண்டு ஸ்தாபனம்.

பார்லிமெண்டு என்றால் என்ன? அது எப்படி உண்டாயிற்று? அதனுடைய காரியங்கள் யாவை? அதனால் ஜனங்களுக்கு என்ன உபயோகம்? இந்தப்பிரசினைகள் நம் நாட்டு ஜனங்களுக்கு நிரம்பவும் பிரயோஜனகரமானது. பார்லிமெண்டு சபையானது பிரபுக்களாலும் ஜனங்களாலும் உண்டானது. அச்சபையின் ஆரம்பம் குடியரசுக்கு மூலம். அச்சபையானது ஜான் என்ற ஒரு ஆங்கிலேயராஜன், கொடுங்கோல் புரிந்து வருங்காலத்தில் 1213-ம் வருஷத்தில் ஜனங்கள் அரசனுக்கு விரோதமாய்க் கிளம்பி ஒருசிறு சபையாகக்கூட்டி அவருடைய சுவாதந்தர்யங்களுக்கு எல்லைகள் நியமித்தார்கள். இதிலிருந்துதான் பார்லிமெண்டு துவக்கமாயிற்று. அக்காலமுதல், சபையில் இரண்டு பிரிவுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு பிரிவு பிரபுக்களால் உண்டானது. இதற்கு லார்ட் சபை என்று பெயர். மற்றொரு பிரிவு ஜனப்பிரதிநிதிகளால் நியமிக்கப்பட்டது. இதைக் காமன்ஸ் சபை என்று சொல்லப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட சபையில் பிரபுக்கள் கூட்டத்தைப்பற்றி சிறிது யோசிப்போம். இவர்களில் சாதாரணமாய்வித்தியாசங்கள் உண்டாகா. ஏனெனில் இதிலுள்ளவர் சாகிறவரைக்கும் யோக்கியராயிருந்தால் மெம்பராயிருக்கலாம். அவர்களுக்குப்பின் அவர்கள் பிள்ளைகள் யோக்கியதை யுடையவரானால் மெம்பர்களாவார்கள். அரசர் சிலரை, விசேஷயோக்கியதைப்பற்றி அவர்களுக்கு பிரபுப்பட்டம் அளித்து, இச்சபைக்கு மெம்பர்களாக ஆக்கலாம். ஆதலால் இச்சபையில் விசேஷ மாறுபாடுகள் உண்டாகக்காரணம் இல்லை. ஜனசபை அப்படி அல்ல. ஏனெனில் ஒரு சமயத்தில் நியமிக்கப்பட்டவர்கள் மறுபடியும் நியமிக்கப்படுவார்களென்பது நிச்சயமில்லை. ஆகையால் ஒரு கூட்டத்திற்கும் மற்றொரு கூட்டத்திற்கும் விசேஷ வித்தியாசங்கள் இருக்கும். இப்பார்லிமெண்டில் இஜ்ஜனசபையே விசேஷ சக்தியையுடையது. ஏனெனில் பிரபுக்களின் அபிப்பிராயம் சிலவேளைகளில் ஜனசபைக்கு விரோதமாயிருக்கும். அப்போது அவர்கள் அரசரை தங்கள் அபிப்பிராயப்படி ஒரு காரியத்தை செய்யச்சொல்ல முடியாது. ஆனால் அரசரும் பிரபுக்களோடு கலந்தால், பிரபுக்களின் வேண்டுகோளின்மேல் ஜனசபையைக்கலைத்துவிட்டு மற்றொரு சபை கூட உத்திரவு செய்யலாம். இவ்வளவுதான் செய்யலாமே யொழிய மற்றொரு ஜன சபை கூடினபோது அச்சபையும் முந்திய சபையின் அபிப்பிராயமே கொண்டால் பிரபுக்கள் என்ன செய்யலாம்? அரசனுடன் சொல்லி சபையைக்கலைத்து மறு சபையைக் கூட்டலாம். ஆனால் அச்சபையும் முன் அபிப்பிராயமே கொண்டாகில் பிரபுக்கள் வழி கொடுக்க வேண்டியதுதான். அரசனும் அவர்கள் இஷ்டப்படியே நடக்கவேண்டும். ஆனால் புதிய சபை பிரபுக்

களிஷ்டப்படியானால், பிரபுக்கள் ஜெயித்தார்கள். ஆகையால் அரசனும், பிரபுக்களாலும், ஜனங்களாலும் உண்டான பார்லிமெண்டு சபையும் எப்படிப் புணைந்திருக்கின்றன பாருங்கள். இராஜ்ஜிய காரியங்களில் எதையாவது ஒன்றை நடத்தவேண்டுமாகில், அவ்விஷயத்தை அரசனாலும் பார்லிமெண்டாலும் உண்டானதாகில் நிறுத்திப் பிறகுதான், அவ்விஷயத்தை சட்டமாக்கலாம். இதனால் பார்லிமெண்டானது ஜனங்களுக்காக ஏற்பட்டதென்றும், பார்லிமெண்ட் ஸ்தாபனத்தினால் அரசரின் ஸ்வதந்திரங்களுக்கு ஒரு எல்லை அமைக்கப்பட்டபோதிலும், அரசரின் கீர்த்தி பார்லிமெண்டினால் பதின்மடங்கு சோபிக்கின்றனவென்றும் அறிகிறோம். பார்லிமெண்டுள்ள ஜப்பானுக்கும், பார்லிமெண்டில்லாத ருஷியாவுக்கும் எவ்வளவு பேதமிருக்கின்றது?

இங்கிலாந்தில் இந்தியன் கக்ஷியார்.

இங்கிலாந்து தேசமானது நமது நாட்டையாளும் ஆங்கிலேயர்களினிருப்பிடம். அத்தேசத்து ஜனங்களுடைய பிரதிநிதிகளின் சங்கத்துக்குப் பார்லிமெண்டென்று பெயர். இந்தப் பார்லிமெண்டில் இரண்டு வகையுண்டென்று முன்னரே கூறியிருக்கிறோம். அவையாவன:காமன்ஸ் சபை, லார்ட்ஸ் சபை ஆகிய இரண்டுமாம். இவ்விரண்டு சபையோர்களும் மகாசக்ரவர்த்தியும் நமது தேசத்தையாளுகின்றனர். மகா சக்ரவர்த்தியாருக்குத் தற்காலமிருக்கும் பிரதான மந்திரி மிஸ்டர் ஆஸ்க்வித் என்பவர். இவர் லிபரல் கக்ஷியைச்சார்ந்தவர். இதற்கு எதிர்க்கக்ஷி கன்ஸர்வேடிவ் கக்ஷி யெனப்படும். இந்த இரண்டு கக்ஷிகள் இங்கிலாந்தில் வெகுகாலமாக இருக்கின்றன. கன்ஸர்வேடிவ் கக்ஷியாரென்றால், புராதன சம்பிரதாயங்களை யனுசரிப்பவரென்றும் இனிபுதிதாய் ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டாமென்றும் அபிப்பிராயப்படுகிறவர்கள். இவர்கள் இத்தனை காலமாக நடந்துவரும் ஏற்பாடுகளால் நன்மையுண்டாயிருக்கிறதென்று தெரிய வருவதால் இனி நவீன ஏற்பாடுகள் வேண்டாமென்று கூறுகின்றனர். அநேகமாய் இந்த கக்ஷியார் இராஜாங்கத்தாரைச் சார்ந்தவர்கள். மற்றொரு கக்ஷியான லிபரல் வகுப்பினர், புதிய சீர்திருத்தங்களை யுண்டாக்க வேண்டுமென்றும், முன் ஏற்பட்ட சட்டங்களால் நன்மையுண்டாயிற்றென்பது உண்மையானாலும், இன்னும் அதிகமான நன்மைகளையடையவேண்டி நூதனமான ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டுமென்றும் கோருகிறவர்கள். இக்கக்ஷியார் அநேகமாய்ச் சனங்களைச் சார்ந்தவர்கள். ஆகவே இராஜாங்கத்தாரும் பிரஜைகளும் சேர்ந்தே பிரிட்டிஷ்ராஜ்யங்களையாளுகின்றனரென்பது ஸ்பஷ்டம். ஒவ்

இங்கிலாந்தில் இந்தியன் கக்ஷியார்.

வொரு காலத்தில் ஒவ்வொரு கக்ஷி பலப்படும். முன் மிஸ்டர் கிளாட்ஸ்டன் பிரதான மந்திரியாயிருந்தபோது லிபரல் கக்ஷியார் பலமுற்றிருந்தனர். இராஜாங்க உத்தியோகங்களில் லிபரல் கக்ஷியாரே அமர்ந்திருந்தார்கள். பிறகு லார்ட்ஸாலிஸ்பரி பிரபு பிரதான மந்திரியான காலத்தில் கன்ஸர்வெடிவ் கக்ஷியாரே பிரபல முற்றனர். இப்போது மிஸ்டர்ஆஸ்க்வித் பிரபு பிரதான மந்திரியாயிருப்பதில் லிபரல் கக்ஷிக்கே விசேஷத்த செல்வாக்கு ஏற்பட்டுள்ளது.

இது நிற்க, பிரிட்டிஷ்காரர்களுக்கு இப்பூமண்டலத்தில் ஏராளமான ராஜ்யங்களிருக்கின்றன. அவைகளெல்லாவற்றிலும் நாம் வஸிக்கும் இவ்விந்தியாவே மிகப்பெரிதும் பணவரும்படி அதிகமுள்ளதுமான முக்கிய ராஜ்யம். இந்தியாவை பிடித்துக்கொண்டது முதல், ஆங்கிலேயர்களுக்கு அதிகமான செல்வாக்கும் பெருமையும் உண்டாயிற்று. மற்ற அரசர்களுக்கு பிரிட்டிஷ்காரர்களிடம் அதிக மதிப்புண்டு. நமது துரைத்தனத்தாருக்கு ஆபிரிக்கா, அமெரிக்கா, ஆசியா, ஆஸ்திரேலியா முதலிய எல்லாக்கண்டங்களிலும் ராஜ்யங்களிருப்பதால் எந்த இடத்தில் சண்டை நேர்ந்தாலும் இவர்கள் தலையிட்டுக் கொள்ளாதிருக்க முடியாது. இவ்வாறு பற்பல ராஜ்யங்களிருப்பதால் அவைகளை யாள்வதற்காக மகா சக்கரவர்த்தியார் தேசாதிபதிகளை நேமித்திருக்கின்றனர். இந்த கவர்னர்களெல்லாம் மகா சக்கரவர்த்தியின் மந்திரிகளுக்கு அடங் ளே. இந்தியாவை ஆண்டுவ னர் ஜெனரலான இராஜப் யார் இந்தியா செக்ரடரியின் து இந்தியா மந்திரியின் செ டக்கவேண்டியவராவர். ஆகி ரியங்களில் மட்டும் சுயாதீன க்கலாம். மேலே கூறிய இந் ரடேரியானவர் மகாராஜாவி ரிகளுள் ஒருவர். இந்தியாவை ஸகல விஷயங்களுக்கும் இவரே ஜவாபுதாரி. பார்லிமெண்டு மெம்பர்கள் இந்தியாவைப்பற்றி ஏதேனும் கேள்வி கேட்டால் இந்திய செக்ரடரி தான் விடைகொடுக்கப்பாத்தியப்பட்டவர். இந்த செக்ரடரி இங்கிலாந்திலிருக்கிறார். இவருக்கு ஓர் ஆலோசனை சபையுண்டு. நிற்க, இந்தியர்களாகிய நமக்கு ஏதேனும் ஓர் நன்மை கிடைக்கவேண்டுமானால் இந்திய செக்ரடரியின் தயவு அவசியம். இவர் நமது குறைகளைக் கவனிக்காத பக்ஷத்தில் பார்லிமெண்டாரிடம் முறையிட்டுக்கொள்ளலாம். அதாவது, இங்கிலாந்திலுள்ள ஜனங்களிடம் முறையிட, வேண்டுமென்பது கருத்து. தற்காலம் ஆங்கிலேயர்களிற் பெரும்பாலோர் இந்தியாவுக்கு வந்தது மில்லை. இத்தேசத்தாருடன் பேசினது மில்லை. பழகினது மில்லை. இவர்கள் பத்திரிகை, புஸ்தகம், * ஆங்கிலோ இந்தியர் ஆகிய இவர்கள் மூலமாய் இந்தியர்களின் குறைகுணங்களை யொருவாறு அறிந்துகொண்டிருக்கின்றனர். இதன்றி பலர் இந்தியாவைப் பற்றி விசாரிக்கிறதேயில்லை. தத்தம் ஊர்க்காரியத்தை மட்டும் கவனிக்கி

* 'ஆங்கிலோ இந்தியர்' என்றால், இந்தியாவில் இருக்கும் ஆங்கிலேயர் என்ப.

ன்றனர். நமது தேசத்தில் மதாபிமானம் எப்படியோ அப்படியே இங்கி ...ாந்தில் தேசாபிமானம் சிறந்திருக்கி... இராஜ்ய தந்திர விஷயங்களைப் ... அங்குள்ள ஜட்கா வண்டிக்கா... ...ல் பெரியஜமீன்தார்கள் வரை ...திதினமும் அறிந்துகொள்வா... அத்தேசத்தில் ஆயிரக்கணக்கா... ...த்திரிகைகளுண்டு. ஒவ்வொரு பத்...ரிகையும் இராஜாங்க சமாசாரங்களையடக்கி யுலாவும். எத்தனை ஏழையாயினும் பத்திரிகைகளை வாங்கிப்படிக்காமலிரார். இவ்வளவு தேசாபிமானம் படிந்துள்ள ஆங்கியலயர்களுக்கு நமது இந்தியாவைப்பற்றிய காரியங்களைத் தெரிவிக்கவேண்டும். இதற்காகத்தான் இந்தியன் நாஷனல். காங்கிரஸும், அதன் சார்பாக "இந்தியா" என்ற இங்கிலீஷ் பத்திரிகையும் தோன்றி வேலைசெய்து வருகின்றன.

இந்தியாவுக்குப் பார்லிமெண்டில் பிரதிநிதிகள் இல்லையாதலின், பார்லிமெண்டில் மெம்பர்களாயுள்ள ஆங்கிலேய பிரமுகர்களைக் கொண்டு இந்தியரின் குறைகளைப்பற்றிப் பார்லிமெண்டில் அவர்கள் மூலமாகப் பிரஸ்தாபிக்க வேண்டியதாய் இருக்கின்றது. இப்படியாக இந்தியாவினிடத்து அன்பு வைத்து இந்தியர்களின்கக்ஷியாகப்பேசும் பார்லிமெண்டு மெம்பர்களான ஆங்கிலேய கனவான்கள் பலர் இங்கிலாந்தில் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் இந்திய விஷயங்களைப்பற்றி பார்லிமெண்டில் அடிக்கடி கேள்வி கேட்பதால் அநேக ஸாதகங்கள் உண்டாயிருக்கின்றன. தற்காலம் அதிக நன்மை கிடைக்காவிட்டாலும் சில காலம் சென்ற பிறகாவது கிடைக்குமென்ற நம்பிக்கையுண்டு. இதற்காக நாம் செய்யவேண்டிய கடமை யாதெனில், இத்தேசத்துக்கு வரும் ஆங்கிலேயர்களை சிநேகம் செய்து கொண்டு, அவர்களுக்கு நமது நிலைமையைப்பற்றி நன்றாகப் போதிக்க வேண்டியதே. முன் மிஸ்டர் கெயின் என்ற பார்லிமெண்டு மெம்பர் பம்பாய்க்கு வந்தபோது, மிஸ்டர் வாச்சா, டயாப்ஜி என்ற இரண்டு கனவான்கள் அவரிடம் சென்று வார்த்தையாடி அவருக்கு நம்மவர்களின் நிலைமையையும் குணகுணங்களையும் பற்றி நன்றாகப் போதித்தார்கள். அதுமுதல் மிஸ்டர் கெயின் துரைக்கு நம்மவர்கள் மீது மிகுந்த அபிமானமுண்டாகத் தலைப்பட்டது. பிறகு காங்கிரஸ் மகா சபைக்கும் அவர் உற்ற நண்பரானார். இம்மாதிரியே முன்னர் சீமைக்குச் சென்றிருந்த மிஸ்டர் வொமெஸ்சந்தர்பானர்ஜியவர்கள் காலஞ்சென்ற பிராட்லா துரையைக்கண்டு வார்த்தையாடி அவருடைய நட்பை யடைந்து அவரை இந்தியாவுக்கு உழைக்கும்படி செய்துவிட்டார். இவ்விதமாக, நமது ஜனத்தலைவர்கள் நட்புபாராட்டி, நமது தேசத்தாரின் க்ஷேமத்தைக்கருதக்கூடிய பல ஆங்கில நண்பர்களைப் பெற்று வருகின்றனர். இந்த ஆங்கில நண்பர்களைப்பற்றித்தான் "இங்கிலாந்தில் இந்தியன் கக்ஷியார்" என்று மேலே குறிப்பிடலானோம்.

அந்தமான் தீவினரைப்பற்றிச் சில ரஸமான விஷயங்கள்.

அந்தமான் தீவினர் நாளுக்குநாள் தங்கள் தொகையில் குறைந்து வருகிறார்கள். ஒருவேளை இன்னும் கொஞ்ச வருஷகாலங்களுக்குள்ளே அவர்கள் குலம் முழுதும் அழிந்து போய் விடும் போலத் தோன்றுகிறது. ஆதலால் அவர்களைப்பற்றிய விசேஷங்களை நாம் அறிந்து கொள்வது மிகவும் உபயோகமாயிருக்கும்.

அந்தமான் தீவுகளானது நாளுக்கு நாள் சமுத்திரத்தில் ஆழ்ந்துபோய்க்கொண்டே வருகிறதென்று தெரிய வருகிறது. அவர்களுக்குள்ளேயும் முன்னொரு காலத்தில் ஓர் புராணக் கோட்பாட்டின்படி தங்கள் தீவுகளின் ஒரு பெரும்பகுதி சமுத்திரத்தில் அழுந்திப்போய்விட்டதென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

அந்தமான் தீவுகளின்காலநிலையானது மிகவும் சூடாயில்லாமலும் குளிர்ச்சியாயில்லாமலும் நடுத்தரமாய் இருக்கின்றது. வருஷத்தில் 6மாதம் மழைபெய்துக் கொண்டிருக்கும். இதனால் அத்தீவுகளில் மலை ஜுரம் முதலிய கொரேவியாதிகள் அதிகமாயிருக்கின்றன. தீவுகள் முழுதும் காடுகள் அடர்ந்திருக்கின்றன.

சிற்சில விடங்களில் அந்தமானியரும் போகமுடியாமல் காடுகள் அடர்த்தியா யிருக்கின்றன. அநேக விடங்களில் காடுகளைப் பார்ப்பதற்கு மிக அழகாயிருக்கும். ஆனால் அத்தீவி களுக்கு அதைப் பார்த்து ஆநந்தி சக்தியில்லை. அக்காடுகளில் பெ காட்டு மிருகங்கள் ஒன்றும் காணப் வதில்லை. அங்கே ஜனங்கள் க கிழங்குகளையும் மீன் முதலியவற் யும் புசிக்கின்றார்கள்.

இவர்கள் இனத்தைச் சேர்ந்த மனிதர் இந்தியாவில் சிலர் மலைப்பிரதேசங்களில் இன்னும் வசித்து வருகின்றார்கள். 1856-ம் வருஷத்தில் பிரிட்டிஷ் ராஜாங்கத்தார் அந்தமானைக்கைப்பற்றியபோது 8000 அந்தமானியர் இருந்தார்களாம். ஆனால் இப்பொழுது 1901-ம் வருஷத்திய பிரஜைக் கணக்கின்படி உயிரோடிருக்கும் அந்தமானியரின்மொத்தத்தொகை 1882. இதில் 1036 புருஷர்களும் 846பெண்களும் இருக்கின்றார்களாம்.

இத்தீவுகளுக்கு ஏன் அந்தமான் என்ற பெயர் வந்ததென்பதற்கு மிஸ்டர் போர்ட்மென் என்பவர் சொல்லுகிறார். "முன்காலத்தில் மலேயநாட்டு ஜனங்கள் கப்பலில் வந்து இவர்களைப் பிடித்துக்கொண்டுபோய் அடிமைகளாக விற்றுவிடுவது வழக்கம். அப்பொழுது அவர்கள் இவர்களை ராமாயணத்தில் வரும் அனுமான் வம்சத்தவரென்று, அனுமான் என்றும் அண்டமான் என்றும் கூப்பிட்டு வந்தார்

கள். அண்டமொன் என்பது நாளடை வில் மருவி அந்தமன் என்று வழங்கி ருகின்றது.'' அவர்களுக்கு குளிர்ஓர் ருந்தொந்தரை. ஆனல் அவர்களை தியாவில் குளிர்ந்த பிரதேசத்திற் க் கொண்டுவந்தால் அவர்கள் வருந் வதில்லை. மேலும் அவர்கள் இங்கே த்தபிறகு மிகவும் திடகாத்திரர்களாக மாறியிருக்கின்றனர். அவர்கள் வெய் யிலில் வெகுநேரம் நின்று உஷ்ணம் தாங்குவார்கள். சில சமயங்களில் அவர் கள் இப்படி சூரிய வெப்பத்தில் நின் றுகொண்டிருப்பதால் ஜுரமும் தலை வலி முதலிய வியாதிகளும் வந்து விடு கின்றன. வேனிற் காலத்திலும் அவர் கள் உடலில் ஒன்றும் தரிக்காமல் தரையிலும் கடலிலும் போவார்கள். சமுத்திரத்தில் போகும்போது சில சமயங்களில் அவர்கள் ஓலைக்குடை பிடித்துக்கொள்ளுகின்றார்கள். அவர் களுக்கு பட்டினியாவது தாகமாவது பொறுக்காது. ஆகையினல் ஒருநாளும் அனுவசியமாக பட்டினியிருக்க மாட் டார்கள். அவர்கள் சாதாரணமாய் 24 மணி நேரத்திற்குமேல் கண்விழிக்க மாட்டார்கள். ஆனல் விசேஷ காலங் களிலும் உத்ஸவங்களிலும், ஒரே முறையாய் நான்கு நாட்களுக்கு தூங் காமலும் சிலர் இருக்கின்றார்கள். ஆனல், அதற்குப்பிறகு அவர்கள் மிக வும் அலுத்துப்போய் விடுகிறார்கள்.

அவர்களில்சில ருக்கு குரல் கன மாயிருக்கும். ஆனல்பெரும் பகுதியார் குரல் மிகவும் இனிமையாயும் அழகாயு மிருக்கும். அவர்கள் அடிக்கடி தங் கள் தேகங்களை சாயமடித்துக்கொள் ளுகிறார்கள். இப்படிச் செய்வதனல் அவர்கள் மிகவும் விகாரமாய்க் காணப் படுகிறார்கள். அவர்களில் சிறுவர் அவ் வளவுக்கு விகாரமாயில்லாமல் நிதான மாயிருக்கிறார்கள் அவர்களின் நிறம் மிகவும் கருப்பு. சிலர் சிறிது மாநிற மாயிருப்பார்கள். அவர்கள் தலைமயிர் மிகவும் கருப்பா யிருக்கும். ஒவ்வொரு வகுப்பினரும் ஒவ்வொரு மாதிரி தங் கள் மயிரை எடுத்துக் கட்டிக்கொள்ளு கிறார்கள். அவர்களுக்கு தாடி மீசை முதலியவை அதிகமாய் வளருவதில் லை. இப்படி ஓரிரண்டு பேருக்கு கொ ஞ்சமிருந்தால் அவர்கள் அதைப்பற்றி மிகவும் இறுமாப்படைந்து விடுகிறா கள்.

அவர்களுள் குருடன் நொண்டி செவிடன் முதலியோர் அரிது. அவர் கள் 60 வயது, 65 வயது வரையிலும் உயிரோடிருக்கிறார்கள். அவர்களுக் குள் பரம்பரையாக பைத்தியம்பிடித்த வர்களும் கிடையாது. ஒவ்வொரு வனுக்கு பைத்தியம் பிடித்து அவன் மாமிசத்தை பச்சையாய் புசிக்கவாரம் பித்து விடுவான். மனிதனைக்கொன் றால் அவன் ரத்தத்தையுங் குடித்து மாமிசத்தையும் தின்று விடுவான். ஆனல் சீக்கிரம் எவனுவது ஒருவன் தன் பந்துவைக் கொன்றதற்காக அவனைக்கொன்று விடுவான்.

அந்தமானியச் சிறுவர்கள் மிக வும் புத்திசாலிகளாயும் சுருசுருப்பு ள்ளவர்களாயுமிருக்கின்றார்கள். அவர் களுள் பெயரிடுதல் பின் வருமாறு: (1) குழந்தை தாய் வயிற்றில் இருக்

கும்போது அதற்கிடும் பெயர்தான் குழந்தையின் பெயர். ஒவ்வொரு குடும்பத்தில் 20 பெயர்கள் யிருப்பர். இரட்டைக் குழந்தைகள் பிறந்தால் அவைகளுக்குப்பெயர் பிறந்த பிறகு இடுவார்கள். முதற் குழந்தை யிறந்து விட்டால் அதே பெயரை இரண்டாவது குழந்தைக்கிடுவார்கள். அப்பெயருடன் **ஈல்** என்று இரண்டு எழுத்துக்களும் சேர்ப்பார்கள். "**ஈல்**" என்றால் "**மறுபடியும் பிறந்தது**" என்றர்த்தம். அதாவது முதற்பிறந்த குழந்தையே மறுபடியும் பிறந்திருப்பதாக அவர்களுக்குள் கோட்பாடு. இதற்காக ஒருவருக்கு அடிக்கடி வரிசையாய் குழந்தைகள் இறந்து வந்தால் அக்குழந்தையின் அங்கம் ஒன்றை (முக்கியமாய்க் காதை) பங்கப்படுத்தி விடுவார்கள். அதனால் அந்தக்குழந்தை திரும்பிப் பிறந்தால் அங்கபங்கத்தினின்றும்தெரிந்து கொள்ளலாமென்றுதான்:-

(2) பரிகாசப்பெயர். அதாவது குழந்தைக்கு ஏதாவது பிறவிக் குறையிருந்தால் அதைப்பற்றி பரிகாசப் பெயர் வைத்து கூப்பிடுவதுண்டு.

(3) பெண்கள் ருதுவானால் அக்காலத்தில் புஷ்பித்திருக்கும் புஷ்பத்தின் பெயரை அப்பெண்களுக்குக் கொடுப்பார்கள்.

அவர்களில் பெரியவர்களை மிகவும் மரியாதையாய் "**மியா**" என்றும் "**மாம்**" என்றும் அழைப்பார்கள். பிள்ளைகள் தகப்பனை பெயர் சொல்லி யழைப்பதில்லை. பரிகாசப்பெயரையும் சொல்லி யழைப்பதில்லை.

அந்தமானியர் ஒரே கலியாணம் தான் செய்துகொள்வார்கள். அவர்களுக்கு ஜுரம் தலைவலி வந்தால் "ரோட் ஆகர்" என்னுமோர் மருந்தை உபயோகிக்கின்றார்கள். தேகத்தின் மீது கட்டிகள் புறப்பட்டால் அவற்றைக்குத்தி இரத்தத்தை யெடுத்து ஆற்றி விடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு தேகத்தில் எங்கேயாவது வீக்கம் கண்டாலாவது சுளுக்கிக்கொண்டாலாவது எலும்புகளை மாலையாகக் கட்டிப் போட்டுக்கொள்ளுகிறார்கள்.

அவர்கள் மிகவும் விரைவாய் நடக்கவும் ஓடவும் மரங்கள் ஏறவும் பழகி யிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இரண்டு வரையும்தான் சரியாய் எண்ணத்தெரியும்! சிலர் ஐந்துவரையும் தப்பித்தவறி எண்ணுவார்கள். அவர்கள் அங்குமிங்கும் திரிந்து காலத்தைத் தள்ளுகின்றார்கள். ஓரிரண்டு இடங்களில் தவிர மற்றெவ்விடத்திலும் வீடுகள் கட்டுவதுகூடக்கிடையாது.

கிராமத்திலும் 10-14 வீடுகள் தான் உண்டு. அவைகள் குடிசைகள் வண்ணமாயிருக்கும். ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் உற்சவங்களுக்காக வேண்டி ஓர் தனிவெளியுண்டு. குடிசைகளுக்கு ஓலையால் கூரை போடப்பட்டிருக்கின்றது.

அவர்களில் எழுதிய பாஷையொன்றும் கிடையாது. ஆனால் பேசும்பொழுது குறிகளும் சைகைகளும் காட்டுவதும் கிடையாது. ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும் தனித்தனி பாஷையுண்டு. ஆகையினால் ஒரு பிரி

வைச்சேர்ந்தவர் மற்றொருவர் பாஷையைத் தெரிவது சிறிது கஷ்டம்.

அவர்களின் கலியாணம் மிகவும் வேடிக்கையாயிருக்கின்றது. ஒருவன் கலியாணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று இஷ்டமிருந்தால், அவன் காட்டுக்குள் ஓடிப்போய்விடுவது வழக்கம். பெண் வீட்டுக்காரர் பெண்ணை ஓர் புதிய வீட்டில் உட்காரவைத்துவிட்டு மாப்பிள்ளையை அழைத்துவரப் போவார்கள். மாப்பிள்ளை சிறிது இஷ்டமில்லாதவன் போல நடித்துப்பிறகு நிர்ப்பந்தத்தினால் திரும்பிவந்து பெண்ணைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்வான். பிறகு புருஷனும் பெண்ணும் ஒரே வீட்டில் வசிப்பார்கள்.

குழந்தைகள் இறந்தால், அவர்களை வீட்டிலேயே தரையில் புதைத்து விடுவார்கள். பெரியவர்கள் சிறிய குழிகளில் புதைக்கப்படுகிறார்கள். அல்லது மிகவும் மரியாதையுள்ளவர்களாயிருப்பவர்களானால் அவர்களை ஓர் மூட்டையாய்க் கட்டி கிராமத்தின் ஓர் ஓரத்தில் மரத்தின்மேல் வைத்துவிட்டு மூன்று மாதத்திற்குப் பிறகு அதைக்கீழே எடுத்து எலும்புகளைக் கழுவி மாலையாக்கித் தரித்துக்கொள்ளுவார்கள். இந்த மூன்றுமாத காலமும் பிணத்தை வைத்திருக்கும் மரத்தின் வழியே ஒருவரும் போவது கிடையாது. மூன்று மாதமும் கழிந்த பிறகுதான் அவர்களுக்கு சுத்தி வருவதாக ஏற்பாடு. சிநேகிதர்களை வெகு நாட்களுக்குப்பிறகு கண்டால் அவர்களைக்கட்டிக்கொண்டு அழுவது இவர்களின் வழக்கம். மற்றொரு குடும்பத்தார் சிநேகிதரை வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு சந்தித்தால், ஒருவர் மற்றவர் மடியில் உட்கார்ந்துகொண்டு ஒருவரை யொருவர் தேற்றிக்கொள்வது வழக்கம். சிநேகிதர் ஒருவரையொருவர் விட்டுப்பிரியும் பொழுது ஒருவர் மற்றவர் கையில் ஊதிக்கொள்வது வழக்கம். அந்த சமயத்தில் ஒருவரும் அழக்கூடாது. அவர்களுடைய முக்கிய வேடிக்கைகள் கூத்தும் டமாரமுந்தான். அந்தமானியர், கடவுள் என்னும் ஒருவர் ஆகாயத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறாரென்றும் அவர் தன்னிஷ்டம்போல் மழையைப் பெய்யவும் இடி யிடிக்கவும் புசலடிக்கவும் செய்கிறாரென்றும் நினைக்கிறார்கள். அவரைத் திருப்தி செய்வது முடியாத காரியமெனஎண்ணுவர். அதனால் அவருக்குகோபமுண்டாக ஒன்றும் அவர்கள் செய்வதில்லை. இக்கடவுளைத்தவிர பிசாசுகளும் அநேகம் அவர்களுக்குண்டு. அவர்கள் நரகமாவது ஸ்வர்க்கமாவது இருப்பதாக நினைப்பதில்லை.

அவர்கள் துணிகளொன்றும் தரிப்பது கிடையாது. பெண்கள் இடுப்பில் சில செடிகளையும் இலைகளையும் கட்டிக் கொண்டிருப்பார்கள். அவர்களுக்கு வியவசாயம் என்பதே தெரியாது. அவர்கள் பட்டைகள் மரத்தினின்றும் செதுக்கி யெடுப்பார்கள். சட்டிபானைகளும் செய்துகொள்வார்கள். கூடைகள் முதலிய மூங்கில் பாண்டங்கள் அவர்களுக்கு நன்றாய் செய்யத்தெரியும். அவர்கள் மரப் பட்டைகளினின்றும் கயிறு முடைவார்கள். பிரப்பப் பாய்களும் அவர்களுக்கு முடையத்தெரியும்.

ஏன் கிழத்தனத்தை யடைகிறீர்கள்?

(All Rights Reserved.)

ஏன் கிழத்தனத்தை யடைகிறோம் என்ற கேள்வியை எவரும் கேட்கின்றாரில்லை. ஆனால் ஆயிரத்திலொருவர் அதைப்பற்றி யோசிப்பினும், வயதாய் விட்டபடியால் கிழத்தனத்தையடைந்து விட்டதாக எண்ணுவார்களே யொழிய உண்மையை உணர்ந்தாரில்லை. வயதாய் விட்டால் கிழத்தனம் வந்துவிடுமா என்ற கேள்வியைக் கேட்போமானால், எத்தனை வயதானவுடன் கிழட்டுத்தனம் வரும் என்பதை நிர்ணயிக்கவேண்டிய அவசரம் ஏற்படும். அதாவது அறுபதாவது வயதில் மனிதர்களுக்கு வார்த்திப காலம் வரும் என்று வைத்துக் கொள்ளுவோமானால், அறுபது வயதிற்கு மேற்பட்ட மனிதர்களிற் சிலருடைய அழகிய உருவமும், கம்பீரமான நடையும், தளராத ஊக்கத்துடன் கூடிய மனோசக்தியும் எல்லோராலும் கொண்டாடப்படுவதற்கு யோக்கியமானவையாக இருக்கின்றனவே! ஆனால் நாற்பது வயதிற்கு மேற்படாத பலருடைய கிழட்டு உருவத்தையும், நரைத்த மயிரையும், பலமற்ற காத்திரத்தையும் நாகரீக முதிர்ச்சி யுற்றிருக்கும் தேசத்தவருள்ளும் ஜாதியாருள்ளும் காண்பது சர்வ சாதாரணமாக இருக்கிறது. இவ்விரண்டினையும் நாம் ஆழ ஆராய்வோமாயின், கிழட்டுத்தனம் என்பது இன்ன வயதிற்கு மேற்றான் வரும் என்பதை யாரும் இதுவரையில் கண்டு பிடிக்கவில்லை என்பதையும், அந்தவிதமான வார்த்திப காலம் வருவதற்கு வயதுமட்டும் முக்கிய காரணமாகாதென்பதையும், வேறு எதனுடைய சக்திப் பிரபாவத்தினாலோ இளமை நீடித்திருக்கின்றதென்பதையும், அந்தச் சக்தியே கிழட்டுத்தனத்தையும் கொடுக்க வல்லதென்பதையும் நன்கு உணர்ந்து கொள்ளலாம். இந்தவிதமான தீர்மானத்திற்கு வந்தவர்களாகிய நாம்—இளையோராயினுஞ் சரியே, முதியோராயினுஞ் சரியே—அந்த சக்தி யாதென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளுவதோடு, அதை மாந்தர்களால் அடையமுடியுமாவென்பதையும், அதை யடைவதோடு நில்லாமல், நம்முடைய நோக்கங்களுக்கு இணங்க அதைக் கொண்டு வந்து வைத்து சதா இளமையுடன் இருக்க முடியுமாவென்பதையும் பற்றி யோசிக்கவேண்டுவது அவசியத்திலும் அவசியம்.

இவ்விதம் எக்காலமும் நீங்கா யௌவனத்துடன் இருப்பதற்கு என்ன மருந்து புசிப்பது என்றாவது எந்தக் கம்பேனியின் லேகியம் சாப்பிடலாமென்றாவது யோசிக்கவேண்டாம். ஆயினும், நாம் சாப்பிடவேண்டிய மருந்தும் லேகியமும் இல்லாமலில்லை. அவை யாவை? எங்கிருக்கின்றன? என்று கேட்பீர்களாயின் அவை

ஒவ்வொருவரிடமும் இருக்கின்றனவென்றும்; அதுவும் அவரவர்களுடைய இஷ்டமிருந்தால் எச்சமயத்திலும், —என்சதாகாலமும்கூட, அவைகளை ஒரு பைசாவும் செலவு செய்யாமலே பிரயோசனப்படுத்திக்கொள்ளலாம் என்றும் சொல்லலாம்.

ஹா! மனிதனிடத்தில் இவ்வளவு சிலாக்கியமான வஸ்துக்களிருக்கின்றனவா என்று ஆச்சரியப்பட வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. ஏனெனின், மனித சரீரம் அத்தகைய மாண்புடைத்து. இது பற்றியன்றோ "அரிதரிது மானிடர் ஆதல்" என்று ஔவையாரும் அருளியது. ஆனால் நாம் இவ்விடத்தில் ஆச்சரியப்பட வேண்டிய விஷயம்—துக்கப்படவேண்டிய விஷயமும்கூட யாதெனின், இத்தகைய அதிசய சக்தியினை நாம் பெற்றிருந்தும் அதனால் பயன் பெறாமல் போகின்றோமே என்பது தான். இந்த அபூர்வ சக்தியினை இதற்கு முன்னர் யாராவது கண்டு பிடித்து இதன் பயனை அனுபவித்திருக்கின்றார்களா? அல்லது இந்த இருபதாவது நூற்றாண்டின் கொழுத்த நாகரீகத்தின்(!) பலனை யாரேனும் கண்டு பிடித்து சொல் மாத்திரையில் அனுபவிக்காமல் எழுதி வைத்திருக்கிறாரா? என்ற பிரச்னைகளைக் கேட்போமாயின் பின்னர் சொல்லப்பட்டதுபோல் நவீன நாகரீக முதிர்ச்சியின் பயனாக வித்தையிற் றேர்ந்த மேதாவி இந்தச் சக்தியினைக் கற்றுக்கொள்ளவில்லை என்றும் இதன் பலனை யனுபவிக்கவில்லை என்றும் தெரிந்துகொள்ளுவதோடு; தேகதத்வம், மனோதத்வம், ஆன்மதத்வம், முதலிய பல வேறு தத்வங்களையும் கண்டறிந்த பரமயோகிகளாகிய நம் முன்னோர்களால் அந்தச் சக்தி கண்டு பிடிக்கப்பட்டதென்றும், அதன் பலனை அவர்கள் அனுபவித்து நூற்றுக் கணக்கான வருஷங்கள் யுவாத்தன்மையுடன் இருந்துவந்தார்கள் என்றும் நன்றே சித்தாந்தப்படுத்திக்கொள்ளலாம். விஸ்வாமித்திர முனிவர் அநேக நூறு வருஷ காலம் யோகாப்பியாஸம் செய்ததாகவும், அத்தனை வருஷ காலமும் அவர் கிழட்டுத்தனத்தையடையவில்லை என்றும் நாம் இதிகாசங்களால் தெரிந்துகொள்ளுகிறோம். இவ்விதம் யோகிகளாகிய எத்தனையோ பெயர்கள் வெகு நாட்கள் வரையில் யௌவனத்துடன் கூடி இருந்ததாக நம்முடைய புராணங்களும் கூறுகின்றன. இதற்கு அறுபதினாயிர வருஷ காலம் அரசு செலுத்தி வந்த அயோத்தி மன்னரான தசரத பூபதியும் போதிய சாக்ஷியன்றோ?

அந்த சக்தியின் பிரபாவம் இத்தன்மைத்தாக இருக்கையில், அஃது யாதென்று அறியவேண்டுவது நம்முடைய முக்கியமான கடமைகளில் முதன்மை பற்றியதன்றோ? அஃது யாதெனின், அதுவே மனோஸக்தி! அதாவது, மனிதனுடைய எண்ணத்தின் சக்தி. எந்தச் சக்தியினுடைய பிரபாவத்தினால் நீராவி யந்திரம், புகைக்கப்பல், மின்சாரம், முதலிய அற்புதச் சக்திகளெல்லாம் கண்டு பிடி

க்கப்பட்டு மனிதர்களுக்கு உபயோகமாகும்படி செய்யப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அந்தச் சக்தியே மனிதனுடைய கிழட்டுத்தனத்தையும் வரவொட்டாதபடி தடுக்கும் சக்தியாகும். இவ்வளவு திறன்வாய்ந்த சக்திக்கு நாம் எங்கும் செல்லவேண்டிய அவசியமுமின்று. நம்மிடத்தில் இந்தச் சக்தி இல்லாமவில்லை. அதை நாம் பொருட்படுத்தாதது தான் காரணம்.

நீங்காத யௌவனத்துடன் இருக்கவேண்டுமானால் சுவர்க்கலோகத்திற்குச் செல்லவேண்டுமென்று புராணங்களின் மூலமாக நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால் அங்கு செல்லாமலே நீங்காத யௌவனத்தை நாம் இந்தப் பூலோகத்திலேயே பெறலாம் நம்முடைய மனோசக்தியினால்—என்பது தெற்றென விளங்குகின்றது.

ஆகையால் ஒவ்வொருவரும் கீழ்கண்ட பிரகாரம் பிரதிநித்யமும் அநுஷ்டித்துப் பார்ப்பார்களாயின் வெகு சீக்கிரம் இதன் உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். மற்றவைகளைப்பற்றிப் பேசுவதற்கு முன்னர் கிழட்டுத்தனத்தின் குறிகளைச் சற்றே கவனிப்போம். வெளிப்படையாக முகத்தின் பளபளப்பு குன்றி சரீரத்தின் தோல் சுருக்கம் கொடுக்க, சரீர உருப்புகள் எல்லாம் பலவீனமாகப் போய்விடுவதும், அந்தரங்கமாக மனம் பற்பலவிதமான கவலைக்குள்ளாவதுமே. இவைகளுடன் என்று இறந்து விடுவோமோவென்ற ஏக்கம் மிக்கப் பெரியது!

சரீரத்தின் உறுப்புகளாகிய கைகால் முதலியவைகளும் மூளையும் சிறு சிறு அறைகளாலாக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், அந்தவிதமான அறைகள் (cells) விருத்தியடைதலே சரீரம் வன்மையுடனும் வனப்புடனும் இருப்பதற்குக் காரணமாமென்றும், அவைகள் நசித்துப்போவதே கிழட்டுத்தனம் வருவதற்குக் காரணமாமென்றும், அவைகள் விருத்தியுற்று வளருவதற்கும்; விருத்தியற்று நசித்துப்போவதற்கும் மனத்தினுள் உண்டாகும் சலனமே காரணமாமென்றும், பிரபல சரீர தத்வ சாஸ்திரிகள் எல்லோரும் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர்.

நம் தேசத்தில் சாதாரணமாக ஒருவனோ, ஒருத்தியோ முப்பது வயதை யடைந்தால், “நான் கிழவனாக ஆய்விட்டேன், கிழவியாக ஆய்விட்டேன்; இனிமேல் எனக்கென்ன சுகம் வேண்டும்; என்னுடைய வாழ்நாட்களில் செழிப்பான காலங்களெல்லாம் கழிந்தும் மறைந்தும் போய்விட்டன; எனது தாயாரும் தந்தையாரும் நாற்பதாவது வயதில் உயிர் துறந்திருக்கிறார்கள்; நானும் அவ்விதமே, அதாவது அவர்களைப்போல இன்னும் பத்து வருஷங்களுக்குள் இறந்து படுவேன்” என்று சொல்லிக்கொள்ளுவதை நாம் கண்டிருக்கிறோம். ஆனால் இப்பேர்ப்பட்டவர்கள் மரணத்திற்குத் துணிந்தவர்களா? என்று யோசித்துப் பார்ப்போமாயின்; அல்லர் என்ற முடிவிற்கே வருவோம். இவர்கள் மரணத்திற்குப் பயப்படுவதோடு, அந்தமரணத்

தை ஒவ்வொரு சமயமும் எதிர்பார்த்தும் இருக்கிறார்கள். ஹா! என்ன மதியீனம் இஃது! இறைவன் பக்ஷபாதமற்றவரென்றும் பரம கருணாநிதியென்றும் சொல்லிக்கொள்ளும் நாம், அவர், ஒருவனை நீடூழி காலம் யௌவனத்துடன் இருக்கவைத்து, மற்றவனை அதிபால்ய வயதிலேயே இறக்கும்படி செய்வாரா? ஆகையால் அவருடைய சட்ட திட்டங்களெல்லாம் எல்லா சாதியாருக்கும், எல்லா மதஸ்தர்களுக்கும், எல்லா வயதினர்களுக்கும், ஆண் பெண் இருபாலார்களுக்கும் சமமாகவேயிருக்கின்றனவென்று உறுதிப்படலாம். என்றாலும்,--அனைவகளை வெகு சிலரேயன்றி மற்றவர்கள் கவலையுடன் கவனிக்கிறார்களில்லை.

வயது ஆவதற்குள்ளாகவே கிழட்டுத்தனத்தின் நினைப்பையும், மரணத்தின் ஞாபகத்தையும் ஏன் நம்முடைய மனத்தில் கொள்ளவேண்டும்? நாம் பூமியில் ஜனித்ததின் பிரயோசனம் மரணத்தை யடைவதன்றென்றும், அதைவிட உத்கிருஷ்டமானது ஆன்ம அபிவிருத்தியே என்றும், நாம் நம்முடைய யௌவனத்தை வெகு நாட்கள் வரையில் கைவிடாமல் காப்பாற்றிக்கொண்டிருந்து, பூலோக அநுபவத்தைத் தெரிந்து ஆன்மாவின் விருத்தியைப் பெறலாமென்றும், அந்தவிதமான விருத்தியை யடைந்தாலன்றி இறந்திறந்து பிறக்கவேண்டுமென்றும், அந்த விருத்தியடைந்து விட்டோமாயின் பிறவிப்பிணி நீங்குமென்றும், இவ்விதமான அபிவிருத்தியை நம்முடைய மனோசக்தியொன்றினால் மட்டும் பெறலாமென்றும் ஒவ்வொருவரும் மனோதைரியம் செய்துகொள்ளுங்கள். மரணம் என்பது, உங்களுடைய ஆன்மா பக்குவமானாலொழிய உங்களை வந்து அடையாது. ஆகையால் யௌவனத்துடன் அநேக நூறு வருஷகாலம் நீங்கள் இருந்து அந்த யௌவனத்துடனேயே அந்திய காலத்தையும் முக்தியையும் அடைவீர்கள். அப்பேர்ப்பட்ட காலம் எல்லோருக்கும் இதோ வந்து விட்டது! இப்பொழுதே வந்துவிட்டது. இனிமேல் நம்முடைய தேசத்தில் அகால மரணமென்பதே கிடையாமற் போய் விடுகிற காலம் சமீபித்து விட்டது. நீங்கள் மட்டும் கிழட்டுத்தனத்தை எதிர்பாராதீர்கள்! மனதிற்குள் கிழட்டுத்தனத்தைச் சதா சிந்தித்துக்கொண்டிருந்து, வெளி வேஷத்தில் தினமும் முகக்ஷவரம் செய்துகொள்ளுவதினாலும், விலையுயர்ந்த உடை உடுத்திக் கொள்ளுவதினாலும், களப கஸ்தூரியாதிய வாஸனைகளைப் பூசிக்கொள்ளுவதினாலும், ஒருபொழுதும் கிழட்டுத்தன்மையை வரவொட்டாமல் தடுக்க முடியாது. தீப்பற்றிய இடத்து அதைத் தண்ணீரால் அணைப்பதற்குப் பதிலாக ஒரு வண்டி எரு முட்டையால் மூடிடில் எப்படி அஃது திடமென்று தீப் பற்றிக்கொள்ளுமோ அஃதேபோல், மனத்தில் கிழட்டுத் தன்மையின் சிந்தனையுடன் இருந்து வெளியில் யுவா புருஷர்களைப்போல் வேஷம் பூணுவதினால் ஜரையைத் தடுக்க முடியாது. ஆகையால் உங்களுடைய

எண்ணங்கள் யுவா புருஷர்களுடையவை போல் சந்தோஷத்தை எதிர்பார்ப்பனவாகவும், தளராத ஊக்கத்துடன் கூடியனவாகவும் இருக்கும்படி செய்துகொள்ளுங்கள். உங்களுடைய ஜீவிய காலத்தில் நடந்த, நடக்கிற, துக்கமான சம்பவங்களையும், மனதிற்கு ஒவ்வாத விஷயங்களையும் நீக்கிக்கொள்ளுங்கள். ஒரு நாள் ஆய்விட்டதே, நான் நேற்றய தினத்தை விட இன்று ஒரு நாட் கிழவன் என்னும் ஞாபகத்தை அறவே ஒழிக்கவேண்டும்.

தொண்ணூறுவயதை யடைந்த ஒருவரைப் பார்த்து நீங்கள் யாங்ஙனம் இந்தப் பிராயத்திலும் இளமையுடன் இருக்கிறீர்கள் என்று சிலர் கேட்டதற்கு அவர், "நான் முப்பது வருஷ காலம் ஒரு ஹைஸ்கூலுக்கு பிரதம உபாத்தியாயராக இருந்தேன்; அச்சமயத்தில் நான் பள்ளிச் சிறார்களுடன் விளையாடுவதிலும் ஓடியாடுவதிலும் புத்தியைச் செலுத்துவேன்; அவர்களுக்கு எந்தெந்த விஷயங்களில் பிரியம் அதிகமோ அவைகளில் எனக்கும் பிரீதியுண்டு; அந்தச்சமயம் என்னுடைய வயது இவ்வளவு என்பதையும் மறந்தேன். மறந்ததோடு நில்லாமல், என் முழு எண்ணமும் சிறுவர்களுடைய எண்ணத்தைப்போல், இளமையான பருவத்தின் மீதும், வர வர நாடும் அபிவிருத்தியின் மீதும், நினைத்ததைச் சாதிக்கும் வல்லமையுடைய வரப்போகிற காலத்தின் மீதுமே இருந்தது; அந்த அப்பியாஸத்தையே இன்னும் நான் கையாடிக்கொண்டிருக்கிறேன்; இஃது எனக்கு வழக்கமாகப் போய்விட்டது;" என்று அவர் பதிலளித்ததாக க. வேட் மார்டன் என்னும் அமெரிக்கா கனவான் ஒருவர் தம்முடைய புஸ்தகங்களொன்றில் எழுதுகிறார்.

இன்னொரு ஆங்கிலேய கதாசிரியர், "திடீரென்று தன் காதலனைப் பிரிந்த ஒரு காதலி, பிரதி தினமும் தன் மனதுக்குகந்த மன்னவனை எதிர்பார்த்த வண்ணமே இருந்தாள். "இன்று வந்துவிடுவான், இதோ வந்துவிடுவான் என் காதலன்" என்று-காதலிலும், தன் காதலனின் மீதுமே கருத்தாக இருந்தாள். அப்பெண்மணி இவ்விதம் சுமார் ஐம்பது வருஷங்களைக் கழித்தாள். அப்பொழுதும் அவள் இருபது வயது இளம் பெண்ணை யொத்தே இருந்தாள்" என்றும் கூறுகிறார்.

இந்தவிதமான திருஷ்டாந்தங்களிலிருந்தும், கிழட்டுத்தனம் உண்டாவது மனதிலேயே யொழிய சரீரத்தில் அல்ல என்பது தெற்றென விளங்குகின்றதன்றோ?

பின்னும் உங்களை யாராவது பார்த்து, "உனக்கு வயதாய் விட்டது" என்றாவது, "கிழட்டுத்தனம் உன்னிடத்தில் வளருகின்றது" என்றாவது சொல்லுவார்களானால் நீங்கள் அதை மறந்துவிட்டு, "உண்மை ஒரு பொழுதும் கிழட்டுத்தனத்தையடையாதென்றும், நான் உண்மை" என்றும், உங்களுடைய மனத்திற்குள்

சொல்லித் தைரியம்செய்துகொள்ளுங்கள். கிழத்தன எண்ணத்துடன் ஒருபொழுதும் இரவில் நித்திரை செய்யச்சொல்லாதீர்கள்! இரவில் நித்திரை செய்யும்பொழுதுதான் முக்கியமாக நீங்கள் இளமையான எண்ணத்துடன் இருக்கவேண்டும்; கிழத்தனத்தின் எண்ணங்களையும், அதன் குறிகளையும் அதின் அபிப்பிராயத்தையும் உங்கள் மனதிலிருந்து முற்றும் துடைத்துவிட்டே நித்திரை செய்யச் செல்லுங்கள்!

மூளையின் உதவிகொண்டு தத்தம் வேலைகளைச்செய்துகொள்வதில் முகத்தில் பிரதிபிம்பிக்கபண்ணும் கவலையையும், விசனத்தையும் தீவிரமாக விலக்கிக்கொள்ளுங்கள். ஏனெனில் விசனத்தையுடைய மனதானது மூளையில் ஒருவிதமான சுண்ணாம்பை உண்டாக்கிவிடுகின்றது. அந்தச் சுண்ணாம்பினால் மூளையின் சிறிய அறைகள் மிருதுத்தன்மையற்றுப்போம். அவைகள் மிருதுத் தன்மையற்றுப்போகுமேயானால் மூளையால் எந்த வேலையும் செய்ய முடியாது.

ஆகையால் கவலைக்குள்ளாக்கும் விஷயங்களை நீங்கள் நீத்துவிட்டு, உங்களுக்கு எது சந்தோஷத்தைக் கொடுக்குமோ, எது உங்களுடைய மனதிற்கு மிகுதியும் பிரீதிகரமாக இருக்குமோ, எந்த நற்கருமத்தைச் செய்தால் உங்களுடைய உள்ளும் புறமும் ஒருமிக்கக் குளிருமோ, அதையே நினைத்துக்கொண்டு நீங்கள் இரவு நித்திரை செய்யப் போங்கள். நற்கருமம் என்றது எதற்கெனில், கெட்ட காரியங்களை நினைக்குமொருவனுடைய மூளையானது அந்த விஷயத்தில் ஈடுபட்டு அவனைப் பின்னும் பின்னும் கேடான விஷயங்களிலேயே ஆழ்த்துகின்றது. அவன் இறுதியில் கேட்டையே யடைந்து சுருங்குகின்றான்.

அழுக்காறற்ற எண்ணமும், எடுத்த காரியத்தை நிறைவேற்றவேண்டுமென்ற ஆசையும், கிடைக்கக்கூடியதில் சிலாக்கியமானதையே விரும்புவதாகிய நோக்கமுமே, நித்திரை செய்யப் போகும்பொழுது ஒவ்வொருவரும் மனதில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டிய விஷயங்களாகும்.

உண்மையைக் கூறவேண்டுமானால், இயற்கையாகிய நங்கை நமக்கு சதா யௌவனத்தையேகொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். அதாவது நம்முடைய சரீர முற்றும் அறை மயமாக இருக்கிறதாக எற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறோமாகையால்; அந்த அறைகள் யாவும் இயற்கையாகவே புதிது புதிதாக ஆகின்றன. ஆகையால் நம்முடைய சரீர அறைகளில் எதுவும் கிழட்டுத்தனத்தை யடையும்படியாக அமைக்கப்படவில்லை. இந்தவிதமான அறைகள் புதுப்பிக்கப்படுவதினால் சரீரமானது அடிக்கடி புதிது புதிதான சக்தியுடன் கூடியதாக ஆகிறதேயொழிய தளர்வடைவதில்லை. எந்த அறைகள் அதிக சுருசுருப்பாக வேலை செய்கின்றனவோ அவைகள் யாவும் அடிக்கடி, நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் கூடப் புதுப்பிக்கப்படுகின்றன. ஆகையால்

வயதானது மனிதனுக்கு கிழத்தனத்தை யுண்டுபண்ணுகிறதென்பது நாமாகச் செய்துகொண்டகாரிய மென்றும், இயற்கைக்கு விரோதமென்றும் அறியுங்கள்.

மனிதன் இயற்கைக்கு மீறி ஆகாயத்தில் பறப்பதற்கு எண்ணி பூமியிலிருந்து தாவுவானாயின் அவன் கீழே விழுந்து காலை ஒடித்துக்கொள்ளுவானன்றோ? அஃதே போல், நாமும் இயற்கைக்கு விரோதமான எண்ணங்களை எண்ணி கிழத்தனத்தையும் விரூபத்தையும் வருவித்துக்கொள்ளுவதென்பது மிகுந்த மதியீனத்தையே குறிக்கும்.

ஆகையால் பிரியமான வாசகர்களே! நீங்கள் நீங்காத யௌவனத்துடன் கூடி இருக்கலாமென்று எண்ணுவீர்களாயின், அநேக நூறு வருஷங்கள் கூட அவ்விதமே இருக்கலாம். இருபதாவது வயது முதலே கிழத்தனத்தை வருவித்துக்கொள்ளுவதென்றாலும் உங்களுக்கு அதுவும் சாத்தியமே. மற்ற மிருகங்களை விட மேன்மையான மனிதன், அதாவது ஆறாவது அறிவாகிய பகுத்தறிவையுடைய மனிதன், நல்லவை இவையென்று கண்டு கடைப்பிடித்தும், அல்லவை இவையென்று தெரிந்து அகற்றியும், நடந்து சுகம் பெறானாயின் அவன் மிருகத்திற்கு ஒப்பானவனேயன்றோ? ஆகலால் பிறருக்குக் கேட்டை விளைக்காமல், உங்களுக்கு நலத்தைச் செய்யக்கூடிய விஷயங்களைப்பற்றியும், அவற்றை முடிக்கும் ஆற்றல் எனக்குண்டு என்ற நம்பிக்கையுடனும், சந்தோஷத்துடனும் இருப்பதோடு அநேக நூறு வருஷங்கள் வரையில், அதாவது நான் எடுத்த ஜன்மத்தின் காரியங்கள் யாவும் முடிவடைந்து விடுகிற வரையில், யௌவனத்துடன் இருப்பேன், இஃதே இயற்கைச் சட்டம் என்றும் மனோதிடம் செய்துகொண்டு நீங்கள் நடந்து வருவீர்களாயின், நம் நாட்டில் அகால மரணமும், கிழத்தனமும் தலைநீட்டா. அப்பேர்ப்பட்டகாலம் இதோ வந்துவிட்டது.

பண்டிதர் *T. S.* இராஜம் ஐயர்.

துண்டு துணுக்குகள்.

எந்த ஜாதியை அல்லது மதத்தைச் சேர்ந்தவனானாலும் இந்தியன் இந்தியனென்றே சொல்லப்படுகிறான். இந்தியர்களில் அநேகர் கிறிஸ்தவர்களாகி விட்டதால் அவர்கள் ஐரோப்பியர்களாகிவிடவில்லை. மேனாட்டார் அவர்களை இந்தியர்களென்றே மதிக்கிறார்கள்.

இந்தியாவை யாண்ட சிறப்புற்றோங்கிய அக்பர் சக்ரவர்த்தியின் தாயார் தாம் கர்ப்பமாயிருந்த காலத்தில் தமது கால்களில் ஊசியினால் புஷ்பம் வரைந்து கொண்டனராம். அக்பர் பிறந்த பொழுது அவருடைய கால்களில் புஷ்பரேகை பொருந்தி யிருந்ததென்று சொல்லப்படுகின்றது.

இந்தியரின் புத்தி எவ்வளவு நுட்பமும் உயர்வும் அடையக்கூடுமென்பது இந்தியா பழைய காலத்தில்செய்த அரும்பெரும் காரியங்களை அறிந்தவர்களுக்கு மட்டும் விளங்கும்.

லக்ஷம் கோடி என்று முதல்வைத்து வியாபாரம் செய்வது சாஸ்திர ஞானத்தாலும் அனுபோகத்தாலுமே சாத்தியம்.

நாம் நிகழ் காலத்தை உபயோகிக்கும் முறையைப் பொறுத்ததாயிருக்கும்—வருங்காலத்தில் நிகழும் சம்பவம்.

வட இந்தியாவில், தென்னிந்தியாவிலிருப்பதுபோல தேவாலயங்களும் உத்ஸவங்களும் விசேஷமாயில்லை. புண்ணிய நதிகளில் ஸ்நானம் செய்வதையே அங்குள்ள ஹிந்துக்கள் பெரும் புண்ணியமாயுங் கடமையாயும் கருதி அளவற்ற உத்ஸாகத்தையும் திருப்தியையும் அடைகின்றார்கள்.

புது டைரியும், புது நட்பும் புதுப்புஸ்தகங்களும், புதிய இடமும், புது விருந்தும்,—என்இன்னும் எத்தனையோ புதியனவெல்லாம், ஆரம்பத்தில் அளவற்ற ஆர்வம் விளைத்து அப்பால் அலக்ஷியிக்கப்படுதல் பிரபஞ்ச அநுபவம். புது டைரியை இளைய மனைவிக்கும், சென்ற வருஷ டைரியை மூத்த மனைவிக்கும் ஸமமாகச் சொல்லலாம்.

உறவினர் என்பதெல்லாம்,—"காரியம் ஆகிறவரைக்குந்தான் சுற்றித்திரிவது" என்ற சித்தாந்தத்தைக் கொண்ட நன்றி விசுவாசமற்ற கூட்டத்துக்குச் சொல்லும் வார்த்தையாகும்.

ஒருவன் பொறுமையைக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டியதாயின் மிகுந்த பிரயாசையேயாம். ஆனால் அத்தகைய பொறுமையைக் கற்றுக்கொள்ள சென்னை டிராம் வண்டியில் ஆறு காசு கொடுத்து ஹாரிஸ் பிரிட்ஜிலிருந்து சென்ட்றல் ஸ்டேஷன்வரைபிரயாணஞ்செய்தால் போதுமானதாயிருக்கும். வண்டியில் ஏறிய சீக்கிரத்தில் மூட்டுப்பூச்சிகள் எரித்து விடுகின்றன. மூட்டுப்பூச்சிக் கடிபாதை பொறுக்க கூடாமல் சற்று எழுந்து நின்றாலோ கண்டக்டர் உட்கார்—உட்காரென்றுகூச்சலிடத் துவங்கி விடுகிறார். என்ன செய்வது? பொறுமையைக்கையாடவேண்டியதே! அப்புறம் என்ன அவங்கப்பானை கண்டக்டரிடம் ஒரு ரூபாய்க்குச் சில்லரை கிடைப்பது மெத்த அரிது. சில்லரை யில்லாமல் ரூபாயைக் கொடுத்தால் டிக்கட்டின் பின்னால் 0—15—6. என்று எழுதி கைநாட்டு வைத்து விடுகிறார். அவர் அவசரத்தில் செய்கிற கைநாட்டோ எகிப்திய பாஷையான சித்திர எழுத்தேயாம். இதற்கு என்ன செய்வது? பொறுமையைக்கையாடவேண்டியதே!

இலக்கண ஞானம்.

பாஷை பேசவும் எழுதவுமாம். சிற்சில பாஷைகள் எழுதப்படாமலிருக்கின்றன. குழுவர், தோடர், வேட்டுவர் முதலியவருக்குப் பேசும் பாஷைகள் உண்டு. அவைகள் எழுத்தால் எண்பிக்கப்படவில்லை. பட்டுநூல்காரராகிய சௌராஷ்டிரர்களுக்குப் பேசும் பாஷை மாத்திரம் இருந்தது. 1870-ம்௵ அதற்கு எழுத்துக்கிரமம் எற்படுத்தப்பட்டது. சமஸ்கிருதம், கிரேக்கு, லத்தின் முதலிய பாஷைகள் முன்காலத்தில் எழுதிப் பேசப்பட்டிருந்தும் இப்போது அவற்றைப் பேசுவாரில்லாததால் எழுதப்பட்டதாய் மாத்திரம் இருக்கிறது. ஒரு பாஷையை வழுவறப்பேசவும் எழுதவும் தக்க விதிகளை, விதிவகைகளை விஸ்தரித்துக்காட்டும் நூலுக்கு இலக்கணம் என்றுபேர். இலக்கணம் என்பது சமஸ்கிருதத்திலுள்ள இலக்ஷணம் என்னும் பதத்தின் திரிபு. இலக்ஷணம் என்றால் அழகு; கிரமமாய் இருக்கவேண்டியவிதம் என இரண்டு அர்த்தங்களைத் தரும். பாஷையை எவ்விதமாய்ப் பேசுவது, எவ்விதமாய் எழுதுவது, அதுவும் அழகும் அலங்காரமுமாய் எப்படிப் பேசுவது—எழுதுவது என்பதை விளக்கிக்காட்டும் சாஸ்திரத்துக்கு இலக்கணம் என்பர். வீடுகட்டும் விதத்தைத் தெரிவிக்கும் நூலுக்கு மனையிலக்கணம் என்றும், நெசவுத்தொழிலின் வகையை விவரிக்கும் புஸ்தகத்தை நேசவிலக்கணம் என்றும், "இலக்கணம்" ஒரு பொதுவார்த்தையாயிருந்தாலும் பாஷை நடையைப் பாகுபடுத்திப் பேசும் நூலுக்கு "இலக்கணம்" என்றும் சிறப்பாய் வழங்குகிறது. தமிழ்பாஷையை நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்ள முதல் முதல் எழுத்துகளையும், பின் கிரமமாய் வார்த்தை, வாக்கியம், பாட்டு, அலங்காரம் முதலியவற்றையும் கற்கவேண்டும். இக்கால இயற்கைப்படி தமிழ் இலக்கணம் எட்டுவகையாக விரித்துரைக்கப்படும்.

1. எழுத்தியல்:—எழுத்துகளைப் பற்றியது.
2. சொல்லியல்:—வார்த்தைகளைப் பற்றியது.
3. தொடர்பியல்:—வசனரூபமாய் எழுதுவதற்கான விதிகள் அடங்கியது.
4. புணரியல்:—வார்த்தைகள் அசைகள் தம்முள் ஒன்றோடொன்று பொருந்தும்போது அடையும் மாறுதல்களை விளக்கியது
5. பதவியல்:—பதங்களின் மூலம், வகைமுதலியவற்றையும், பாஷையின் மரபான (Idiom) பதங்கள் இவை என்பதையும் விளக்கியது.

6. யாப்பியல்:—பாட்டுகளைப்பற்றிய இலக்கணம்.
7. அணியியல்:—அலங்காரங்களை விஸ்தரிப்பது.
8. பொருளியல்:—எழுத்துகளாலாகிய வார்த்தைகளின் பொருட்களைப் பற்றியது; அல்லது, பாஷையின் இலக்கணத்துக்குள் அடங்காத அந்நிய காரியங்களைப்பற்றியது என்றும் கூறலாம்.

நமது முன்னோர்கள் தமிழைப் பேசினார்கள். வாக்கிய சுரூபமாகப் புஸ்தகங்களையும் கடிதங்களையும் எழுதுவது அவர்கள் வழக்கமல்ல; பாட்டாய் எழுதுவது அவர்களுக்கு மகா பிரியம். வசனம் எழுதினால் மதிப்பில்லை; இதனால் முன்னோர்கள் எழுதியவையெல்லாம் (வைத்தியம், அகராதி, இலக்கணம், ஸ்தலசரித்திரம், கடிதங்கள் யாவும்) பாட்டாகவே இருந்தன. பாட்டெழுதத்தெரியாதவன் மூடன் என்னப்பட்டான். இதனால் முன் எழுதிய இலக்கணநூல்களில் வசன ரூபமாய் எழுதுவதற்கு விதிவகைகள் விஸ்தரிக்கப்படவில்லை. ஏறக்குறைய 180 வருஷங்களாக வசனரூபமான புஸ்தகங்கள் எழுதப்பட்டு வருகின்றன.

"இலக்கியம் இன்றி இலக்கணம் இன்றே
எள்ளின் றாகில் எண்ணெயும் இன்றே
எள்ளினின் றெண்ணெய் எடுப்பது போல
இலக்கி யத்தினின் றெடுபடும் "இலக்கணம்."

காக்கை கரைவதும், கோழி கூவுவதும், குதிரை கனைப்பதும் ஒருவகையான சப்தம்தான். ஆயினும் அர்த்தம் தரக்கூடிய வார்த்தைகளுண்டாவதற்குத் தகுந்த சப்தங்களே எழுத்தெனப்படும். இப்படியாகிய சப்தங்கள் எழுத்தின் ஒலிவடிவாம். அவைகளைப் பிறர் அறிய வரைவதற்கு அட்சரங்கள் நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவை எழுத்தின் வரிவடிவாம்.

ஆதியில் முப்புள்ளி ஃ கூஃ சூலாயுதவடிவாய் எழுதப்பட்டதால் ஆய்தம் என்றும், ஒன்றையும் சாராது வராததால் தனிநிலை என்றும், மூன்று புள்ளியால் குறிக்கப்படுவதால் முப்புள்ளி யென்றும் பெயர்பெற்றது.

தாம் தாங்கள் என்பவை மரியாதைக்காக முன்னிற்பவரையும் படர்க்கையிடத்தாரையும் குறிக்கும். "நீங்கள் எனக்கு உத்திரவு தந்தீர்கள்"—என்பது அவ்வளவு மரியாதையான வாக்கியமன்று. அங்கு நீங்கள் என்பதற்குப் பதிலாக தாங்கள் என்று உபயோகித்தால் அது வணக்கத்தோடும் நிற்கும் வாக்கியமாகத் தோன்றும்.

தன்னில்தான் அர்த்தமில்லாமல் பெயரோடும் வினையோடும் சேர்ந்து பொருள் தருவது இடைச்சொல்.

சில பதங்கள் தாமே இரட்டை இரட்டையாய் வந்துதான் பொருள் தரும்; அவைகளில் ஒன்றை நீக்கினால் பொருளிராது; சுவையும் இராது; இவைகள் இரட்டைக்கிளவி என்னப்படும். உதாரணம்:—கலகலத்த மனி

றன் ; வானம் மடமட வென்கிறது ; இச்சிறுவன் துறுதுறு வென்று உபத்திர விக்கிறான் ; பளபளப்பாயிருக்கிறது ; திடுதிடுவென வந்தான். கலகலத்த பேச்சுக்காரன். முணுமுணுக்காதே. சளசளவென மழைபெய்தது ; கிடுகிடு வென்று நடுங்கினேன் ; படபடப்பானவர்கள் காரியசித்திபெறார் ; முறுமுறுக்கு கிறான் ; வாய்க்கு காகாப்பாயிருக்கிறது ; சிலுசிலுவெனக் குளிராட்டுது ; சுடுசுடுவென முகங்கோணுதேயும் ; புதுபுதுக்கையான விர்த்தாந்தம் ; கோள கோளவெனத் தண்ணீர்விட்டுப் பிசையவேண்டும் ; வெதுவெதுப்பாயிருக் கையில் சாப்பிடு ; காலில் பாதசரம் கலீர் கலீர் என நடந்தாள்; மின்னல் பளீர்பளீரென வீசுகிறது. இவைபோல்வன பிறவும் இரட்டைக்கிளவி எனப்படும்.

சும்மா:—இது சாதாரண வழக்கத்தில் வெகுவாய் வழங்கும். இது சுய மான தமிழ்ப்பதமன்று. இது கன்னட பாஷையினின்றும் பிறந்தது.

தொகைக்குறிப்பு:—எண்கள் மாத்திரம் சொல்லப்படும்போது அவ் வெண்களால் குறிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களைக் குறிப்பால் அறியவேண்டும். துரோபதையோடு ஐவரும் வந்தனர் என்றால், இங்கு பஞ்சபாண்டவரைக் குறிக்கிறது. ஆறிலுஞ்சாவு நூறிலுஞ்சாவு என்று வந்தால், இங்கு ஆறும் நூறும் இளமை மூப்புகளைக் குறித்தன.

தமிழில் ஆதிகாலந்தொட்டு அமைதிபெற்றதும், பெரியோர் இயற் றிய நூல்களிலும் சாதாரணவழக்கத்திலும் வழுவல்லவென்று உபயோகிக்கப் பட்டுவரும் மொழிகளும், தொடர்களும் உண்டு. இவைகளில் சில இலக்கண விதி கடந்தவைபோல் தோற்றினும் வழுவல்ல. இவை மரபு எனப்படும். உதா ரணமாக குட்டி, குஞ்சு, ஆனா, ஆனி, போன்றவைகளாகும்.

பழமையோர் எழுதிய கொடும்புணர்ச்சிக்கு உதாரணம். "அன் புடைமை யஃதாவ தவ்வாழ்க்கைத் துணையும் புதல்வரு முதலிய தொடர்புடை யார்கட் காதலுடையனாத லதிகார முறைமையு மிதனானே விளங்கு மில்லற மினிது நடத்தலும் பிறவுயிர்கண்மே லருள் பிறத்தலு மன்பின் பயனாத லினிது வேண்டப்பட்டது. (பரிமேலழகர் குறளுரை.)

இப்போது எழுதும் விதம்:—அன்புடைமை, அதாவது, அவ்வாழ்க்கைத் துணையும், புதல்வரும் முதலிய தொடர்பு உடையார்கண் காதல் உடையன் ஆகுதல். அதிகாரமுறைமையும் இதனாலே விளங்கும். இல்லறம் இனிது நடத்தலும், பிறஉயிர்கள்மேல் அருள்பிறத்தலும் அன்பின்பயன் ஆதலின், இதுவேண்டப்பட்டது.

பொருள் விளங்கத்தக்கதாக அசையறுத்து புணர்ச்சி யேற்றாமல் எழுதுவது நலம்.

வெள்ளை வாக்கியம்:—நாளை ராஜா ஊர் சுற்றிவருகிறார் என்று சொல்லு கிறார்கள் ; தெருக்களெல்லாம் அலங்காரமாயிருக்கும். யானை குதிரைகள் முன்னே வரும். நல்ல நல்ல வண்டிகளும்கூட வரலாம். ராஜாவுடைய போர்

வீரர் அலங்காரமாய் உடுத்திக்கொண்டு கூடவருவார்கள். ராஜாவுக்கு வெண் சாமரை வீசுவார்கள். வழியில் ஜனங்கள் குறுக்கிடாதபடிக்கு, போலீஸ்காரர் ஒழுங்குசெய்வார்கள். உத்தியோகஸ்தரெல்லாம் ராஜாவுடைய வண்டிக்குப் பின்னாக வண்டிகளில் ஏறிவருவார்கள். பிள்ளைகளே! நான் உங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் அவ்வேடிக்கைகளைக் காட்டுகிறேன்.

முதிர்ந்த வாக்கியம்:—நாளை இப்பட்டணத்தரசன் ரத கஜ துரக பதாதி சேனைகளோடு உத்தியோகஸ்தர் கூட்டங்கள் திவ்யாபரணாலங்கிருதர்களாய் வண்டிகளிலேறிப் பின்தொடர, துராஜனுக்கு வெற்றிக்குடைபிடிக்க, வெண் சாமரைவீச, வீதிகள்தோறும் போலீஸார் நின்று ஜனக்கூட்டங்கள் வழி மறிக்காது பிரயத்தனம் செய்துகொண்டிருக்கப் பலவித தழை குழை பூந் தோரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தெருக்களூடே பவனிபோகிறானெனக் கேள்வியுற்றேனாதலால், பிள்ளைகளே! நீங்களும் அதைக்கண்டு களிகூர நான் உங்களைக் கூட்டிக்கொண்டுபோக உத்தேசித்திருக்கிறேன்.

அறிவிற்சிறந்தோர் பல சொற்களாலும் அலங்காரமமைய ஒருபொரு ளைப்பற்றிப் பாடுவதே செய்யுள் எனப்படும்.

அலங்காரமாவது:—"என் மனைவி நித்திய சண்டைக்காரி" என்பதற் குப் பதிலாய், "தேடியசொத்தெல்லாம் கொடுத்துவாங்கிய பஞ்சகல்யாணிக் குதிரை காலால் உதைத்ததினாலே எஜமானன் கட்டில் கிடையாய்க்கிடந்து, இன்றோ நாளையோ உயிர்பிரிவதென்றோ லோலமிட்டு அலறுவதுபோல், அன்புக்குடைய இன்ப சுகிர்தமென ஆய்ந்துதேடி மணமுடித்த என்மனைக் கிழத்தி எனக்கு யமதேவதையாயினளே" என்றுவசனிப்பது அலங்காரமாம்.

ஒன்றைப்புலப்படுத்தல், காலவியற்கையாலோ, இடவியற்கையாலோ, காரணகாரிய வியற்கையாலோ, இன்னும் மற்றெவ்விதத்தினாலோ, அதனோடு சம்பந்தப்பட்டதைக் குறிப்பிப்பதாலாகும். இதற்கு சங்கேதம் எனப்பேர்.

உதாரணம்:—

1. தொட்டிலைக்காணப் பிள்ளை ஞாபகம் வரும்.
(இது காரிய சங்கேதம்.)
2. கம்பரை நினைக்க இராமாயணம் ஞாபகமாகும்.
(இது கருத்தா சங்கேதம்.)
3. கோர்ட்டாரைப் பார்க்க நியாயாதிபதி ஞாபகம்வரும்.
(இது இட சங்கேதம்.)
4. கார்த்திகைமாதம் மழை இருட்டு முதலியவற்றை ஞாபகத்தில் விளைவிக்கும்.
(இது கால சங்கேதம்.)
5. சாவு வியாதியை நினைப்பூட்டும்.
(இது காரண சங்கேதம்.

உண்மைக்கு மிஞ்சி வர்ணித்தல்:— (உதாரணம்) "கோபத்தினால் கண் சிவந்தது" என்பதற்கு "நேத்திரங்களினின்று அக்கினி ஜொலித்தெழும்பியது" எனல்.

உண்மையை விளங்கச்செய்ய, அதற்கு நேர் விரோதமானவற்றை இல்லையெனச் சாதித்தல்; எப்படியெனில் அதற்கு உதாரணம்:—

"தம்பி வந்தான்" என்பதற்குப் பதிலாய்த் தம்பி வராதிருப்பானென்று கனவிலும் நினைக்கவேண்டாம் எனல்.

பரியாயவணி:—கருதிய பொருளை நேரே சொல்லாமல், அது புலப்படும்படியாக அதை யறியத்தக்க வேறொன்றை எடுத்துக்கூறல்.

உதாரணம்:—"தலை வலிக்கிறது" என்று ஒருவர் சொல்ல, ஆம் வீடு வெறுமையாயிருப்பதால் தான்" என்றார் அவர் சிநேகர். (இதில் நீர் பெண் சாதி பிள்ளைகளில்லாமல் ஒண்டியாயிருப்பதால் இத்தலைவலி நேர்ந்ததென நேரே சொல்லாமல், வீடு வெறுமையாயிருக்கிறதால் இத்தலைவலி நேர்ந்ததெனக் குறிப்பாலாகிய கருத்து உணர்த்தப்பட்டது.)

விசேஷவணி:—ஒரு பொருளின் குறைவைச்சொல்லி அதன் மூலமாய் அதன் மகத்துவத்தைச் சிறப்பித்து வர்ணிப்பது.

உதாரணம்:—காமனுக்கு உருவமில்லை. இரதகஜதுரகபதாதியாகிய சதுரங்கசேனை யொன்றுமில்லை; ஆயினும் அவனால் ஜெயிக்கப்படாத மானிட ஜென்மம் இப்பூவுலகில் உண்டோ?

நூல்கள்:—முதல்நூல், வழிநூல், சார்புநூல் என மூன்றுவகைப்படும்.

முதல்நூல்:—தெய்வந்தானே அருளியதும், பெரியோர் தெய்வ அருளாலும், வரத்தாலும் மனுஷர்க்குப் பிரயோஜனமாக எழுதியதுமாகும். உதாரணம். வியாசர் வகுத்தவேதம், அகஸ்தியர் அருளிய பேர்அகத்தியம்முதலியன.

வழிநூல்:—முதனூலை யநுஸரித்து, காலவியல்புக்குத் தக்கதாய்ப் புதிதாய்ச் சேர்க்கத்தக்கவையைச் சேர்த்தலும், தள்ளத்தக்கவையைத் தள்ளலுமாகிய வேறுபாடுகள் விளங்கக்கூறி எழுதுவது. உதாரணம்:—பேர்அகத்தியத்தை யநுஸரித்து எழுதிய தொல்காப்பியம், இலக்கண விளக்கம் முதலியன.

சார்புநூல்:—முதனூல் வழிநூல்களிலுள்ள ஒரு விஷயத்தை விஸ்தரிக்கப்புகுந்து, அதை விளக்கத்தக்க பிற விஷயங்களை எடுத்துக் கூறுவது. உதாரணம்:—நன்னூல், காரிகை முதலியன. ஒரு நூல் பிரயோஜனமின்றி எழுதப்படாது. அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கும் மானிடர்க்குக் கைகூடிவர எழுதவேண்டியது. "அறம் பொருள் இன்பம் வீடடைதனூற்பயனே."

தமிழ்	சமஸ்கிருதத்தினின்று வந்த தமிழ்.
வீடு	மோட்சம், முக்தி
எழுத்து	அட்சரம்
கிடைத்தது	லபித்தது, பிராப்தியாயிற்று
சுவடி	புஸ்தகம்
கொடி	துவஜம்
ஒலி	சப்தம், துவனி
தளம் போடுகிறது	மணியாசம் செய்கிறது
தந்தை, தகப்பன் அப்பன், அய்யா ஆஞா	பிதா
தாய், அன்னை, அம்மா	மாதா
அண்ணன், தம்பி	சகோதரன் ஜேஷ்டன் அநுஜன்
அக்கை, அக்காள், தங்கை	சகோதரி ஜேஷ்டை அநுஜை
பிள்ளை, குழந்தை	சிசு

எந்த ஜாதியாருடைய பூர்வீகத்தைக் கேட்கினும், அவர்கள் தாங்கள் தெய்வத்தினின்று நேரே பிறந்தவர்கள் என்பார்கள். தமக்குள் வழங்கிவரும் பாஷைகளும் தெய்வத்தால் தமக்கு அருளப்பட்டனவாகச் சொல்லுவார்கள். இதுபோலவே தமிழும் சிவபிரான் கருணையால் சுப்பிரமணியர் அகஸ்தியமா முனிவருக்கு அருளிச்செய்தது என்று பெரியோர்கள் கூறுகின்றனர்.

அகஸ்த்தியரும் தோல்காப்பியரும்:— அகஸ்தியர் தமது மனைவியைத் தமது சீடராகிய தொல்காப்பியரிடத்தில் ஒப்புவித்து, அம்மாதரசியை யழைத்துக்கொண்டு தம்மிடம் பொதியமாமலைக்கு வர ஆக்கியாபித்தனர். இதுவுமன்றி அகஸ்தியர் தம் சீஷன் தொல்காப்பியனை நோக்கி, "நீ எக்காலத்தும் அவளைத் தொடவேகூடாது. நீ அவளுக்கு மூன்றடி தூரத்தில் நடக்கவேண்டும் என்று திட்டமாய் விதித்தாராம். தொல்காப்பியரும் அவ்விதமே அப்பெண்மணியை அழைத்துவருகையில் காவிரியாறு வெள்ளம் புறண்டு இருகரையும் கடந்து சென்றதால், தொல்காப்பியர், அகஸ்தியரின் ஆணைமீறி, அகஸ்தியர் பத்தினியைக் கைத்தாங்கலாய்க் காவிரியாறு கடத்திப் பொதியமலைவந்து ஆசானை வணங்கி அப்பெண்மணியை அவரிடம் ஒப்புவித்தார். தொல்காப்பியன் தன் மனைவியைத் தீண்டினனெனக் கேள்வியுற்று, அகஸ்தியர், "அடா தொல்காப்பியா, நீ என் சொல் தவறியதால் சுவர்க்கஞ்சேராய்" எனச்சபித்தாராம். தொல்காப்பியன் கோபாவேசமாகி, அகஸ்தியரை நோக்கி, "ஒய் அகஸ்தியமுனியே! நீரும் சுவர்க்கம் சேரீர், நீர் எழுதிய நூல்களெல்லாம் உலகில் வழங்காது அழிந்துபோவதாக" எனச் சபித்தாராம். அப்புறம் தொல்காப்பியர், சமஸ்கிருதத்திலுள்ள "ஐந்திரம்" என்னும் இலக்கணரீதிப்படி தொல்காப்பியம் என ஓர் இலக்கணநூல் தமிழ்பாஷைக்கெழுதிப் பிரசாஞ்செய்து ஸ்தாபித்தனராம். இதனால்தான் அகஸ்தியருடைய முதனூல்கள் முன்னுக்கு வாராமல் மங்கி மறைந்துபோயின என்பர்.

தமிழ் இலக்கணத்தில் ஆதியான நூல், பேரகத்தியம்; அதன் சுருக்கம் சிற்றகத்தியம். இதன்பின் விசேஷமானது தொல்காப்பியம். இத்தொல்காப்பியத்தையும் அதன் உரைகளையும் அநுஸரித்து மற்ற இலக்கணங்கள் பின் எழுதப்பட்டன.

இடக்கரடக்கல், மங்கலம் என்பவற்றிற்குள்ள பேதம்:—மரியாதை தப்பியதும், சான்றோர்சங்கத்து எடுத்துரைக்கத் தகாததுமான அசங்கியமான மொழிகளையொழித்து, மரியாதையான நல்ல வார்த்தைகளைக்கொண்டு குறிப்பாய்ப் பொருள்கொள்ளும்படி உபயோகித்தலுக்கு இடக்கரடக்கலாம். இனி மங்கலமானது இப்படியல்லாமல் சகுனப்பிழையான வார்த்தைகளை யொழித்துச் சுபமான மொழிகளால் கருத்தை விளக்குவதாம்.

உதாரணம்:—'பீ' என்பது அசங்கியமான வார்த்தை; இதற்குப்பதிலாய் "பவ்வீ" என்று சொல்வது இடக்கரடக்கல்.

"செத்தான்" என்பது அசங்கியமானபதம் அல்லவாயினும், அசுபமானதும், சகுனப்பிழையானது மாகையால், அதற்குப் பதிலாய் **தேகவியோகமானன்**" "**பரமபதம் அடைந்தான்**" என உரைப்பது மங்கலம் ஆகும்.

ஆகுபெயர், அன்மொழித்தொகை, என்பவற்றிற்குள்ள பேதம்:— ஒரு வார்த்தைக்கு ஆதியர்த்தம் ஒன்றே. வரவர அதற்கு வேறு அர்த்தங்களும் வருவது இயற்கை. பின் வந்த அர்த்தங்கள் இயைபுபற்றி ஆதியர்த்தத்தினின்றும் தோன்றியவைகள்.

உதாரணம்:—"**கார்**" என்பதற்குக் கருமை யென்றது ஆதியர்த்தம். மழைஜலத்தால் கருமையாய்த் தோன்றுவதால், சூல்கொண்ட மேகத்தைக் "**கார்**" என்றது இரண்டாம் அர்த்தம். இப்படி மேகம் கறுத்து மழை பெய்வது வருஷத்தில் சில விசேஷமாதங்களில் மாத்திரமாதலால், அக்காலத்தைக் "**கார்**" என்றது மூன்றும் அர்த்தம். நெல் பல காலத்தும் விளையத்தக்கதாதலால், அக்காலத்துவிளையும் நெல்லைக் "**கார்**" என்றது நான்காம் அர்த்தம். இப்படி ஆதியர்த்தத்தினின்று பிறந்த மற்ற அர்த்தங்களை ஒரு வார்த்தை குறிக்கும்போது, அவை முன்னோர் வழக்கத்துக்கு இசைந்தவையாயும், உலகம் ஒப்பினவையாயுமிருந்தால், அது **ஆகுபெயர்** எனப்படும். **அன்மொழித்தொகையோ** அப்படியன்று. **பொற்றொடி** என்றபோது உள்ள அர்த்தம் பொன்னுல்செய்யப்பட்ட வளையல் என்பது. இதற்கு அப்படிப்பட்ட வளையல்களை யணிந்தவள் என்று அர்த்தம் சொல்லும்போது, "**அணிந்தவள்**" என்று அல்லாதமொழியைப் புதிதாய் வருவித்து அர்த்தம் முடிக்கவேண்டியதாகின்றது. ஆகவே வார்த்தையின் இயைபுபற்றி வேறர்த்தத்தை யுணர்த்துவது ஆகுபெயரும், வார்த்தையில் நேராய்சுட்டப்படாத இன்னொருமொழியை வருவிக்கப் பொருள் முடியத்தக்கது அன்மொழித்தொகையுமாம்.

☞ இவைகளை வாசித்தபின்பு இலக்கணநூல்களைக் கற்கப்புகின் அதில் சுவைதோன்றி மேன்மேலும் பயில்தற்கு அவா எழுதல்கூடும்.

ஒரு உத்தியோக கனவானின் சகுனங்கள்.

(பாப்பையபந்தலு அவர்களும், காமையசாஸ்திரி அவர்களும் பிரவேசிக்கிறார்கள்.)

சாஸ்திரிகள்:—பாப்பைய பந்துலு அவர்களே, உங்களுக்கு பெரிய ஆபத்து சம்பவித்தது. நூறு ரூபாய் வேலை நிஷ்காரணமாய்ப் போயிற்று. வெள்ளைக்காரர்கள் சுபாவம் தெரிந்த நீங்கள் இன்னம் இரண்டு நாள் முன்னமேயே புறப்படாமல் போனீர்களே அது என்ன ?

பந்துலு:—பெண்டுகளை அழைத்துக்கொண்டு நல்லது கெட்டது விசாரிக்காமல் தூரப்பிரயாணம் என்னமாய்ச் செய்கிறதையா ? அமாவாசைக்கு முந்தியே புறப்படலாமென்றால் வழியில் அமாவாசை வந்தால் நல்ல தல்லவென்று பெரியவர்கள் சொன்னார்கள்.

சாஸ்திரி:—அமாவாசை கழிந்த பிரதமை தினம் புறப்பட்டிருந்தாலே இரண்டு நாள் முந்தி வந்திருப்பீர்களே.

பந்துலு:—அமாவாசைகழிந்த பிரதமை சுத்தமாய்ப் பிரயாணத்துக்கு உதவாது. துதியை தினம் புறப்படலாமென்றால் அன்றைக்கு வெள்ளிக்கிழமை வந்தது. எப்படியாவது முரட்டுத்தனமாய்ப் புறப்படலாமென்றால் துலைக் கென்று உள்ளே யாரோ தும்மினார்கள். அப்பேர்க்கொத்தஅபசகுனமான பிறகு எதுவென்ன வானாலும் அன்றைக்குப் பிரயாணம் செய்யக்கூடாதென்று நிறுத்திவிட்டேன்.

சாஸ்திரி:—போகட்டும், திருதியை தினம் காலமேயேனும் புறப்படவில்லையே.

பந்துலு:—எல்லாமறிந்த நீங்கள் என்ன இப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள் ; குழந்தைகளையழைத்துக்கொண்டு சனிக்கிழமை உதயம் தூர்முகூர்த்தத்தில் என்னமாய்ப் புறப்படுகிறது? அன்றைக்கு மத்தியானம் தியாஜ்ஜியம்வந்தது. தியாஜ்ஜியம் கழிந்தபிறகு ராத்திரி பிரயாணத்துக்காக வண்டிக்கு சொல்லச்சொல்லி செய்தியனுப்பப்போகையில் ஒரு கோட்டான் கூப்பிட்டது. அதற்காகப் பயணம் நிறுத்தினேன். அன்றைக்கு மறுநாள் சதுர்த்தி; பிரயாணத்துக்கடுத்தது அல்லவென்பது நீங்களே யறிந்ததல்லவா?

சாஸ்திரி:—தாங்கள் பஞ்சமி தினம் புறப்பட்டீர்கள் போலிருக்கிறது. அப்படியானாலும் நீங்கள் மூன்றுதினங்களுக்கு முந்தியே இங்கு வந்திருக்க வேண்டுமே.

பந்துலு:—அன்றைய தினமும் புறப்படவில்லை. அன்றையதினம் காலையில் நட்சத்திரம் சரியாயில்லை. அதையும் தவிர தியாஜ்ஜியம் கூட வந்தது. மத்தியானம் புறப்படுவோமென்றால் போஜனம் செய்து உலாவிக்கொண்டிருக்கையில் கரும்பல்லி விழுந்ததில் ஜோசியரை வரவழைத்து ஸ்நா

னம் செய்து தீபம் வைத்துக்கொண்டு சாந்தி கிந்தி செய்துகொள்ள விளக்கு வைக்கும் நேரமாய்விட்டது. ராத்திரி போஜனஞ்செய்து புறப்படுவோமென்றால் பெரியவர்கள் சந்திரனுக்கு எதிரே போகக்கூடாதென்றார்கள்.

சாஸ்திரி:—மறுநாள் ஸஷ்டியாகையால் அன்றைக்குப் புறப்படவில்லையென்றெண்ணுகிறேன்.

பந்துலு:—ஒரு ஸஷ்டி மாத்திரமாயிருந்தால் எப்படியாவது புறப்பட்டுவிடுவேன். அன்றையதினம் சனியன் பிடித்ததுபோல செவ்வாய்க்கிழமையொன்று கூட வந்துசேர்ந்தது. இதுவும் போதாதென்று அன்றைக்கு ஒரு வெறும் பாழும் நட்சத்திரம்.

சாஸ்திரி:— இப்போது ஸப்தமியன்றைக்குப் புறப்பட்டீர்கள். மாடு செவ்வையாய் நடக்ததால் நேற்றையதினம் போஜனத்துக்கே இவ்விடம் வந்துசேர்ந்தீர்கள்.

பந்துலு:—ஸப்தமி புதவாரம் பிரயாணத்துக்கு வெகு அனுகூலமான தினம். இருந்தாலும் அன்றையதினம் உதயத்தில் புறப்பட சந்தர்ப்பப்படாமல் போய்விட்டது. அப்பொழுது பரஸ்தானம் மாத்திரம் செய்தோம். அன்றையதினம் எங்கள் சின்னப்பையனுக்குப் பிறந்த நாள். அன்றையதினம் பண்டிகையாகக் கொண்டாடி போஜனம் செய்து புறப்பட்டாலொழிய முடியாதென்று பெண்டுகள் ஒரே பிடியாய்ப் பிடித்தார்கள். அன்றைய தினம் காலமே புறப்பட்டிருந்தால் திருடர் ஆலமரத்தை மத்தியானமே தாண்டியிருக்கலாம். போஜனம் செய்து புறப்படுவோமென்று வண்டிகள் கட்டி ஏறப்போகும்போது ஒரு கைம்பெண்டாட்டி எதிரே வந்தாள். திரும்ப உள்ளே போய் அரைமணிநேரம் இருந்தோம். அப்பொழுது புறப்பட்டிருந்தாலும் திருடரிடத்தை விளக்கு வைக்குமுன்னமேயே தாண்டிவிடுவோம். திரும்ப வாசலண்டை வரும்பொழுது ஒற்றைப்பிராமணன் எதிரேவந்தான். அதனால் உள்ளேபோய்க் கொஞ்ச நேரமிருந்தோம். இனிமேல் இப்படி செய்து கொண்டிருந்தால் வேலை நடக்காதென்று வீதியில் ஒருவரும் செல்லாதபடி பந்தோபஸ்து செய்து அடுத்தவீட்டிலிருந்து ஒருசுமங்கலியை வரும்படி செய்வித்து சட்டென்று வண்டியிலேறிப் புறப்பட்டோம். என்ன நல்ல சகுனம் பார்த்துப் புறப்பட்டாலும் அந்த கைம்பெண்டாட்டி எதிரே வந்த வேளை என்ன வேளையோ தெரியவில்லை. எங்களுக்கு அனுபவம் ஆய்விட்டது. ராத்திரி பத்துமணிக்குத் திருடராலண்டை நாங்கள் நடுங்கிக்கொண்டே வந்தோம். நாங்கள் பயந்துகொண்டிருப்பதை என்னமாகத்தானறிந்தார்களோ என்னமோ; திருடர்கள் சமயத்தில் வந்து எங்கள் நகைகளையெல்லாம் பிடுங்கிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். நாங்கள் நல்ல சகுனம் பார்த்துக் கொண்டு புறப்பட்டதால் பிராணனுக்கு மாத்திரம் அபாயமின்றிப் பிழைத்து வந்துசேர்ந்தோம்.

சாஸ்திரி:—பீடைபிடித்த உடைமைகள். உடைமைகளுக்காகத்தாம் ஒன்றும் விசாரப்படத்தேவையில்லை. பிராணன் கெட்டியாயிருந்தால், உடைமைகளை மற்றொரு நாள் சம்பாதித்துக்கொள்ளலாம். வீவுநாள் அதிக்கிரமித்து வந்திர்களென்று துரை அக்கிரமமாக வேலையை எடுத்துவிட்டதால் எக்காலமும் நடக்கும் ஜீவனத்துக்குப் பங்கம் வந்ததே யென்று எனக்கு வெகு விசாரமாயிருக்கிறது. இதையெல்லாம் அனுபவிக்கிறவர்கள் நாங்களேதவிர தங்களுக்கென்ன? தாங்கள் மஹாராஜாக்களே; இதுவரையில் சேர்த்துவைத்ததைக்கொண்டு ஜீவனம் செய்வீர்கள்.

பந்துலு:—எனக்கு ஏழரைநாட்டுச் சனி இருக்கிறதென்று ஜோஸியர்கள் சொல்லிக்கொண்டே வந்தார்கள். முந்தின நாள் என்னுடைய ஜாதகத்தைக் காட்டின பொழுது எங்களூர் ஜோசியன் உங்களுக்கு ஒருவருஷத்துக்குள் தன நஷ்டம் வருகிறதென்று சொன்னான். அதெல்லாம் ருஜுவாகிக்கொண்டு வருகிறது. இனிமேல் நடக்கவேண்டிய சங்கதியை ஆலோசிக்கவேண்டும். அதோ எங்கள் பையன் ஸ்கூலிலிருந்து வருகிறான். சகுனம் இருனம் லக்ஷியம் செய்யாமல் புறப்படும்படி என்னோடு கெட்ட சண்டைபோட்டான்.

(அவர் குமாரன் சுப்பாராவு பிரவேசிக்கிறன்.)

சாஸ்திரி:—குழந்தை! இந்த சங்கதிகளெல்லாம் அவனுக்கென்ன தெரியும்? அதிலும் இந்த ஸ்கூல்களில் படிக்கிறபேருக்கு சுத்தம், ஸ்வாமி, பூதம், நாள் நக்ஷத்திரம் ஒன்றுமே தேவையில்லை. அவர்களுக்கு வயது வந்து ஸம்ஸாரபாரம் மேலே விழுந்தால் அப்பொழுது எல்லாம் தெரியும்.

ஸுப்பா:—இனி எங்களுக்கு எவ்வளவு ஸம்ஸார பாரங்கள் மேலேவிழுந்தாலும் இப்பொழுது தெரிந்ததற்கு அதிகமாய்த் தெரியப்போவதில்லை.

பந்துலு:—சிறுவன்; அவனுடன் என்ன? இனிமேல் நடக்கவேண்டியதென்னவோ அதைச் செவ்வையாய் ஆலோசித்துச் சொல்லுங்கள்.

சாஸ்திரி:—செய்யவேண்டியதென்ன இருக்கிறது? சனி போதாதாகையால் நீங்கள் நவக்கிரக ஜபம் வைத்து பிராமணர்களைக்கொண்டு சாந்திசெய்து கொள்ளவேண்டும். அந்த நிமித்தம் தசவித தானங்கள் ஹோமங்கள் செய்விக்கவேண்டி யிருக்கிறது. அதற்குப் பிறகு உங்கள் சக்திக்குத் தக்கபடி இருநூறு பேருக்கோ முந்நூறு பேருக்கோ பிராம்மண ஸந்தர்ப்பணம்செய்து உங்களுக்குத் தோன்றிய அளவு சம்பாவனை செய்யவேண்டும்.

ஸுப்பா:—அப்பா! நீங்கள் இதைப்போன்ற பாழுஞ்செலவு இனி செய்யாதீர்கள்! பிராம்மணர்கள் எப்படியாவது உங்களுக்குப் பத்துபணம் செலவு வைத்து திட்டமாய் போஜனம் தட்சிணைகளை வாங்கிக்கொண்டு எவ்விதமாவது தாங்கள் லாபமடையப் பார்க்கிறார்கள். என் பேச்சைச் சற்று கேட்டு நீங்கள் ஜபங்கள் தபங்களை விட்டு துரை அனுக்கிரகம் சம்பாதிக்கிறதற்கு வழி தேடுங்கள். நீங்கள் லஞ்சம் வாங்கி பிராம்மணர்களுக்குச் சந்தர்ப்

பணைகள் சமாராதனைகள் செய்தீர்களென்று கேள்விப்பட்டதால் துரை இந்த மாதிரி செய்திருக்கிறானே யொழிய இல்லாவிட்டால் இப்படிச் செய்கிறவனல்ல. இங்கே துரைக்கு அனுக்கிரகம் வராவிட்டால் பிராம்மணர்களுக்குச் செய்யும் செலவைக்கொண்டு சென்னப்பட்டணம் போய் அப்பீல் செய்தால் நமக்குத் தப்பாமல் காரியம் ஆகும். தாங்கள் நாள் நக்ஷத்திரம் இந்த சாஸ்திரமெல்லாம் விட்டு நான் சொன்னபடி துதியை தினமே புறப்பட்டிருந்தால் இந்தச் சிக்கெல்லா மில்லாமல் ராஜாவைப்போல நீங்கள் உங்கள் வேலையிலிருக்கலாம்.

பந்துலு:—என்னமோ! நடந்துபோனதைப் பற்றி இனி யோசிப்பதில் பிரயோஜனமில்லை. மேல்சங்கதி பார்க்கவேண்டும். நாம் ஜோசியத்தை முழுவதும் தள்ளிவிடக்கூடாது. நம்முடைய பணம் கொஞ்சம் பிராமணர்கள் வயிற்றில் விழுந்தாலல்லது நாம் என்ன அப்பீல் செய்தாலும் பிரயோஜனப்படாது. நவக்கிரக ஜபங்கள் இந்த ஒரு காரியத்துக்கேயன்றி அநேக விதங்களில் நல்லது. இந்த வேளை முதற்கொண்டு முதலில் சூரியநமஸ்காரங்கள் செய்விப்போம்.

சாஸ்திரி:—பாப்பைய பந்துலு அவர்கள் கேவலம் பிரம்மணியர். அவர்களுக்குத் தெரியாத தொன்றுமில்லை! பிராம்மணர்களுக்கு எவ்வளவு கொடுத்தாலும் பகவான் அவ்வளவுக்கு சந்தோஷிக்கிறார். பகவான் சந்தோஷித்தால் எல்லாக் காரியங்களும் கைகூடுகின்றன. குழந்தாய்! உனக்கு இன்னும் நல்லது கெட்டது தெரியாது. சும்மாயிரு.

ஸூப்பா:—தங்களுக்கெல்லாம் தெரியும். இதுவரையில் பிராமணர்களுக்கு வைத்துக்கொண்டு வந்த பலம் இன்றைக்கிவ்விதமாய்த் தெரிந்தது. நான் சொன்னால் கேட்பீர்களா? உங்களுக்கு மனதுக்கு வருகிறபடி நடத்துங்கள் (என்று போய்விடுகிறான்.)

கார்ப்படிகனின் வறுமை.

வெகு காலத்திற்குமுன் இப்பூமியின்கண் லக்ஷதத்தன் என்று ஒரு அரசன் அரசுபுரிந்து வந்தான். இவன் பெரும் பாக்கியம் படைத்தவன். அவனுக்குத் தன்னிடம் யாசிப்போருக்கு லக்ஷம் பொன்னுக்குக் குறைந்து கொடுப்பதே தெரியாது. யாருடனேனும் அவன் கொஞ்சநேரம் வார்த்தையாடினால் அவனுக்கு ஐந்து லக்ஷம் கொடுப்பான். யாரிடம் அவனுக்குக் கிருபை யுண்டாகுமோ அவனிடமிருந்து வறுமையை வேரோடுபிடுங்கி யெடுத்துவிடுவான். இதனாலே "லக்ஷதத்தன்" என்னும் அவனுடைய பெயர் பிரசித்தி யடைந்திருந்தது. அவ்வரசனுடைய மாளிகையின் வாசலில் கார்ப்படிகன் என்னும் ஒருவன் உட்

கார்ந்திருப்பான். அவனுக்கோ நீங்காதவறுமை. அவனுடைய ஆஸ்தியெல்லாம் அவன் இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டிருந்த ஒரு தோல்துண்டு மாத்திரமே. அவன்தலையில் சடை விழுந்திருந்தது. அவன் வெயில் நாளிலும் சரி, மழை குளிர் நாளிலும் சரி, அவ்வரண்மனை வாசலைவிட்டு நகர்வதில்லை. அரசன் அக்கார்ப்படிகன் தன் அரண்மனை வாசலைக் காத்திருப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டே போவான். அக்கார்ப்படிகன் அவ்வரண்மனை வாசலில் காத்திருந்து மகா சங்கடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். அரசன் தயாளுவா யிருந்தும், கொடையாளியா யிருந்தும் அக்கார்ப்படிகனுக்கு யாதொன்றும் கொடுக்கவில்லை.

ஒருநாள் அரசன் வேட்டையாடக் காட்டுக்குச்சென்றபொழுது கார்ப்படிகன் அவன் பின் கையில் ஒரு தடியை யெடுத்துக்கொண்டு போனான். வனத்தில் ராஜா கையில் வில்லேந்தி வாகனத்தின் மேலுட்கார்ந்திருந்தான்; அவனைச் சுற்றி அவன் சேனையு மிருந்தது. அரசன் அம்புமாரி பொழிந்து புலி, காட்டுப்பன்றி, மான்முதலியவைகளைக் கொன்று கொண்டிருந்தான். அப்பொழுதும் கால்நடையிலிருந்த கார்ப்படிகன் அவ்வரசன் கண்ணுக்கு முன்பாக, தனியாய்த் தன் தடிக்கம்பாலே பல காட்டுப்பன்றி, மான் முதலியவைகளை அடித்தெறிந்தான். அரசன் இவ்வபூர்வ வீரியத்தைப்பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து “அடா இது என்ன அற்புதம்; இவன் என்ன பராக்கிரமசாலி; எவ்வளவு வீரன்” என்று மனதில் மெச்சிக்கொண்டான். இப்படியிருந்தும் அரசன் அவனுக்கு யாதொன்றும் கொடுக்கவில்லை. அரசன் வேட்டையாடிக் களைத்தபின், விடாயாற்றிக்கொள்ளத் தன் நகரமடைந்தான். அந்தக் கார்ப்படிகன் முன்போலவே அவ்வரசன் மாளிகையின் தலைவாசலில் உட்கார்ந்திருந்தான். பிறகு ஒருநாள் லக்ஷதத்த ராஜாவானவன் தன் சீமையின் மேல் படையெடுத்து வந்திருந்த சத்துருக்களை எதிர்த்து முறியடிக்கச்சென்றான். அவ்விடம் ஒரு பெரிய சண்டை நடந்தது. அவ் யுத்தத்தில் கார்ப்படிகன் அரசன் பார்வையிலேயே, தன்னுடைய வலுவாகிய கருங்காலித்தடியால் அனேகம் எதிரிகளை அடித்துக் கொன்று தன் சூரத்வத்தைக் காட்டினான். அரசன் தன் சத்துருக்களைத் தோற்கடித்துத் தன் நகருக்குத் திரும்பினான். ஆனால் அக்கார்ப்படிகன் பராக்கிரமத்தைப் பார்த்தும் அவனுக்கு யாதொன்றும் கொடுக்கவில்லை. இப்படி அக்கார்ப்படிகன் வெகு கஷ்டமாய் ஐந்து வருஷம் போக்கினான்.

ஆறாவது வருஷம் பிறந்த பிறகு ஒருநாள் அரசன் அவனைப் பார்க்கையில் மன்னனுக்கு அதிர்ஷ்ட வசத்தால் தயை உண்டாகி “என்னடா இவ்வளவு காலமாய் இந்த மனுஷன் வருத்தப்பட்டிருக்கிறான்; நாமிவனுக்கு ஒன்றும் கொடுக்கவில்லை; ஆகையால் இவனுக்குத் தெரியாதபடி இவனுக் கேதாவது கொடுத்துப் பார்ப்போம்; இந்த நிர்ப்பாக்கியனுடைய பாவம் இன்னும் அற்றுப்போய்விட்டதோ இல்லையோ வென்பதையும்

லட்சுமி கடாக்ஷம் இவனிடத்தில் உண்டாயிருக்கிறதோ, அல்லது இன்னும் இல்லையோ வென்பதையும் பார்த்துவிடலாம்" என்று ஆலோசித்தான்.

இப்படி ஆலோசித்து சுயேச்சையாய்த் தன்பொக்கிஷத்தில் நுழைந்து ஒரு கொடியெலுமிச்சம் பழத்தை எடுத்து, அதை இரண்டாய்ப்பிளந்து, அதில் ரத்தினங்களை நிரப்பி ஒரு பழம் போலச்செய்தான். பிறகு மன்னவன் தன் ஆஸ்தான மண்டபத்துக்கு வெளியில் ராஜசபையைக் கூட்டி கொலுவிருந்தான். அதற்கு அக்கர ஜனங்கள், சாமந்தர்கள், கப்பம்கட்டும் சிற்றரசர்கள், அமைச்சர்கள் முதலிய யாவரும் வந்தார்கள். அவர்களுடன் கார்ப்படிகனும் வந்தான். அப்பொழுது அரசன் பிரியமாய் "அடா கார்ப்படிகா, இங்கேவா" வென்று கூப்பிட்டான். கார்ப்படிகன் அரசன் தன்னை யழைத்ததைக் கேட்டு வெகு மகிழ்வுற்று அரசன் முன்போய் நின்றான். அரசன் அவனை "அடா கார்ப்படிகா! நீயாக ஒருநல்ல சுலோகத்தை இயற்றிச்சொல்" என்று கட்டளையிட்டான். அதை அங்கீகரித்து கார்ப்படிகன் அடியில்வரும் பொருள் உள்ள ஒரு சுலோகத்தைச் சொன்னான்:—

நதிகள் யாவும், நிறைந்திருக்குங் கடலைப்போய் நிரப்புகின்றன. (வறண்டுகிடக்கும் குளங்கள் குட்டைகளை நிரப்புகிறதில்லை என்றபடி.): அம்மாதிரியாகவே லட்சுமியானவள் லட்சுமீவானாயிருப்பவனுக்கு மேலும் மேலும் கொடுக்கிறாள்.) நிர்ப்பாக்கியனாயிருப்பவன் கண்ணில்கூட படுவதில்லை.

ராஜா இந்த சுலோகத்தைக்கேட்டு அதைத் திருப்பித் திருப்பி சொல்லச்சொல்லி சந்தோஷமடைந்து விலையுயர்ந்த ரத்தினங்கள் நிறைந்த அவ்வெலுமிச்சம்பழத்தை அவனுக்குப் பரிசாகக்கொடுத்தான். அச்சமயத்தில் அச்சபைக்கு வந்துள்ளோர் மர்ம மறியாததால் ஒருவரைப்பார்த்து ஒருவர் தங்கள் மனதுக்கு வந்தபடி "அடா இந்தக் கார்ப்படிகன் என்ன நிர்ப்பாக்கியன். மகாராஜாவுக்கு யாரிடம் சந்தோஷமுண்டாகுமோ அவர்களின் தரித்திரத்தை நாசஞ்செய்து விடுவாரே. இப்பொழுதோ இந்த ஏழைக் கார்ப்படிகனை அழைத்து எல்லா ஜனங்களும் பார்க்கப் பிரியமாய் அவனுடன் பேசிக்கடைசியில் ஒரு எலுமிச்சம்பழத்தை அவனுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்! நிஜமாய் யாவருக்கும் சுகம் கொடுக்கும் கல்பக விருக்ஷமானது அதிருஷ்டஹீனன் போனால் புரசை மரமாகிவிடுகிறது" என்று பேசிக்கொள்ளத் தலைப்பட்டார்கள்.

அக்கார்ப்படிகன் ரத்னங்கள் நிறைந்த அந்த எலுமிச்சம்பழத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு தூக்கித்துக்கொண்டு வெளியேபோகையில் "ராஜவந்தி" யென்னும் ஒருபுத்தசன்னியாசி எதிரே வந்தான். அவன் எலுமிச்சம்பழத்தை பார்த்து அது வெகுநல்லதென்று நினைத்து கார்ப்படிகனுக்கு ஒருதுணியைக் கொடுத்து அப்பழத்தை வாங்கிக்கொண்டு அரசனுக்கு மரியாதையாகக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தான். அரசன் அது தான் கொடுத்தபழமென்றுபார்த்து அப்புத்த சன்னியாசியை "உமக்கு ஏது இந்தப் பழம்"? என்று வினவினான். அதற்கு அந்த புத்தபதி தனக்கு அது கார்ப்படிகன் கொடுத்தது என்று

சொன்னான். அரசன் அதைக்கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டு "ஐயோ, அந்த ஏழையின் பாவம் இன்னும் அறவில்லை" யென்று துக்கித்து அவ்வெலுமிச்சையை யெடுத்துக்கொண்டு ஒரு நிமிஷம் கழித்து சபையினின்று எழுந்திருந்து தன் நித்திய கர்மானுஷ்டானம் செய்யச்சென்றான். கார்ப்படிகன் அக்கந்தையை விற்று ஆகாரஞ்செய்துவிட்டு எப்பொழுதும் போல அரசமாளிகையின் வாசலில் உட்கார்ந்திருந்தான்.

மறுநாளும் ராஜா முன்னாளையதைப்போல ஒரு பெரிய சபைகூட்டி நகரத்திலுள்ள அனைவரும் அரசனைக் காணவந்தார்கள். இந்த வேடிக்கை பார்க்க கார்ப்படிகனும் வந்தான். அரசன் கார்ப்படிகனைப் பார்த்து முன்போல தன்னருகிலவனையழைத்து, அவனையுட்கார்த்தி, திரும்ப அதே சுலோகத்தை சொல்லச்சொல்லி சந்தோஷமடைந்து முதல்நாள் கொடுத்ததுபோல் உள்ளே ரகசியமாய் ரத்னங்களடைத்த ஒரு எலுமிச்சம்பழத்தை அவனுக்கு இனமாய்க்கொடுத்தான். அதைப்பார்த்து சபையிலுள்ளவர்கள் ஒருவரைப் பார்த்து ஒருவர் "அடா இதென்ன இது? இன்னொரு தடவையும் ராஜஸந்தோஷம் வீணாகிவிட்டது.—இவன் தரித்திரம் இன்னும் தீரவில்லை" என்று பேசிக்கொண்டார்கள். அக் கார்ப்படிகனும் அப்பழத்தைப்பெற்றுக்கொண்டு வெறுத்துப்போய் "அரசன் இரண்டாந்தடவை கருணைகூர்ந்தும் வீணாகிவிட்டது" என்று நினைத்துக்கொண்டு வெளியில் போனான். அப்பொழுது அவ்விராச்சியத்தில் புதிதாய் ஒரு உத்தியோகமடைந்த ஒருவன் எதிரே வந்தான். அவன் கார்ப்படிகன் கையில் வைத்திருந்த எலுமிச்சம்பழத்தைப் பார்த்து அதைத் தனக்குக் கொடுக்கும்படி வேண்டி, சுபசகுனம் பார்க்கிறவனாகிய அவ்வதிகாரி ஒரு ஜோடி வஸ்திரம் கொடுத்து அப்பழத்தை விலைக்கு வாங்கி ராஜசபைக்கு வந்து அரசன் அடி பணிந்து முதலில் எலுமிச்சம் பழத்தைக் கொடுத்து, பாக்கி தான் கொண்டுவந்திருந்த பதார்த்தங்களைக் காணிக்கையாகக் கொடுத்தான். அரசன் தான் கொடுத்த எலுமிச்சம்பழம் தன்னிடம் திரும்பியதைப்பார்த்து அவ்வதிகாரியை அரசன் "அப்பா உனக்கு இந்தப் பழம் ஏது? என்று வினவினான். அதற்கவன் தனக்கு கார்ப்படிகனிடமிருந்து கிடைத்ததாகச் சொன்னான். அதைக்கேட்டு "ஐயோ லட்சுமிக்கு இன்னுமவனிடம் மனமிரங்கவில்லையே" யென்று ஆலோசித்து வெகு வாய்த் துக்கித்து சபையைவிட்டு எழுந்திருந்தான். அக்கார்ப்படிகன் தனக்குக் கிடைத்த வேஷ்டி ஜோடியையெடுத்துக்கொண்டு கடைத்தெருவுக்குப் போய் அங்கே ஒரு துணியை விற்று, ஆகாரம்செய்துவிட்டு, மற்றொரு துணியைத் தனக்கு இரண்டு வஸ்திரமாகக் கிழித்து வைத்துக்கொண்டான்.

திரும்ப மூன்றும் நாளும் அரசன் நகரத்தாரனைவரையும் சபைகூட்டினான். அதற்குக் கார்ப்படிகனும் வந்தான். அரசன் அவனையழைத்து அதே சுலோகம் சொல்லச்செய்து திரும்ப முன் மாதிரி எலுமிச்சம்பழத்தையே கொடுத்தான் இதைப்பார்த்து யாவரும் பரம ஆச்சரியமடைந்தார்கள். கார்ப்

படிகன் அதைப்பெற்றுக்கொண்டு வெளியே போய் தன்னெதிரே வந்துகொண்டிருந்த அரசனுடைய ஆசைநாயகியாகிய ஒரு தாசியினிடம் கொடுத்தான். ராஜாவின் ஸன்மானமாகிய விருக்ஷத்தின், நடக்கும் சக்தியுள்ள மெல்லிய கிளையைப்போன்ற அவ்வரசநாயகியானவள், கார்ப்படிகனுக்குப் பின்னாலுண்டாகப்போகும் பலனுக்கு அறிகுறியாக, (ஒருகிளை) புஷ்பம் கொடுத்ததுபோல அக்கார்ப்படிகனுக்கு ஒரு பொன் நாணயம் கொடுத்தாள். கார்ப்படிகன் அன்றையதினம் அதை வைத்துக்கொண்டு ஆனந்தமாயிருந்தான். அவ்வாசைநாயகி அரசனிடம் சென்று வெகு பிரியமாய், பருத்தும் அழகாயுமிருந்த எலுமிச்சம்பழத்தை அரசனிடம் கொடுத்தாள். அரசன் அது தான் கொடுத்த பழமென்றறிந்து தன் கண்ணாட்டியை அது என்னமாய்க் கிடைத்ததென்று விசாரித்தான். அதற்கவள் "மகாராஜா, எனக்குக் கார்ப்படிகன் கொடுத்தான்" என்று சொன்னாள். இதைக்கேட்டு அரசன் சிந்தையுற்று இன்னும்கூட லட்சுமிதேவி அவனைக் கண் திறந்து பார்க்கவில்லையே. அவன் செய்த பாவசேஷம் தொலையவில்லையாகையால் இத்துரதிருஷ்டி நான் கொடுக்கும் இனாம்களைப் பலனற்றதாக நினைக்கிறான். ஐயோ இதற்கு என்ன செய்கிறது என்று துக்கித்து எலுமிச்சம்பழத்தை ஒருபுரம் பந்தோபஸ்தாய் வைத்துவிட்டு சபையைவிட்டு எழுந்திருந்து தன் நித்திய கர்மானுஷ்டானங்களைச் செய்யத் தொடங்கினான்.

மறுபடி நாலாம்நாளும் அரசன் முன்போலவே சபைசேர்த்தான். அதில் சாமந்தர்கள், அமைச்சர்கள், மந்திரி முதலானபேர் வந்துசேர்ந்து சபை எள்ளுப்போட்டால் எள்ளுவிழாதபடி நிறைந்துபோயிற்று. அதில் கார்ப்படிகனும் வந்திருந்தான். அவனை அரசன் சமீபத்தில் வரும்படி யழைத்து அவனிடம் ஆசீர்வாதம் பெற்றுக்கொண்ட பிறகு, அவனைத் தன் எதிரிலுட்கார வைத்து முன்போல சுலோகம் சொல்லச்சொல்லி சந்தோஷப்பட்டுத் திரும்ப அதே எலுமிச்சம்பழத்தைக் கொடுத்தான். அது கார்ப்படிகன் கையில் பாதிவந்ததும் ஒரே அடியாய்க் கீழேவிழுந்து இரண்டு துக்கடாக்களாகிவிட்டது. அவ்வெலுமிச்சம்பழத்தில் மூடிக்கொண்டிருந்தது இப்படி விண்டுபோய்விட்டதால், உள்ளே மறைத்துவைக்கப்பட்டிருந்த ரத்னங்கள் வெளியில் வந்துவிழுந்து சபாமண்டபத்தைச்சொலிக்கும்படி செய்தன. இதைப்பார்த்ததும் ஜனங்கள் ஆஹா! இந்த மர்மம் நமக்குத் தெரியாததால் மூன்றுநாள் வீண் பிரமை கொண்டிருந்தோம். மகாராஜாவின் அனுக்கிரகம் இப்படியல்லவா இருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொள்ளத் தலைப்பட்டார்கள். அதைக்கேட்டு அரசன் இவனுக்கு லட்சுமி கடாட்சமுண்டாகியிருக்கிறதாவென்பதை யுக்தியாய்க் கண்டறிய நான் இந்தப்பரீட்சை பார்த்தேன். மூன்று நாளாய் அவனுடைய பாபம் தீரவில்லை. இன்றையதினம் லட்சுமி அவனுக்குப் பிரசன்னமாகியிருக்கிறாள் என்றுசொல்லி அவனுக்கு

அவ்விரத்தினங்களோடு கிராமங்கள், யானைகள், குதிரைகள், தங்கம் முதலிய வைகளைக் கொடுத்து அவனை ஒரு பெரிய சிற்றரசனுக்கினன். சபையிலுள்ளோரும், நகரவாசிகளும் அரசனை வெகுவாய் மெச்சினர்கள். அரசன் கார்ப்படிகனை அவன் ஊருக்குப்போகவிடுத்து சபையாருக்கு விடை கொடுத்து விட்டுத்தான் தன் மாளிகைக்குள் சென்றான். அதன்பின்னர், கார்ப்படிகன் சிற்றரசனுகி, பத்தினி புத்திர பாக்கியங்களை யடைந்து அரசனுக்கு எப்போதுமே அருந்துணையாக விளங்கி, வெகுகாலம் சுகமாக வாழ்ந்திருந்தான்.

வீரவரனின் இராஜபக்தி.

விக்கிரமபுரம் என்னும் ஒரு பெரிய உத்தமமான பட்டணமுண்டு. அதில் வெகுகாலமாய் விக்கிரமதுங்க னென்னும் அரசன் அரசுபுரிந்து வந்தான். அவன் திக்ஷண்ணியம் தலையில் வைத்தானே யொழிய தண்டனை விதிப்பதில் வைக்கவில்லை. அவன் ஸதாபிரியம் வைத்திருந்தது தர்மத்திலேயே யொழிய ஸ்திரீ விஷயத்திலாவது வேட்டையிலாவது மற்றெவ்விதமான சுகபோகங்களிலாவது மல்ல. ஒருசமயத்தில் ராஜதேஜஸுடன் கூடிய வீரவரன் என்னும் சூரவீரனுகிய ஒரு மாளவதேசத்திற் பிறந்த பிராமணன் சேவகம் செய்வதற்காக அரசனிடம் வந்து சேர்ந்தான். அவன் குடும்பத்தில் மூன்று பேர்தானிருந்தார்கள்; தர்மவதி யென்று பாரியை, வீரவதி யென்று ஒரு பெண், ஸத்துவர னென்னும் ஒரு மகன். அவனுக்குச் சேவகம் செய்ய மூன்று கருவிகள் தானிருந்தன; இடுப்பில் பிச்சுவா, இடதுகையில் கேடயம், வலதுகையில் பட்டாக்கத்தி. இவனுடைய சம்ஸாரம் இவ்வளவு மட்டுந்தானுக விருந்தபோதிலும் அவன் அரசனிடம்தான் காலக்ஷேபத்துக்காக தினம் 500 தங்கமோராக்கள்கேட்டான். “பார்ப்போம் இதற்குத்தகுந்தஉத்தமகுணம் இவனிடம் இருக்கும்” என்று ஆலோசித்து அவன் வீரியத்தைச் சோதித்துப் பார்ப்பதற்காக அவன் கேட்டபடி கொடுப்பதாய் ஒப்புக்கொண்டான். அவன் பின் வேவுகாரர்களை யனுப்பி, இரண்டு கைக்காரனுகிய இவன் இவ்வளவு பொன் மோகராக்களை என்ன செய்கிறு னென்று பார்த்துவரச்சொன்னன். அரசனிடம் தினம் பெற்றுக்கொண்டு செல்லும் 500 தங்கமோகராக்களில் 100 மோகராக்களைப் போஜனுதி காரியங்களுக்காகத் தன் பெண்சாதியிடம் கொடுப்பான். 100 மோகராக்களைக் கொண்டு பூஜைகளுக்காக புஷ்பாதிகளை வாங்குவான். 100 மோகராக்களைச் சிவன் விஷ்ணு இவர்கள் பூஜையில் செலவழிப்பான். பாக்கி 200 பொன் மோகராக்களைப் பிராம்மணர்களுக்கும் ஏழை யெளியவர்களுக்கும் தானம்

கொடுப்பதில் செலவு செய்வான். இவ்விதமாய் அவன் நாள்தோறும் 500-பொன் மோகராக்களையும் செலவு செய்துவந்தான். அவன் தினம் தன் நித்திய கர்மங்களை முடித்து அரசன் மாளிகையின் வாசலில் அவன் முதல் ஜாமம், மத்தியஜாமம், கடைசி ஜாமம் இப்படி காவல் காத்துவருவான். அப்படியே திரும்பத் திரும்ப இரவிலும் அவன் காவல் காத்துவருவான். இவ்விதம் அவன் செய்துவருவதாக வேவுகாரர்கள் அரசனிடம் அவனுடைய நித்திய நடவடிக்கைகளைத் தெரிவித்து வந்தார்கள். இதைக்கேட்டு அரசன் சந்தோஷித்து வேவுகாரர்களுக்கு விடைகொடுத் தனுப்பிவிட்டான். வீரவரனும் தன் ஸ்நானபானுதி நேரம்போக பாக்கிப்பொழுதை, கையில் ஆயுதம் ஏந்தி அரசமாளிகை வாசலில் காவல் காத்து வருவதில் போக்குவான்.

சிலநாள் கழிந்த பிறகு இச்சூரவீரன் பிரதாபத்தைப் பொறுக்க வொண்ணாததுபோல மாரிகாலமானது பயங்கர கர்ச்சனை செய்துகொண்டு வீரவனைத் தோற்கடிக்க வந்ததுபோல வந்தது. மழை பிரசண்டமாய்ப்பொழிய ஆரம்பித்தது. சளசளவென்று இடைவிடாது மழை கொட்டியும் வீரவான் ஒரு கல்தூணைப்போல் அவ்வாசலினின்றும் அசையாது நின்றான். விக்கிரமதுங்க ராஜா மெத்தைமேலிருந்து வீரவரனை தினம் பார்த்துவிட்டுப் பிறகு படுக்கப் போவான். ஒருநாள் நாலுபக்கமும் மழைகொட்டிக்கொண்டும், இருட்டு அந்தகாரமாயுமிருக்கும் ஒரு இரவில் அரசன் வீரவான் அவ்விடமிருக்கிறானா இல்லையா வென்றறிவதற்காக மெத்தைமேலிருந்து "யாரடா! அங்கே வாசலில் பாராகொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது யார்?" என்றுகேட்டான். அதைக்கேட்டு வீரவரன் "மகாராஜா! தங்கள்சேவகன் ஆஜராயிருக்கிறேன்" என்றான். அதைக்கேட்டு அரசன் "சபாஷ் இவன் மகா பராக்கிரமசாலிதான். இப்படி மழை விடாதுகொட்டியும் மாளிகை வாசலைவிட்டு அசையாதிருக்கிறானே. இவன் பெரியபதவிக்கு வரத்தக்கவன்" என்று மனதில் எண்ணினான். இப்படி அரசன் எண்ணிக்கொண் டிருக்கையில் மனதுருகும்படி ஒரு பெண் அழுதுகொண்டிருந்த சப்தம் அரசனின் காதில் விழுந்தது. அதைக்கேட்டவுடன் அரசன் "நம்முடைய ராஜ்ஜியத்தில் துயரப்படுவோரே கிடையாதே. அப்படி யிருக்கையில் இவ்விதம் அழுகிறவள் யார்?" என யோசிக்கத் தொடங்கினான். இப்படி யோசித்து அரசன் வீரவரனைப் பார்த்து:—ஓ வீரவரா! நிரம்ப தூரத்தில் ஒரு ஸ்திரீ யழுகிற சத்தம் கேட்கிறதா? நீ அவ்விடம் போய் அப்பெண் யார்? அவள் ஏன் அழுகிறாள் என்பதை விசாரித்துவா" என்று சொன்னான். அதைக்கேட்டு வீரவரன் இடுப்பில் பிச்சுபாவை சொருகிக் கொண்டு "உத்திரவுப்படி" என்று சொல்லி, பட்டாக்கத்தியைச் சுழற்றிக்கொண்டு அக்கோரமான இருட்டில் போனான். ஆகாசம் மின்னிட்டுக்கொண்டிருந்தது; மழையும் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. மழையால் ஆகாசமும் பூமியும் ஒன்றாகப்போயிருந்ததால் அப்பெண் அழுகைக்குரல் அவ்வளவு செவ்வையாகக்கேட்க வில்லை. இப்

படிப் பயங்கரமான மழையிலும் வீரவரன் போவதைப்பார்த்து அரசன் ஆச்சரியமடைந்து தயை வந்து மெத்தையைவிட்டுக் கீழிறங்கி தன் கையில் ஒரு கத்தியை யெடுத்துக்கொண்டு ஒருவரு மறியாதபடி தானும் வீரவரன் பின் சென்றான்.

வீரவரன் அழுகைக் குரலைப் பின்பற்றி நடந்துசென்று பின் நகரத்துக்குவெளியில் ஒரு குளத்தங்கரை வந்து சேர்ந்தான். அவன் பின்னால் அரசனும் மறைவாய் வந்துசேர்ந்தான். அக்குளக்கரையில் ஒரு ஸ்திரீ "ஐயோ பிரேமபுத்திரா! ஆஹா கிருபாளுவே, மஹா சூரவீரா, நீ என்னை விட்டுப் போன பிறகு நான் என்னமாய் இருப்பேன்?" என்று அழுதுகொண்டிருக்கிறதை வீரவரன் பார்த்தான். அவன் அவளைப் பார்த்து "அம்மா, நீ யார்? நீ இப்படி உன் குமாரனைப்பற்றி துக்கிக்கிறாயே அவர் யார்?" என்று கேட்டான். அதற்கு அந்த ஸ்திரீ "அடா குழந்தாய், நான் பூமிதேவி; இப்பொழுது என் பிரேமகுமாரன் விக்ரமதுங்கராஜா. அவர் இன்றைமுதல் மூன்று தினங்களுக்குள்ளாக அவசியம் மரணமடைவார். குழந்தாய்! அவ்வரசனைப்போல வேறொரு புத்திரன் எனக்கு எங்கே கிடைக்கப்போகிறான்? இந்தக்காரணத்தால் தான் என் துர்ப்பாக்கியத்தை நினைத்து நான் துக்கிக்கிறேன். தேவலோகத்தில் தேவகுமாரனாகிய ஸுப்பிரபன் சுவர்க்கத்திலிருக்கையில் பின் நடக்கப்போகிற சுபாசுபங்களை எவ்வாறு அறிந்தானோ, அவ்வாறு நான் ஞான திருஷ்டியால் பின்னால் நேரிடப்போகிற சுபாசுபங்களை அறிவேன். அந்த சுப்பிரபனுக்கும் திவ்ய திருஷ்டியிருந்தது. அவன் அதனால்தான் 7-நாள் கழித்து தன் புண்ணியம் தேய்ந்துபோவதால் ஒரு பெண்பன்றியின் கர்ப்பத்தில் போய்த் தங்கவேண்டி வருமென்று அறிந்து அத்தியந்த துக்காக்கிராந்தனாகி "ஐயோ சுவர்க்கமே, ஐயோ அப்ஸரஸ்திரீகளே, ஐயோ நந்தவனத்திலுள்ள கொடிபடர்ந்த மண்டபமே, என்று தேவலோக சுகங்களைக் குறித்து துக்கித்து." என்னமாய் பெண்பன்றி வயிற்றிலிருந்து பிறகு என்னமாகச் சேற்றில் விழுந்து புரளுகிறது? என்று அலறுவதை இந்திரன்கேட்டு, அவனிடம் வந்து "என்னடா தம்பி ஏனடா இப்படி துக்கிக்கிறாய்?" என்று கேட்டான். அதற்கு அவன் தன் துக்கத்துக்குக் காரணத்தை எடுத்துச் சொன்னான். அதைக் கேட்டு "இந்தத் துக்கத்திலிருந்து தப்பிக்க ஒரே மார்க்கமிருக்கிறது; அதைக்கேள். பஞ்சாட்சர ஜபம் ஸதாசெய்து சங்கரனைச் சரணமடை. அப்பொழுது உன் பாவம் நசித்து, நீ புண்ணியவான் ஆவாய். அப்பொழுது நீ சுவர்க்கத்திலிருந்து தவறி பூலோகத்துக்குப் போகமாட்டாய். உனக்குப் பன்றிவயிற்றில் ஜன்மமும் உண்டாகாது" என்றான். ஸுப்பிரபன் அப்படியே செய்வதாகச் சொல்லி பஞ்சாட்சரம் செய்து சங்கரனைச் சரணம் பிடித்து ஆறுநாள் சிவனிடத்தில் ஏகாக்கிரசித்தனாய் ஆராதனை செய்யச் சிவனருளால் பூலோகத்தில் வந்து பிறக்காது சுவர்க்கலோகத்துக்கு மேலாகிய உலகம் சென்றான். ஏழாம்நாள் இந்திரன் வந்து பார்க்கும்

போது ஸுப்பிரபன் சுவர்க்கத்துக்கு மேலாகிய உலகம் சென்றிருப்பதைப் பார்த்தான். ஸுப்பிரபன் தனக்கு நேரிடப்போகும் தீங்கை நினைத்து அலறியதுபோல நான் அரசனுக்கு நேரிடப்போகும் மரணத்தை யறிந்து துக்கிக்கிறேன்" என்றாள்.

இதைக்கேட்டு வீரவரன் "தாயே, இந்திரன் வார்த்தையைக்கேட்டு ஸுப்பிரபன் எப்படி மரணத்திலிருந்து தப்பினனோ, அப்படி அரசன் தப்புவிக்க எதாவது உபாயமிருந்தால் சொல்லுங்கள்" என்றான். வீரவரன் சொல்லைக்கேட்டு பூமிதேவியானவள் "இந்தவிஷயத்தில் ஒரே ஒரு உபாயமிருக்கிறது. அது உன்னால் தான் சாத்தியம்" என்றாள். இதைக்கேட்டு பலசாலியாகிய வீரவரப்பிராமணன்; "தேவி, எனக்கு அந்த உபாயம் உடனே சொல்லுங்கள் அது என்ன? அது என் பிராணனைக்கொண்டாகிலும், என் பெண்சாதி பிள்ளைகளைக்கொண்டாகிலும் ஆகக்கூடியதாயிருந்தால், அதனால் என் எஜமானுக்கு க்ஷேமமுண்டாகுமானல் நான் என் ஜன்மம் நிறைவேறியதாக நினைப்பேன்" என்றான். இதைக்கேட்டு பூமிதேவியானவள் "அரண்மனைக் கருகில் ஒரு காளிகோவிலிருக்கிறதே. அக்காளிதேவிக்கு ஸத்வவரன் என்னும் உன் புத்திரனைப் பலியாகக்கொடுத்தால் அரசன் உயிரோடிருப்பான். இதைத் தவிர அரசன் பிழைக்க வேறுவழி கிடையாது" என்றாள். வீரவரன் "தேவி, நான் விடைபெற்றுக் கொள்ளுகிறேன். இப்பொழுதே அப்படி செய்கிறேன்" என்றான். அதற்குப் பூமிதேவியானவள் "உன்னைப்போல் எஜமானுடைய க்ஷேமம் நாடுகிறவர்கள் வேறுயாருண்டு? உனக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும்" என்று வாழ்த்திப் பேசிக்கொண்டிருக்கையிலேயே மறைந்து போனாள்.

பிறகு வீரவரன் வேகவேகமாய் வீட்டுக்குப்போனான். அரசனும் ரகசியமாய்ப் பின்தொடர்ந்தான். வீரவரன் வீட்டுக்குள் நுழைந்து தன் பெண்சாதி தர்மவதியை எழுப்பி "பூமிதேவி சொல்லுகிறபடி அரசனுக்காக நம்முடைய புத்திரனைச் சண்டிகா தேவிக்கு அர்ப்பணம் பண்ணவேண்டும்" என்றான். அதற்கு அவள் "அது அவசியமே, அரசனின் க்ஷேமம் தேடவேண்டியது தான். தாம் இப்பொழுதே புத்திரனை எழுப்பி அரசனுக்கு க்ஷேமமுண்டாக்கும் வார்த்தையை அவனுக்குச்சொல்லுங்கள்" என்றாள். வீரவரன் தன் குமாரன் ஸத்வவரனை எழுப்பி பூமிதேவி சொன்ன வார்த்தையை ஆதிமுதல் பலிதானம்வரையில் சொன்னான். அதைக்கேட்டு, பெயரை யொட்டியகுணம் பொருந்திய ஸத்வவரன் "அப்பா, என் பிராணன் ராஜாவிஷயத்தில் உபயோகப்பட்டால் நான் புண்ணியசாலியல்லவா? நான் உண்ட அன்னத்துக்கு நான் பிரதி செய்து சுத்தனாக வேணும். ஆகையால் என்னைத் தேவியிடம் கொண்டுபோய் அரசன் நெடுநாளிருப்பதற்காக என்னைத் தேவிக்கு அர்ப்பணம் செய்துவிடுங்கள்" என்றான். வீரவரன் தன்மகனைக் கட்டியணைத்து "குழந்தாய், நீ நிஜமாய் என் வயிற்றில் பிறந்தவன் தானடா" என்றான்

வீரவரனைப் பின்பற்றி வந்த அரசன் உள்ளே நடக்கும் வார்த்தையைக்கேட்டு "பலே" இக்குடும்பத்தார் யாவரும் சமானமான பராக்கிரமசாலிகள்" என்று மனதில் மெச்சிக்கொண்டான். வீரவரன் தன் பிள்ளையைத் தன் தோள் பேரிலும், தர்மவதிதன் பெண்ணைத் தன் தோள்பேரிலு மேற்றிக்கொண்டு இருவரும் இரவிலேயே சண்டிகையின் ஆலயத்துக்குச் சென்றார்கள். கோவிலை யடைந்ததும் வீரவரன் தன் மகனைத் தன் தோளிலிருந்து கீழே யிறக்கினான். ஸத்வவரன் பார்வைக்குக் குழந்தையாகிலும் உண்மையில் தைரியநிதியாகையால் அவன் தேவிக்கு நமஸ்காரம் செய்து:—"தேவியே, என் இரத்தபலியால் மகாராஜா தீர்க்காயுசா யிருக்கட்டுமாக; ராஜாதிராஜனாகிய விக்கிரமதுங்கன் இவ்வுலகில் பகையாளியின்றி இவ்விராச்சியத்தை ஆளட்டுமாக" என்றுசொல்ல, வீரவரன் "சபாஷடா, என் குழந்தாய்" என்றுசொல்லி உறையிலிருந்து கத்தியை யுருவி தன் மகன் தலையை ஒரே வெட்டாய் வெட்டி காளியிடத்தில் எடுத்துவைத்து "தாயே, அரசனுக்கு க்ஷேமமுண்டாக்கு" மென்றான். அப்பொழுது ஆகாசவாணியானது "சபாஷ் வீரவரா, புத்திரன் பிராணனைக்கொடுத்து அரசனுக்குப் பிராணதானம் செய்தாயே, இது வெகு நல்ல காரியம்" என்று கூறிற்று. இதைக்கேட்டு வெளியில் நின்றுகொண்டிருந்த அரசன் நடுங்கிப்போனான். இதற்குள் வீரவரன் குமாரத்தியாகிய வீரவதி இறந்துபோன தன் சகோதரன் தலையை எடுத்து கட்டியணைத்து முத்தமிட்டு "அடே அண்ணா என்று ஒரு கூச்சல் போட்டு மார்புவெடித்து இறந்துபோனாள். வீரவரன் பெண்சாதியாகிய தர்மவதி தன்னிரண்டு குழந்தைகளும் இறந்ததைப் பார்த்து, சோகத்தால் வெந்து தன் இருகைகளையும் கூப்பி வணக்கமாய் வீரவரனைப் பார்த்து "பிராணேசா, தங்கள் அரசனுக்கு நல்லது செய்தீர்கள். இவ்விரண்டு குழந்தைகளையும் வைத்தெரிக்கும் நெருப்பில் நானும் விழுந்து இறந்துபோக எனக்கு அநுமதி கொடுக்கவேணும். ஒன்றுமறியாத என்பெண் தமையன் மரணமடைந்ததைப் பொறுக்கமுடியாமல் இறந்தாள். என் இரண்டு குழந்தைகளும் இறந்தபிறகு நானிருந்து என்ன ஆகவேணும்?" என்றாள். இப்படித்துக்கத்தில் மூழ்கிய தன் பத்தினி சொல்வதைக்கேட்டு வீரவரன் "என் தோஷமற்ற கண்ணாட்டியே, இந்த விஷயத்தில் நான் என்ன சொல்லட்டும்? உன் மனதுக்குப் பிடித்தபடி நீசெய். உன் குழந்தைகளிறந்ததில் உனக்கு துக்கமுண்டாகியிருப்பதும் கிரமந்தான்" எனக்கு இனி ஸம்சாரத்தில் சுகம் கிடையாதென்பதும் உண்மைதான். நான் உனக்காக ஒரு சிதை செய்து தீவளர்த்துக்கொடுக்கிறேன். சற்று இரு" என்றுசொல்லி, தேவி கோவிலைக் கட்டுவதற்காக அங்கே கொண்டுவந்து போடப்பட்ட மரங்களிலிருந்து சில கட்டைகளெடுத்து தன் குழந்தைகளுக்காகத் தான் செய்திருந்த சிதையில் போட்டு தீவளர்த்துக்கொடுத்தான். தர்மவதி தன் புருஷன் காலில் விழுந்து நமஸ்கரித்து:—பிராணபதியே, அடுத்த ஜன்மத்திலும் தாங்கள் எனக்கு நாயகனாக

வேணும். ராஜாவுக்கு க்ஷேமமுண்டாகவேணும் என்று சொல்லி அவ்வுத்தமியானவள் கொழுந்துவிட்டுக்கொண்டெரியும் அத்தீயில் விழுந்திறந்தாள். இத்துடன் காளிக்கு மூன்று பலிகள் ஆயின. இதையெல்லாம் அரசன் பார்த்து இவர்களுக்கு நாம் என்ன பிரதியுபகாரம் செய்து இவர்கள் கடனைத் தீர்த்துக் கொள்ளுகிறதென்று நினைத்துப் பிரமைதட்டிப்போய் நின்றான். நாம் என் இங்கே வந்திருக்கிறோமென்பதையே மறந்து போனான்.

பிறகு வீரவரன் அடியில் வருமாறு ஆலோசித்தான்:—“நாம் நம்முடைய எஜமான் காரியத்தைச் சரியாய் நிறைவேற்றி விட்டோம். அதையும் ஆகாசவாணி ஒப்புக்கொண்டு விட்டது. நாம் உண்ட அரசனுடைய அன்னத்துக்குப் பிரதியாக நாம் காப்பாற்றவேண்டிய பெண்சாதி பிள்ளைகளைப் பலிகொடுத்துக் கடனைத்தீர்த்துவிட்டோம். இனி நம்முடைய தேகத்தைமாத்திரம் வளர்ப்பதற்காகப் பிராணனைவைத்துக்கொண்டிருப்பது சிலாக்கியமாயிருக்கவில்லை. ஆகையால் நான் என் ஜீவனையும் அம்பாதேவிக்குப் பலியாகக் கொடுத்து என் அம்மனைப் பூஜிக்கக்கூடாது ?” இவ்விதம் தீர்மானித்து காளிகாதேவியைப் பலவாறாகத்துதித்துத் தன் தலையைவெட்டிக்கொள்ளப்போகும் தருவாயில் ஆகாசவாணியானது “ என்மகனே அவசரப்படாதே. உன் பராக்கிரமத்தைக்கண்டு சந்தோஷப்பட்டேன். உனக்கு வேண்டிய வரம் கேட்டு வாங்கிக்கொள் என்று சொல்லிற்று. அதைக்கேட்டு வீரவரன் “தேவி தங்களுக்குக் கிருபையுண்டாகி என் ராஜாவாகிய விக்கிரமதுங்கன் இன்னும் நூறு வருஷகாலம் ஆயுஸோடு இருக்கவேணும். என் பெண்சாதியும் பிள்ளைகளும் உயிருடன் எழுந்திருக்கவேணும்” என்று கேட்டுக்கொண்டான். ஆகாசவாணி “ அப்படியே யாகட்டும்” என்று பதில் கொடுத்தது. அப்பொழுது ஸத்வவரன், வீரவதி உயிருடன் எழுந்திருந்தார்கள். அவர்கள் சரீரத்தில் காயமாவது வடுவாவது கிடையாது. பிறகு வீரவரன் அவர்களுக்குத் தேவி அனுக்கிரகித்தருளின செய்திசொல்லி அவர்களை வீட்டில் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டு, தான் அரசமாளிகையின் வாசற்படியில்போய் நின்று காவல் காக்கத் தொடங்கினான்.

ராஜா விககிரமதுங்கன் எல்லாவற்றையும் பார்த்து பரமசந்தோஷமும் ஆச்சரியமும் அடைந்து ஒருவருமறியாதபடி அரண்மனைக்குள்போய் நுழைந்து தன்மெத்தைமேலேறி “ அடே யாரங்கே! வாசலில் பாராகொடுக்கிறது ?” என்று விசாரித்தான். வாசற்படியில் காவல்காத்து நின்ற வீரவரன்: “ மகாராஜா, வாசலில் நான் பாரா கொடுக்கிறேன். தங்கள் ஆக்ஞைப்படி அழுதுகொண்டிருந்த ஸ்திரீயைப்பற்றி விசாரிக்கப்போனேன். அவளிடம் போனதும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே அவள் தேவதையைப்போல எப்படியோ மறைந்துபோனாள் என்றான்.” நடந்த ஆச்சரியத்தையெல்லாம் பார்த்தும் கேட்டுமிருந்த விக்கிரமதுங்கராஜன் இவ்வார்த்தையைக் கேட்டு பரமசந்தோஷம் மாத்திரமல்ல; பரம ஆச்சரியமுமடைந்து “ என்

னடா, விந்தையாயிருக்கிறது! இதைப்போல் முன்நடந்ததுமில்லை. இவ்வனைப்போல பெருந்தன்மையுள்ள மனுஷனும் கிடையாது. தான் யாவரும் புகழ்ந்து கொண்டாடக்கூடிய காரியம் செய்தும், தன் பேச்சைக்கொஞ்சம் கூட சொல்லமாட்டேனென்கிறான். சமுத்திரம் மகா ஆழமாயும், விசாலமாயும், மகாபலத்தோடும் கூடியதாகவுமிருக்கிறது. என்ன புயல் அடித்தாலும் அது ஒடுங்குகிறதில்லை. ஆனால் அதுகூட இவனுக்கீடல்ல. ராத்திரி எனக்குத் தெரியாமலே தன் பெண்சாதிபிள்ளைகளைப் பலிகொடுத்து என் பிராணனை ரட்சித்த இந்த மனுஷனுக்கு நாம் என்ன பதில் செய்கிறது?" என்று யோசனை செய்துகொண்டு மெத்தையை விட்டுக் கீழிறங்கி அந்தப்புரத்துக்குச் சென்று ஆச்சரியத்தை நினைத்து நினைத்து இரவுபொழுதைப் போக்கினான். பொழுதுவிடிந்து சபைகூடினவுடன் வீரவான் அவ்விடம் வந்தான். அரசன் இராத்திரி நடந்த விருத்தாந்தத்தை எல்லோருக்கும் வீரவானை வைத்துக்கொண்டு சவிஸ்தாரமாய்ச் சொல்ல, யாவரும் வீரவானைப் புகழ்ந்து கொண்டாடத் தொடங்கினார்கள். அரசனும் சந்தோஷத்தால் பூரித்து, வீரவானுக்கும், அவன் மகனுக்கும் பட்டம்கட்டி கிராமங்கள் யானைகள், ரத்தினங்கள், 10 கோடி தங்க மோகராக்களை இனாமாகக் கொடுத்து முன்னிருந்ததற்கு அறுபதுமடங்கு சம்பளமும் (அதாவது, தினம் முப்பதாயிரம் மோகராக்கள்) அவனுக்கும் அவன் குடும்பத்தாருக்கும் விருதாகக்கொடுத்து, அவன் குடும்பத்தைத் தன் குடும்பத்துக்குச் சமானமாக்கித் தன் நன்றியறிதலைக் காட்டினான். வீரவானும் தன் மக்களோடும் அருமைப் பத்தினியுடனும் சுகமாக வெகுகாலம் வாழ்ந்திருந்தான்.

சந்திரஸ்வாமி கதை.

முன் காலத்தில் தேவகமலபுரம் என்றொரு நகரமிருந்தது. அதில் கமலவர்மா என்றொரு அரசன் ஆண்டுகொண்டிருந்தான். அந்நகரத்தில் சந்திரஸ்வாமி என்று உத்தம குலத்தினனாகிய ஒரு பிராமணன் வசித்துக்கொண்டிருந்தான். அந்த பிராமணனுக்கு அவனுக்கேற்ற நாணமும் நன்னடக்கையும் பொருந்திய—மற்றொரு ஸரஸ்வதி யென்றும் லட்சுமி யென்றும் சொல்லத்தக்கவளாகிய தேவமதி யென்றொரு பத்தினியிருந்தாள். அந்தப் பிராமணனுக்குத் தேவமதி வயிற்றில் ஸர்வலட்சண ஸம்பன்னனாகிய ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். அவன் பிறந்தகாலத்தில் ஆகாசவாணியானது "சந்திரஸ்வாமி! உன் புத்திரனுக்கு மஹிபாலன் எனப்பெயர் வை. அவன் அரசனாகி மகிமையுடனும் பூமியை ஆளுவான். உனக்கு அதனால் நிச்சயமாய் சுகமுண்டாகும்" என்றது.

சந்திரஸ்வாமி, புத்திரன் பிறந்ததை வெகு பிரபலமாய்க் கொண்டாடி

ஆகாசவாணி சொன்னபடி அவனுக்கு மஹிபாலனென்ன நாமகரணஞ்செய்தான். பிறகு அக்குமாரன் வருஷாவருஷம் வளர்ந்து, எல்லா வித்தைகளும் கற்று அஸ்திர சஸ்திர வித்தைகளில் நிஜமான வல்லமையைப் பெற்றான்.

இதற்கு மத்தியில் சந்திரஸ்வாமியின் பத்தினியாகிய தேவமதி ஸர்வாங்கசுந்தரியாகிய ஒரு பெண்ணைப் பெற்றாள். அவள் லாவண்யத்தைப் பார்த்து திலோத்தமைகூட நாணவேண்டியிருக்கும். அவளுக்குச் சந்திரவதியென்று பெயரிடப்பட்டது. மஹிபாலனும் சந்திரவதியும் தங்கள் தகப்பனார் வீட்டில் வளர்ந்து வந்தார்கள்.

இப்படி சில வருஷங்கள் கழிந்த பின், அந்நாட்டில் மழை பெய்யாததால் சூரிய கிரணங்களால் பயிர்கள் யாவும் எரிக்கப்பட்டுப் போயின; நாடு முழுவதும் கருப்பு பரவியது. அப்பஞ்சத்தின் கொடுமையால் அரசன் தர்மமார்க்கத்தைவிட்டு தன் குடிகளிடமிருந்து பணம் பறிக்கவும் அவர்கள் சொத்தைக் கொள்ளையிடவும் ஆரம்பித்தான். இவ்வித கொடுங்கோன்மையால் தேசம் தத்தளித்தது. அப்பொழுது தேவமதி தன் பர்த்தா சந்திரஸ்வாமியைப் பார்த்து "பிராணபதியே, நாமிங்கேயே இருந்து கொண்டிருந்தால், நம்முடைய குழந்தைகள் பசியாலிறந்து போனால் என்ன செய்கிறது? ஆகையால் வாருங்கள், நாம் என்னுடையபிறந்தகத்துக்குப் போவோம்"என்றாள். அதைக் கேட்டு சந்திரஸ்வாமி தன் நாயகியைப் பார்த்து:—"இவ்வித பஞ்சத்தில் பெரிய வீட்டிலிருந்து வெளியில் புறப்பட்டுப் போகுதலும் அதைக் காலிசெய்வதும் வெகு பிசகு. ஆனதால் நான் இந்த இரண்டு குழந்தைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு போய் உங்கள் தகப்பனார் வீட்டில் விட்டு விட்டு வருகிறேன். நீ இங்கேயே இரு. நான் வெகு சீக்கிரமாய் வருகிறேன் என்றார்." இவ்விதம் சொன்னவுடன் அவர் பத்தினியானவள் அப்படியே சரி யென்று சொன்னாள்.

பிறகு சந்திரஸ்வாமி தன் பெண்சாதியைத் தன் வீட்டில் வைத்துவிட்டு தன்மகன் மஹிபாலனையும் மகள் சந்திரவதியையும் அழைத்துக்கொண்டு ஊரைவிட்டுப் புறப்பட்டு தன் மாமனாருரை நோக்கிச் சென்றார். மூன்று நாள் இப்படி நடந்து ஒரு பெரிய காட்டை யடைந்தார்கள். அவ்வனத்தில் மணல் நிறைந்த மைதானங்களிருந்தன. அம்மணல் வெயிலில் காய்ந்து கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. சுற்றியிருந்த மரங்களனேகம் பட்டுப் போனவை போக பாக்கியிருந்தவைகளில் இலைகள் மிகவும் சொற்பமாயும் அவைகளும் பசுமையின்றி வதங்கிப்போயுமிருந்தன. இப்படிப் பயங்கரமான பாழும் பிரதேசத்தில் அவ்விரு பாலர்களுக்கும் பொறுக்க முடியாத தாகமெடுத்தது. சந்திரஸ்வாமி அவ்விரு குழந்தைகளையும் ஒரு இடத்தில் உட்காரவைத்து ஜலத்தைத் தேடிக்கொண்டு வெகுதூரம் போனார். அப்பொழுது பில்லர்கள் என்னும் வேடஜாதியாரின் அரசனாகிய ஸிம்ம தம்ஷ்டிரன் (சிங்கப்பல்லன்) என்பவன் ஏதோ ஒரு காரியமாய் எங்

கேயோ போயிருந்து, தன் பரிவாரத்தோடு வந்தவன் தற்செயலாய் சந்திர ஸ்வாமியைச் சந்தித்து "ஆ! என்ன தேடிக்கொண்டு இப்படித் திரிகிறீர்?" என்று கேட்க அவர் "ஜலத்தைத் தேடிக்கொண்டு திரிகிறேன்" என்றார். அப்பொழுது அந்த பில்லராஜன் தன் பரிவார ஜனங்களுக்குச் சைகைசெய்து "இந்த பிராமணனை அழைத்துக்கொண்டு போய் ஜலமிருக்கு மிடத்தில் கொண்டுவிடுங்கள்" என்றான். அதைக்கேட்டு அவன் உள்ளத்தை யறிந்து அவன் சேவகர்கள் கீர்த்தோஷியான சந்திரஸ்வாமியைச் சிறை பிடித்து தங்களுருக்குக் கொண்டுபோனார்கள். பிறகு சந்திரஸ்வாமிக்குத் தன்னைக் காளி தேவிக்கு நரபலிகொடுக்கக் கைதியாக்கியிருக்கிறார்கள் என்று தெரிந்து காட்டில் தான் விட்டுவந்த இரண்டு குழந்தைகளையும் நினைத்துக்கொண்டு துக்கித்தார். "ஐயோ, குழந்தை மஹீபாலனே, பெண்ணே சந்திரவதியே, உங்களிரண்டு பேரையும் நிராதரவாய்க் காட்டில் விட்டு வந்திருக்கின்றேனே! உங்களைக்காட்டிலுள்ள புலி கரடிகளுக்கு இரை யாக்கினேனே! என்னை இங்கே கள்வர்கொன்று போடப்போகிறார்களே. எனக்கு ஒருவரும் கதியில்லையே. ஐயோ, தெய்வமே" என்று புலம்பி ஆகாசத்திலுள்ள சூரிய நாராயணனைப் பார்த்தார். பார்த்ததும் அவர் விசனத்தைவிட்டு மகா ஆனந்தங்கொண்டு நல்லதடா, இந்த நம்முடைய பிரபு சூரிய நாராயணனை நாம் சரணமடைவோம். அவர் எப்படியாவது நம்மை ரட்சிப்பார் என்று நினைத்து சூரியனைத் துதிக்க ஆரம்பித்தார். "ஓ! சூரியநாராயணா, உம்மை நான் நமஸ்கரிக்கிறேன். தாம் பராகாசத்திலும் அபராகாசத்திலும் வசிக்கிறீர்! தாம் தேஜஸ்வரூபமாயிருக்கிறீர்! வெளியிருட்டு உள்ளிருட்டு இரண்டையும் நாசமாக்கிறீர்! தாம் விஷ்ணுவாயிருக்கிறீர்! தாமே மூவ்வுலகிலும் வியாபித்திருக்கிறீர்! தாமே சிவபெருமான்! தாம் சகல ஸகல மங்களங்கட்கும் இருப்பிடமாயிருக்கிறீர்! தூங்கிகொண்டிருக்கும் உலகை யெழுப்புகிறீர். ஆகையால் தாம் பரம பிரஜாபதியாயிருக்கிறீர்! இராத்திரி இருட்டில் சந்திரனையும் விளக்கையும் பிரகாசிக்கச் செய்ய அவைகளிரண்டினிடத்திலும் தயை கூர்ந்து தாம் தம்முடைய தேஜஸை விட்டு கண்ணுக்குத் தோற்றாமல் போய்விடுகிறீர் போலும். ஓ! சூரியப்பிரபுவே! பிறகு நீர் உதித்தவுடன் ராக்ஷஸர்கள் ஓடிப்போகிறார்கள்; திருடர்கள் வெளியே நடக்கிறதில்லை; சற்குணமுள்ளவர்கள் ஆனந்தமடைகிறார்கள். ஜீவதார ஒளியே! நான் தம்மைத் தஞ்சமென்றடைகிறேன்; என் துக்கமெனும் அந்தகாரத்தை விலக்கி என்பேரில் கிருபை செய்தருளும்." இவ்விதமாய் சந்திரஸ்வாமி பூர்ணபக்தியுடன் சூரியனைத் துதிக்க ஆகாயவாணியானது "சந்திரஸ்வாமியே, எனக்கு உன்னிடத்தில் சந்தோஷமுண்டாகியிருக்கிறது. உனக்குத் தீங்கொன்றும் நேரிடாது. என்னுடைய கிருபையால் நீ உன்னுடைய பெண்சாதி பிள்ளைகளுடன் திரும்பச் சேருவாய்" என்று சொல்லி நின்றது. இதைக்கேட்டு சந்திரஸ்வாமியின் விசாரமடங்கி சந்தோஷித்தானார். பிறகு பில்லர்கள் அவருக்கு ஸ்நான போஜனாதிகளைச் செய்வித்தார்கள்.

இதற்கு மத்தியில் வனத்தில் என்னநடந்ததென்று பார்ப்போம். காட்டிலுட்கார்ந்திருந்த சகோதர சகோதரிகளிருவரும்வெகு நேரம்வரையில் தகப்பனார் வழியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்து அவர் வராததால், ஏதோ பிசகு நேரிட்டிருக்கிறதென்று அழத்தொடங்கினர். அப்பொழுது அந்த வழியாகப் போய்க்கொண்டிருந்த ஒருவியாபாரக்கூட்டத்தாரின் தலைவனான ஸார்த்ததரான் என்னும் ஒரு வாணிபன் அக்குழந்தைகளருகில் வந்து "நீங்கள் இங்கே ஏன் ஒண்டியாயிருக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டான். அக்குழந்தைகள் நடந்ததையெல்லாம் சொல்ல, ஸார்த்ததரானுக்கு மனதில் கருணைவந்து அண்ணன் தங்கை இருவரையும் தன்னூரில் தன்வீட்டுக்கு இட்டுக்கொண்டுபோய் அப்பிராம்மணசிறுவனை தன் மகனைப்போல வளர்த்து வந்தான். மஹிபாலன் அவ்வைசியன் வீட்டிலிருந்து கொண்டு சிறுமையிலேயே அக்கினியில் ஹோமம்செய்கிறது முதலிய அக்கினிகாரியம் செய்யத்தொடங்கினான். ஒரு நாள் தாராபுரத்தரசனாகிய தாராதர்மன் என்பவனுடைய மந்திரி, அரசன் காரியமாக அவ்வழியாய்ப் போகையில் அந்த வியாபாரி வீட்டுக்கு வந்தார். அம்மந்திரி உயர்ந்த குலத்து பிராம்மணன்; அவருக்கு அனந்தஸ்வாமியென்று பெயர். இவர் அந்த வியாபாரிக்கு வேண்டியவராகையால் யானை, குதிரை, காலாட்படையோடு அந்த வர்த்தகன் வீட்டில் வந்திறங்கினார். அவ்விடத்தில் பூர்ணகாந்தியோடு கூடியவனாய் ஜபத்திலும் வைசுவதேவத்திலும் ஆழ்ந்திருந்த மஹிபாலனைப் பார்த்து "நீ யார்" என்று வினவி, அவர்கள் விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டு, அவ்வண்ணன் தங்கையிருவரும் தன்னினத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்றறிந்து, தனக்குக் குழந்தைகள் கிடையாததால் அவ்வர்த்தகனைக் கேட்டு, அச்சிறுவன் சிறுமி இருவரையும் தன்னூருக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், கல்விகேள்விகளாலும் சம்பத்தாலும் விளங்கும் தன் மாளிகையில், மஹிபாலனைத் தன் புத்திரனாக வைத்துக்கொண்டு வசிக்கத் தொடங்கினார்.

இவ்விடத்தில் பில்லர்களால் சிறையிலகப்பட்டு, தான் விடுதலைபெற சூரியநாராயணனை, வணங்கிக்கொண்டிருந்த சந்திரஸ்வாமியின் செய்தி என்னவாயிற்றென்று பார்ப்போம். அவர் சிறையிலிடப்பட்ட சில நாள் கழித்து சிங்கதழஷ்டிரன் தன்னூருக்குவந்து சந்திரஸ்வாமியிடம் போய் "ஓய் பிராம்மணா, சூரியதேவன் என் கனவில் வந்து பிராம்மணனைக் கொல்லாதே. அவருக்கு வேண்டிய உபகாரஞ்செய் என்று கட்டளையிட்டிருக்கிறார். ஆகையால் எழுந்திருந்து உனக்கு இஷ்டமான விடத்துக்குப்போ" என்று சொல்லி அவரைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்து அவருக்கு மரியாதை செய்து, முத்து, கஸ்தூரி இவைகளைக் கொடுத்து, முன் அப்பிராம்மணனகப்பட்ட காட்டில் கொண்டுபோய் விட்டுவிடும்படி இரண்டு பில்லர்களை யனுப்பினான். இப்படி சங்கடத்திலிருந்து விடுதலைபெற்ற சந்திரஸ்வாமி அவ்வனத்தில் தன் பிள்ளைகளைத் தேடத்தொடங்கினார்.எங்குதேடியும் அவர்கள் ஜாடையே கிடைக்காததால்இன்னும் அதிகமாய் அவர்அலையத்தொடங்கினார். அலைந்தலைந்து

அப்பிராம்மணர் கடற்கரையிலுள்ள ஜலபுரம் என்னும் ஊர் வந்தடைந்தார். அந்நகரில் ஒருபிராமணன் வீட்டில் அவர் அதிதியாக இறங்கி போஜனமான பிறகு பேசிக்கொண்டிருக்கையில் சந்திரஸ்வாமி தன் கதையைச் சொன்னார். அப்பொழுது அவ்வீட்டு எஜமானன் "ஐயா, சில நாளைக்குமுன் இந்த ஊருக்கு கனகவர்மா வென்று ஒருவியாபாரி வந்திருந்தான். அவன் தனக்குக் காட்டில் கிடைத்ததாக ஒரு பிராம்மணச் சிறுவனையும் அவன் தங்கையையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்திருந்தான். அவர்கள் வெகு அழகாயிருந்தார்கள். அவனிவ்விடமிருந்து நாரிகேள தீவுக்குச் சென்றான். அச்சிறுவன் பெயர் என்னிடம் சொல்லவில்லை" என்று சொன்னான். அதைக்கேட்டு சந்திரஸ்வாமி அவ்விரு சிறுவரும் தன்குழந்தைகள் தாமெனன நிச்சயித்து அன்று ராத்திரிப்பொழுது ஜலபுரத்திலேயே போக்கி, மறுநாள் காலையில் நாரிகேளத்தீவுக்குச் செல்பவனாகிய விஷ்ணுவர்மா வென்னும் வியாபாரியை தேடிப் பிடித்து அவனைச் சிநேகஞ் செய்து அவனுடன் கப்பலேறி புத்திரவாஞ்சையால் நாரிகேளத்தீவுக்குச் சென்று அங்கேயிருக்கும் வாணிபர்களை "கனகவர்மா இங்கே வந்திருக்கிறாரா?" என்று விசாரிக்க, அதற்கு அவர்கள் "அவன் வந்திருந்ததுண்டு; அவனுக்கு இரண்டுசிறுவர் அகப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இப்பொழுது அவ்விருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு அவன் கடாகதீவுக்குப் போயிருக்கிறான்" என்றார்கள். அதைக்கேட்டு பிராம்மணன் கடாகத்தீவுக்குப் போவோனாகிய தானவர்மாவைச் சிநேகஞ் செய்துகொண்டு அவனுடன் கப்பலேறி கடாகத்தீவுக்குச் சென்றார். அவ்விடம் விசாரிக்கையில் அவன் கர்பூரத்தீவுக்குச் சென்றிருப்பதாகத் தெரிந்தது. இப்படி அதிலிருந்து ஸுவர்ணத்தீவுக்கும், அதிலிருந்து சிங்களத்தீவுக்கும்சென்றார். சிங்களத்தீவில் அவ்விடமிருந்து அவனுடைய இருப்பிடமாகியசித்திரகூடம் சென்று விட்டதாக அவன்கேள்விப்பட்டு அவ்விடமிருந்து தன் சொந்தக்கப்பலில் சித்திரகூடத்துக்குச் செல்லும் கோடீஸ்வரன் என்னும் ஒரு வர்த்தகனோடு சித்திரகூடம் சென்றார். அவ்வூரில்போய் சேர்ந்து கனகவர்மாவைத் தேடிப் பிடித்து குழந்தைகளைத் தேடுவதில் ஆத்திரத்தோடுகூடிய அப்பிராம்மணர் கனகவர்மாவிடம் சகல விர்த்தாந்தத்தையும் சொல்ல கனகவர்மா அப்பிராமணர் வார்த்தையைக் கேட்டு பிராமணருடைய துக்கத்தை யறிந்து காட்டில் தனக்குக் கிடைத்த சிறுவர் இருவரையும் பிராமணருக்குக் காட்டினான். ஆனால் ஐயோ, பாவம்! பிராமணரின் ஆசைக்கு அஸ்தமனம் நேரிட்டுவிட்டது. சந்திரஸ்வாமி அவ்விரு பாலர்களையும் பார்க்கும்பொழுது அவர்கள் தன் குழந்தைகளல்ல, வேறு யாருடைய குழந்தைகளோ வென்று தெரிந்தது. இதைப்பார்த்துப் பிராமணர் சோகமேலிட்டு "ஐயோ தெய்வமே, ஐயோ தெய்வமே! நான் எங்கெங்கேயோ அலைந்தேனே! கஷ்டம் சிரமத்தைப் பொறுத்தேனே! பசிதாகத்தைப் பார்க்கவில்லையே! எனக்கு என்னுடைய மகனும் அகப்படவில்லை மகளும் அகப்படவில்லையே! அயோக்கியனாகிய

ராஜா முன்னாசை காட்டிப் பின் அதை ஈடேற்றாமல் விட்டுவிடுவது போல என் பிராரப்தமானது எனக்கு ஆசை காட்டி மோசஞ்செய்துவிட்டது. போக்கிரியாகிய ஒரு பிரபு வீணாக ஒரு மனிதனை இங்குமங்கும் அலைக்கழிப்பதுபோல, என் துரதிஷ்டமானது என்னை இங்குமங்கும் இழுத்தடித்து என்னை வெகுதூரம் அலையவைத்து விட்டது என்று கதறினார்.”

இப்படிப் பிராமணர் துயரப்படுவதைப்பார்த்து,தனவானாகிய கனகவர்மா பிராமணனுக்குச் சமாதானம் சொன்னான். அதைக்கேட்டு சந்திரஸ்வாமி செட்டியைப்பார்த்து:—“ செட்டியாரே! நானென்னசெய்யட்டும்? புத்திரனில்லாமல் என் மனது நடக்கவே மாட்டேனென்கிறது. என் மனதில் ஐயோ குழந்தை எங்கேபோனானோ வென்று அனேகவிதமான எண்ணங்கள் உண்டாகிக்கொண் டிருக்கின்றன. இப்படி நான் ஸதா விசாரப்பட்டுக் கொண்டே யிருக்கிறேன். எனக்கு என்னவிதமாக தைரியமுண்டாகப் போகிறது? ஆனால், செட்டியாரே; அதிர்ஷ்டத்தின் மகிமை மகா அதிக மென்பது எனக்குத்தெரியும். நான் ஒரு வருஷம் வரையில் இப்பூகண்டத்தில் அலைந்து திரிந்து என் குழந்தைகளைத் தேடுகிறேன். அவர்கள் எனக்குக் கிடைக்காவிட்டால் கங்காநதி தீரத்தில் நான் தவம்செய்து பிராணனை விட்டுவிடுகிறேன்” என்று சொன்னார். இப்படிச் சொல்லவே அங்கே உட்கார்ந்திருந்த ஒரு ஞானி “ ஓய் பிராமணா! போம். உமக்கு நாராயணி தேவியின் அருளால் உம்முடைய பிள்ளைகள் அகப்படுவார்கள்” என்றார். இதைக் கேட்டதும் சந்திரஸ்வாமிக்குச் சூரியனுடைய அனுக்கிரகம் நினைவு வந்து திரும்ப மனதில் ஆசை முளைக்கவே, அவர் மனது சமாதானம் அடைந்து, கனகவர்மா அவருக்கு அதிதி உபசாரம் செய்ய அதை ஏற்றுக்கொண்டு பிராம்மணர் அவ்வூரைக்கடந்து அப்புறம் போனார்.

பிறகு சந்திரஸ்வாமி அக்கிரகாரங்கள், கிராமங்கள், பட்டணங்கள் இவைகளில் பிள்ளைகளைத் தேடிக்கொண்டு திரிந்து ஒருநாள் சாயங்காலத்தில் சூரியாஸ்தமன சமயத்தில் விருக்ஷங்கள் ஓங்கி வளர்ந்து நிறைந்திருக்கும் ஒரு வனத்தையடைந்து அவ்வனத்திலேயே ராத்திரி வாசஞ்செய்வதற்காகக் கனிகளைப் புசித்து ஜலமருந்தி சிங்கம் முதலிய கொடிய விலங்குகளுக்கஞ்சி ஒரு மரத்தின் மேலேறி யுட்கார்ந்தார். இராத்திரி அப்பிராமணருக்குத் தூக்கம் வரவில்லை யாகையால் விழித்துக்கொண்டே யிருந்தார். அர்த்தராத்திரி சமயத்தில் அவர் உட்கார்ந்திருந்த மரத்தின் கீழாக தேவிகள் பலமாய்க் கூட்டங்கூடினார்கள். இத்தேவிமார் கூட்டத்தில் நாராயணி (என்னும் துர்க்கை) முக்கிய தேவியாயிருந்தாள். அத்தேவிகள் தங்கள் தங்களுக்கு ஏற்றவைகளாய்க் கிடைத்த காணிக்கைகளை ஒன்றாய்ச்சேர்த்து தேவநாதனாகிய பைரவன் வருகிறவழியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அத்தேவி கூட்டத்தார் நாராயணியை “பைரவநாதர் ஏன் இன்னும் வரவில்லை?” யென்று கேட்க அதற்குள் பைரவநாதன் வந்து சேர்ந்தார். தேவிகள்

யாவரும் பைரவரைப் பூஜித்து தங்களுக்குக் கிடைத்த காணிக்கைகளை அர்ப்பணம் செய்து உபசரித்தார்கள். பிறகு பைரவநாதர் சிறிது நேரம் யோகினிகளுடன் தாண்டவ நர்த்தனஞ்செய்து உல்லாசமா யிருக்கத் தொடங்கினார். இதையெல்லாம் மரத்தின்மேலிருந்த சந்திரஸ்வாமி செவ்வையாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். இப்படி யிருக்கையில் பிராம்மணன் நாராயணியின் ஒரு தாசியைப் பார்த்தான்! அதேகாலத்தில் அவளும் அவரைப் பார்க்க, தெய்வ வசத்தால் ஒருவரிடத்தில் ஒருவருக்கு மோகமுண்டாயிற்று. நாராயணி தேவி இவ்விருவரும் ஒருவரிடத்தில் ஒருவராசை கொண்டிருப்பதை அறிந்துகொண்டு, அதை மனதில் மறைத்து வைத்துக்கொண்டு மரத்தின்மேல் உட்கார்ந்திருக்கும் சந்திரஸ்வாமியைக் கூப்பிட்டாள். அவர் இறங்கி நாராயணி தேவியிடம் போனார். நாராயணி இருவரையும் கூப்பிட்டு "உங்களிருவருக்கும் ஒருவரிடத்தில் ஒருவருக்கு ஆசை உண்டாகி யிருக்கிறதல்லவா?" என்று கேட்க, அவர்களிருவரும் "தாயே ஒருவரிடத்தில் ஒருவருக்கு அனுராகம் உண்டாகி யிருக்கிறதென்பது உண்மைதான்" என்றார்கள். அதைக்கேட்டு நாராயணி கோபத்தணிந்து "நீங்களிருவரும் உண்மை பேசியதால் நான் சந்துஷ்டி யடைந்தேன்; ஆகையால் நான் உங்களை சபிக்கவில்லை. உனக்கு இந்தத் தாசியைக் கொடுக்கிறேன். நீங்களிருவரும் சுகமாயிருங்கள்" என்றாள். அதைக்கேட்டு சந்திரஸ்வாமி "தாயே என் மனது மனதின் சஞ்சல சுபாவப்படி, சஞ்சலமடைந்தது. ஆனால் சரீரத்தைக்கொண்டு பாவம் செய்யாதிருக்கத்தான் நாம் ஜாக்கிரதை செய்ய வேண்டியது. பரஸ்திரீயை நினைக்காமல் நான் என் மனதை யடக்கவேண்டியதுதான். நான் இந்த ஸ்திரீயைத் தொடமாட்டேன்" என்றார். இப்படிப் பிராமணன் தைரியமாகச் சொன்னதைக்கேட்டு நாராயணி தேவியானவள் "உன்பேரில் சந்தோஷமுண்டாயிருக்கிறது. ஆகையால் உனக்கு இந்த வரம் கொடுக்கப்போகிறேன். உனக்குச் சீக்கிரம் உன் குழந்தைகள் அகப்படுவார்கள். இன்னும் விஷம் முதலியவைகளைப் பரிகாரம் செய்யும் ஒரு நீலோற்பல மலரை உனக்குக் கொடுக்கிறேன். இந்தா அதை வாங்கிக்கொள்; இது ஒருநாளும் வாடாது" என்று சொல்லி சந்திரஸ்வாமிக்கு ஒரு கருநெய்தல் புஷ்பத்தைக் கொடுத்துத் தாசியுடன் துர்க்காதேவியானவள் அந்தர்த்தியானமாகி விட்டாள்.

அந்தப் பிராமணன் தேவியிட மிருந்து நெய்தல் மலரைப் பெற்றுக்கொண்டு இரவில் மீந்த பொழுதை அங்கேயேபோக்கி, உதயமானதும் பிரயாணஞ்செய்யப் புறப்பட்டான். நடந்து நடந்து தன்குமாரன் மஹீபாலனும் புத்திரி சந்திரவதியுமிருக்கும் தாராபுரத்தை வந்து சேர்ந்து அங்கே "இந்த ஊரில் அதிதிகளுக்கு யார் அன்னம் படைக்கிறவர்கள்?" என்று விசாரித்து அனந்தஸ்வாமி அதிதிகளையாதரிப்பவன் என்றுதெரிந்துகொண்டு அவர் வீட்டு வாசலில்போய் நின்றுபோஜனம் செய்யவேணுமென்கிற இச்சையால் வேதபா

ரர்யணம்செய்யத் தொடங்கினான். உள்ளே போய் பிராமணன் வந்திருக்கும் செய்தியை யறிவித்த வாசற்காற்போன் மூலமாய் உள்ளே வரும்படி மந்திரி செய்த உத்திரவை யறிந்து உள்ளேபோய் பிராம்மணன் வித்துவானென்றறிந்த மந்திரியால் அம்மாளிகையில் போஜனஞ்செய்யும்படி அழைக்கப்பட்டார். அவர் அவ்வூரில் அனந்தன்மடுவென்று ஒரு புண்ணிய தீர்த்தமிருக்கிறதாகக் கேள்விப்பட்டு அங்கே ஸ்நானஞ்செய்யச் சென்றார். தீர்த்தமாடித் திரும்புகையில் ஊர்முழுவதும் "ஐயோ, ஐயோ குடிமுழுகிற்றே" என்று ஜனங்கள் அலறுவதைக்கேட்டு அதென்னவென்று விசாரித்தார். அதற்கு ஜனங்கள் "இந்த ஊரில் மஹீபாலனென்று ஒருபிராம்மண வாலிபன் இருக்கிறான். அவனையும் அவன் தங்கையையும் ஸார்த்ததரன் என்னும் வாணிபன் காட்டிலிருந்து கொண்டுவந்திருந்தான். மந்திரியாகிய அனந்தஸ்வாமி அவர்களிருவரையும் அவ்வைசியனைக்கேட்டு அழைத்துக்கொண்டு வந்து தனக்குப் புத்திரபாக்கியம் இடையாததால், அச்சிறுவனைத் தன் மகனாக வைத்துவளர்த்து அந்த நல்ல பையன் மகாராஜா தாராவர்மருக்கும், இராச்சியம் முழுவதுக்குமே பிரியபாத்திரமானான். அவனை இன்று ஒரு கருநாகம் கடித்துவிட்டது. ஆகையால் ஊர் முழுவதும் இப்படித் தத்தளிக்கிறது" என்றார்கள். அதைக்கேட்டு அவன் நம்முடைய பிள்ளையாகத் தானிருக்கவேணுமென்று அறிந்து சந்திரஸ்வாமி வெகு தீவிரமாய் மந்திரியகம் வந்து சேர்ந்தார். வந்து பார்க்கையில் அப்பையனைச் சுற்றி யாவரும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். சந்திரஸ்வாமி மஹீபாலனைப் பார்த்துத் தன் குழந்தைதானெனத் தெரிந்துகொண்டு நாராயணி தேவி தனக்குக்கொடுத்திருந்த நீலோற்பல மலரைப் பையன் மூக்கண்டை பிடிக்கவே அம்மலரின் வாசனையால் விஷமிறங்கிப் போய்விட்டது. அவ்வாலிபன் தூங்கியெழுந்திருந்ததுபோல் தன்னுடம்பைச் சோம்பல் முறித்துக்கொண்டு எழுந்திருந்து உட்கார்ந்திருந்தான். இப்படி அவன் எழுந்துட்கார்ந்ததைக் கண்டு அரசனும் அந்நகரத்தாரும் அன்றைய தினத்தை ஒரு திருவிழாவாகக் கொண்டாடினார்கள். அனந்தஸ்வாமியும், அரசனும், பிரஜைகளும் சந்திரஸ்வாமி ஏதோ ஒரு தேவாம்சமாக இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லி அவருக்கு மகா உபசாரம் செய்தார்கள். இப்படிப் புகழடைந்த சந்திரஸ்வாமி தன் மகனையும் மகளையும் பார்த்துக் களிப்புற்று மந்திரி மாளிகையிலேயே இருந்தார். இம்மூவரும் ஒருவரையொருவர் அடையாளங் கண்டுபிடித்துக் கொண்டாலும் அந்த சமாசாரத்தை வெளியில் விடாது மௌனமாயிருந்தார்கள். ஏனெனில், தங்கள் காரியத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்று உத்தேசித்திருக்கும் புத்திமான்கள் சமயத்தில் தவிர தங்கள் உண்மையான ரூபத்தைக் காட்டமாட்டார்கள்.

அந்நகரத் தரசனாகிய தாராவர்மா மஹீபாலன் குணத்தைக்கண்டு மகிழ்ந்து தன் ஒரே குழந்தையாகிய பந்துமதியை அவனுக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுத்து, தன் ராச்சியத்தில் பாதியை அவனுக்குச் சீராகக்கொடுத்து, முழு

ராச்சியத்தின் விசாரணையையும் அவனிடமே ஒப்புவித்தான். மஹிபாலன் இவ்விதம் ராச்சியத்தைப்பெற்ற பிறகு சந்திரஸ்வாமி இன்னொன்று வெளியிட்டு தன் தங்கைக்குத் தகுந்தவிடத்தில் மணஞ்செய்வித்தான்.

ஒருநாள் சந்திரஸ்வாமி தன்மகனைப் பார்த்து "அப்பா, இப்பொழுது நாம் உன் தாயாரைப் பார்க்க ஊருக்குப் போகவேணும். குழந்தாய், உன் தாய் உன்னையும் என்னையும் விட்டுப்பிரிந்து வெகுகாலமாகத் துக்கப்பட்டு வருகிறாள். அவளுக்கு உனக்கு இராச்சியம் கிடைத்திருக்கும் சங்கதி தெரிந்தால் அவள் ஒருவேளை 'என்மகன் என்னை மறந்துபோய் விட்டானல்லவா'? என்று நினைத்துக் கோபித்து உன்னைச் சபித்தால் நாமென்னசெய்கிறது; பெற்றோர்கள் எந்தக் குழந்தைகளைச் சபிக்கிறார்களோ அவர்கள் முன்னுக்கு வருகிறதில்லை" என்றுசொல்லி இந்தச் சாப விஷயமாக சக்கிரன் என்னும் ஒரு வாணிபச் சிறுவனைப்பற்றி ஒருபண்டைநாள் கதையைச்சொல்லி பெற்றோர்களைச் சேவித்தால் அச்சேவை காமதேனுவைப்போலும், கற்பவிருக்ஷத்தைப்போலும், சிந்தாமணியைப்போலும் மனோரதத்தை ஈடேற்றுமென்றுசொல்லி "தர்மவியாதன்" கதையைச் சொல்ல, மஹிபாலன் தன் தாயாரைத் தேற்ற ஊருக்குப்போகச் சம்மதித்து தான் தர்மபிதாவாகிய அனந்தஸ்சுவாமியிடம் தன் ஜனன தேசத்துக்குப் போகவேண்டிய ஆவசியகத்தை எடுத்துக்காட்டி ராச்சியபாரத்தை அவரிடம் ஒப்புவித்து தன் தகப்பனுடன் ராத்திரி புறப்பட்டு ஊர்வந்து சேர்ந்தான். வஸந்தகாலமானது எப்படி தரிசனம் கொடுத்துக் குயில்களுக்குஆனந்த முண்டாக்குகிறதோ,அதைப்போலத் தன்னைத்தன் தாயார் கண்ணில் விழும்படிசெய்து தேவமதிக்கு ஆனந்த முண்டாக்கினான். சந்திரஸ்வாமி நடந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொல்ல இஷ்டமித்திரர்கள் யாவரும் கேட்டு மிகச் சந்தோஷித்து மஹிபாலனை வெகுவாய்க்கொண்டாடினார்கள். பிறகு மஹிபாலன் தன் தாயாருடன் சிறிதுகாலமிருந்தான்.

இவ்விடம் பந்துமதி பொழுதுவிடிந்ததும் விழித்துக்கொண்டு தன் படுக்கையறையில் தன் புருஷனில்லாதது கண்டு, அவர் எங்கேயோ தன்னை விட்டுப் புறப்பட்டுப்போய் விட்டாரென்று நினைத்து விரகவேதனைப்பட்டு அழத்தொடங்கவே, அனந்தஸ்வாமியானவர் அவளைச் சமாதானப்படுத்தி "உன் புருஷன் ஏதோ அவசரகாரியமாக என்னிடம் சொல்லிவிட்டுத்தான் போயிருக்கிறான். சீக்கிரம் வந்துவிடுவான் நிச்சயம்" என்றுதேற்ற, மிக துக்காக்கிராந்தையாய் பொழுதைக் கழிக்கத் தொடங்கினாள். மேலும் தன்புருஷன் செய்தியறிய அவன் ஊரிலிருந்து வரும் வித்துவான்களை வரவழைத்து அவர்களுக்குச் சன்மானம் செய்து அவர்களைத் தன் புருஷனைப்பற்றி ஏதாவது தெரியுமோவென்று கேட்க அவர்கள் தங்களுக்குத் தெரியாதென்று சொல்ல ஒரு பிராம்மணனிடமிருந்து "ஒரு பாசுபதன்கதை" யையும், மற்றொருவனிடமிருந்து "நள தமயந்தி கதை" யையும் கேட்டு மனதைச்சற்று தேற்றிக் கொண்டாள். சில நாள்கழித்து மஹிபாலன் தன் தாயார், தகப்பனை

யழைத்துக்கொண்டு தன் மாமனூராகிய தாராபுரம் வந்து சேர்ந்தான். பௌர்ணமி திதி சந்திரன் தன் தரிசனத்தால் சமுத்திரத்திலுள்ள ஜலலக்ஷ்மியை எவ்விதம் சந்தோஷிப்பிக்கிறானோ, அவ்விதம் ஜனங்களுடைய கண்ணாளனாகிய மஹிபாலன் தன் தரிசனங்கொடுத்து பந்துமதிக்குக் களிப்பூட்டி பெற்றோர்களைத் தன்னுடன் வைத்துக்கொண்டு பந்துமதியுடன் சுகமாய் வாழ்ந்துகொண்டு இராஜ்யத்தைத் தருமமாய்ப் பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிருந்தான்.

தருணசந்திரனின் ஏமாற்றம்.

ஸ்ரீ கண்டமென்னும் தேசத்தில் விலாஸபுரமென்று ஒரு நகரமுண்டு. அதில் வினயசீலன் என்னுமரசன் அரசாண்டுவந்தான். அவ்வரசனிடம் பேருக்கேற்ற குணம் (வினயம்) பொருந்தியிருந்தது. அவன் தன் பிராணநாயகியாகிய கமலப்பிரபை என்னும் ராணியுடன் எப்பொழுதும் சிற்றின்ப சுகத்தில் மூழ்கியிருந்தான். இப்படி வெகு நாள் சென்றபிறகு அழகைக் குலைக்கும் மூப்பு அரசனை வந்து பிடித்துக்கொண்டது. இதைக்கண்டு அரசன் பயந்து “அடடா! பனியில் கருகிப்போன தாமரையைப்போல வாடிப் பழுத்துப்போன என் முகத்தை என் ராணியிடம் எப்படிக் காட்டுகிறது? சீ, என் விதியே. இப்படி முதிர்ந்து தளர்ந்துபோன என் ரூபத்தைக் காட்டுவதைவிட மரித்துப்போவது நலம்” என்று துக்கித்து கொலுமண்டபத்தை யடைந்து, அவ்விடமிருந்து ஒரு சேவகனை யனுப்பி தருணசந்திரன் என்னும் ஒரு சிறந்த வைத்தியனை வரவழைத்தான். அவன் வந்ததும் அவனுக்குத் தக்கபடி மரியாதைசெய்து “வைத்தியராஜனே, நீர் நமக்கு நம்பிக்கையுள்ள மனுஷ்யர். மேலும் வெகு சமர்த்தர். ஆகையால் உம்மைக் கேட்கிறேன். எனக்கு இப்பொழுது மேலிட்டுக்கொண்டுவரும் மூப்பைப்போக்கித் திரும்ப யௌவனத்தை யடையச் செய்ய ஏதாவது ஒரு யுக்தி உண்மையிலேதேனுமிருக்கிறதா?” வென்று வினவினான். அதைக்கேட்டு, ஒரு கலையைமாத்ரம் உடைத்தாகி பூர்ணபிம்பத்தைப் பெற விரும்புகிறவனும், உன்பக்கம் வக்கிரமாகவிருக்கும் இளம்பிறை சந்திரனைப்போல, கலை (சாஸ்திர) ஞானமாத்திரம்பெற்றுத் தனவானாவதற்கு விருப்பங்கொண்டவனும், மனதில் வக்கிர சுபாவமுள்ளவனாகி பேருக்குத்தக்க குணம் பொருந்தியவனாகிய தருணசந்திர வைத்தியன் “இவ்வரசன் முழுமூடனென விளங்குகிறது; ஆகையால் இவனிடமிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்க் காசு பறிக்கலாம்” என்று மனதில் யோசித்து அவன் “மகாராஜாவே, தாங்கள் எட்டுமாசகாலம் ஒரு நிலவறையிலிருந்து என் மருந்து சாப்பிட்டுவந்தால் தங்கள்விருத்தாப்பியம் போய்விடும்

என்றான். இதைக்கேட்டு அரசன் ஒரு நிலவறையை சீக்கிரமேற்படுத்தச் சொல்லி தன் வேலைக்காரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். சிற்றின்பத்திலாழ்ந்த மூடர்கள் கொஞ்சமேனும் ஆலோசிப்பதில்லை. நிலவறையும் தயாராகிவிட்டது. அமைச்சர்கள் அரசன் வைத்தியன் வலையில் சிக்கிக்கொண்டிருப்பதை நோக்கி, அரசனைப்பார்த்து அடியில்வருமாறுசொன்னார்கள்:—"மகாராஜனே முற்காலங்களில் ரிஷிகளின் தபஸாலும் தமத்தாலும், யுகத்தின் பிரபாவத்தாலும் ரஸாயனங்கள் செய்யப்பட்டன. இக்காலங்களில் அவ்வித ரஸாயன முறைகள் நமக்கு அறியவந்திருந்தாலும், அதற்கு வேண்டிய சரக்குகள் இக்காலம் கிடைக்காததால் இப்பொழுது செய்யப்படும் ரஸாயனங்கள் நன்மை செய்வதற்குப் பதிலாய் தங்களுக்குக் கெடுதலே செய்யும். ஆகையால் மகாராஜனே, தாங்கள் இக்காரியம் செய்வது யுக்தமன்று. போக்கிரிகள் சாதுக்களுக்குப் பொய்யும் புளுகும் சொல்லி ஆசைமூட்டித் தாங்கள் காரியத்தைச் சாதித்துகொள்ளுகிறார்கள். சென்றுபோன யௌவனம் எங்ஙனம்திரும்பும்?" இப்படி மந்திரிகள் தங்கள் யோசனைகளைச் சொன்னார்கள். ஆனால் அரசன் மனதில் விஷயவாஸனைவெகு பலமாய் இருந்ததால், வைத்தியன்வார்த்தைகள் ஏறியிருந்த அரசன் மனதில் இவ்வுபதேச வாக்கியங்கள் கொஞ்சமேனும் படவேயில்லை. பிறகு அரசன் வைத்தியன் சொற்படி தன்பரிவாரங்களை எல்லாம் வெளியில் விட்டுவிட்டு அரசன் ஒண்டியாய் அந்நிலவறையில் இறங்கினான். மருந்து வகையராக்களைச் செய்ய, வைத்தியன் ஒண்டிவேலைக்காரனோடு அந்நிலவறையின் மேலிருந்தான். தன் மனதிலுள்ள அஞ்ஞானவிருள் வெளிவந்து பரவியதைப்போல இருள்பரவி நிறைந்திருந்த அந்நிலவறையில் அரசன் வசிக்கத் தொடங்கினான். இப்படி ஆறுமாசங்கள் கழிந்தன. அரசன் முகத்தைப் பார்த்தால் முகம் முன்னுக்கு வெகு அதிகமாய்க் கிழன்றுபோயிருந்தது. அதைப்பார்த்து அவ்வைத்தியன் ஒரு சூது செய்தான். அவன் அரசனைப் போன்ற உருவம்படைத்த ஒரு வாலிபனைத் தேடிப்பிடித்து அவனைத் தான் அரசனாக்கினால், அவன் தான் சொன்னபடி நடக்கவேண்டுமென்று அவனுடன் ஒப்பந்தம் பண்ணிக்கொண்டு அவனை அந்நகரத்துக்கு வெளிப்புறம் அழைத்துவந்து ஓரிடத்தில் இருத்தினான். பிறகு ஊருக்கு வெளிப்புறமிருந்து அரசனிருக்கும் நிலவறைக்கு ஒரு சுரங்கமுண்டாக்கி அரசன் இரவில் தூங்குகையில் அவனைக்கொன்று அச்சுரங்கத்தின் வழியாய் அவன்பிணத்தை வெளியேகொண்டுபோய் ஊருக்கு வெளியில் எவரும் அறியாவண்ணமாகப் புதைத்துவிட்டான். பிறகு தான் பேசி வைத்திருந்த வாலிபனை அச்சுரங்கத்தின் வழியாய் நிலவறையில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து அச்சுரங்கத்தை யடைத்துவிட்டான். அயோக்கியர்கள் கையில் மூடர்கள் அகப்பட்டுக் கொண்டால் அவர்களை என்ன செய்யத்தான் பின்வாங்குவார்கள்? புதிதாக யௌவனம் தேடக்கருதுவோரின் கடைசிமுடிவு இப்படித் தான் ஆகும்.

சிலநாள் கழிந்து ஒருநாள் காலையில் வைத்தியன் ராஜ்ஜியக் காரியக்

காரர்களை வரவழைத்து "நான் தங்கள் அரசனை ஆறுமாதத்துக்குள்ளாகவே வாலிபனாக்கிவிட்டேன். இப்பொழுது இன்னும் இரண்டுமாதம் பாக்கியிருக்கிறது. அதற்குள் அவர் ரூபம் இன்னும் அதிகமாய் மாறிவிடும். அப்பொழுது முன்னிருந்ததைவிட மகா காந்திமானாக இருப்பார்" என்றுகூறி தாங்கள் யாவரும் நிலவறை வாசலில் சற்று அரசன்பேட்டி வாங்குங்கள் என்று சொல்லி அவர்களை நிலவறை வாயிலுக் கழைத்துக்கொண்டுபோய், அதிலிருந்த வாலிபனுக்குத் தான் செய்துவைத்திருந்த சங்கேதப்படி ஒவ்வொருவருடைய பெயரையும் உத்தியோகத்தையும் தெரிவித்து அவர்களை அடையாளம் கண்டுபிடிக்கும்படி செய்தான். இப்படி நிலவறையிலிருந்த வாலிபனுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் வெவ்வேறு மனிதர்களையும் அழைத்துக் கொண்டுவந்து, பரிச்சயம் செய்வித்து அரசனின் அந்தப்புர ஜனங்களைக்கூட அறியும்படி செய்வித்தான்.

எட்டுமாஸம் நிறைந்தவுடன், பலவிதமான ஆகாரங்களையுண்டு கொழுத்துப்போயிருந்த வாலிபனை, போக்கிரியாகிய வைத்தியன்வெளியில் அழைத்து வந்து யாவரிடமும் "அரசனை என் வைத்தியத்தால் வாலிபனாகவும் மரணமற்றவனுமாக்கிவிட்டேன். அதை யாவரும் பாருங்கள்" என்றான். அதைக் கேட்டு ராஜ்யகாரியக்காரர்கள் ஒன்று சேர்ந்து தங்கள் அரசன் வைத்தியனின் ஔஷதங்களால் திரும்ப யௌவனம் பெற்றதாய் எண்ணி யாவரும் ஆனந்தமடைந்து அரசனைப் புடை சூழ்ந்தார்கள். பிறகு அவ்வாலிப அரசன் ஸ்நானஞ்செய்து சிங்காதனத்தில் உட்கார்ந்து காரியக்காரர்களைக் கூட வைத்துக் கொண்டு ராஜ்ஜிய காரியங்களைப் பார்க்கத் தொடங்கினான்.

இப்படி அரசன் வாலிபனானதை நகரத்தார் யாவரும் ஒரு திருவிழாவாகக் கொண்டாடினார்கள். அதற்குப் பிறது அன்று முதல் அஜரான் (மூப்பற்றவன்) எனப் பெயர் பூண்ட அரசன் ராஜ்ஜியத்தை ஆளவும் அந்தப்புரத்திலுள்ள ஸ்திரீகளுடன் உல்லாசமாயிருந்து தன் நாட்களைச் சுகமாய்க் கழிக்கவும் தொடங்கினான். ராச்சியத்தின் குடிகள் அஸம்பாவிதமான இவ்விஷயம் தங்களுக்கு நேருக்கு நேரே பிரத்தியட்சமானதைப் பார்த்து, வைத்தியனிடம் கொஞ்சமேனும் சந்தேகம் வைக்காமல் தங்கள் அரசன் உருவம் ரஸாயனத்தால் மாறியதாக எண்ணினார்கள். அஜர அரசனானவன் தன்னுடைய அபிமானத்தால் அமைச்சர்களையும் ராணி கமலப்பிரபையையும் தன் வசமாக்கிக்கொண்டு தன் நண்பர்களுடன் ராஜ்ஜியலட்சுமியை அனுபவிக்கத்தொடங்கினான்.

அஜரன் கொஞ்சகாலம் கழிந்த பிறகு, பீஷஜசந்திரன், பத்மதரிசனன் என்னும் தன் இருதோழர்களையும் வரவழைத்து, தனக்கு அந்தரங்க மித்திரர்களாக வைத்துக்கொண்டு அவர்களுக்கு யானைகள் குதிரைகள், கிராமங்கள் முதலியனவற்றைக் கொடுத்தான். ஆனால் தருணசந்திரனுக்கு அவன் செய்தகாரியத்துக்காக அவனுக்கு ஏதோ மரியாதை செய்தானேயொழிய, அவன்

அயோக்கியனென்று காலஞ்சென்ற அரசன் விஷயத்தில் அவன் செய்த நடவடிக்கையை அறிந்து அவனிடத்தில் நம்பிக்கை வைக்கவில்லை. தருண சந்திர வைத்தியன் அஜா ராஜன் தன் சுயேச்சைப்படி நடப்பதைப் பார்த்து ஒரு நாள் "தாம் என்னிடம் லட்சியம் வைக்காமல் என்ன இப்படித் தங்களிஷ்டப்படி நடக்கிறீர்கள்? நான் தம்மை அரசனாக்கினேனென்பதை மறந்துவிட்டீர்களோ?" என்றான். அதைக்கேட்டு அஜா ராஜன் கொஞ்சமேனும் தயங்காமல் தைரியமாய் "அப்பா, நீ முற்றும் தெரியாதவனென்றுதெரிகிறது. இந்த உலகத்தில் ஒருவனை ஒருவன் ஒன்று செய்யவாவது, ஒருவனுக் கொருவன் கொடுக்கவாவது? பூர்வத்தில் செய்த கருமம் நமக்குப் பெருமையும் சிறுமையும் உண்டாக்குகிறது. சுகதுக்கங்களைக் கொடுக்கிறது. இந்த விஷயத்தில் கொஞ்சமேனும் அகம்பாவம் கொள்ளாதே. இவ்விராச்சியம் எனக்குத் தபஸால் கிடைத்திருக்கிறது. இந்தச் சங்கதியின் உண்மையை உனக்கு சமீபத்தில் பிரத்தியட்சமாய்க் காட்டுகிறேன்" என்றான். அரசனுடைய இவ்வார்த்தையைக் கேட்டு வைத்தியன் பயந்து "என்னடா இவன் கொஞ்சமேனும் பயமின்றி இப்படித் துணிவாய் ஞானியைப்போல பதில் சொல்லுகிறான். முன்னிருந்த அரசன் இவனைவிட என் விஷயத்தில் வெகு நல்லவனாயிருந்தான். அவன் எனக்குத் தக்கபடி மரியாதை செய்து வந்து என்னிடம் ஒரு மதிப்பும் வைத்திருந்தான். இவனுக்கு நம்மிடம் கௌரவமும் விசுவாசமு முண்டாவது கடினம். ஏனெனில் இவன் வெகு ஜாக்கிரதையுள்ளவனா யிருக்கிறான். ஆகையால் இவ்வரசன் நம்மிடம் எப்படி நடந்துகொள்ளுகிறானோ, அவ்விதத்தை நாம் அனுசரிப்பது தான் யுக்தம். அவன் தனக்கு இவ்விராச்சியம் தன்னுடைய சற்கருமத்தால் கிடைத்ததென்றும் அதைப் பிரத்தியட்சமாய் காட்டுவதாயும் சொல்லுகிறானே அவன் என்ன காட்டுகிறானோ பார்ப்போம்" என்று மனதில் ஆலோசனை செய்து "தாங்கள் சொல்லுவது சரி, காட்டுங்கள்" என்று சொல்லி வைத்தியன் மரியாதையாய்ப் போய்விட்டான். அதன் பிறகு அரசனுக்கு அடங்கி சொற்படி நடந்துவந்தான். மூடர்களும் அதிக யுக்தி புத்தி தெரிந்தவர்களும் பிறரை ஏமாறவைக்க முயன்று, முடிவில் தாங்களே ஏமாற்றமடைந்து மோசம்போய்க் கையைக் கடித்துக்கொள்கிறவிதம் இப்படித்தான்.

ஒரு நாள் அஜா ராஜன், தருணசந்திரன் இன்னும் சில சினேகிதர்களுடன் உலாவித்திரிய நகரத்துக்கு வெளியே போனான். நடந்து நடந்து அரசன் ஆற்றங்கரையில் வந்து சேர்ந்தான். அச்சமயம் ஆற்றுப் பிரவாகத்தில் ஐந்து பொன் தாமரை மலர்கள் போவது கண்ணில் பட்டன. அரசன் ஒரு வேலைக்காரனையனுப்பி அம்மலர்களைக் கொண்டுவரும்படி செய்து தன்னருகிலிருந்த வைத்தியன் தருணசந்திரனைப் பார்த்து "வைத்திய சிரேஷ்டரே! இப்பொற்றாமரைகளைக் கண்டு எனக்கு வெகு ஆச்சரியமுண்டாகி யிருக்கிறது. தாங்கள் வெகு சமர்த்தராயிருப்பதோடு எனக்கு வெகு வேண்டியவரா

யிருக்கிறீர். ஆகையால் தங்களுக்கு இந்த வேலை வைக்கிறேன். தாங்கள் இவ்வாற்றைப் பிடித்து அதன் உற்பத்தி ஸ்தானம் வரையில் சென்று இம் மலர்கள் எங்கே உண்டாகின்றன, அவைகளின் ரீதி யென்ன வென்பதைச் சோதனை செய்து என்னிடம் வாருங்கள். எனக்கு இந்த விருத்தாந்தம் முழுவதையும் சொல்லவேணும்'' என்றான். இப்படிச் சொல்லி தன் நகரை நோக்கிச் சென்றான். அவ்வைத்தியன் எதிர் பேச்சுப் பேசவகையற்றிருந்ததால், அரசன் காட்டிய மார்க்கத்தைப் பின்பற்றி மத்தி மத்தியில் இறங்கிப் பிரயாணம் செய்தான். இப்படிச் செல்லுகையில், ஆற்றங் கரையில் ஒரு ஆலயம் இருந்தது. அவ்வாலயத்துக்கு எதிரில் ஆற்றங்கரையில் ஒரு ஆலவிருட்சம் இருந்தது. அவ்வாலமரத்தில் ஒரு மனிதனுடைய எலும்புக்கூடு தொங்கிக் கொண்டிருந்தது கண்ணில்தென்பட்டது. தருணசந்திரன் வழி நடந்த சிரமத்தால் களைப்படைந்து நதியில் ஸ்நானம் செய்து, பகவானை யர்ச்சித்து சிரம பரிகாரம் செய்து கொள்ள உட்காருகையில், வானம் ஒரே யடியாய் மழை பொழிய ஆரம்பித்து, அம்மழை ஆலமரத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த மனித எலும்புக் கூட்டிலும் விழுந்தது. அவ்வெலும்புக் கூட்டிலிருந்து மழை ஜலம் அம்மரத்துக்குக் கீழேயிருக்கும் ஆற்று ஜலத்தில் கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. உடனே அதிலிருந்து பொற்றாமரைகள் உண்டாகிக்கொண்டு வந்தன. அதைப்பார்த்து வைத்தியன் "அடா, இதென்ன ஆச்சரியம்? விசாரிப்போமென்றால் இவ்வனத்தில் ஒரு மனிதனையும் காணோமே! உண்மையில் பிரமாவின் சிருஷ்டி அதியாச்சரிய முண்டாக்கும் பதார்த்தங்களால் நிறைந்திருக்கிறது. ஆகையால் அதை யார் அறியக்கூடும்? இப்பொழுது இச்சரீரத்திலிருந்து நீர்த்துளிகள் ஆற்றில் விழுந்து அவைகள் பொற்றாமரைகள் ஆவதை நான் பிரத்தியட்சமாய்ப் பார்த்தேன். இப்பொழுது நான் அவ்வெலும்புக் கூட்டை இத்தீர்த்தத்தில் தள்ளிவிடுகிறேன். ஒன்று அதன் முதுகிலிருந்து கமலங்கள் உற்பத்தியாகும் அல்லது அதைத் தீர்த்தத்தில் போடுவதால் அதை அக்கினி ஸம்ஸ்காரம் பண்ணின புண்ணியமாவது எனக்குக் கிடைக்கட்டும்'' என்று ஆலோசித்து, தருணசந்திரன் மரத்தின் கிளையிலிருந்து அவ்வெலும்புக் கூட்டை ஜலத்தில் தள்ளினான். அப்பொழுது அதன் முதுகிலிருந்து சுவர்ண கமலங்கள் உற்பத்தியாயின. வைத்தியன் அன்றையதினம் அங்கிருந்து விட்டு மறுநாள் தன்னூரை நோக்கிப் புறப்பட்டு சிறிது நாளில் விலாஸபுரம் வந்துசேர்ந்தான். வழியில் மிக்க பிரயாசைப்பட்டிருந்ததால் அவன் பலஹீனமாய்ப் போயிருந்தான். உடம்பும் தூசிபடிந்து அழுக்கடைந்திருந்தது. இந்த வேஷத்துடனே அரசன் தர்பாருக்கு வந்து சேர்ந்தான். ராஜசபை வாசலிலுள்ள காவற்காரனிடம் தான் வந்த சமாசாரம் சொல்லியனுப்பி, அரசனுல் உடனே உள்ளே வர ஆக்ஞை பெற்று அரசனிடம்போய் சாஷ்டாங்கமாய்த் தெண்டனிட்டான்.

அரசன் அவன் க்ஷேம சமாசாரத்தை விசாரித்து வெகு அன்பும் ஆதர

வும் காட்டி உபசாரணைகள் புரிந்தான். அவன் தான் பிரயாணம் செய்து வந்த சங்கதி முழுமையையும் அரசனிடம் அறிவித்தான். அப்பொழுது அரசன் தன்னிடம் இருந்த ஜனங்கள் யாவருக்கும் விடைகொடுத் தனுப்பி விட்டு, வைத்தியனைப் பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கினான்: — "என் மித்திரனே, நீ பொன் தாமரை மலர்கள் உண்டாவதைப் பார்த்தாயே; அது பாந்தாமனுடைய புண்ணிய க்ஷேத்திரம். அந்த க்ஷேத்திரத்தில் ஆலமரத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் எலும்புக் கூட்டைப் பார்த்தாயே, அது என் பூர்வ ஜன்மத்து தேகம். இதற்கு அடுத்த முன் பிறப்பில் நான் அந்த க்ஷேத்திரத்தில் அவ்வாலமரத்துக் கிளையில் தலையைக் கீழே தொங்கவிட்டு தவம் செய்துகொண்டிருந்து உபவாஸமிருந்து என் தேகத்தை விட்டுவிட்டேன். நான் செய்த வெகு பலமான தவத்தின் மகிமையால் மழையால் நனைந்த என் எலும்புக் கூட்டிலிருந்து சொட்டும் நீர்த்துளிகள் ஆற்று ஜலத்தில் விழும் போது அதிலிருந்து பொன் கமலங்கள் உற்பத்தியாகின்றன. அவ்வெலும்புக் கூட்டை நீ ஜலத்தில் தள்ளினுயே அது வெகு நல்லவேலை; ஏனெனில். பூர்வஜன்மத்தில் நீ எனக்கு மித்திரனுய் இருந்தாய். இந்த பிஷஜ சந்திரனும், பத்மதரிசனனும் கூட அந்த ஜன்மத்திலேயே எனக்கு நண்பர்களாயிருந்தார்கள். ஆகையால், நண்பனே! நான் பூர்வஜன்மத்தில் செய்த தவத்தின் மகிமையால் எனக்குப் பூர்வஜன்ம ஞானமிருக்கிறது. இந்த ராச்சியமும் எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இந்தச் செய்தியை நான் உனக்கு ஒரு யுக்தியால் காட்டினேன். நீ ஜலத்தில் தள்ளின எலும்புக் கூட்டை நான் அடையாளஞ் சொல்லி உனக்கு எல்லா சமாசாரமும் சொன்னேன். ஆகையால், நீ "இவனுக்கு நான் இராச்சியம் கொடுத்தேன்" என்கிற அபிமானத்தை வைக்காதே. மனதில் யாதொரு கவலையும் வைக்காதே. ஏனெனில் மனுஷனுக்குப் பலன்கொடுப்பது பூர்வஜன்மத்தில் செய்த கர்மமேயன்றி வேறொன்றல்ல. ஒரு பிராணி தாயார் வயிற்றில் வந்தது முதல் பூர்வஜன்மத்தில் செய்த கர்மபலனை யனுபவிக்கவேண்டியதுதான் என்றான்."

இப்படி அரசன் செய்த உபதேசத்தைக் கேட்டுப் பெரிதும் ஏமாற்றமடைந்து, தான் ஒன்று நினைக்கத் தெய்வமொன்று நினைத்ததென்று வருந்தியவனுய்த் தன் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான். உதாரகுணசீலனும் பூர்வஜன்ம ஞானம் பொருந்தியவனுமாகிய அரசன் தருணசந்திர வைத்தியனுக்கு வேண்டிய தனம் கொடுத்து அவன் யோக்கியதைக்குத் தக்கபடி அவனுக்கு மரியாதை செய்தான். முந்திய அரசனின் தர்ம பத்தினியான கமலப்பிரபைக்குத் தனது வரலாறும், தருணசந்திரன் அவளுடைய பர்த்தாவைக் கொன்றுவிட்டதுமாகிய விவரங்களைத் தெரிவித்து அதை யந்தரங்கமாக வைத்துக்கொள்ளும்படியும், இல்லாவிட்டால் ஜனங்கள் கலகம் செய்வார்களென்றும், தருணசந்திரனின் இராஜஹத்திக்கு அவனுக்குக் கடவுளே பலனளிக்கட்டுமென்றும் கூறி, அவளைத் தனது மாதாபோன்று கருதி மேன்

மையாக, அவள் உத்திரவுப்படி இராஜ்ய காரியங்களை நடத்திவந்தான். கமலபிரபையும் எல்லாம் விதிவசமென்று மனது தேறிக் காலஞ்சென்ற தனது பர்த்தாவிடத்துப் பரமபக்தியுடன் தன் வாணாளைக் கழிப்பதானாள். மேலும் தனது ஸகோதரியான வித்யுன்மாலையை அஜராஜனுக்குக் கொடுத்து மணமும் செய்து வைத்தாள். ஜனங்கள் இந்த விவாகத்தை அரசனின் இரண்டாவது விவாகமாகவும், கமலப்ரபையை முதல்தாரமாகவும் இராஜமகிஷியாகவும் கருதுவதாயினர். பெரிய இடங்களின் அலங்கோலங்கள் இப்படித்தான் வெளிக்கு வராமல் மூடப்பட்டுப் போயிருக்குமென்பது உலக அனுபவத்தால் துணியப்படுகின்றது. பிறகு அஜராஜ அரசன் நியாயமாய் வெற்றி பெற்று புண்ணிய வசத்தால் சத்துரு பாதையின்றிக் கிடைத்த பூமண்டலத்துக்கு அரசனாய் தனது தேவியான வித்யுன்மாலையுடனும் சிநேகிதர்களுடனும் தன் வாழ்நாளைச் சுகமாய்க் கழித்து வந்தான். சில காலத்திற்குப்பிறகு தருணசந்திரனும் இராஜஹத்தி தோஷத்தால் குஷ்டரோகியாகி வருத்திப் பரிதாபமான மரணமடைந்தான்.

கனவோ நினவோ!

காந்தார தேசத்தில் ஒரு பெரிய வனாந்தரத்து வழியாய் ஒருவன் ஓரிடத்திற்குப் போய்க்கொண் டிருந்தான். அவன் ஒருநாள் வெகுதூரம் யாத்திரை செய்துவந்த வருத்தத்தாலும் வெயிலின் கொடுமையாலும் மிகவும் களைத்துத் தவிக்கையில், அருகாமையில் ஒரு காட்டோடையைக் கண்டு, அதனோரத்தில் குதிரையைக் கட்டிவிட்டுத் தானும் சற்றே இளைப்பாறும்படி உட்கார்ந்தான். அவ்விடமெல்லாம் நன்றாய்க் கிளைத்துத் தழைத்து ஆகாய மளாவியவைகளாய் சிறிதும் சூரிய கிரணம் தரையில் விழாதபடி மேகமண்டலம்போல் இருண்டு பூமியைக் கவிந்துகொண்டிருக்கும் பலவித விருக்ஷங்களும் முட்செடிகளும் புதர்களுமடர்ந்த ஒரு பெருங் காடாயிருந்தது. அவ்விடங்களில் சிறிதும் மனித சஞ்சாரமென்பதே கிடையாது. அப்படிப்பட்ட மனிதப் பூண்டேயில்லாத அரணியத்திலே அம்மனிதன் தன்னந்தனியே உட்கார்ந்திருக்கையில், அண்டையிலிருந்த ஓர் புதரில் சலசலவென்று ஒரு சத்தங் கேட்டது; இரண்டொரு நிமிஷத்திற்கெல்லாம் பயங்கரமான கர்ச்சனையொன்று உண்டாயிற்று. உடனே பெருஞ் சிங்கமொன்று வெளித்தோன்றி அங்கே மேய்ந்து கொண்டிருந்த குதிரையின்மேற் பாய்ந்து அதை ஓர் அறை அறைந்தது. அதைக் கண்ட தக்ஷணம் அவன் அதிக கோபத்துடன் எழுந்து கத்தியை உருவிக் கையி லெடுத்துக் கொண்டுபோய் அச்சிங்கத்தின் பின்னங்கால் ஒன்

லை முதலில் வெட்டி, அது பின் பக்கமாய்த் திரும்புவதற்கு முன்னமே மனஞ்சலியாமல் மற்றொரு காலையும் வெட்டினான். பின்பு அச்சிங்கம் ஒன்றும் செய்யச் சக்தியற்றதாய்க் கீழே விழுந்தது. சிங்கம் குதிரையைக் கொல்லவில்லையென்றாலும், அது முதலில் அறைந்த ஒரு அறையினாலேயே குதிரை கீழேவீழ்ந்து இறந்துபோயிற்று. நடக்கிற வருத்தமாவது இல்லாமல் சுமந்துகொண்டு போகவல்ல வாகனம் போய்விட்டதென்றாலும், அதனால் அவன் மனங்கலங்காமல், இனி மற்றவழியும் காலாலேதானே நடந்து கழிக்க வேண்டுமென்று, கீழே வீழ்ந்து கிடந்த சிங்கத்தின் மண்டையைப் பிளந்துவிட்டு, உடனே தன் வழிபோகப் புறப்பட்டான்.

அங்கிருந்து சிறிது தூரம் போகையில், அங்கோரிடத்தில் ஒரு மானும் அப்போது தான் போட்ட ஒரு குட்டியுமாய் மேய்ந்துகொண்டிருக்கக் கண்டு, இன்றைய தினம் நமது பசியைத் தணிக்க இது ஒருவாறு போதுமானதென்று, அம் மான்குட்டியைப் பிடித்துக்கொண்டுபோனான். குட்டியை அவன் பிடித்துக் கொள்ளவே அந்த மான் கண்ணும் கண்ணீருமாய் ஒன்றும் தோன்றாமல் அவனைப் பின்தொடர ஆரம்பித்தது.

பொழுது போனவுடன் அவன் அங்கே ஒரு மரத்தடியில் இறங்கி, அவ்விடத்திலேயே இரவைக் கழிக்கும்படி நிச்சயித்தான். அவன் அங்கே நின்றதுகண்டு அவனைத் தொடர்ந்துபோன பெரிய மான், குட்டியைப் பார்த்துப் பார்த்துக் கண்ணீர்விட்டுத் தலையைத் தூக்கித் தூக்கி அசைத்துக்கொண்டு, சிறிது தூரத்துக்கப்பால் நின்றது. குட்டியும் தாயைப் பார்த்துப் பார்த்து அதனிடம் போக அதிக ஆவல்கொண்டிருந்தது. அவன் ஏதோ ஒரு காரியமாய்க் குட்டியை அங்கேயே விட்டுவிட்டுக் கொஞ்சம் தூரம் ஒதுங்கிப் போக, சரேலென்று தாயானது குட்டியண்டை போய், தனக்கு அதினிடத்திலுள்ள ஆசையெல்லாம் காட்டி அதைத் தழுவிக்கொண்டது. மறுபடியும் அவன் கிட்ட வர, அது கொஞ்சம் ஒதுங்கிப்போய் நின்றவிடத்தில் நிற்காமல் தவித்தது.

அப்படி அவ்விரண்டு மிருகங்களும் படுகிற பரிதாபத்தைப் பார்த்தால் எப்படிப்பட்ட கல்நெஞ்சனுக்கும் சிறிதளவு மனமுருகுமே! அவற்றின் துன்பத்தைப் பார்த்து மனம் பொறாமல் அந்தத் தயாள மனதுள்ள மனிதன் போனாற்போகிறதென்று குட்டியை அவிழ்த்து விட்டான். அது மிகுந்த சந்தோஷத்தால் ஒரு கத்து கத்தித் துள்ளிக் குதித்துத் தாயண்டை ஓடிப் போயிற்று. உடனே அவ்விரண்டும் அவனை விழித்துப் பார்த்துவிட்டு நடுக் காட்டில் ஓடிப்போயின.

அப்படி அவன் அக்குட்டியை விடுவித்ததனால் அவற்றிற்குண்டான ஆநந்தத்திற்கு அளவு உண்டோ? இவ்விதமான நற்செய்கைகளால் நல்லோர்களுடைய மனது மிக்க மகிழ்ச்சியடையும். மனிதரானாலென்ன? மற்ற ஜந்துக்களானாலென்ன? எல்லாவற்றிற்கும் கடவுளுடைய நன்கொடையான

பிராணன் என்பது ஒன்று தான். எல்லாவற்றிற்கும் பிராணப் பிரதிஷ்டை செய்தவர் கடவுள் ஒருவரே. ஆதலின் மனிதர்களுடைய உயிரை உயர்வாயும் மற்றவைகளின் உயிரைத் தாழ்வாயும் நினைப்பது மிகவும் பிசகு. மனிதர் தவிர மற்ற ஜந்துக்களெல்லாம் ஊமையென்றாலும், மனிதரைப் பார்க்கிலும் அவற்றிற்குத் தங்கள் உயிரிடத்தில் ஆசை அதிகம்; தங்கள் வருத்தங்களை வெளிப்படுத்த வாயில்லை யென்றாலும், உணர்ச்சி மாத்திரம் மிகவும் அதிகம்.

மான் குட்டியைக் கொல்லாமல் விடுவித்ததாகிய நற்செய்கை செய்தனிமித்தம் அம்மனிதனுடைய மனது மிகவும் தெளிவாய்க் களிப்புற்றது. பின்பு அவன் தன் கையில் மிருந்திருந்த சோற்றில் சிறிதளவு புசித்துவிட்டு அங்கேயே ஒரு மரத்துண்டின்மேல் இலைகளை மெத்தைபோலப் பரப்பிக் கொண்டு படுத்தான். அப்பொழுது நிலவு நன்றாய்க் காய்ந்தது. அம்மரத்தடியில் நிலவு வெளிச்சம் தெரியவில்லை யென்றாலும், அம்மரத்திலைகள் காற்றி லசையும்போது அவற்றின் இடை இடையே நிலவொளி பொட்டு பொட்டாய் அசைந்தசைந்து தோன்றுவது அழகாயிருந்தது.

அப்படி அழகாய் நிலவுகாய்ந்த இரவில் அம்மனிதன் அன்றைய தினம் நடந்த தன் கதைகளை நினைத்துக்கொண்டே படுத்து அயர்ந்து தூங்கிப் போயினன். தூங்குகையில் விடியனேரத்தில் ஒரு கனவு கண்டான். அதாவது,—சிறந்த ஆடையாபரணங்கள் அணிந்து யாரோ ஒரு மகாபுருஷன் எதிரே தோன்றி, இன்றைய தினம் நீ பெருஞ் சிங்கத்தினிடத்திற் காட்டிய பராக்கிரமத்தையும், ஒரு அற்ப மிருகத்தினிடத்திற் காட்டிய உதார குணத்தையும் கண்டு கடவுளுக்கு மிகவும் முகோல்லாசமாயிற்று. அதற்கு வெகுமதியாகக் கடவுள் இவ்வுலகத்தில் குஜினி ராஜ்யத்தை உனக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். ஆயினும் நமக்குப் பெருமை வந்துவிட்டதே யென்று உன் குணத்தை உபேக்ஷிக்கலாகாது. இப்படியே உன் பகைவர்களிடத்தில் பராக்கிரமமும் குடிகளிடத்தில் காருண்ணியமும் காட்டி வரவேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டு உடனே மறைந்து போயினர். அந்தக்ஷணமே அம்மனிதன் விழித்துக் கொண்டு எழுந்தான்.

அப்பொழுதும் நிலவு நன்றாய்க் காய்ந்துகொண்டிருந்தது. உதயமாக வெகு நாழிகை இருந்த தென்றாலும், அவனுக்கு அப்புறம் சிறிதும் நித்திரை வரவேயில்லை. இதென்னவென்று தான் கண்ட கனவை நினைத்துக் கொண்டே எப்போது பொழுது விடியப் போகிறதென்று எதிர்பார்த்திருந்தான்.

அப்படியிருக்க விடியற்காலமாயிற்று. சந்திரனும் மேற்றிசையில் போய் மறைந்தான். நக்ஷத்திரங்களும் ஒவ்வொன்றாய் மறைந்து போயின. ஆயினும் அப்பொழுது பனி மூடிக்கொண்டிருந்ததனாலும் அச்சோலையின் அடைப்பினாலும், சூரியன் உதித்து ஒரு மார்புயரம் வருமளவும் அவனுக்குப் பொழுது விடிந்த செய்தி தெரியவே யில்லை. கொஞ்சம் வெயிலேறின

வுடனே எழுந்து தன் க்ஷேமத்தைக் கருதிக் கடவுளைத் தொழுது தன் கையில் சிறிதளவு மிகுந்திருந்த சோற்றைத் தின்று, இராத்திரி தான் வைத்த வாழைத் தொன்னையில் தேங்கியிருந்த கொஞ்சம் பனித்தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டுக் கடவுளையே துணையாக நம்பி அப்புறம்போகப் புறப்பட்டான்.

அந்த மனிதன் தான் ஒருநாளும் போயிராத அந்தப்பெருங்காட்டிலே வழிதுறை தெரியாமல் தன்னந் தனியே போகையில், இராத்திரி கண்ட கனவு அடிக்கடி மனதில் தோன்றிக்கொண்டே யிருந்தது; அவன் கனவிற் கண்ட செய்தி யெல்லாம் கடவுளே நேரில் வந்து சொன்னவைபோலத் தோன்றின. ஆயினும் பேர் ஊரில்லாமல் எவ்விதமான ஆதரவும் அற்று நடுக்காட்டில் அல்லாடித் தவிக்கிற ஒருவன் ஒரு பெரிய ராஜ்யத்திற்கு அரசனாகிறதென்றால், அதை விடக் கைகூடாத காரியம் வேறென்ன? அதனால் அம்மனிதன், இது ஏதோ பித்த விகாரத்தில் உண்டான ஒரு பேய்க்கனவென்று அதைப் பலதரம் மனதைவிட்டு நீக்க முயன்றான்; ஆயினும் அது நீங்கவில்லை. அப்படியாக அந்த மனிதன் அக்காட்டில் பலவித வருத்தங்களையும் பொறுத்துக்கொண்டு தனியே போயினான்.

சிறிது தூரத்துக்கப்பால் அங்கோரிடத்தில் யாரோ எட்டுபேர் நடுவே தீமூட்டிக்கொண்டு அதைச்சுற்றி உட்கார்ந்து தீனி தின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டு அந்த வழிப்போக்கன் இவர்கள் யாரோ தெரியவில்லை; கள்ளர்களானாலும் நான் இப்போது இவர்களைக் கண்டு பயந்தோடுவதிற் பயனில்லை. எப்படித்தான் ஓடினாலும் இவ்வெட்டு பேருக்கும் தப்பித்துக்கொண்டு ஓட நம்மால் ஆகுமா என்று நினைத்துத் தைரியமாவே அவர்கள் சமீபத்திற் சென்று, ஐயா, சமீபத்தில் எங்கேயாவது ஒரு ஊருண்டா? எவ்வளவு தூரமிருக்கும்? அதற்கு வழி எப்படி? என்று கேட்டான். அதுகேட்டு அவர்களுள் ஒருவன் எழுந்து அவனண்டை வந்து குறிப்பாய்ப் புன்னகை நகைத்து, உன்னுடைய வழிநடை இவ்வளவோடு முடிந்து போயிற்றென்று நீ நினைக்கவில்லையோ என்று வேறொரு கருத்தாய்ப் பேசினான்.

அதற்கு அவ்வழிப்போக்கன், சமீபத்தில் எங்கேயாவது ஒரு ஊரிருப்பதாகச் சொல்லி அதற்கு நேர்வழியுமொன்று காட்டுவாயானால், இன்னும் சிறிது தூரம் போகவேண்டுவதுதான்; இல்லாவிட்டால் இனி நான் எங்கேயென்று வழிதேடிக்கொண்டு போகிறது; இங்கேயேதான் நிற்கவேண்டும் என்றான்.

அதுகேட்டு அவன், நீசொல்வது சரிதான்; ஆயினும் இக்காட்டு வழியாய்ப் போகிறவர்களெல்லாம் பத்திரமாய்ப் போய்ச் சேரவேண்டுமானால் அதற்கு வரி கொடுத்துப் போவது வழக்கமாயிற்றே யென, வழிப்போக்கன், ஆனால் நீங்கள் எனக்கு வழியும் காட்ட வேண்டாம்; நான் அதற்கு வரியும் கொடுக்கமாட்டேன் என்றான்.

ஆயின் நீ ஒருவன் இவ்வெட்டுப் பேருக்கும் ஈடென்று நினைக்கிறாயோ? வீணாகக் கெட்டுப் போகாதே; கொஞ்சம் அடங்கிப் பேசு; நாங்கள் எங்களுடைய புத்தி சாமர்த்தியங்களைக்கொண்டு தருணம் வாய்த்தபோது மனிதர்களிடத்தில் பணம் பறித்தும், அப்படி வாய்க்காதபோது இக்காட்டு விளைவுகளைக் கொண்டும் இக்காட்டிலேயே நெடுநாளாய் ஜீவித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆதலால் உன் தோள்மூட்டையில் என்ன இருந்தாலும் நீ வைத்துவிட வேண்டுவதுதான். நாங்கள் முதலில் பேசின பேச்சுக்கு இரண்டாவது கிடையாது என்று அக்காட்டு மனிதன் சொல்ல, வழிப்போக்கன், ஆயின் நான் கடைசியில் கள்ளர் கையிலா சிக்கிக்கொண்டேனென, அவன் பின்னென்ன வென்றான்.

அப்படியானால் நான் உனக்கு ஒருபோதும் அடங்குவதில்லை; இவ்வேழுபேரல்ல, நூறு பேர் தான் உனக்குத் துணைசெய்ய வரட்டுமென்று வழிப்போக்கன் தைரியமாய்ப் பேச, அந்தத் திருடன் நகைத்துத் தன் தோழர்களைப் பார்த்து, இதோ ஒருவனிருக்கிறான்; இவனை ஆயுதமின்றி வணக்குவது கடினமெனத் தோன்றுகின்றது; நாம் சொல்லுகிற நற்புத்தி இவன் காதிலேறாவிட்டால், பின்பு அதற்குத்தக்க கருவிகளைத்தான் உபயோகிக்க வேண்டும்; வாருங்கள் என்று சொல்லிவிட்டு, வழிப்போக்கனைத் திரும்பிப் பார்த்து, அதோ உன் தோள்மூட்டையைக் கீழே வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்து நில்; நீ எவ்வளவு வல்லவனோ பார்ப்போமென்றான்.

அதுகேட்டு வழிப்போக்கன் அவர்கள் தன்னை எதிர்க்கத் துணிந்தார்களென்று கண்டு, உயிரினிடத்திலிருக்கிற மதிப்பின்மே லல்லவோ எல்லாமிருக்கிறது; என் பொருளைக் காப்பாற்றுகிற நிமித்தம் என் உயிர் போய்விடவேண்டுமென்பது கடவுளுடைய கட்டளையாயிருக்குமாயின், அவ்வுயிரை விட்டுவிட நான் இப்போதே சித்தமாயிருக்கிறேன். இவ்வுலகத்தில் ஒரு நன்மையும் அறியாத ஒருவன் இருந்தாலென்ன, செத்தாலென்ன? ஏதோ, நீங்கள் கள்ளர்களே யானாலும், உயிரினிடத்தில் நிராசை கொண்டிருக்கிற என்னை எப்படி வருத்துகிறீர்களோ பார்ப்போமென்று சொல்லி, பின்புறத்திலிருந்த ஒரு மரத்தின்மேல் சாய்ந்து கத்தியை உருவிக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு, இனி நீங்கள் உங்கள் கையில் ஆனதைப் பார்க்கலாம்; நான் இதோ உயிருக்குத் துணிந்து எதிர்க்கக் காத்திருக்கிறேன் என்றான்.

அதுகேட்டு அவர்கள் பிரமித்து, இவனுடைய தைரியமும் துணிச்சலும் எவ்வளவு பார்த்தர்யாவென்று ஆச்சரியப்பட்டு, அவன் அப்படித் துணிந்தது அவனுடைய மதியீனமேயென்று காட்டவேண்டுமென, முதலில் அவன்மேல் ஒரு அம்பு தொடுத்தார்கள். அதுகண்டு அவ்வழிப்போக்கன் தோள் மூட்டையைக் கீழே போட்டுவிட்டு அதைத் தடுக்கப்போனான். அதற்குள் அந்தத் திருடர்கள் அவன் கீழே வைத்த மூட்டையை அவிழ்த்துப் பார்த்தார்கள். அதில் பொருளைச் சேர்ந்தது சிறிதும்இல்லாமற்

போகவே மிகவும் நிராசையாய், அதிலிருந்தவைகளை யெல்லாம் கீழே பரப்பிவிட்டு, இந்த அற்பமான பொருளையே காத்துக்கொள்ளத் தன் உயிர்க்குத் துணிந்தவன் எவ்வளவு தீரனுயிருக்க வேண்டுமென்று ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

அவன் மூட்டையில் ஒன்றுமில்லாமற் போனதுகண்டு, முன் அவனுடன் பேசின கள்ளன், நல்லது, இவன் மூட்டையிலேதான் ஒரு காசுகூடக் காணப்படவில்லையே; எப்படியாவது நாம் இவனைக்கொண்டு கொஞ்சம் பயனடையவேண்டும். இவன் நன்றாய்க் கொழுத்துப் பருத்த ஒரு காட்டாளாயிருக்கிறான். இவனை அடிமையாக யாருக்காவது விற்றால், வேண்டியபொருள்கொடுத்து வாங்கிக்கொள்வார்கள் என்று ஆலோசித்து அவனைப் பார்த்து' அடா பயலே, இவ்விடங்களில் எத்தனையோ பேர் தங்களுக்காகச் சுமை தூக்கிக் கொண்டுபோக வேலைக்காரர் இல்லாமல் தவித்துக்கொண் டிருக்கிறார்கள். உன்னை அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு அடிமையாகக் கொடுத்து விட்டால் எங்களுக்கு வேண்டியபொருள் கிடைக்கும்; போவோம் வா; உன் கையில் இவ்வம்பு பட்ட வடு வாசியாகுமளவும் இங்கே சும்மாயிருந்து பின்பு பக்கத்தூருக்குப் புறப்படலாமென்றான்.

அப்படியே அக்கள்ளர்கள் அவன் குட்டையால் அவனுடைய கையிரண்டையும் சேர்த்துக்கட்டி, ஓடிப்போக வொட்டாமல் அவனுக்கு இருபுறமும் காவலாய் நின்று அழைத்துக்கொண்டு சமீபத்திலிருந்த கள்ளர் குடிசைபோய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

அங்கே மூன்றுநாள் வரையில் அவ்வழிப்போக்கனைக் காவல் செய்திருந்து மூன்றாநாள் அந்தத் திருடர்களுடைய தலைவன் அவனை வெளியே இழுத்துவந்து, இப்போது உன் தொழிலை மாற்ற உனக்குச் சம்மதமுண்டா இல்லையா? நாங்கள் திருடர்கள், திருட்டுத்தொழிலுக்குப் புத்தி சூக்ஷ்மமும் நெஞ்சுறுதியும் வேண்டும். நீ மிக்க தைரியமும் துணிச்சலும் உடையவனெனத் தோன்றுகின்றது. ஆதலால் நீ எங்களோடு சேர்ந்து எங்களுடைய நன்மையைத் தேடுவதற் கென்னசொல்லுகிறாய் என்றான்.

அதுகேட்டு அந்த மனிதன், திடீரென்று திருட்டுத்தொழிலைக் கைக்கொள்வதென்றால் எனக்கு மிகவும் அச்சமாயிருக்கிறது; என்னை நீங்கள் நம்பக்கூடாது; நான் உங்களை வஞ்சனை செய்தாலும் செய்துவிடுவேன் என்று சொல்ல, அந்தத் திருடன், அப்படி அபாயம் வந்தால் வரட்டும்; தைரியசாலியான புருஷன் ஒருபோதும் தைரியத்தை அவமரியாதை செய்ய மாட்டான். சமயம் வந்தபோது எதிர்க்காமல் தந்திரமாய் ஓடிப்போவது பயங்காளியின் தன்மையல்லவோ? ஆதலால் நீ சரியாகவே நடப்பாயென்று எங்களுக்கு நன்றாய்த் தெரியுமென்றான்.

அதற்கு அந்த மனிதன், அப்படியாயின் நீங்கள் எண்ணுவது மூடத்தனமேயொழிய வேறன்று. தைரியசாலியாயிருப்பவன் சத்தியமுள்ளவனாயு

மிருப்பான் என்று சொல்ல, அவர்கள், நீ தைரியசாலியாயினும் சத்தியவாதியாய் எங்களுக்குத் தோன்றவில்லை. நீ தைரியசாலியென்பதைக்கூட நிச்சயமாய் நம்புவதற்கில்லை. குதிரை தேய்த்துக் கழுவும் கூலிவேலைக்குத்தான் நீ தகுதியெனத் தோன்றுகின்றது. எங்களுடன்சேர்ந்து எங்கள் தொழிலுக்குத் துணைசெய்யத்தான் உனக்கு சம்மதமில்லையே; ஆயினும் உனக்காக நாங்கள் பட்ட வருத்தத்திற்கும் இத்தனை நாள் நாங்கள் உன்னைக் காத்ததற்கும் தக்க பயன் ஏதாவது நாங்கள் உன்னால் அடையவேண்டும். உன்னிடத்திலேதான் ஒரு காசுகூட இல்லையெனத் தெரியவருகின்றதே. ஆதலால் உன்னை யாருக்காயினும் விற்றாவது எங்கள் குடும்ப ரக்ஷணத்திற்கு அவசியமான கொஞ்சம் பொருள் தேடிக்கொள்கிறோமென்றுசொல்லி, அவனை அங்கிருந்து மற்றோரிடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போனார்கள்.

சிறிது தூரம் போகையில் அந்தக் காட்டோரத்திலே சிறிய குப்பமொன்றிருந்தது. அந்தக் குப்பத்தில் அவர்கள் போய்ச் சேர்ந்த சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் யாரோ ஒரு வர்த்தகன் வந்து அந்தக் கள்ளர்கள் கொண்டுபோன மனிதனை விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டான். அதனால் அந்த மனிதன் அவ்வர்த்தகனுக்கு அடிமைப்பட்டு அவன் சொன்னபடி ஆடவேண்டியதாயிற்று. முன்பு அவன் கண்ட கனவென்ன? இப்போது அவனுக்கு நேர்ந்த கதியென்ன? அதை நினைத்து அவன் மிகவும் வெட்கமடைந்தான்.

ஆயினும் நிராசையாய் மனங்கலங்கி நிற்பதிற் பயனில்லையென்று கண்டு, அந்த மனிதன் கடவுளைத் தியானித்துக்கொண்டு தன் விதிக்கு உட்பட்டிருந்தான். அவன் தனக்கு அடிமையானவுடனே வர்த்தகன் அவனுடம்பிலிருந்த காயத்தைக் கண்டு அதை நன்றாய் ஆற்றினான். பின்பு அவன் உடம்பை நன்றாய்ப் பரீக்ஷித்துப் பார்த்து அவன் நல்ல பலசாலியென்று தெரிந்து, தான் அவனை அடிமையாக வாங்கிக்கொண்டதைப்பற்றி மிகவும் திருப்தியடைந்தது மல்லாமல், அவனுடைய பூர்வகதைகளைக்கேட்டு அவன் நன்றாய் உழைப்பு தாளத் தகுந்தவனென்று தெரிந்து, அவனைக்கொண்டு தான் நல்ல லாபம் அடையலாமென்று மிக்க மகிழ்ச்சியும் அடைந்தான்.

மறுநாள் அந்த வர்த்தகன் அவ்வூரிலிருந்து குராசான் என்ற பட்டணத்துக்குப் போகப் புறப்பட்டு வெகுதூரம் வழிநடந்து தன் அடிமையோடுகூட அந்த நகரம் போய்ச்சேர்ந்தான். அப்பட்டணத்தில் அந்த வர்த்தகன் தன் வீட்டிலேயே வைத்துக்கொண்டு மிகவும் அன்புடன் அவ்வடிமையைப் பலவிதத்திலும் ஆதரித்த ஆதரவு இவ்வளவு அவ்வளவன்று. அவன் தேகத்தில் நல்ல புஷ்டியுண்டாக்கித் தனக்கு விசேஷ லாபங் கிடைக்குமாறு அவனை விற்கவேண்டுமென்பது வர்த்தகன் கொண்ட கொள்கை. அப்படியே அவன், நன்றாய்ப் பருத்துக் கொழுத்த சுதந்தரமான மனிதனொருவன் தன்னிடத்தில் விலைக்கு வந்திருக்கிறான், அவனுக்கு ஈடானவர் இத்தேசத்திலேயே

கிடையாது என்றதாய் அவ்விடமெங்கும் பிரசித்திப்படுத்தினான். அது கேட்டு அடிமைவாங்க விருப்பமுள்ளவர் அநேகர் அவ்வற்புதமான மனிதனைப் பார்க்க வந்தார்கள். வந்து பார்த்தவர்கள் அநேகர். தாங்கள் கேள்விப்பட்ட அவ்வளவு அதிசயம் அவனிடத்தில் இல்லையென்றும், மேலும் அதற்காகக் கொடுக்கவேண்டிய தொகை மிகவும் அதிகமாயிருக்கிறதென்றும் கண்டு, அவனை வாங்கிக்கொள்ளாமலே போய்விட்டார்கள்.

அதனால் அந்த வர்த்தகனுக்கு மிகவும் வருத்தமுண்டாயிற்று. பயனொன்றுமில்லாமல் நாளுக்குநாள் அந்த மனிதனைப்பற்றிச் செலவுமட்டும் அதிகரித்துக்கொண் டிருக்கவே, என்றைக்கோ ஒருநாள் பெருத்த லாபம் கிடைக்கப்போகிறதென்று எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருப்பதைவிட உடனே வந்தமட்டும் விற்றுப்போடுவது நல்லது; நாளைக்கு வருகிற பலாப்பழத்தைவிட இன்றைக்கிருக்கிற களாப்பழம் உயர்ந்ததென்று பழமொழியல்லவா என்று ஆலோசித்தான். அப்போது அவன் மனதில் ஒருவித எண்ணம் உண்டாயிற்று. என்னவெனில், மனிதர்களுக்குச் சுதந்தரமாயிருப்பதில் இருக்கிற சவுக்கியம் மற்றெதிலுமில்லை; ஆதலால் எந்த வருத்தமாவது பட்டுத் தம் சுவாதீனத்தைத் தேடிக்கொள்ள முயல்வார்களல்லவா என்று நினைத்துத் தனக்கு அடிமையாயிருந்த மனிதனண்டை போய், இப்போது இந்த நிர்ப்பந்தத்தைவிட்டுச் சுதந்திரமா யிருப்பதென்றால், உனக்கு மிக்க சந்தோஷமா யிருக்கு மல்லவா என்றான்.

அடிமை:—நீ கேட்கிற கேள்வி, இப்போது உனக்கு உணவளித்தால் எப்படியிருக்குமென்று, பசித்தவனைக் கேட்பதுபோ லிருக்கிறது.

வர்த்தகன் :—ஆயின் உன் சுவாதீனத்தை விலைகொடுத்து வாங்கிக் கொள்வாயா ?

அடிமை :—என்ன விலை கொடுக்கவேண்டும் ?

வர்த்தகன் :—ரூபாய் தான் !

அடிமை :—ஆனால் நான் மாட்டேன் ; கடவுள் அனுக்கிரகித்து நமக்கு இயல்பாய்க் கொடுத்திருப்பதை நாம் விலைகொடுத்து வாங்கவேண்டுவதேன் ? உன் கழுத்தைவெட்ட எனக்கு எவ்வளவு அதிகாரமுண்டோ, அவ்வளவு அதிகாரந்தான் உனக்கும் என் சுவாதீனத்தை அபகரிப்பதற்கு உண்டு. என் சுவாதீனத்தை நீ போக்கக்கூடுமானால் நானும் உன் கழுத்தை வெட்டக்கூடும் என்றான்.

அதைக் கேட்டவுடனே வர்த்தகன் முகம்வாடி, தேள் கொட்டினவன் போல் உடம்பு புண்பட்டு ஒன்றும் பேசாமல் அப்புறம் போய்விட்டான்.

அதுமுதல் அவ்வர்த்தகன் அந்த அமையை மிகவும் கொடுமையாக நடத்தத் தொடங்கினான் ; பின்பு, அன்றாடம் சாப்பாட்டுச் செலவுக்காவது சிறிதுபொருள் சம்பாதிக்கட்டுமென்று, அற்பமான சில வேலைகள் செய்யும்படி அவனை ஏவினான். ஆயினும் அவ்வடிமையின் நல்ல காலத்திற்கு அடை

யாளமாய் அவனுடைய நற்குணங்களும் நன்னடக்கைகளும், அப்போது அத்தேசத்து அதிபதியாயிருந்த அலப்தஜீன் என்பவனுக்குக் கேள்வியாகி, அவன் அவ்வடிமையைப் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆவல்கொள்ளும்படி யாயிற்று. அப்படியே அவ்வடிமையை அவன் போய்ப் பார்த்தபோது, அவ்வதிகாரி அவனைக் கண்டு சந்தோஷித்து, உடனே தான் அவனை விலைக்குவாங்கிக் கொண்டான். ஒரு அற்ப வர்த்தகனைவிட்டுப் பெரிய அதிகாரியினிடம் போய்ச் சேருகிறோம் என்று அவ்வடிமையும் சந்தோஷமா யிருந்தான்.

அவ்வடிமை அதிகாரியின் அரண்மனைபோய்ச் சேர்ந்து அவ்விடத்து வேலைக்காரர்களோடு தானும் ஒரு வேலைக்காரனாயிருந்தான். சீக்கிரத்திலேயே அலப்தஜீன் அவனுடைய திறமைகளைக் கண்டறிந்து அவனைத் தன் அரண்மனைச் சேவகனாக வைத்துக்கொண்டான். உடனே அவ்வடிமை அதிகாரியின் அன்புபெற்று வெகு சீக்கிரத்தில் உயர்ந்த உத்தியோகங்கள் பெறலானான். அந்த உத்தியோகஸ்தனிடத்தில் சிறந்த குறிகளிருக்கக் கண்டு ஒரு நாள் அலப்தஜீன் அவனை அழைத்து அவனுடைய வரலாறென்னவென்று கேட்க, அவன் சொன்னதாவது :—

"என் சரித்திரம் சுருக்கமானது தான். நான் இப்போது ஒருவர்க்கு அடிமைப் பட்டிருந்தாலும், என் குலத்திற்கு இழிவான காரியமொன்றும் செய்ததில்லை; நான் பிறப்பில் ஏழையானாலும் சுதந்திரனாகத்தான் பிறந்தேன்; நான் பாரசீகதேசத்து ராஜாக்களுள் கடைசி அரசனுடைய வம்சத்தில் பிறந்தவன்; அந்த ராஜா உங்களுக்கும் நன்றாய்த் தெரிந்திருக்கலாம். அவர் பகைவர்களுக்குப் பயந்தோடிக் கொல்லப்பட்டபோது அவருடைய குடும்பமெல்லாம் துருக்கிஸ்தானத்தில் நின்றுபோய் அத்தேசத்து ஜனங்களோடேயே கொள்வன கொடுப்பன செய்துவந்தார்கள். அதனால் அந்த வமிசத்தாரெல்லாம் துருக்கராய்ப் போனார்கள். இப்போது நானும் ஒரு துருக்கன் தான்.

நான் பிறக்கும்போதே வறுமையோடு பிறந்ததனால், இளமையிலேயே பிழைப்புக்கு ஒரு வழிதேடிக் கொள்ளவேண்டிய தாயிற்று. அதற்காக வாலிபத்திலேயே யுத்தாப்பியாசம் பண்ணி நன்றாய்க் கைதேர்ந்தேன். வருத்தத்தோடு வருத்தமாய் என் தந்தையும் எனக்கு வேண்டிய கல்விகளைக் கற்பித்துக் கொடுத்தார்.

ஏழைப் பிள்ளையாயினும் பிற்காலத்தில் மிகப் பெருமைபெற்று வாழ்ந்திருப்பேனென்று இளமை முதற்கொண்டே யாவரும் என்னைப் பார்த்துக் குறிசொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆயினும் நம் அதிர்ஷ்டம் எப்படியாகிறதோ பார்க்கலாமென்று குஜினிதேசத்துச் சேனையோடு சேர்ந்துகொள்ளும்படி நான் பத்தொன்பதாம் வயதில் தகப்பனைவிட்டுப் புறப்பட்டேன். நடுவழியில் திருடர்கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு, கடைசியில் இப்படிப்பட்ட உதாரகுணமுள்ள அதிகாரிக்கு அடிமைப்படலானேன்" என்றான்.

அவனுடைய சரித்திரத்தைக் கேட்டு அலப்தஜீன் மிகவும் சந்தோ

ஷித்து, ராஜாங்கத்தில் அவனுக்கு இன்னும் அதிக கவுரவ முண்டாக்கினன். இப்படி அந்த மனிதன் படிப்படியாக உயர்ந்த பதவிக்கு வந்து கடைசியில் அலப்தஜீனுடைய சேனைகளுக்கெல்லாம் தானே முக்கிய சேனைபதியாயினன். அவன் சேனைகளை நன்ருய்ப் பயிற்றுவித்து வெகு ஒழுங்காக நடத்தினன்; சேனைகளெல்லாம் அந்தத் தலைவனிடத்தில் அதிக கவுரவங்கொண்டு அவன் சொன்னபடி நடந்துவந்தன; சத்துருக்களெல்லாம் அவனைக் கண்டு பயந்து தாமே காலில் வந்து வீழ்ந்து பணிந்தார்கள்; அதனுல் அந்த நாடெல்லாம் மிகவும் அமைதியாய்த் தழைத்திருந்தது. அப்படி மேன்மேலும் மிகப் பெருமையாய் விருத்தியடைந்து வருகையில் அவன், தான் முன் நடுக்காட்டிலே கண்ட கனவை அடிக்கடி நினைத்து, இப்பெருமைகளைத் தானே அந்தக் கனவு அப்போதே தெரிவித்தது என்று அகமகிழ்ந்திருந்தான்.

ஆ ஆ! அவன் அதிர்ஷ்டத்தின் பெருமையை நாம் என்னென்று சொல்லலாம்! எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அவன் பெருமை எப்படியாக விருத்தி யடைந்தது! அடிமையாய் ஒருவன் கீழ் கைகட்டிக் காத்திருந்தவன், இப்போது பலர் தன் காலில் வந்துவீழ்ந்து பணியத்தக்கவனுனன்; குராசான்தேசத்து அதிபதிக்கு அந்தரங்க நேசனுனன்; அவனுடைய ஆலோசனைச் சங்கத்துக்கெல்லாம் தானே தலைவனுனன்; அவன் சேனைகளை யெல்லாம் தன்னிஷ்டப்படிக் கையாண்டான்; அவ்வரசன் அவனை ஒரு நிமிஷங்கூட விட்டுப் பிரிந்திருப்பதில்லை; அவனுடைய ஆலோசனை யில்லாமல் அவ்வரசன் எதுவும் செய்வதில்லை. இப்படிப் பலவிதமாய் அரசன் அவனைப் பெருமைப் படுத்தினது மாத்திரமே யல்லாமல், குடிகளும் மற்ற வேலைக்காரர்களும் அவனைத் தெய்வமாய்க் கொண்டாடினர்கள்; பகைவர்களெல்லாம் அவனைக் கண்டு மிகவும் பயந்தார்கள்; காலையில் மூடிய பனி மறைந்தால் சூரியன் அதிக பளபளப்பாய்த் தோன்றுவது போலவும், கிரகணம் பிடித்துவிட்டால் சந்திரன் அதிக சோபையாய் விளங்குவது போலவும், கஷ்டம் அனுபவித்தவனுக்குத் திடீரென்று இவ்வளவு பெருமை வரவே, அது அவனுக்கு உள்ளதிலும் அதிக பெருமையாகத் தோன்றி யிருந்தது.

அவனுடைய அதிர்ஷ்டம் விருத்தி யடைந்தது. இவ்வளவு மாத்திரமேயோ! அலப்தஜீனுக்கு மிகவும் அழகான மகள் ஒருத்தியிருந்தாள். அவளுடைய வடிவழகைக் கண்டு அங்கே ஆச்சரியப் படாதவரில்லை; அவ்விடத்தில் மிக்க செல்வாக்குள்ள பிரபுக்கள் பலரும் அவளைக் கலியாணம் செய்து கொள்ள முயன்ருர்கள்; அவ்வரசன் அரண்மனைக்கு வருகிற பிரபுக்கள் எத்தனையோ பேர் அவள் சவுந்தரியத்தைப் பார்த்து அவள் மேல் ஆசைகொண்டார்கள். ஆயினும் ஒருவரையும் அவள ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அலப்தஜீனுக்கு அவள் ஒரே மகளாகையால் எப்படியாவது அவளுக்குச் சீக்கிரம் கலியாணஞ்செய்வித்துத் தன் வமிசத்தைப் பெருகச் செய்யவேண்டுமென்று அவன் அதிக ஆவல்கொண்டிருந்தான். அதனுல் எப்படிப்பட்ட பிரபுக்களை யெல்லாம் பார்த்தும் ஒருவரிடத்திலும் அவள் மனம் புதையாமற்போனது

கண்டு அவனுக்கு மிக்க துக்கமுண்டாயிற்று. ஆயினும் தானாய் வற்புறுத்தி அவள் விருப்பத்துக்கு விரோதமாய் விவாகம் செய்விக்க அவனுக்குச் சம்மதமில்லை.

அடிமையாய் அவ்விடம் போய்ச்சேர்ந்த சேனாதிபதியான துருக்கனும் அவ்வரசன் அரண்மனையிலேயே வசித்துக்கொண் டிருந்ததனால், அரசன் மகள் அவனையும் அடிக்கடிப் பார்க்கும்படி நேரிட்டது. பலதரம் அவர்கள் சந்திக்கவும் சந்தித்தார்கள்; பேசவும் பேசினார்கள். அப்படிப் பழகப் பழக ஒருவர்க்கொருவர் மனதில் மற்றொருவரைப்பற்றி நல்ல அபிப்பிராயந் தோன்றிற்று. நாளடைவிலே அந்தச் சேனாபதி அப்பெண்மணியினிடத்தில் ஆசைகொண்டான் எப்படிப்பட்ட மகாப்பிரபுக்களை யெல்லாம் அவள் அலக்ஷியமாய் நிராகரித்து வருகிறாளென்பதும் அவனுக்கு நன்றாய்த் தெரியுமென்றாலும், தன் ஆசையை அடக்கமாட்டவில்லை. ஒரு வேளை நம்மை அவள் விரும்பினாலும் விரும்பலாமென்றே நம்பியிருந்தான்.

சீக்கிரத்திலேயே அவ்விருவருடைய கருத்தும் அவர்களுடைய நடத்தையிலேயே வெளிப்படையாய்த் தெரிய வந்தது. ராஜகுமாரத்தியின் கருத்தைக் குறிப்பாலறிந்து கொண்டு சேனாபதி ஒருநாள் அவளிடம் சென்று தன் ஆசைப் பெருக்கு உள்ளடங்காமல், ஓ சீமாட்டி, நான் ஒருகால் அடிமைப் பட்டிருந்தே னென்றாலும், நியாயமாய் நான் ராஜ வமிசத்திற் பிறந்தவன். ஆதலால் முதலில் மிகவும் இழிவான நிலையிலிருந்து பின்பு சிறந்த நிலைக்கு வந்தவனோடு கூடுவதனால் உன் குலப்பெருமைக்குச் சிறிதும் இழிவு வராதே யென்றான்.

அதற்கு அரசன் மகள் சொன்னதாவது:—பிரபுவே, நாம் ஒரு மனிதனைத் தேடவேண்டுமானால், நீதி குணங்களும் நன்னடத்தையும் உள்ளவனாய்ப் பார்த்துத் தேடவேண்டுமே யொழிய, மற்ற அதிர்ஷ்டத்தால் வருகிற பெருமை யுடையவர்களைத் தேடுவதிற் பயனில்லை: செல்வவானாய் அகப்படுவதும் வருத்தமன்று; உயர்ந்த வமிசத்திற் பிறந்து ராஜாங்கத்தில் மிக்க செல்வாக்குடையவர்களாய் அகப்படுவதும் வருத்தமன்று: நீதிகுணமும் தருமசிந்தையும் உடையவர்களாய் அகப்படுவதுதான் கடினம். இந்த நற்குணங்களோடு நல்ல குடிபிறப்பு, செல்வம் முதலியவையும் கூடியிருக்குமானால், பொன்மலர் நாற்றமுடைத் தானதுபோலாகும், எந்த விதத்திலும் என் சுகதுக்கங்களை உங்களோடு பகிர்ந்துகொள்ள எனக்குத் திருப்திதான். ஆனால் எதற்கும் என் தந்தையார் அனுமதி வேண்டும். "தந்தைசொன் மிக்க மந்திர மில்லை" என்கிறபடி பெண்கள் வாலிபத்தில் தந்தைசொல் தவறாமல் நடக்க வேண்டும்; பின்பு கணவன் கருத்துக் கிசைந்து நடக்க வேண்டும். முதலில் சரியாய் நடக்காதவள் பின்னிட்டும் சரியாக நடக்கமாட்டா ளென்பது நிச்சயம் என்று சொன்னாள்.

அதுகேட்டு அந்தச் சேனாதிபதி மிகவும் சந்தோஷ மடைந்து, ஆனால் நான் இதோ போய் உன் கருத்தை அரசருக்கு அறிவிக்கிறேன்; அவர் என்னைப்பற்றிப் பெருமையாகவே நினைத்திருக்கிறா ரென்பதுமட்டும் எனக்கு நன்

றாய்த் தெரிய வருகிறது. ஆனால் அவர் எவ்வளவு தூரம் என்னைப் பெருமைப் படுத்த நினைத்திருக்கிறாரோ அது மாத்திரம் தெரியாது என்றான்.

மறுநாள் அந்தச் சேனாபதி அரசன் சமுகத்துக்குப் போய், அவன் மகளைப்பற்றித் தன் கருத்தை அறிவிக்க, அரசன் அதைக் கேட்டுச் சிறிதும் சந்தோஷப்படாமல், எனக்கு இந்தக் குழந்தை ஒன்றுதானென்ன உனக்குத் தெரியுமே. எப்படியாவது அந்தக் குழந்தை சுகமாயிருக்கவேண்டுமென்பது என் கோரிக்கை. அவளைக் கலியாணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று வந்த பல பேரையும் அவள் நிராகரித்துவிட்டாளென்பதும் உனக்குத் தெரியுமே. ஆதலால் இந்த விஷயத்தில் நான் எவ்வளவும் பிரவேசிக்கமாட்டேன்; அவளுடைய சம்மதத்தைத் தேடிக்கொள்வாயானால் எனக்குச் சம்மதந்தானென்று சொன்னான்.

"நான் முன்னமே என் அபிப்பிராயத்தை அம்மகளுக்கு அறிவித்தேன்; அது அவளுக்குச் சம்மதந்தான். தங்கள் அனுமதி ஒன்றைத்தான் எதிர் பார்க்கிறாள். இப்போது தாங்கள் சம்மதித்தால் உண்டு; இல்லாவிட்டால் இல்லை."

"அப்படியானால் எனக்கும் சந்தோஷமே. எப்படியோ கடைசியில் அவள் மனது நல்ல பாத்திரத்தைத் தேடி வரித்ததைக் கேட்க எனக்கு மிகவும் சந்தோஷமாகின்றது" என்றான்.

அப்படியே அவ்விருவர்க்கும் மிக்க சிறப்பும் பெருமையுமாய்க் கலியாணம் நடத்தப்பட்டது. அதைக்கேட்டு அப்பெண்மணியினிடத்தில் முன்பு ஆசைகொண்டிருந்த யாரோ சிலர்மட்டும் பொறாமைப்பட்டார்களென்றாலும் மற்றவர்களெல்லாம் மிகவும் சந்தோஷமாய்க் கொண்டாடினார்கள்.

இது நடந்த சில நாளைக்கெல்லாம் அண்டை அயல் நாடுகளில் கலகமுண்டாக, அலப்தஜீன் அவைகளின்மேல் படையெடுத்துத் தன் மருமகனுடைய பெருந்துணையால் அக்கலகங்களை யெல்லாம் அடக்கி அந்நாடுகளைக் கைவசமாக்கிக் கொண்டான். அப்படியே அம்மருமகனுடைய சகாயத்தால் அவன் இந்தியாவின்மேலும் பலதடவை படையெடுத்தான். அவன் காலத்திற்குப் பிறகு அவனுடைய மகனான அபூ ஐஸாக் என்பவன் பட்டம்பெற்று, அவனும் அம்மருமகனுடைய கைத்துணையால் பலவிடங்களில் ஜயமும் பெருமையும் பெற்றான். ஆனால் அவன் வெகுகாலம் அரசாளவில்லை. அவனுக்குப் பிறகு யாவரும் ஒரே கருத்தாய் அந்தச் சேனாபதியைக் குஜினி தேசத்துக்கு அரசனாக்கினார்கள். இப்படியாக முன் அவன் காட்டிலே கண்ட கனவு கைகூடிற்று. ஒரு எளிய ஊழியக்காரனாயிருந்தவன் ஒரு பெரிய சக்கரவர்த்தியானான். சுபக்தஜீன் என்று பேர்பெற்றிருந்த சக்கரவர்த்தி இவனே. முதல் முதல் இந்தியாவின்மேல் படையெடுத்து ஜயித்த மகம்மதிய ராஜனாகிய, குஜினி மகம்மது என்று பிரசித்திபெற்றிருந்த பெரிய சக்கரவர்த்திக்குத் தந்தையும் இவனே. இவ்விதமாக இந்த மனிதன் தன் சொந்த முயற்சியாலேயே ஒரு ஊழியக்காரனுடைய நிலையிலிருந்து ஒருபெரியசக்கரவர்த்தி பதம்பெற்று மிகவும் மேன்மையாக அரசு செலுத்தினான். அவன் கண்ட கனவும் நினைவானது.

பெல்ஜியம் நாட்டிற்கு வாழ்த்து.

(TO BELGIUM.)

அறத்தினால் வீழ்ந்து விட்டாய், அன்னியன் வலியனாகி
மறத்தினால் வந்து செய்த வலிமையைப் பொறுத்தல் செய்யாய்
முறத்தினாற் புலியைக் காக்கு முழைவரைக் குறப்பெண் போலத்
திறத்தினால் எளியை யாகிச் செய்கையால் உயர்ந்து நின்றாய். (1)

மானத்தால் வீழ்ந்து விட்டாய்; மதிப்பிலாப் பகைவர் வேந்தன்
வானத்தாற் பெருமை கொண்ட வலிமைதான் உடைய னேனும்
ஊனத்தால் உள்ள மஞ்சி ஒதுங்கிட மனவொவ் வாமல்
ஆனத்தைச் செய்வோ மென்றே அவன்வழி யெதிர்த்து நின்றாய். (2)

வீரத்தால் வீழ்ந்து விட்டாய், மேல்வரை யுருளுங் காலை
ஓரத்தே யொதுங்கித் தன்னை ஒளித்திட மனமொவ் வாமல்
பாரத்தை யெளிதாக் கொண்டாய், பாம்பினைப் புழுவே யென்றாய்,
நேரத்தே பகைவன் றன்னை “நில்” லென முனைந்து நின்றாய். (3)

துணிவினால் வீழ்ந்து விட்டாய், தொகையிலாப் படைக ளோடும்
பிணிவளர் செருக்கி னோடும் பெரும்பகை யெதிர்த்த போது
பணிவது கருத மாட்டாய்; பதுங்குதல் பயனென் றெண்ணாய்;
தணிவது நினைக்க மாட்டாய்; நில்லெனத் தடுத்தல் செய்தாய். (4)

வெருளுத லறிவென் றெண்ணாய்; விபத்தையோர் பொருட்டாக் கொள்ளாய்
சுருளலை வெள்ளம் போலத் தொகையிலாப் படைகள் கொண்டே
மருளுறு பகைவர் வேந்தன் வலிமையாற் புகுந்த வேலை
“உருளுக தலைகள்—மான மோங்குகே”ன் றெதிர்த்து நின்றாய். (5)

யாருக்கே பகையென் றாலும் யார்மிசை யிவன்சென் றாலும்
ஊருக்குள் எல்லை தாண்டி உத்தர வெண்ணி டாமல்
போருக்குக் கோலம் பூண்டு புகுந்தவன் செருக்குக் காட்டை
வேருக்கு மிடமில் லாமல் வெட்டுவே னென்று நின்றாய். (6)

வேள்வியில் வீழ்வ தெல்லாம் வீரமும் புகழு மிக்கு
மீள்வதுண் டுலகிற் கென்றே வேதங்கள் விதிக்கு மென்பர்;
ஆள்வினை செய்யும் போதில் அறத்திலே யிளைத்து வீழ்ந்தார்
கேள்வியுண் டுடனே மீளக் கிளர்ச்சிகொண் டுயிர்த்து வாழ்தல். (7)

விளக்கொளி மழுங்கிப் போக, வெயிலொளி தோன்று மட்டும்
களக்கமா ரிருளின் மூழ்குங் கனகமா ளிகையு முண்டாம்.
அளக்கருந் துயருற் றாலும் அச்சமே யுளத்துக் கொள்ளார்
துளக்கற வோங்கி நிற்பர்; துயருண்டோ துணிவுள் ளோர்க்கே? (8)

புதுச்சேரி
3—2—15 }

ஸி. சுப்பிரமணிய பாரதி.

பாடுவோர்க்குக் குறிப்பு:—இதிற் கண்ட ரஸங்களாவன:—கருணை, வீரம், அற்புதம் என்பவை. எனவே துயரமும், உத்ஸாஹமும், வியப்பும் தோன்றப் பாடுக. நாட்டை, அஸாவேரி, தோடி என்ற ராகங்கள் பொருந்தும்.

தேன்கூடு.

பழைய குரோதங்களை ஒழித்து சமரஸப்படவேண்டும். சரியான காரணத்திற்காக உழைக்கு மொருவன் ஜெயத்தை எதிர்பார்க்க வேண்டியதில்லை. முடிவில் அவனுக்கு ஜெயம் கிடைப்பது நிச்சயம்.

உலகுக் கெல்லாம் அரசனேயாயினும் அவனது மனைவிக்குப் பிரியமான முதல் வேலைக்காரன் அவன்தான்.

கிரீடாதிபதிகளானாலும், மகாராணிகளானாலும் அவர்களின் குழந்தைகளுக்குச் சிறந்த நல்ல சவாரிக்குதிரை அவர்கள்தான்.

காதல் செய்யாதது மில்லை, பகை பண்ணாததுமில்லை, பசி தின்னாதது மில்லை.

பக்ஷண வர்க்கங்களிலே ஒரு தோஷம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. வீட்டில் செய்தவை யென்று தெரிந்தவுடனே பசி ஆறிப் பக்ஷண விருப்பம் தணிவு பெற்று விடுகின்றது. வெளியில் செய்த தென்றாவது, விலைக்கு வாங்கிய தென்றாவது கொள்ளப்பட்டால், பக்ஷண ருசியும் பசியும் அதிகரிப்பதுடன் பக்ஷணத்தட்டு காலியாவதும் தெரிவதில்லை. இப்படியே சிற்றின்ப நுகர்ச்சியிலே மனைவியிடத்து அநுபவிக்கும் இன்பம்—அவள் என்றும் தன்னவள் என்ற உணர்ச்சியால் தணிவுபெற்று நலம் விளைகிறது. சாந்தத்வம் உண்டாகின்றது. விலைமகளிர் கலப்பிலோ அவள் அந்நியை—நமக்கு இனியும் இவள் கிடைப்பளோ என்னும் நினைவுகளால் காம சிந்தனைகள் மீண்டும் மீண்டும் வளர்ச்சிபெற்று மூர்க்கத்வம் விர்த்திகொண்டு சரீரத் தளர்ச்சி நேர்ந்து கேடு விளைக்கின்றது.

பெண்கள் கையால் பாகம் செய்யப்பட்ட பதார்த்தங்களுக் கென்றே ஒரு பிரத்தியேக ருசி ஏற்பட்டிருக்கின்றது.

வரி வரி யென்றால் கோடு, வரிசை, எழுத்து. எழுத்தென்றால் என்ன எழுத்து? நம் ஊரார் தலை எழுத்துதான். அந்தக் காலத்திலே சதுர்பிரம்மா என்னமோ தலை எழுத்து எழுதினனென்று சொல்லிக்கொள்கிருர்கள். அதை யாரும் பார்க்கவில்லை. ஆனல் இதோ கண்ணுக்கெதிரே முனிசிபல் பிரம்மா, போர்ட் ஆப் ரெவினியு பிரம்மா, சால்ட் ஆப்காரி ரெவனியு பிரம்மா, இன்டம்டாக்ஸ் பிரம்மா, முதலாகிய ஒரு முக பிரம்மாக்கள் விதிக்கிற தலையெழுத்துகள், எதுவென்ருல் வரிதான். இந்த வரிகளில் ராஜாவரி வருமானவரிதான்.

பத்து ரூபாயைக் கொடுத்துவிட்டு, நூறு ரூபாய்க்குப் பத்திரம் எழுதி வாங்கிக்கொண்டு, ஒரு வாய்தா தவறினல் கோர்ட்டில் போட்டு உள்ளதை உறிஞ்சிக்கொண்டு குடியைக் கெடுக்கும் குட்டிச் சாத்தான்களாகிய சாவ்கார்களும், எழு மாத்தைப் பத்து மாத்தென்றும், உதவாக் கல்லை வைரமணி யென்றும் மொற்றிப் பொருள் பறித்தும், அவசரத்திற்கு விற்கப்போனல் இது சொத்தை, அது சொள்ளை, இந்தப் பொன் மட்டம், அந்தக் கல் அம்போக்கு என்று இல்லாததை யெல்லாம் அளந்து ஒன்றைப் பாதி விலைக்கு எடுத்துக் கொள்ளும் புண்ணிய சிலர்களான சராப்பு வியாபாரிகளும் மற்றவர்களை விட அதிகமான தான தர்மங்கள் செய்தால்தான் அவர்களுக்கு மறுலோகத்தில் உள்ள நரக உபாதை கொஞ்சமாவது தணியும்.

பெண்களுக்கு ஆசை எப்பொழுதும் இளமைப் பருவமாயிருக்க, ஆண்பிள்ளைக்கு எப்பொழுதும் பணம் சம்பாதிக்க.

போஜனம் உண்ணும்போது நீர் குடிப்பது கெட்டவாடிக்கை. உண்டு இரண்டுமணி கழித்து நீர் அருந்தினல் நலம். இப்படி ஒருமாதம் அப்யாஸம் செய்து வந்தால் அனுபோகத்தில் அதன் சுகம் தெரியும். சிலர் உண்ணும்போதும் அதற்கு முன்னும் ஜலம் குடிக்கிருர்கள். இதனல் அஜீர்ணமுண்டாகும். பலவித ரோகங்களும் விளையும்.

சீன ராஜ்யத்தில் சிறிய அபராதங்களைச் செய்யும் ஜனங்களுக்குக் கோர்ட்டார் விதிக்கும் சிக்ஷை இன்னதென்று அனேகருக்குத் தெரியாமலிருக்கலாம். இங்கு சிலவற்றைச் சொல்லுகிறேம். நல்ல பட்டினல் செய்த பெல்டைத் திருடிய ஒரு பெண்ணுக்கு கைமேல் 30 அடிகள் அடித்தனர். அதேமாதிரி களவுசெய்த மூன்று புருஷர்களுக்கு 300 அடிகளை யடிக்கச் செய்தார்கள். சில துணிகளைத் திருடின பழய கள்ளனுக்கு 600 அடிகளை யடித்து மூன்று வருஷம் காவலில் வைத்த பிறகு தேசத்தை விட்டு ஓட்டி விட்டனர். தெருவில் பாச்சிக்காய் ஆடினவனுக்கு 200 அடியும் ஒருமாதம் காராக்கிருக வாஸமும் தேசத்தை விட்டோட்டுவதும் தண்டனை. ஒருவன் எலியைப் பலகையில் வைத்து தெருத்தெருவாய்த் தூக்கிக்கொண்டுபோய்ச் சனங்களுக்கு வேடிக்கைகாட்டிக் காசு வாங்கிக்கொண்டிருந்தான். இவனுக்கு 500 அடியும் 25 ரூ. அபராதமும் அபராதம், கொடாமற்போனல் சிறைச்சாலை

யும் விதித்தனர். இவ்விதமாய் பிரஜைகளுக்கு ஸகிக்கமுடியாத சிக்ஷைகளை சினக்காரர் விதிக்கிறார்கள்.

ஜெப்பான் சக்ரவர்த்தியும் சக்ரவர்த்தினியும் கவித்வம் செய்வதில் நிபுணர்களென்று தெரியவருகிறது. அந்த ஸமஸ்தான வித்வான் கவிகுல சிரோமணி யென்ற பெயரை வகித்திருக்கிறார். இவரைக் கொண்டாடாதவர்களில்லை. இவர் மகன் போர்ட்டு ஆர்தர் சண்டையில் மாண்டான். மகனுக்காகச் செய்த கவியில் "இன்று அவன் தேகத்தைப்பார்க்கப்போனேன்; உடல்தானிருந்தது; உயிரோ போர்ட் ஆர்தரில் நமது கொடிநிற்குமிடத்தில் நின்றது என்றிருக்கிறது.

அந்தப் பிச்சாண்டிக் கடவுள் ஆட்டுக்குவால் அளவாகத்தான் வைத்திருக்கிறார். துன்பங் கலந்திராத இன்பமில்லை. இதிலும் துன்பம் பத்து பங்கும் இன்பம் ஒரு பங்காகவுமே இருக்கிறது. என்னென்னமோ நூதனமாம்! சோற்றுக்குத்தான் கருமாயம்!! இக்காலத்து நூதனங்களும் நாகரீகங்களும் என்னத்திற்கு? அரிசி நயக்கவில்லையே ராகவா!

ஒரு தேசத்தின் அத்தனை ஜனங்களும் படித்தவர்களாக மாறிப்போனால், தேசத்தின் அபிவிர்த்தி தனக்குத்தானே உண்டாகிவிடுகின்றது. படியாத பாமர ஜனங்களின் அஞ்ஞானத்தைக் காட்டிலும், ஆளுகைக்குப் பெரியசத்துரு வேறில்லை யல்லவா? ஒரு பாடசாலையைத் திறக்கிறவன் ஒரு ஜெயிலை மூடுகிறன் என்பது எவ்வளவு அருமையான வாக்கு.

நாம்கண்ட அநுபவம்

இவ்வுலகவாழ்க்கையில் நாம் நல்ல பயனை யடைவதற்கு நமக்குள்ள மன ஊக்கமே விசேஷித்த காரணமாகவிருக்கிறது. நாம் ஒரு காரியத்திலும் முன்னேக்கு இல்லாமலிருப்போமாகில், உண்மையிலேயே நாம் எந்த ஒரு பயனையும் யடைபவர்களாகவிருக்க மாட்டோம். நமக்குரிய கஷ்டத்தையும் பிரயாசையையும் நாம் தவிர்ப்போமாகில், அது நமக்கு தரித்திரத்தையும், இகழ்ச்சியையும், கடைசியாக நமக்குப் பின்னடைதலையும் வெட்கக்கேட்டையுமே கொண்டுவருகின்றதாக விருக்கிறது. முதலில் நமக்கு எவ்வளவு கஷ்டமிருப்பினும் அதை எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு நாம் நமது பிரயாசையால் மேற்கொள்ளுகிறோமோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவும் நாம் அதினால் மேன்மை யடைகிறவர்களாவோம். அநேக பாலியர்கள் தாங்கள் நோக்கிய எதிர் நோக்கில் ஏறிக்கொண்டே போகும் போது, சடுக்கென நேர்ந்து விடுகிற மனச் சோர்வில் மயங்கி விடுவதில் தாங்கள் நோக்கிய பலனை அடையாமற் போய்

விடுகின்றனர். அவர்களுடைய ஜீவிய பாதையில், சோதனையானது பிரகாஸம் பொருந்தியதாக வந்து குறுக்கிட்டு விடுவதில், அதின்மேல் அவர்கள் நாட்டத்தைச் செலுத்தி மதிமயங்கிப் போகின்றனர். உலகச் செல்வமானது பற்பல விதமான வகைகளில் மனதை இழுத்து நிலைகுலைக்கிறதாக விருக்கிறது. அதின் நயப்பான தொனியானது, அநேகரது மனதை இழுத்துக் கொள்ளுகிறது. வெகு சீக்கிரத்தில் பசபசப்பைக் காட்டி இந்தண்டையும் அந்தண்டையுமாக சிற்றின்பங்களை மூட்டி கடைசியில் அழுச்சாறடைந்த இருண்ட காட்டில் கொண்டுபோய் விட்டு விடுகிறதாக விருக்கிறது.

எனவே, முதலாவதாக இவ்வுலக வாழ்க்கையைத்தொடங்க நமக்குள்ள சொந்த நோக்கங்களையு பற்றுதல்களையும் நேர் நிதானமாக ஆலோசனை புரிந்து நலமானதைப் பிடித்துக் கொள்ளவேண்டும். பிடித்த பிடியை உறுதியாகப் பிடித்து, அதினால் எத்தகைய துன்ப துயரங்கள் வந்தாலும், விடாமல் ஒரே நிலையில் மனதைச் செலுத்திவிடவேண்டும். எந்த ஒருவகையான அலுவலை ஒருவர் கடைப்பிடிப்பினும் அதினால் யாதும் பயனே இல்லாததுபோலக் காணப்படினும் நிலையான உறுதியில் நிலைத்து ஊக்கத்தோடும் உண்மையோடும் உழைத்து வருவாராயின், கடைசியாகத் தனது நீண்ட கஷ்டப் பிரயாசையான பலனை அவசிய மடைவரென்பதில் ஆட்சேபமில்லை.

ஷேக்ஸ்பியரைப்பற்றிய ஒரு கதை.

இங்கிலாந்திலே கவிச்சக்கிரவர்த்தி என்று பெயர்பெற்ற ஷேக்ஸ்பியர் என்னும் கவீஸ்வரர் தாம் உலகோபகாரார்த்தமாய்ச் சொற்சுவை பொருட்சுவைபட அளவிரந்த நீதிகளைப் புகட்டி இயற்றிய நாடகங்களுக்குள்ளே ஒன்றின் காப்புடைத் தலைவனாகிய அரச வேஷத்தைத் தாமே போட்டுக்கொண்டு அனேக பிரபுக்களுக்கு முன் நாடகத்தை நடத்தி வருகையில், இங்கிலாந்து தேசத்தை அக்காலத்து அரசுபுரிந்து வந்த எலிஜபத் என்னும் மகாராணியார் ஷேக்ஸ்பியருடைய வரம்பிகந்த கல்வித்திறத்தைப் பலவாறாகக் கேள்வியுற்று அந்த நாடகத்தைக் கண்டு களிக்கும் பொருட்டுப் போயிருந்தனர். புறத்தே கொண்ட இராஜகோலத்துக்கேற்றபடி ஷேக்ஸ்பியருக்கு மனதிலும் இராஜகெம்பீரத்வம் இருக்கிறதா இல்லையா என்னும் சந்தேகம் மகாராணியாருக்கு உண்டாயிற்று. அப்போது இராஜ வேஷங்கொண்ட ஷேக்ஸ்பியர் இராஜ கெம்பீரத்தோடு, ஏவலாளி வேஷங்கொண்ட ஒருவனை அந்நாடகச் சரித்திர சம்பந்தமான சில குற்றேவல்களைச் செய்யும்படி கட்டளையிட்டனுப்புகிற சந்தர்ப்பமாயிருந்தது. அச்சமயத்தில் மகாராணியார் தமது கரத்திலிருந்த கைக்குட்

டை அகஸ்தமாத்தாய் நழுவி வீழ்வதுபோல நடித்து ஷேக்ஸ்பியருக்குச் சமீபமாய் விழும்படிவிட்டார். அந்தப்படி நழுவி வீழ்ந்த கைக்குட்டையை உடனே எடுத்து மகாராணியாரிடத்தில் கொடாவிடில் மகாராணியாரிடத்தில் காட்டவேண்டிய இராஜவிஸ்வாசத்தைக் குடிகளில் ஒருவராகிய ஷேக்ஸ்பியர் காட்டாது அவமதித்ததாக எண்ணப்படுவார். உடனே குனிந்து அக்குட்டையை எடுத்து; மகாராணியாருக்கு இவர் கொடுப்பாராகில் அந்நாடகத்தில் அப்போது தாம் வகித்திருந்த இராஜகெம்பீரத்துக்குத் தாழ்வு சம்பவிக்கும். ஆகவே அச்சமயத்து ஷேக்ஸ்பியர் இருதலைக்கொள்ளி எறும்புபோலாயினர். ஆயினும் அவரது அகன்ற கல்வித்திறமும் நிகரற்ற புத்தி கோசரமும் அப்போது அவருக்குக் கைகொடுத்தன. தான் கட்டளையிட்டுக்கொண்டிருந்த ஏவலாளியை நோக்கி,

> "எங்கட்டளையை யியற்றுதன் முன்னேன்
> தங்கைக் குட்டையைத் தாமதியாதேடு."

என்று கைநீட்டுதலும், ஏவலாளி அக்குட்டையை எடுத்துத் தன் கரத்தில் கொடுக்க, அதை வாங்கி ஷேக்ஸ்பியர் மகாராணியாரை நோக்கி, தங்காய் இதோ கைக்குட்டை! என்று சொல்லி இராஜகெம்பீரத்துடன் கொடுத்துவிட்டனர். இதைக்கண்ட பிரபுக்களும் மகாராணியாரும் சபாஸ்! சபாஸ்! என்று கரகோஷ்டம் செய்து கவீஸ்வரரை மெச்சிக் கொண்டாடினார்கள். ஷேக்ஸ்பியர் அத்தருணத்தில் தம் தங்கை யென்று மகாராணியாரிடத்து முறை பாராட்டியது யாவரும் அதிசயிக்கற் பாலது.

தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு

ஆங்கிலத்திலிருந்தும் பலர் அநேக நாவல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்திருக்கின்றனர். இதில் விசேஷம் யாதெனில், ஒருவர் மொழிபெயர்த்த நாவலையே மற்றவர்களும் மொழிபெயர்த்துவிடுகிறார்கள். விலைகொடுத்து வாங்கும் ஜனங்கள் இந்த இருமொழி பெயர்ப்பினுள்ளும் ஒரேவிஷயம் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருப்பதை நோக்கி ஏமாறுகின்றனர். ஆங்கிலத்திலுள்ள ஒரு கதையைத் தமிழில் வீரவர்மன் வெற்றி என்று ஒருவரும், ஞானபூஷணி என்று ஒருவரும், சுந்தரி மனோகரன் என்று ஒருவருமாக வெளியிட்டுள்ளார். இம்மூன்றிலுள்ள கதைகளும் ஒரேவிதமான கதைதான். எனவே இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு என்ற மாத்திரத்தில்—அது இதற்குமுன்பு வெளிவந்திருக்கிறதோ என்னவோ என்று யோசிக்கவேண்டியதாகிறது.

213

தந்தையை மறவேல்.

தந்தையை மறவேற் றந்தையை மறவேல்
தாணடை குறைந்து தலைமயிர் நரைத்துத்
தண்டேகைக் கொள்ளுந் தருணம் வந்ததால்
தந்தையை மறவேற் றந்தையை மறவேல்.

கல்வி நீ கற்கக் கைப்பணம் அளித்துக்
கல்வியுங் கீர்த்தியும் கலந்துளா னென்னப்
பெரியோ ருரைக்கப் பெருமகிழ்ச்சி கொள்ளும்
தந்தையை மறவேற் றந்தையை மறவேல்.

இளமை முதலா யின்னாள் வரையும்
வளமையிற் காத்த மகனமக் குளனல்
இனிமனம் வருந்தி ஏங்குவ தென்னே !
கனிவுறு மன்பாற் களிப்போ டுருகி
அன்னையும் என்னையும் ஆதரிப் பானென
உன்னி யனைத்தையும் உனக்கேன் றழித்த
தந்தையை மறவேற் றந்தையை மறவேல்.

தேக மெலிந்து திடமது குன்றி
சாவவருந்தினம் ஈதேன வறியாத்
திண்ணையிலிருந்து சிவசிவ ராமா
கண்ணனே யடியனைக் காத்திடுவாயெனப்
பண்ணுமோர் செபத்தின் பலனை யறிந்து
தந்தையை மறவேற் றந்தையை மறவேல்.

வருமோரு மங்கையின் வாழ்க்கையிற் படுவோய்
ஒருவழி நில்லாப் பெரும் பேதையனே
அன்னை பிதாவோ முன்னறி தெய்வம்
என்னுமிம் முதுரை யென்றுமே எண்க.

மங்கை பின்னுமோர் மாய வலைப்பட்
டுய்ங்நெறி யறியா துறங்கு மறிவிலோய்
போல்லாப் பிள்ளையோ வில்லாப்பிள்ளையால்
நல்லறி வாளனாய் நால்வரும் புகழத்
தந்தையைக் காத்துத் தகைமையின் வாழ்கவே.

சென்னை-600

வீணுக்குப் பேசுவது.

"வீணுக்கு பேசுவது விபரீதமாக முடியு" மென்பது ஆன்றோர் வாக்கு. இது அனுபவம். இதற்குப் போதிய திருஷ்டாந்தமாவது: ஒரு காலத்தில் குடியானவனொருவன் தனது பெண்ஜாதியை நோக்கி, நாம் ஒரு பசுவை வளர்க்கலாம் என்றதும், மனைவி அது நல்ல யோசனை தான், பசுவை வாங்குவதற்கு முந்தி அதைக் கட்டுவதற்கு ஒரு தொழுவம் வேண்டுமென்றாள். உடனே புருஷன் அதைக்கட்ட ஒரு கயிறு என்றதும், பெண்ஜாதி பால் கறக்க ஒரு கலயம் என்றாள். தீனிபோட ஒரு தொட்டியும் வேணுமே என்றதும், ஆம் என் தாயாருக்கும் பால் அனுப்ப வேறு ஒரு கலயமும் வாங்கவேண்டு மென்றனள். தாயாருக்கும் பால் என்றதும், என்னடி! என்னுடைய பசுவில் கறக்கும் பாலை உன் தாயாருக்குக் கொடுக்கப் போகிறாயோ என்றதும், என்ன என் தாயார் என்னை அமுதூட்டி வளர்க்காதிருந்தால் உன் பசுவிலிருந்து பால் கறக்க உனக்குப் பெண்ஜாதி யேது என்றாள். அதற்குப் புருஷன் என் ஆத்தாளை, உன் ஆத்தாள் ஏமாற்றி உன்னை எனக்குக் கலியாணஞ் செய்யாதிருந்தால் ஒருவேளை நான் ஒரு இராஜ கன்னிகையை மணந்திருப்பேனே என, அதைக்கேட்டதும் அடபோ! உன் பவுஷுக்கு ஒரு இராஜ கன்னிகையா? அப்படியே இராஜ கன்னிகை உனக்குக் கிடைத்திருந்தாலும் உனக்காகப் பசுவின் பால் கறப்பாளா? நல்லது, இராஜ கன்னிகை ஒருத்தியைப் பார்த்துக்கொள்; நான் என் ஆத்தாள் வீட்டிற்குப் போறேன் என்றதும், அவன் கூவ, இவள் கூவ, கடைசியாக இருவர் தொண்டையும் நோவெடுத்துக் கம்மிக்கொண்டும் இன்னமும் புருஷன் விடாது சும்மா முறைத்துக்கொண்டே கலப்பையை எடுத்துக்கொண்டு ஏர் உழ வயலுக்குச் சென்றுவிட்டனன். பிறகு மனைவியும் ரோஷம் பொறுக்காதவளாய், இருந்த மூட்டை முடிசுகளைச் சுருட்டிக்கொண்டு தன் தாய் வீட்டுக்குப் பயணம் வைத்துக்கொண்டனள் இப்படியாக மூன்று மாத காலம் கடந்துவிடவே, இவளைப் போஷிக்கும் பாரம் இவளது அண்ணன்மார்கள்மீது விழுந்துவிட, அவர்கள் இதேது தண்டாவெனத் தடியைத் தூக்கிக் கொண்டு குடியானவனிடம் வந்தார்கள். அந்தச்சமயம் அவன் வீட்டிலில்லாமல் போகவே வயலுக்குச்சென்று அங்கு அவனைக் கண்டு, உன் பசு எங்கள் பயிரை அழிக்க வழிந்ததே என்று தட்டுபுட்டென இரண்டுபோட, குடியானவன் அட அப்பா! எனக்கேது பசு என்றான். எங்க தங்கச்சி உன் பசுவின் பாலை எங்க ஆத்தாளுக்குக் கொடுத்து விட்டாள் என்று அப்போதே வாதாடினையாமே என, இல்லை அப்பா! அது நாங்கள் வீணுக்குப் பேசிய கதை யென்றான். இல்லை, இல்லை உன் பசு எங்

க்ள் ரோணத்தை மூன்றுமாத காலமாகத் தின்றுகொண்டிருக்கிறதென்று சொல்ல, அதன்மீது புருஷனுக்கு உணர்ச்சி பிறந்து மரியாதையாகப்போய் பெண்ஜாதியை அழைத்துவந்தான். பெண்ஜாதியும் யாதொரு மன்னிப்பு கேட்டுக்கொள்ளாது புருஷனிடம் சேர்ந்துவிட்டனள்: பார்த்தீர்களா? இன்னமும் பசுவும் வாங்கவில்லை. பசுவின் பாலைப் பெண்ஜாதி தன் தாய் வீட்டுக்கு அனுப்பவுமில்லை. வீணாகப் பேசிக்கொண்ட வார்த்தையானது இவ்வளவான அசந்தர்ப்பங்களுக் கெல்லாம் வழியாக்கி வைத்துவிட்டது.

"உழைப்பு" என்பவள் கதை.

வறுமையின் மகளான உழைப்பு என்பவள் வெகு நாளைக்குமுன் ஆரோக்கியம், திருப்தி என்னும் தன் இரண்டு பெண்களுடன் நகரத்திற்கு நெடுந்தூரத்தில் ஒரு மலையடிவாரத்திலே சிறிதாகப் பர்ணசாலை (குடிசை) யொன்று போட்டுக்கொண்டு அதில் அமைதியாக வாழ்ந்திருந்தனள். அவர்களுக்குக் கனவான்களுடைய பழக்கம் அணுவளவுமில்லை. அக்கம் பக்கத்துக் கிராமத்தார் தவிர மற்றவர்களோடு அவர்கள் உறவாடி யறியார்கள். இப்படியிருக்க ஒருநாள் தேசயாத்திரை செய்து உலக விநோதங்களைப் பார்க்க நிச்சயித்து அவர்கள் தம் உற்றாரைப் பிரிந்து உறைவிடம் விட்டுச் சென்றார்கள். உழைப்பானவள் வலதுகையில் ஆரோக்கியத்தையும் இடதுகையில் திருப்தியையும் பற்றிக்கொண்டு பெருமையாகப் பெரும்பாதை வழியே போயினள். ஆரோக்கியம் தன் தாய்க்கு வழியில் வருத்தம் தோன்றாதபடி உல்லாசமாய்க் கதை சொல்வதும் மதுரமாய்ப் பாடுவதுமாக மனமகிழ்ச்சி யுண்டாக்கிக்கொண்டு சென்றாள். இடது புறத்தில் திருப்தியும், சிரித்த முகமும் சந்தோஷப் பேச்சுமாய்த் தாய்க்கு வழியில் வருத்தமுண்டாகாமல் கைலாகு கொடுத்து, தங்கையும் உள்ளமுவந்து தீவிரமாய் வழிகடக்கும்படி உற்சாகப்படுத்திக்கொண்டு போயினாள்.

இவ்வண்ணம் அவர்கள் காடுகளும் நாடுகளும் நகரங்களும் கடந்துகொண்டு கடைசியில் அத்தேசத்துப் பிரதான பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அப்பட்டணத்துக் கோபுரவாயிலில் புகுவதற்கு முன்னமே தாயானவள் மக்களைப் பார்த்து, "குழந்தைகாள், நீங்கள் இந்நகரத்துப் பெருமைகளைப் பார்த்து என்னை ஒருபோதும் கைசோர விடாதேயுங்கள்; ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் பிரிவோமாயின் நாம் மூவரும் அடியோடு அழிந்துபோவோமென்பது தெய்வசங்கற்பமாதலின் எல்லோரும் கட்டிக்காத்திருக்கவேண்டும்" என்று ஆணையிட்டுக் கூறினாள். ஆயினும் ஆரோக்கியம் அதிக உல்

லாசமுடையவளாகித் தாய் சொல்லைத் துறந்து தன் மனம்போனபடி நடக்கப் புகுந்தாள். அவ்வாறு திரிகையில் கெட்டவழியாய் பெருந்தீண்டியோடு கூடிக் கெட்டு, வியாதியென்னும் மகளைக் கருத்தரித்தவளாகிப் பிரசவவேதனையில் இறந்துபோனாள். திருப்தியும் தன் சகோதரியைவிட்டுப் பிரிந்து போகவே, சோம்பலின் நயவஞ்சனைக்கு உட்பட்டுப் பின்பு பேர் கூடத் தெரியாமல் அழிந்துபோனாள். உழைப்போ தன் மக்களைக் காணாமல் மிகவும் துன்பமுற்று, அவர்களைத் தேடிஎங்கும் அலைந்து திரிந்து, நடுவழியே ஆயாசமென்பவனின் கையிற்பிடிபட்டு மிகவும் வருந்தி இறந்துபோயினான். (கதையை யல்ல கருத்தைக் கவனியுங்கள்.)

விருப்பமுண்டானால் வழியுமுண்டு.

ஒரு நாள் முத்துவீரனென்பவன் அண்டைவீட்டுக்காரனான சூதனென்னும் கோதுமை ரொட்டி செய்யும் வியாபாரியைக் கண்டு வந்தனம் ஐயா! இன்றைய தினம் நான் ஒரு அவசரமாய்ச் சிறிது தூரம் போய் வரவேண்டியிருக்கிறது; சற்று உமது குதிரையை இரவல் கொடுப்பீராவென்று கேட்க வந்தேன் என்றான்.

சூதன்.—ஐயா! உங்களுக்கு உதவிசெய்வதைப் பார்க்கப் பேரானந்தம் எனக்கு வேறில்லை. தற்காலம் உங்களுக்கு உதவிசெய்யக் கூடாமலிருப்பதைப் பற்றிச் சற்று விசாரப்படுகிறேன். என் கிடங்கில் கோதுமை மாவெல்லாம் செலவாய்விட்டது; உடனே நான் பட்டணத்துக்குக் குதிரைமேல் ஏறிக் கொண்டுபோய்த் தேவையான மாவு வாங்கி வரவேண்டும்; இல்லாவிட்டால் என் வியாபாரத்துக்கு இடையூறு உண்டாகுமே!

முத்து.—ஐயா, நீங்கள் இதற்காக இத்தனை வருந்தவேண்டாம்; என் வீட்டில் இரண்டு மூட்டை மாவு சிறந்ததாயிருக்கிறது; உங்களுக்கு எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் நான் கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன்; அதற்காக வருத்தப் படாதேயுங்கள்.

சூதன்.—ஓ, அதுகூடாது. உங்கள் மாவு என் பெண்சாதி மனத்திற்குப் பிடிக்காது; அவளுடைய குணம் ஒரு மாதிரியானது; நான் இந்த மாவை வாங்கிக்கொண்டு போனால் அவள் திட்டுவாள்.

முத்து.—அப்படி ஒருபோதும் இராது. என்னுடைய மாவு மிகவும் சிறந்தது; நமது வீட்டுக் கோதுமை அரைத்து வந்த மாவென்று நீங்கள் சொல்லுவீர்களானால் அதைப் பார்த்து உங்கள் மனையாட்டி மிகவும் சந்தோஷப் படுவாள்.

சூதன்.—அவள் அப்படி மோசம் போகிறவளல்ல. நான் வழக்கமாக

வாங்கிவருகிற மாவுக்கும் அயலார் மாவுக்கும் வேற்றுமை அவளுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். அது கிடக்கட்டும்; பிறருக்கு உதவிசெய்யும் விஷயத்தில் எனக்குள்ள விருப்பம் மற்றெவற்குமில்லை யென்பது உமக்கு தெரியாதா? ஆயினும் ஐயோ! இன்று காலை முதல் என் குதிரை கொஞ்சங்கூடப் புல் தின்னவில்லையே! அது எப்படி வழிநடந்து போக மாட்டும்? அதை அனுப்பப் பயமா யிருக்கிறதே!

முத்து.—இதைக்காக நீர் பயப்படவேண்டாம். நான் வழியில் வேண்டிய புல் வாங்கிப் போடுகிறேன்.

சூதன்.—அது சரிதான்; நேற்று இராத்திரி சிறிது மழை பெய்ததினால் வழியெல்லாம் சேறும் தண்ணீருமாயிருக்கும்; குதிரை சறுக்கி விழுந்தால் காலொடியுமே.

முத்து.—அப்படிப்பட்ட அபாயம் ஒருபோதும் உண்டாகாது. உம்முடைய குதிரை வெகு சாமர்த்திய முள்ளதென்பது உமக்கே தெரியாதா? இல்லாவிட்டால் உடனே குதிரைமேல் ஏறிக்கொண்டு பட்டணம் போய் வரவேண்டுமென்று நிமிஷத்திற்கு முன் நீங்கள் சொன்னீர்களே, எப்படி சொன்னீர்கள்?

சூதன்.—ஓ கோ! நான் முக்கியமாய் ஒன்று மறந்துபோனேன். சேணமெல்லாம் துண்டு துண்டாய்க் கிழிந்து போயிற்று; கடிவாளத்தையும் செப்பனிட அனுப்பி யிருக்கிறேனே.

முத்து.—அதற்காக நீர் விசாரப்பட வேண்டாம்; நல்லகாலமாய் என் வீட்டில் சேணமும் கடிவாளமும் ஒரு ஜதை வைத்திருக்கிறேன்.

சூதன்.—உங்கள் சேணம் என் குதிரைக்கு ஒருபோதும் சரிப்படாதே.

முத்து.—அப்படியானால் அண்டைவீட்டுக் கந்தசாமி சேணத்தை நான் சற்று இரவல் வாங்கிக்கொள்ளுகிறேன்.

சூதன்.—கந்தசாமி சேணத்தை நான் முன்னமே பார்த்திருக்கிறேன்; அது என் குதிரைக்குச் சற்றும் பொருந்துவதில்லை.

முத்து.—அப்படியாயின் அதுவும் வேண்டாம்; சேணம் தைத்துவிற்பவன் எனக்கு மிகவும் வேண்டியவன்; நான் சொன்னபடி கேட்பான்; அவனிடத்திலிருந்து உன் குதிரைக்குப் பொருந்தியதாய் ஒரு சேணம் வாங்கிப் போட்டுக்கொண்டு போகிறேன்.

சூதன்:—ஆம், அப்படியே செய்யலாம்; எப்படியாவது உமக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்று என் மனமும் பதைக்கின்றது. குதிரையைக் கொடுக்க எனக்கு யாதொரு ஆக்ஷேபமும் இல்லை; ஆயினும் என்ன செய்வேன்! இரண்டு வாரமாய் நன்றாய்த் தேய்த்துச் சீர்ப்படுத்துவா ரில்லாமல் குதிரை மிகவும் விகாரமாய்க் கிடக்கிறது; இந்த ஸ்திதியில் இதை யாராவது பார்ப்பார்களானால் ஒருவரும் இதை லக்ஷியம் பண்ணார்கள். பிறகு ஒரு சமயம் வந்து

நான் இதை விற்கப்போனால் இதன் விலையில் நான்கில் ஒரு பங்கு கூடக் கிடைக்க மாட்டாதே. அதற்காகவே கொஞ்சம் யோசிக்கிறேன்.

மூத்து.—இது ஒரு பெரிய காரியமா? என் வேலைக்காரனைக் கொண்டு கால்மணி நேரத்தில் நான் குதிரையை நன்றாய்த் தேய்க்கச் செய்கிறேன்.

சூதன்.—ஆம், அப்படியே செய்விக்கலாம். ஓகோ! முக்கியமாய் ஒன்று இப்போதுதான் நினைவு வந்தது; இதற்கு லாடம் தைக்கவில்லையே!

மூத்து.—லாடம் தைக்க எந்நேரம் செல்லும்? இதோ மூன்றாம் வீட்டில் லாடந் தைப்பவன் இருக்கிறான் அழைப்பிக்கட்டுமா?

சூதன்.—என்ன! இந்த நாட்டுப்புறத்து மடையனா என் குதிரைக்கு லாடந் தைக்கிறது; ராஜாவினுடைய குதிரைக்கு லாடம் தைப்பவன் தவிர மற்றெவனாலும் என் குதிரைக்கு லாடந் தைக்க முடியாது.

மூத்து.—அப்படியா! அதுவும் எனக்கு சந்தோஷமே! நான் போகும் போது அரசன் குதிரைக்கு லாடந் தைக்கிற கருமான் வீட்டு வழியாகத்தான் போவேன்; அங்கே சுலபமாய்த் தைப்பித்துக் கொள்கிறேன்.

சூதன்.—(அத்தருணத்தில் தன் வேலைக்காரன் ஒருவன் அவ்வழியாகப் போகக் கண்டு) மாணிக்கம் மாணிக்கம் (என்று அவனைக் கூவினான்.) மாணிக்கம் (அவனண்டை ஓடி வந்து) என் ஐயா இதோ காத்திருக்கிறேன்!

சூதன்.—நமக்கு மிகவும் இஷ்டரான இவர் நம்முடைய குதிரையைச் சற்று இரவல் கேட்கிறார். (கண்ணைச் சிமிட்டி அவனுக்குச் சமிக்கைக் காட்டி) குதிரை முதுகில் கையளவு அகலம் ரணமொன்றிருந்ததே! அது ஆறியிருக்கிறதா? ஓடிப்போய்ப் பார்த்து வா. (அவன் காட்டின சமிக்கையைக் கண்டுகொண்டதாக மாணிக்கம் அவனுக்குக் குறிகாட்டிவிட்டு, அப்படியே இதோபோய்ப் பார்த்து வருகிறேன் ஐயா என்று சொல்லிப் போய்விட்டான்.)

சூதன்.—(மாணிக்கம் அப்புறம் போனவுடனே மூத்துவீரனைப் பார்த்து) ஐயா குதிரைப்புண் வெகுவாய் ஆறிப்போ யிருக்குமென்று எண்ணுகிறேன். கடைசியாய் உங்களுக்கு உதவி செய்யும்படி யாயிற்றேயென்று எனக்கு அதிக சந்தோஷ மாகின்றது. சமயத்தில் ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்யாத மனிதன் உலகத்திலிருந் தாவதென்ன? நாம் இன்றைக்கு ஒருவருக்கு உதவி செய்தா லல்லவோ பிறர் நாளைக்கு நமக்கு உதவுவார்கள். சமயத்தில் பிறருக்கு உதவி செய்யும் பெருங்குணம் என்னைப்போல மற்றெவர்க்கும் இல்லை யென்பது உமக்கே தெரியாதா? (இவர்கள் இப்படிப் பேசுகையில் மாணிக்கம் திரும்பி ஓடிவந்தான்) மாணிக்கம், குதிரைப்புண் எப்படி யிருக்கிறதப்பா.

மாணிக்கம்.—ஐயா, நான் அதை என்னென்று சொல்வேன்! நீங்கள் கையளவு புண் என்றீர்களே! முறமளவென்று சொன்னாலும் அதற்குப் பொருந்தும்;. ஐயோ பாவம்! அந்தக் குதிரை ஓரடிகூட எடுத்து வைக்கமாட்

டாது. மேலும் இன்று பகலில் கடைத் தெருவுக்குக் குதிரையை ஓட்டிக் கொண்டு வரும்படி தங்களுடைய பெரிய பிள்ளை, கட்டளையிட்டுப் போயிருக்கிறார்.

சூதன்.—(முத்துவீரனைப் பார்த்து) ஐயா நான் என்ன செய்வேன்? கடைசியில் இப்படி நேர்ந்ததைப்பற்றி மிகவும் விசாரப்படுகிறேன். இந்தக் குதிரைமட்டும் இப்போது தங்களுக்கு உதவும்படியானால் அதற்காக நான் என் ஆஸ்தி அனைத்தையும் வேண்டுமானாலும் கொடுத்துவிடச் சித்தமாயிருக்கிறேன். ஐயா! என் உயிர்த் தோழனை உமக்கு உதவிசெய்யக் கூடாமற் போனதைப்பற்றி என் மனம் மிகவும் பரிதபிக்கிறது; என்ன செய்வேன் ஐயா!

முத்து.—உங்களுக்காக நானும் மிகப் பரிதாபப்படுகிறேன் ஐயா! வனெனில் வனபரிபாலகரான பெரியதுரை உடனே தன்னைவந்து பார்க்கும்படி இன்று எனக்குக் கடிதம் எழுதினர். போய்ப் பார்த்தால் நம்மிருவருக்கும் விசேஷலாபம் உண்டெனத் தோன்றுகிறது. இன்று சாயங்காலத்துக்குள் தன்னை வந்து பார்த்தால் ஒரு பெரும் காட்டில் ஒரு பாகம் வெட்டிக்கொள்ள எனக்கு உத்திரவு கொடுப்பதாய்ச் சொல்லுகிறார். அது எனக்கு மிகவும் பிரயோசனமானது. உமக்கு இருநூறு முந்நூறு ரூபாய் கிடைக்கும்படியாகும்; எப்படியெனில், எனக்கு அந்தக் காட்டுக் குத்தகை கிடைத்தால் அதில் உமக்கும் ஒருபங்கு கொடுக்கலாமென்றிருக்கேன்.

சூதன்.—என்ன? இருநூறு முந்நூறு ரூபாயென்றா சொல்லுகிறீர்?

முத்து.—ஒருசமயம் இன்னும் அதிகம் கிடைத்தாலும் கிடைக்கும். ஆயினும் என்ன செய்யலாம்! உங்கள் குதிரை இப்போது நடக்கத்தக்க நிலையிலில்லை யாதலால் வேறு யாரையாவது நான் கேட்டு வாங்கிக்கொண்டு போக வேண்டும்.

சூதன்.—ஐயா, நீங்கள் அப்படிச் செய்தால் எனக்கு அவமானமல்லவா? என் குதிரையைத் தங்கள் வசத்தில் ஒப்புவித்து விட்டேன், தங்களிஷ்டம் எப்படியோ அப்படிச் செய்துகொள்ளலாம். தங்கள் இஷ்டத்துக்கு இரண்டாவதில்லை. நான் என் சினேகிதனுக்குச் சகாயம் செய்யப் பின்வாங்குகிறவனெனத் தங்களுக்குத் தோன்றுகிறதா?

முத்து.—அப்படியாயின் நீங்கள் கோதுமை மாவுக்கு என்ன செய்வீர்கள்?

சூதன்.—என் பெண்சாதி பத்துப் பதினைந்துநாள் வரையுங்கூட எப்படியாவது நிர்வகிக்க மாட்டுவாள். அதற்காக விசாரப்பட வேண்டுவதில்லை.

முத்து.—சேணமெல்லாம் கிழிந்துபோயிற் றென்கிறீர்களே? அதற்கென்னசெய்கிறது?

சூதன்.—கிழிந்துபோயிற்றென்று சொன்னது பழய சேணம்; புதிதாய்ச் சேணமும் கடிவாளமும் ஒரு ஜதை வாங்கி வைத்திருக்கிறேன்; அதை முதல்

முதல் நான் உபயோகிப்பதைவிட என் சிநேகிதன் உபயோகித்தால் எனக்கு அதிக சந்தோஷமே; அதையே தங்களுக்குத் தருகிறேன்.

முத்து.—ஆயின் நான் பட்டணம்போய்க் குதிரைக்கு லாடம் தைக்க வேண்டுமோ?

சூதன்.—வாஸ்தவமாய் நான் அதை முற்று மறந்து போனேன். நம் அண்டை வீட்டுக்காரனுடைய திறமையைப் பார்க்கலாமென்று நேற்றுத் தான் முதல்முதல் அவனைக்கொண்டு லாடம் தைப்பித்தேன்; தற்செயலாய் அது வெகு நன்றாகவே அமைந்தது.

முத்து.—மாணிக்கம் சொல்லுகிறபடி குதிரை முதுகில் அவ்வளவு பெரிய புண் இருக்கிறபோது அதை எப்படி சவாரிக்கு உபயோகப் படுத்துகிறது?

சூதன்.—அந்தப் போக்கிரிப் பயல் பேச்சு எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும்; அவன் எப்போதும் ஒன்றைப் பத்தாகச் சொல்வது வழக்கம். நான் பிரமாணமாய்ச் சொல்லுகிறேன்; அந்தப்புண் அரையணா அளவுக்கு அதிகமில்லை.

முத்து.—குதிரையைத் தேய்த்துச் சீர்ப்படுத்த வேண்டு மல்லவா? இரண்டு வாரமாய்த் தேய்க்காமல் குதிரை கெட்டுக் கிடக்கிற தென்றீர்களே? அதற் கென்ன செய்யலாம்?

சூதன்.—அந்த வேலைக்காரப் பயல் அப்படி ஒருபோதும் குதிரையை உபேக்ஷை செய்யமாட்டான். நாள் தப்பாமல் குதிரையைத் தேய்த்துக்கொண்டு வரும்படி நான் அவனுக்குத் திட்டம் செய்திருக்கிறேன்.

முத்து.—இன்று காலைமுதல் குதிரை புல் தின்னாம லிருக்கின்ற தென்றீரே! அதற்கென்ன செய்கிறது? இனித் தீனிபோட்டுக் குதிரை வயிறு நிரம்பத் தின்ற பிறகல்லவோ அதைக் கொண்டுபோக வேண்டும்.

சூதன்.—அதற்காகப் பயப்படவேண்டாம்; இன்று காலையில் அது அதிகமாய்க் கொள்ளு தின்றுவிட்டபடியால் புல் தின்னவில்லை. அதன் வயிறு புஷ்டியாய் நிறைந்திருக்கிறது. அது உங்களை எற்றிக்கொண்டு அதிக வேகமாய்ச் சவாரிசெய்து கொண்டுபோம்; அதற்காக நீங்கள் பயப்படவேண்டாம். வழியும் நன்றாய் உலர்ந்தேயிருக்கிறது. நீங்கள் குதிரைமேல் எறிக்கொண்டு சுகமாய்ப் போய்வரலாம். சீக்கிரமாய்ப் பிரயாணப்படுங்கள்; வீணே காலதாமதம் செய்யவேண்டாம் என்றான்.

இப்படித்தான் ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்கு மனமில்லாவிட்டால் வேணுமென்றே இல்லாததும் பொல்லாததுமான சாக்குப்போக்குச் சொல்லி சாதிப்பார்கள். தங்கள் விருப்பம் நிறைவேற வேண்டுமானால் மத்தியில் எத்தனை இடையூறு உண்மையாய் வரினும் அவற்றை யெல்லாம் மிக்கமுயன்று நீக்கிக்கொண்டு அதைமுடிப்பார்கள். மனம் உண்டானால் எல்லாம் உண்டு. மனம்போல வாழ்வு.

சமர்த்தர்களான மூன்று சிறுவர்கள்.

ஆதிகாலத்தில் அமராவதி யென்னும் பட்டணத்தில் ஒரு குடியானவன் இருந்தான். அவன் மிகவும் தரித்திரனாயினும் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்தவன். அவனுக்கு மூன்று பிள்ளைகள். தான் மிகவும் அசக்தனாய்ப் போனபின்பு ஒரு நாள் அந்தக் குடியானவன் பிள்ளைகளைத் தன்னிடம் வரவழைத்து, மூத்தவனுக்கு ஒரு கோழியும், நடுவனுக்கு ஒரு அரிவாளும், இளையோனுக்கு ஒரு பூனையும் கொடுத்து, அவர்களைப் பார்த்து, என் குழந்தைகாள்! நான் இப்பொது மிகவும் தள்ளாதவனாயினேன். எனக்கு மரணகாலமும் சமீபித்து விட்டது. இனி உங்களைக் காப்பாற்றவாவது உங்களுக்கு வேண்டிய புத்திமதிகள் சொல்லவாவது மற்றெவருமில்லை. கையில் பொருளிருந்தாலும் அதைத் தலைக்குக் கொஞ்சமாகப் பாகித்துக் கொடுப்பேன்; அதுவும் எனக்கு இல்லை. ஆதலால் இப்போது நான் உங்களுக்குக் கொடுப்பது மிகவும் சொற்பமானது. ஆயினும் நீங்கள் அதை அற்பமாக நினையாதேயுங்கள். மிகுந்த புத்தியும் சாமர்த்தியமும் உடையவர்களாகி நான் கொடுத்த பொருளை அது வழங்காத ஒரு தேசத்திற் கொண்டுபோய் ஏற்றபடி உபயோகிப்பீர்களானால் உங்களுக்கு மிகுந்த க்ஷேமம் உண்டாகும் என்றான்.

இது நடந்த சில நாளைக்கெல்லாம் அந்தக் கிழவன் இறந்து போனான். பிறகு அவனுடைய மூத்த மகன் “ தந்தைசொன் மிக்க மந்திர மில்லை ” என்பதை உறுதியாகக் கொண்டு தந்தை சொல்லிப் போனபடியே தனக்கு அவர் கொடுத்த கோழியைக்கொண்டு தான் பாக்கியம் பெறவேண்டுமென நினைத்து, தேச யாத்திரை புறப்பட்டான். ஆயினும் அவன் எவ்வளவு தூரம் போனாலும் அவனுடைய கோழியைக் கேட்பார் இல்லை. அவன் போன விடமெல்லாம் கோழிகள் அபரிமிதமாய்க் கிடந்தன. பெரிய நகரங்களில் மெத்தைகளிலும் மேடைகளிலும் ஏறிக்கொண்டு கோழிகள் நெடுந்தூரத்திலேயே அவனுக்குக் காணப்பட்டன. கிராமங்களின் சமீபத்தில் போவதற்கு முன்னமே கோழிகளின் கூச்சல் அநேகமாய்க் கேட்கும். அதனால் அவன் பலதேசங்களில் யாத்திரை செய்தும் தன் கோழிக்குக் கேள்வி பிறவாமையால் நிராசை கொண்டானாயினும், அவ்வளவோடு ஊக்கமழியாமல் பின்னும் சில விடங்களுக்குச் சென்றான். அவ்வண்ணமே ஒருநாள் ஒரு புதிய தீவிற்போய்ச் சேர்ந்தான். அத்தீவாருக்குக் கோழி யென்று ஒரு ஜந்து உலகத்தில் இருக்கிற தென்பதே தெரியாது. அதுமாத்திரமே யல்ல; இராப்பகல் நாழிகையும், பொழுதும் அளந்தறிகிற வகையும் ஏதேனும் அவர்களுக்குத் தெரியாது. சூரியனைக் கண்டு காலை மாலைகளை மட்டும் ஒருவாறு பகுத்தறிவார்க ளென்றாலும், இராக்காலங்களில் பொழுது தெரிந்துகொள்ள

யாதொரு வழியும் இல்லை. இவன் அவ்விடத்து மனிதர்களுக்குத் தன்னுடைய கோழியைக் காட்டி, இது எப்படிப்பட்ட பக்ஷி பார்த்தீர்களா? இதின் சிரசில் எப்படிப்பட்ட கிரீடம் இருக்கின்றது; இதன் சிறகுகள் எவ்வளவு அழகா யிருக்கின்றன? இப்பறவை இராக்காலத்தில் நியதியாக மூன்று வேளை கூவுவதுண்டு. மூன்றாந்தரம் கூவியாயிற்றென்றால் விடியற்காலம் சமீபித்ததென்று கொள்ளவேண்டும். அப்படியே பகலில் கூவினால் இப்போது இத்தனை நாழிகை யாயிற்றென்று அறியக்கூடும். ஆதலால் இப்பறவை யாவர்க்கும் மிக்க உபயோகமானது என்றான்.

அதைக் கேட்டு அவ்விடத்து ஜனங்கள் மிகவும் சந்தோஷம் அடைந்து அன்றிரவெல்லாம் விழித்திருந்து கோழி கூவுவதைக் கேட்கவேண்டுமென்று அதிக ஆவல் கொண்டிருந்தார்கள். அக்கோழி அன்று இராத்திரி இரண்டாம் யாமத்திலும் மூன்றாம் யாமத்திலும் விடியற் காலத்திலும் ஆக மூன்றுதரம் கூவிற்று. அதைக் கேட்டவர்கள் மிகவும் ஆச்சரியங் கொண்டு, இப்பறவையை நீர் விலைக்குக் கொடுப்பீரா? கொடுப்பதானால் இதற்கு என்ன விலை கேட்பீர் என்று வினவ, அந்தக் கோழிக்காரன், ஒரு கழுதை சுமக்கத்தக்க பொன் நாணயம் கொடுப்பீர்களானால் இதை உங்களுக்குத் தந்து விடுவேன் என்றது கேட்டு அவர்கள், இவ்வளவு அற்புதமான பறவைக்கு விலை இந்தச் சொற்பப் பொருள்தானா என்று அகமகிழ்ந்து அவன் கேட்டதை உடனே கொடுத்து அந்தக் கோழியை வாங்கிக்கொண்டார்கள்.

கோழிக்காரனும் தன் கோழிக்காக அவர்கள் அவ்வளவு பொருள்கொடுத்தது கண்டு மிகவும் மகிழ்ச்சிகொண்டு சுகமாய் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான். தமையன் போய்க் கொண்டுவந்த பொருள்களைப் பார்த்து வீட்டிலிருந்த தம்பிமார்கள் மிகுந்த ஆச்சரிய மடைந்தார்கள். பிறகு இரண்டாவது குமாரன் தான் தன் அரிவாளைக்கொண்டுபோய் அதனால் தான் செல்வமடைந்து வருவதாகத் தன சகோதாரிடத்தில் செலவுபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டான். ஆயினும் அவன் புறப்பட்ட பலநாள் வரையில் அந்த அரிவாளினால் அவனுக்கு எந்தவிதமான நன்மையும் உண்டாவதாகத் தோன்றவில்லை. ஏனெனில் அவன் எங்கேபோனாலும் அவ்விடத்து ஜனங்கள் அநேகமாய் அரிவாள் வைத்துக்கொண் டிருந்தார்கள்; ஆதலால் இவனுடைய அரிவாளைக்கேட்பார் எவருமில்லை. அப்படி யிருக்கக் கடைசியில் அவன் ஒரு தேசத்திற்குப் போனான். அத்தேசத்தார்க்கு அரிவாளென்பதும் தெரியாது; அதன் உபயோகம் இப்படிப்பட்டதென்பதும் தெரியாது. வயல்களில் தானியம் விளைந்தால், அத்தேசத்தார் தானியங்களைமட்டும் கையால் பிசைந்தாவது எடுத்துக் கொள்வார்கள்; அல்லது கதிர்களாகக் கிள்ளிக்கொண்டாவது போவார்கள். பிறகு தாள்களை நெருப்பிட்டுக் கொளுத்தியாவது போடுவார்கள், மாடுகளை விட்டு மேய்த்தாவது விடுவார்கள். அதுவே யொழியத் தாளோடு அறுத்துக் கட்டிக்கொண்டுபோய்க் களத்திலிட்டு அரியடித்துத் தானியம் சேர்ப்பதென்

பது ஒருகாலத்திலுமில்லை. அப்படிச் செய்வதனால் தானியங்கள் அநேகமாய்ச் சேதமாவதுபற்றிக் குடிகளெல்லாம் கூக்குரலிட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அரிவாளைக் கொண்டுபோன வீரன் அவர்களிடம் போய்ச் சேர்ந்து தன் அரிவாளின் உபயோகம் இப்படிப்பட்டதென்று அவர்களுக்குத் தெரியச்சொல்லி, அதன்படியே ஒரு நாள்கூட வீண்போகாதபடி சாவதானமாய் அறுப்பறுத்துக் கட்டிக் கொடுத்தான். அது கண்டு அங்கிருந்தவர்களெல்லாரும் மிகவும் ஆச்சரியமடைந்து. என்ன விலை கேட்டாலும் கொடுக்கிறோம்; இந்த அரிவாளை எங்களுக்கு அவசியம் தரவேண்டுமென வேண்ட, குதிரையின்மேல் அது சுமக்கத்தக்க அளவு பொன் கொடுப்பீர்களானால் இதைத் தருவேனென்றான். அப்படியே அதற்குச் சம்மதித்து அவர்கள் அவ்வரிவாளை வாங்கிக்கொண்டார்கள்.

பிறகு அவன் அத்தேசத்தாரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு தன் ஊர்போய்ச் சேர்ந்தான். அங்கிருந்த மூன்றாங்குமாரன் தன் தமையன்மார் இருவரும் விசேஷமாய்ப் பொருள் தேடிக்கொண்டு வந்தது கண்டு மிகவும் சந்தோஷமடைந்து தானும் அவ்விதமாய்த் தன் அதிர்ஷ்டத்தைப் பார்த்துவரவேண்டுமென்று எண்ணித் தன் பூனையையெடுத்துக்கொண்டு தேசயாத்திரையாய்ப் புறப்பட்டான். முதலிலே சில நாள் வரையில் அவன் போனவிடங்களில் அவனுடைய பூனையைக் கேட்பார் எவரும் இல்லாமையால், தமையன்மார் கஷ்டப்பட்டது போலவே அவனும் சில மாதகாலம் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டே போனான். அவன் எவ்விடத்திற்குப் போனாலும் அங்கங்கே பூனைகள் அபரிமிதமாய்க் கிடந்தன. ஆயினும் நெடுந் தூரத்துக்கப்பால் அவன் தமையன்மார்களுக்குக் கிடைத்ததுபோல அவனுக்கும் ஓரிடம் கிடைத்தது. பூனையென்கிற பெயரே தெரியாத பட்டணமொன்று அங்கோரிடத்தில் இருந்தது. பூனைகளில்லையானாலும் அப்பட்டணத்தில் எலிகள் மாத்திரம் அபரிமிதம். அவ்வெலிகளுக்கு எவரிடத்திலும் பயங்கிடையாது. அவை பகற்பொழுதிலேகூடச் சாதாரணமாய் வெளியேவந்து மனிதர்களோடு கூடத்திரிந்துகொண்டிருக்கும். வீடுகளில் அவை செய்கின்ற தீமைகளோ வாயினால் சொல்லக்கூடாதவை. வீட்டில் எந்தப் பண்டம் வைத்தாலும் மறுநிமிஷத்தில் கண்ணுக்கு அகப்படுவதில்லை. இப்படி எலிகள் தொந்தரை செய்கின்ற செய்தி அந்நகரத்து அரசன் வரையில் எட்டியது. அரசனும் அதற்கு இன்ன பரிகாரம் செய்கிறதென்று தோன்றாமல் தவித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்படியிருக்க இவன் அந்நகரத்திலே ஒரு கிரகத்தில்போய் இறங்கினவுடனே அவனுடைய பூனை அவ்வீட்டிலுள்ள எலிகளைப் பிடிக்க ஆரம்பித்தது. இரண்டொரு நாழிகைக்கெல்லாம் அவ்வீட்டைச் சுத்தப் படுத்தியது. அதைப் பார்த்து அப்பட்டணத்துப் பிரஜைகள் மிகவும் மகிழ்ச்சிகொண்டு அரசனிடம் சென்று அந்த அற்புதமான மிருகத்தை விலைகொடுத்து வாங்கிக்கொண்டால் அந்நாட்டுக்கு அளவற்ற சவுக்கியம் உண்டாகுமென்றுசொல்லி முறையிட்டார்கள். அதைக்

கேட்டு அரசன் எப்படியாவது எலிகளின் உபத்திரவம் தீர்ந்தால் போது மென்று, பூனைக்காரன் கேட்டபடியே இரண்டு யானைகள் சுமக்கத்தக்க பொன் வெள்ளி ரத்தினுபரணங்களை யானைமேலேயே ஏற்றி அவனுக்குப் பரிசு கொடுத்துவிட்டு, பூனையை வாங்கிக்கொண்டான். அதனால் இவ்விளைய மகன் தன் மூத்தோர்கள் கொண்டுவந்ததைப் பார்க்கிலும் இருமடங்கு அதிக மான பொருள்களோடு திரும்பித் தன் ஊருக்குச் சென்றான்.

அவர்கள் விற்ற பொருள்களை வாங்கினவர்கள் எவ்வித மானார்க ளென்று கேட்பீர்களோ? கோழியையும் அரிவாளையும் வாங்கிக்கொண்டவர்க ளுக்கு ஒருகுறையும் இல்லை. அவர்கள் கோரின காரியம் சரியாகவே கைகூடி வந்தது. அவ்வண்ணமே பூனையும் அந்நகரத்திலுள்ள எலிகளை விடாமல் பிடித் துக்கொண்டுவந்தது. ஆயினும் அது ஓயாமல் எலிபிடிக்கும் விஷயத்தில் பட் டப் பிரயாசையினுல் அதிக தாகமடைந்ததாகி ஒருநாள் ராஜமாளிகையில் ஓரி டத்தில் நின்று தலையைத் தூக்கிக்கொண்டு, “மியா! மியா!!” என்று பயங் கரமாய்க் கூவத்தொடங்கிற்று. அந்நகரத்தார் பூனையின் கூச்சலை ஒருநாளும் கேளாதவர்களாதலால், அன்றைய தினம் அதைக்கேட்டு அரசன் முதற் கொண்டு யாவரும் மிகுந்த திகில்கொண்டு அரசன் மனையைவிட்டு அப்புறம் ஓடிப்போனுர்கள். பிறகு அரண்மனைக்கு நெடுந்தூரத்திற்கப்பால் சென்று அரசன் தன் மந்திரிகளை அழைத்து ஒரு சபைகூட்டி ஆலோசனை செய்யலா ஞன். அவ்வாலோசனையில், ஒரு போர்வீரனை யனுப்பி அப்பட்டணத்தை விட்டு ஓடிப்போம்படி பூனைக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும். அதற்குப் பூனை சம்ம தப்படாதபக்ஷத்தில் பலவந்தமாயாவது அதைத் துரத்திவிடவேண்டும். இக் கொடிய மிருகத்தின் வாயில் அகப்பட்டுக்கொண்டு நாம் மாண்டுபோவதைப் பார்க்கிலும் வழக்கப்படி எலிகளின் உபத்திரவத்தைப் பொறுப்பதே மேல் யெனத் தோன்றுகிறது என்றூர்கள். அப்படியே, நீ ஸகஜமாய் இந்த நகரத் தைவிட்டு ஓடிப்போகிறுயா இல்லையா என்று பூனையைக் கேட்கும்படி அத னிடத்திற்கு ஒரு போர்வீரனை அனுப்பினுர்கள். வரவரப் பூனைக்குத் தாகம் அதிகரித்துக்கொண்டு வந்ததினுல் அப்போதும் அது “மியா! “மியா!” என்றே கூவிக்கொண்டிருந்தது. அதைக்கேட்டு அந்தப் போர்வீரன் அது போகமாட்டேனென்று சொல்வதாக நினைத்துக்கொண்டு, அச்செய்தியை அரசனிடம் போய் அறிவித்தான். அதன்பின்பு அரசனுடைய ஆலோச னைச் சபையார் அந்தப் பூனையைத் துப்பாக்கியால் சுட்டுவிடும்படி கட்டளை யிட்டார்கள். ஆயினும் அந்தப்பூனை எளிதில் அவர்களுக்குச் சுவாதீனப்பட வில்லை. பிறகு அது இருக்குமிடத்தில் நெருப்புவைத்துக் கொளுத்திவிடும் படி பார்த்தார்கள். அவர்கள் கொளுத்திய தீயானது தன்மேல் உறைப்ப தற்கு முன்னமே பூனை அப்பால் ஓடிப்போய்விட்டது. அவர்கள் கொளுத் தியதனுல் வீடுபற்றி எரிந்துபோயிற்றே யொழியப் பூனைக்கு யாதொரு தீங் கும் உண்டாகவில்லை. இப்படி இன்னும் பலவிதமாய்ப் பட்டணத்து வீடு

களை அழித்தும் அப்பூனையைக் கொல்லப் பார்த்தார்கள், சாத்தியப்படவில்லை. கடைசியில் அந்தப்பூனை அவர்கள் கையில் அகப்பட்டதோ அகப்படவில்லையோ இன்னும் எவர்க்கும் தெரியாது.

இவர்களின் செய்தி இங்ஙனமாக, விவேகசாலிகளான அம்மூன்று ஸகோதரர்களோ தங்களின் சொந்த நகரத்தில் மிகுந்த தனவான்களாகி அளவற்ற காணி பூமிகள் வாங்கிக்கொண்டு தேசாதிபதிகளாக வாழ்ந்திருந்தார்கள். சக்தியுள்ளவர்களுக்கு வாழ்வு.

அற்புதமான ஒரு கட்டில்.

முன் ஒரு காலத்தில் விராடதேசத்தில் வஸந்ததிலகன் என்று ஒரு வர்த்தகனிருந்தான். அவனுக்குச் சூடாமணியென்று ஒரு புத்திரனுண்டு. தாய் தந்தையர்களுக்கு அவன் ஒரே மகனாகையால் அவர்கள் அவனிடத்தில் அதிக நேசம்கொண்டவர்களாகி, அவனை ஒருவேலையும் செய்யவொட்டாமல் அவன் மனம்போனபடியெல்லாம் களித்து விளையாடித் திரியவிட்டுத் தாங்களே அவனுக்காக வருந்தி யுழைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். குழந்தைக்குக் கல்வியாவது கைத்தொழிலாவது ஒன்றும் கற்பிக்கவில்லை. தங்களுக்கு மரணம் சம்பவித்துத் தம் அருமைக் குழந்தையைத் தனியே விட்டுப்போம்படியான காலமொன்று வருமென்பதையும், அக்காலத்தில் இவன்தானே வருந்தி யுழைத்து வயிறு வளர்க்க வேண்டியதாகும் என்பதையும் அவர்கள் சிறிதும் நினைக்கவில்லை போலும். இப்படியிருக்கச் சூடாமணிக்கு விவாகம் செய்யும்படியான வயது வந்தது; அது தெரிந்து பெற்றோர்கள் அவனுக்குத் தகுந்த கன்னிகை யொருத்தியைத் தேடிக் கலியாணம் செய்வித்தார்கள். கலியாண மானபின்பு சிலகாலம் அனைவரும் ஒன்றாய்க்கூடிச் சுகமாக வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

இப்படியிருக்க நாளாவிலே தாய்தந்தையர்களிருவரும் இறந்து போனார்கள். ஐயோ! இப்போது சூடாமணி என்னசெய்வான். ஏதாவது ஜீவனோபாயமொன்று தேடிக்கொள்ளப் பெற்றோர்கள் அவனுக்கு யாதொரு வழியும் கற்பிக்கவில்லையே. ஆயினும் அவன் தாய்தந்தையர்களிறந்த சில நாள்வரையில் அவர்கள் தேடிவைத்திருந்த பொருளைக்கொண்டு பெண்சாதியும் தானுமாய் ஜீவனம் செய்துவந்தான். ஆயினும் ஒருவர் தேடிவைத்த பொருள் எத்தனை நாளைக்குத் தாங்கும்? கையசைக்காது தின்றால் குன்றும் கரையுமல்லவா? "தேடாதழிக்கிற் பாடாய்முடியும்" என்றபெரியோருரையும் இருக்கின்றதே. அவர்கள் தன்முயற்சி யொன்றுமில்லாமல் தாய்தந்தையர் தேடிவைத்த பொருளையே தினந்தோறும் தின்றுகொண்டு வரவே, சீக்கிரத்

திலேயே அந்தப்பொருள் அநேகமாய்ச் செலவழிந்து போயிற்று. அதைப் பற்றிச் சூடாமணிக்குச் சிறிதும் சிந்தை தோன்றவில்லையாயினும், அவன் மனையாட்டிக்குமட்டும் அதைப் பார்க்கப் பெருந்துயர முண்டாயிற்று. பெரியோர் தேடிவைத்த பொருள் குறையக் குறைய அவளுடைய மனவிசாரம் அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தது. இப்படி அந்தப் பொருளெல்லாம் அநேகமாய்ச் செலவழிந்துபோகக் கண்டு ஒரு நாள் அவள் ஐயோ இந்தச்சொற்பமும் செலவழிந்துபோனபிறகு நாம் என்னசெய்கிறது! நம் கணவனுக்குக் கைத்தொழிலும் தெரியாது, கஷ்டப்படவும் தெரியாதே என்று அதே சிந்தையாக மனக்கவலை கொண்டிருந்தாள். ஒருநாள் அவள் மிகவும் முகம் வாடி மனங் கலங்கி நிற்கக்கண்டு சூடாமணி அவளண்டைபோய், என் காதலியே, நீ ஏன் இப்போது இப்படி விசனமுற்றிருக்கிறாய்? என்ன விசேஷம் என்றுகேட்க அவள், மற்றொரு விசேஷமுமில்லை; வயிறு வளர்ப்பதுதான் பெரிய விசேஷமாயிருக்கிறது; நம் பெரியோர் தேடிவைத்த பொருள் அத்தனையும் செலவாகி விட்டதே. இனி நாம் என்ன செய்கிறது? உமக்கு உழைத்து வேலைசெய்யவும் தெரியாது; வர்த்தக வியாபாரங்களிலும் பயிற்சி யில்லையே! நாம் பிழைக்கும்வழி என்னவென்று விசாரப்படுகின்றேன் என்றாள். அது கேட்டுச் சூடாமணி, இதற்காகவா நீ விசனப்படுகிறாய்? வேண்டாம். எனக்கு வேலைசெய்யத் தெரியும். எதற்கும் சுவாமி யிருக்கிறார். மரம் வைத்தவன் தண்ணீர் வார்க்காமற் போவானா; என்று சொல்லிச் சமாதானப்படுத்தினான்.

அப்படியிருக்க ஒருநாள் காலையிலெழுந்து சூடாமணி கோடாரியைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு தன் பெண்சாதியைப் பார்த்து, என் கண்மணியே, நான் இப்போது வெளியே போய் வேலை செய்துவிட்டு வருகிறேன். பகல் வேளைக்கு ஏதாவது போஜனமிருந்தால் கட்டிக்கொடு. சாயந்தரந்தான் திரும்பி வீட்டுக்கு வருவேனென்றான். அதுகேட்டு அவள், இவன் என்ன வேலை செய்யப்போகிறானென்று வியப்புற்றாளாயினும், அதைப்பற்றி அவனை ஒன்றும் கேளாமலே சோறுகட்டிக் கொடுத்தனுப்பினாள்.

பெண்சாதி கட்டிக்கொடுத்த சோற்றை வாங்கிக்கொண்டு சூடாமணி கோடாரியும் கையுமாய் ஒரு பெருங் காட்டுக்குப் போனான். அக்காட்டில் அவன் பகற்பொழுதெல்லாம் சுற்றித் திரிந்து. அங்குள்ள மரங்கள்தோறும். போய்நின்று, நான் உன்னை வெட்டலாமா, நான் உன்னை வெட்டலாமா என்று கேட்டான். மரம் மனிதரோடு பேசுமா? தான் கேட்ட கேள்விக்கு அக்காட்டில் ஒருமரமும் மறுமொழி கொடாமற் போகவே ஒரு மரத்தையும் வெட்டத் துணியாமல் அவன் போனபடியே திரும்பி வீடுவந்து சேர்ந்தான். வீட்டுக்கு வந்தவுடன் பெண்சாதி அவனுக்கு வேண்டியபடி உபசாரம் செய்தாளாயினும் இன்று எவ்விடத்திற்குப் போயிருந்தீர்கள் என்றாவது, என்ன வேலை செய்தீர்களென்றாவது, ஒன்றும் அவள் கணவனைக் கேட்கவில்லை. அவனும் தான் போய்வந்த செய்தி இன்னதென்று மனையாளுடன் உரைக்கவில்லை.

மறுநாள் காலையிலும் அவன் முன்போலவே எழுந்து, இன்றைய தினமும் நான் வெளியே போகிறேன்; பகற்போஜனத்துக்குச் சோறு கட்டிக் கொடுவென்று கேட்க, அப்போதும் அவள், நீங்கள் எங்கே என்னவேலை செய்யப்போகிறீர்களென்று வினவ விரும்பாமல் சோறுகட்டிக் கொடுத்தனுப்பினாள். சூடாமணியும் கோடாரியை எடுத்துத் தோளில் வைத்துக்கொண்டு முதனாள்போன காட்டுக்குப் போகாமல் மற்றொரு புறத்திலுள்ள பெருங்காட்டுக்குப் போனான். இந்தக் காட்டிலும் அவன் முன்போலவே மரங்கள்தோறும் சென்று உன்னை நான் வெட்டலாமா? உன்னை நான் வெட்டலாமாவென்று கேட்க, ஒருமரமும் பதில் உத்தரம் உரைக்காமற் போகவே, கட்டுச்சோற்றை மாத்திரம் அங்கோரிடத்தில் வைத்துத் தின்றுவிட்டு மாலைவேளையில் வீட்டுக்கு வந்தான்.

மூன்றாநாள் மற்றொரு புறத்திலுள்ள காட்டுக்குக் கோடாரியை எடுத்துக்கொண்டு போனான். அக்காட்டிலும் அவன் ஒவ்வொரு மரத்தண்டையிலும் போய் நின்று நான் உன்னை வெட்டலாமா வென்று வேண்டிக் கேட்க, அவ்விடத்திலும் ஒருமரமும் விடைகொடாமற்போகவே மிகவும் விசனமுற்றவனாகி வீடுவந்து சேர்ந்தான்.

ஆயினும் அவன் அவ்வளவோடு அம்முயற்சியை விட்டுவிடவில்லை. பிடித்த காரியத்தை எப்படியாவது முடித்தேதீரவேண்டும் என்ற விடாமுயற்சி யுடையவனாகி மறுநாள் வேறொரு புறத்திலுள்ள வனத்திற்குப்போய் அன்றுமுழுதும், நான் உன்னை வெட்டலாமா வென்று கேட்டுக்கொண்டே அக்காட்டிலுள்ள மரங்கள்தோறும் போய்ச் சுற்றினான். ஒரு மரமும் மறுமொழி கொடுக்கவில்லை, அப்படியிருக்க அன்று மாலைப்பொழுதில் ஒரு பெரிய மாமரத்தண்டைபோய், நான் உன்னை வெட்டலாமாவென்று கேட்டதற்கு, அந்த மாமரம், சுகமாய் வெட்டிக்கொள் என்று அநுமதி கொடுத்தது. மரம் எங்கேயாவது பேசுவதுண்டா வென்பீர்களோ? சிறுவனான சூடாமணியினுடைய மனவுறுதியைப் பார்த்து அவனிடத்தில் கருணைகூர்ந்து கடவுளே அவன் மிகுந்த செல்வவானாகி க்ஷேமமாய் வாழ்ந்திருக்கட்டுமென்று திருவுளம் பற்றி அம்மாமரத்தை அவ்விதமாகப் பேசும்படிச் செய்தார்.

அந்தப் பேச்சைக் கேட்கவே சூடாமணிக்கு அதிக சந்தோஷமுண்டாயிற்று. அவனுக்கு வெகு விசித்திரமாய்க் கட்டில் நிருமிக்கத் தெரியும்; அதற்கு வேண்டிய மரம் அகப்படவில்லையேயென்று அதற்காகவே அவன் இத்தனை நாள் தேடித்திரிந்தான். இந்த மாமரம் தன்னை வெட்டிக்கொள்ளும்படி சொன்னது கேட்டுக் கடவுள்தான் கிருபை பண்ணினாரென்று அவன் உடனே அம்மரத்தை வெட்டி யெடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போனான். கணவன் பெரிய ஒரு மரத்தைத் தலையில் தூக்கிக்கொண்டு வருவதைப் பார்த்து வீட்டிலிருந்த பெண்சாதி, இதென்ன இவர் இந்த மரத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு வருகிறார், இதையென்ன செய்யப்போகிறார் என்று சிந்தித்

துக்கொண்டிருந்தாள். ஆயினும் அதைப்பற்றி அவனை ஒன்றும் கேட்கவில்லை.

மறுநாள் காலையில் சூடாமணி எழுந்து அந்த மரத்தை அவ்வீட்டில் ஒரு அறைக்குள் கொண்டு வைத்து, தன் பெண்சாதியை அழைத்து, இனி ஒரு வாரம் வரையில் நான் இந்த அறையை விட்டு வெளிவரமாட்டேன், நீயும் இவ்வறைச்குள் வரக்கூடாது. அதுவரையில் அன்றாடம் வேண்டிய ஆகாரத்தை மாத்திரம் நீ ஒரு சிறிய சாளரத்தின் வழியாய் அவற்றைக்குள் வைத்துவிடவேண்டும். அதுவரையில் நானும் உன்னுடன் பேசமாட்டேன்; நான்உன்னைக் கூவுகிறவரையில் நீயும் என்னுடன் பேசக்கூடாதென்று திட்டம் செய்துவிட்டு அவன் அந்த அறைக்குள் புகுந்து கதவைப் பூட்டிக்கொண்டான். அதுகண்டு அவன் பெண்சாதி, ஒருவாரம் வரையில் இவர் இவ்வறைக்குள் புகுந்துகொண்டு என்ன வேலைசெய்யப் போகிறார்? நானும் பார்க்கக்கூடாதென்கிறாரே? இதென்னபுதுமையோ தெரியவில்லையென்று அதிசயப்பட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

இப்படியிருக்க அவன் சொன்னபடியே ஒரு வாரமாயிற்று, அதற்குள் அவன் அந்த மாமரத்தினால் அனைவரும் வியக்கத்தக்க வெகு விசித்திரமான கட்டிலொன்று செய்துமுடித்தான். அப்படிப்பட்டக் கட்டிலை அதுவரையில் எவரும் கண்டிருக்கமாட்டார்கள். வேலைமுற்றும் நன்றாய்த் தீர்ந்தவுடனே அவன் தன் பெண்சாதியைக் கூவிக் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே வரும்படி அழைத்தான். வந்ததும் அவளைக் கண்டு, என் காதலியே, நான் எவ்விதமான கட்டில் செய்து முடித்திருக்கிறேன் பார் என்றான். அந்தக் கட்டிலைப் பார்த்து அவள் அதிக ஆச்சரியமடைந்து, என் பிராண நாயகரே, இக்கட்டில் உம்முடைய வேலைத்திறமா? ஆ! இது எவ்வளவு விசித்திரமாயிருக்கிறது? இப்படிப்பட்ட பொருளை நான் இவ்வுலகில் எங்கும் கண்டதில்லை. இந்தக் கட்டிலில் நாம் இருவரும் சயனித்துக்கொண்டால், அவசியம் புத்திர பாக்கியம் கடவுள் கிருபையால் நமக்கு உண்டாகும். இதுவரையிலும் ரமித்திராத மனோகரத்தில் மூழ்கி நிற்கலாம் என்று சொல்லிச் சந்தோஷமடைந்தாள். அதற்கு அவன் தனது அருமைக் காதலியை அன்புடன் நோக்கி, என் பிராணநாயகியே! நமக்காகவென்று இன்னொரு கட்டிலைச்செய்துகொள்வோம். இப்போது இந்தக் கட்டிலை இவ்வூர் அரசனுக்கு விற்று, நமது தரித்திரத்தைப் போக்கடித்துக்கொள்ளலாம் என்றான். அதற்கு மனைவியும் சரி என்று ஒப்புக்கொண்டாள்.

அன்றைய தினமெல்லாம் அவன் எங்கும் வெளியே போகாமல் வீட்டிலேயே இளைப்பாறியிருந்து மறுநாள் காலையில் கட்டிலை எடுத்துக்கொண்டு அரசன் அரண்மனைக்குப்போய் அரண்மனை வாயிலில் அதை வைத்துக்கொண்டு உட்காந்தான். அவ்வரண்மனையிலுள்ள வேலைக்காரர்கள் அனைவரும் அதைப் பார்க்க ஓடிவந்தார்கள். அதைப்பார்த்து அவர்கள் மிகவும் வியந்து

இத்தன்மையான புதுமையை யாராகிலும் எப்பொழுதாவது கண்டதுண்டா என்று ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லி மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். பின்பு அவர்கள் சூடாமணியைப்பார்த்து, இது உன்னுடையதா? விற்பனைக்காகக் கொண்டுவந்த பொருளா? இதைச் செய்தது யார்? இது முழுதும் உன்னுடைய வேலைத்திறமாவென்று கேட்க, அவன் உங்களுடைய கேள்விகளுக்கு நான் இப்போது விடைகொடுக்கமாட்டேன்; நான் உங்களுடன் பேசுவதில்லை, மகாராஜாவந்து கேட்பாரானால் எல்லாவற்றையும் அவருடன் சொல்வேன் என்றான். உடனே அந்தச் சேவகர்கள் அரசனிடம் சென்று, நம்முடைய அரண்மனைவாயிலில் ஒருவன் வெகு விசித்திரமான கட்டிலொன்று வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். நாங்கள் கேட்டால் எங்களிடம் ஒன்றும் பேசமாட்டேனென்கிறான். நேராகத் தங்களோடுதான் பேசுவானா மென்றார்கள். அது கேட்டு அரசனும் அதிக சந்தோஷமடைந்து, நல்லது, அப்படியே அவனைச் சீக்கிரம் இங்கே வரவழையுங்கள் என்றான்.

அரசன் கேட்டுக்கொண்டபடியே சூடாமணி தன் கட்டிலை எடுத்துக்கொண்டு அரசன் எதிரிலே போய்நின்றான். அவனைப் பார்த்து அரசன், இந்தக் கட்டில் விற்பனைக்குக் கொண்டுவந்ததாவென்று கேட்க, சூடாமணி, ஆம்; விற்பனைக்கு வந்ததுதானென்றான். ஆ! இந்தக் கட்டில் எவ்வளவு விசித்திரமா யிருக்கிறது? இதைச் செய்தது யார்? என்று அரசன் கேட்டதற்கு அவன், நானே செய்ததென்றுசொல்ல, அரசன் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டு, ஆயின் இதன் விலை என்னவென்று கேட்க, சூடாமணி, இதன் விலை ஆயிரம் ரூபாய் என்றான். ஆ! என்ன? ஆயிரம் ரூபாயா? ஒரு கட்டில் ஆயிரம் ரூபா என்றிதுவரையில் எவரும் கேள்விப்பட்டதில்லையே! என்று அரசன் வியந்துநிற்க; அச்சிறுவர்த்தகன், அதென்னவோ நான் அறியேன்; இதன்விலை ஆயிரம்ரூபாய்க்குக் குறைவில்லை. இஷ்டமானால் வாங்கிக்கொள்ளுங்கள்; இல்லாவிட்டால் விட்டுவிடுங்கள் என்று துடியாய்ப் பேசினான். அதுகேட்டு அரசன் இக்கட்டிலினிடத்தில் ஏதாவது விசேஷமிருக்கும்; இல்லாவிட்டால் இவன் இப்படிப்பிடிவாதம் செய்யமாட்டானெனத் தெரிந்து, அப்படியே ஆகட்டும், நீ கேட்கிறபடி ஆயிரம் ரூபாயே வாங்கிக்கொள் என்று சொல்லி அக்கட்டிலை எடுத்துக்கொண்டான். சூடாமணியும் அதன்விலையாகிய ஆயிரம் ரூபாயையும் பெற்றுக்கொண்டு அரசனைப்பார்த்து, மகா பிரபுவே, இப்போது, ஒன்று சொல்லுகிறேன், செவிகொடுத்துக் கேட்கவேண்டும். இக்கட்டிலில் தாங்கள் படுக்கை கொள்ளுகிற முதலிராத்திரி நித்திரைகொள்ளாமல் கண்விழித்துக்கொண்டு ஜாக்கிரதையா யிருக்கவேண்டும். விழித்திருந்தால் இதன் பெருமை தங்களுக்கு நன்றாய்த் தெரியவரும். ஒருவேளை மறந்து நித்திரை கொள்ளப் போகிறீர்கள்! எச்சரிக்கையாய் இருங்களென்று சொல்லிவிட்டுப் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குச் சென்றான். அவன் கொண்டுவந்த ரூபாயைப் பார்த்து, அவனுடைய மனையாள் மிகவும் சந்தோஷமடைந்து

என் பிராணநாதரே, எது இவ்வளவு ரூபாய்? இதெல்லாம் உம்முடையது தானா? இவ்வளவு உமக்கு எங்கே கிடைத்தது என்று கேட்க, சூடாமணி, அடி பேதாய்! இவ்வளவும் நம்முடையது தான். நான் செய்துகொண்டு போன கட்டிலை வாங்கிக்கொண்டு, அதற்காக அரசன் எனக்குக் கொடுத்ததிலே இது. நான் இதை எங்கேயோ திருடிக்கொண்டுவந்து விட்டதாக நினையாதே. நான் திருடனல்ல என்று புன்னகைகொண்டு பேசினன். அதுகேட்டு அவளும் உள்ளம் உவந்தாள்.

அன்றிராத்திரியே அரசன் அந்த அற்புதமான மஞ்சத்தின்மேல் ஏறிப்படுத்து, என்ன புதுமையோ பார்ப்போமென்று கண்விழித் திருந்தான். இராத்திரி பத்துநாழிகையானபிறகு அக்கட்டிலின் கால்களுள் ஒன்று மற்ற மூன்று கால்களையும் பார்த்து, தோழர்காள், நான் இப்போது இந்த மகாராஜா வினுடைய ராஜ்யத்தைப் பார்த்துவரப்போகிறேன். நீங்கள் இந்த மஞ்சம் சாய்ந்து அரசன் கீழே விழாதபடி ஜாக்கிரதையுடன் உறுதியாய்த் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறீர்களா என்று கேட்க, மற்றவைகள், அப்படியே நீ போய் வருமளவும் அரசர்க்கு அபாயமில்லாதபடி நாங்கள் காத்துக்கொண் டிருக்கி ரேம்; போய்ச் சீக்கிரமாய் வந்துசேர், என்று சொல்லி விடைகொடுத்தன.

அவைகளிடத்தில விடைபெற்றுக்கொண்டு அந்தக் காலானது படுக் கையறையைவிட்டு வெளியே போவது அரசன் கண்ணுக்கு நன்ருய்த் தெரிந் தது. கட்டில் கால் அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஒரு காட்டிற்குப் போயிற்று. இது போனபோது அக்காட்டிலே இரண்டு நாகங்கள் ஒன்றுக்கொன்று கல கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. அவற்றுள் ஒரு நாகம் மற்றொன்றைப்பார்த்து, நான் அரசனைக் கடிக்கப்போகிறேனென்றுசொல்ல, மற்றொன்று நீ கடிக்கக் கூடாது நானே கடிக்கப்போகிறேனென்றது. அதற்கு அந்தப் பாம்பு மறு படியும், ஓ! நீ ஒருபோதும் கூடாது. உனக்கு முன் நான் கட்டில்மேல் தாவி அவனைக் கடித்துவிடுவேனென்று கூற இரண்டாவது, அது ஒருகாலும் முடியாது. கட்டிலின்மேல் ஏற உன்னலாகாது. நான் அவருடைய பாதர க்ஷை தரித்துக்கொள்ளும்போது, அவர் காலைக்கடித்து விடுகிறேன் என்று சொல்லிற்று.

அதைக் கேட்டிருந்த கட்டில்கால் உடனே திரும்பி அரண்மனைக்கு வந்து, தான் கண்டதும் கேட்டதுமாகிய எல்லாச் செய்திகளையும் மற்ற மூன்று கால்களுக்கும் சொல்லி, நாளைக் காலையில் அரசன் பாதரக்ஷை தரித் துக்கொள்வதற்குமுன் அதைத் தட்டுவாரானல், அதினின்றும் பாம்பு கீழே விழக் காண்பர் அப்போது என் பேச்சு மெய்ப்படுமென்றது.

பிறகு மற்றொரு காலானது, இப்போது நான் போய்த் தேசங்களைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன். நான் வருமளவும் நீங்கள் கட்டில் சாயா மல் ஜாக்கிரதையாய் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டுமென்று சொல்ல மற் றவைகள் அப்படியே யிருக்கிறேம் போய்வா என்று சொல்லி யனுப்பின.

யனுப்பின. உடனே அந்தக் கால் புறப்பட்டு மற்றொரு காட்டிற்குப் போயிற்று. அக்காட்டிலே அரசன் உல்லாஸமாய் உலாவும் அரண்மனை ஒன்றுண்டு. அதனருகே அந்தக் கட்டிலின் கால் போனபோது "இந்த அரண்மனை இப்போது மிகவும் சிதிலமாயிருக்கின்றது. இனி அரசன் எப்பொழுதாவது இவ்வரண்மனையில் வந்து நுழைவாரானால், நுழைந்தவுடனே இது இடிந்து அவர் தலையில் விழுந்து அவரைக் கொன்றுவிடும்; இந்த அரண்மனையைக் கட்டின பாபமேயொழிய பின்பு ஒருபோதும் அவர் இதைப் பழுது பார்த்ததில்லை. அதன் பயனை இப்போது அடையப்போகிறார்" என்று ஒரு ஆகாசவாணி சொல்லிற்று. அவ்விடத்திற்போயிருந்த கட்டில்கால் அந்த அசரீரி வாக்கைக் கேட்டு மிகவும் பயந்து உடனே ராஜமாளிகைக்கு வந்து நடுக்காட்டில் ஆகாசவாணி சொல்லிய செய்தியைத் தன் தோழர்களான மற்ற மூன்று கால்களுக்கும் சொல்லி, இப்போது நான் ராஜாவாயிருப்பேனானால், இக்க்ஷணமே அந்த மாளிகையை இடித்துத் தள்ளிவிடும்படி கட்டளைசெய்துவிடுவேன். அது மிகவும் சிதிலமாகி, அரசன் எப்போ வரப்போகிறாரென்று அவர் தலையில் வீழ்ந்து கொல்லக்காத்திருக்கிறதே என்று சொல்லிற்று. கட்டிலின்மேல் படுத்தும் தூங்காமலே அரசன் அதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தான். அச்செய்தி வாஸ்தவமே; அவ்வரண்மனை கட்டியதுதான் தெரியும்; பின்பு அதை ஒருபோதும் பழுதுபார்த்ததேயில்லை. அரசனும் அதை முற்றும் மறந்துவிட்டான். அவ்விடத்துக்கு அவன் போனதேயில்லை.

அதற்குப் பிறகு மூன்றாவது கால். இப்போது நான் வெளியே போய் அங்குள்ள விநோதங்களைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன். நீங்கள் மூவரும் அரசருக்கு அபாயம் வராதபடி கட்டிலைக் காத்துக்கொண்டிருங்கள் என்று சொல்லிச் செலவு பெற்றுக்கொண்டு மற்றொரு காட்டிற்குப் போயிற்று. அக்காட்டிலே ஒரு ஆண்டி குடிகொண்டிருந்தான். அதற்கருகே ஒரு சத்திரமுண்டு. அதில் ஒரு பெண்பிள்ளை வாஸம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தாள். அவள் ஒரு போர்ச்சேவகனுடைய மனையாள். அந்தச் சேவகன் அவளை அச்சத்திரத்திலே விட்டு ஒரு வருஷத்திற்கு முன்னே தேசாந்திரம் போய்விட்டான். அவளுக்கு அக்காட்டிலிருந்த ஆண்டியினிடத்தில் ஆசை அதிகம். நாள்தோறும் இராத்திரி அவள் அவனிடத்திற்குப்போய் நெடுநேரம் அவனுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பாள்.

அப்படியிருக்க, அன்றையதினந்தான் தேசாந்தரம் போயிருந்த அவளுடைய கணவன் திரும்பி வீட்டிற்கு வந்தான். அதனால் அன்றிராத்திரி அவள் அந்த ஆண்டியினிடம் போகச் சிறிது நேரமாகிவிட்டது. நாழிகை சென்று வரக்கண்டு ஆண்டி அவளிடத்தில் சிறிது வெறுப்புற்றவனாகி, இன்றைய தினம் நீ இவ்விடம் வருவதற்கு என் இவ்வளவு தாமதம்! என்று கேட்க; அவள், இது அடியாளுடைய தப்பிதமன்று. ஒரு வருஷகாலமாய் வெளியே போயிருந்த என் கணவன் இன்றைய தினம் திரும்பி வீட்டுக்கு வந்தான்.

அவனால் இந்நேரம் தாமதப்பட்டுப் போயிற்று; மன்னிக்கவேண்டுமென்றாள். அதுகேட்டு அந்த ஆண்டி, நல்லது, உனக்கு உன் கணவனிடத்தில் பிரீதி அதிகமா, என்னிடத்தில் அதிகமா? என்று வினவ, அந்தப் பொல்லாச் சிறுக்கி, இதைக் கேட்பானேன்! உம்மிடத்திலேதான் பிரீதி அதிகம் என்றாள். அப்படியானால் நீ இத்தக்ஷணமே வீட்டுக்குப்போய் உன் கணவனுடைய தலையை வெட்டிக்கொண்டு வந்து என் கண்ணெதிரில் காட்டவேண்டும் என்றான்.

அப்படியே ஆகட்டுமென்று அந்தக்கொலைப்பாதகியானவள் உடனே தான் குடியிருந்த சத்திரத்திற்குப் போய், அங்கே படுத்து நித்திரைசெய்து கொண்டிருந்த கணவனுடைய கழுத்தைக் கிஞ்சித்தேனும் கூச்சமில்லாமலும், தன்னைக் கைபிடித்த கணவனென்ற கண்ணோட்டமில்லாமலும் ஒரே வெட்டாக வெட்டித் துண்டித்துக் கொண்டுபோய், தன்னிடத்தில் ஆசை கொண்டவன்போல நடித்த ஆண்டியின் எதிரிலே வைத்துவிட்டு நின்றாள். அதைப் பார்த்தவுடனே அவன் அவளிடத்தில் அதிக கோபங்கொண்டவனாகி, நான் விளையாட்டுக்கல்லவோ சொன்னேன்; என்னவோ காரியமாக வீட்டுக்குப் போவதாயல்லவோ நினைத்தேன்; இதற்காகவா நீ அவ்வளவு துரிதப்பட்டு,—நான் கூப்பிடக்கூப்பிட—அவ்வளவு வேகமாக விரைந்து சென்றாய்; ஆ! கொலைக்கஞ்சாத கொடும்பாவி! யாரோ வழிப்போக்கனை என் பேச்சைக் கேட்டுக் கைபிடித்துக் கலியாணஞ்செய்துகொண்ட கணவனைக் கொல்லத் துணிந்த நீ இனி எந்தப் பாதகம் செய்யத்தான் பின்வாங்குவாய்; உன்னைப் பார்த்தாலே பழி சூழ்ந்துகொள்ளும்; உடனே ஓடிப்போ; நிமிஷங்கூட என்னெதிரில் நிற்காதே என்று சொல்லி அவளை உடனே அவ்விடத்திலிருந்து துரத்திவிட்டான். ஆ! பெண்டுகளுடைய கடுநெஞ்சை என்னென்று சொல்லலாம்! அக்கொடியவள், நமது தலைவிதி இப்படியாயிற்றென்று அவ்வளவோடாவது அடங்கிப்போகாமல், அற்றுப்போன தன் கணவன் தலையைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய் அவன் முண்டத்தோடு பொருத்திவிட்டு, கோவென்று கதறப் புறப்பட்டாள். அந்தச் சத்திரத்திலுள்ளவர்களெல்லாரும் ஓடிவந்து என்ன விசேஷமென்று கேட்க, அவள் கள்வர்கள் அநேகர் வந்து என் கணவனைக் கொன்றுவிட்டு ஓடிப்போனார்கள் என்று சொல்லிப் பின்னும் ஓயாமல் புலம்பினாள். அங்கே போயிருந்த மூன்றாவது கட்டில்கால் இந்த ஆச்சரியங்களையெல்லாம் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி அரண்மனைக்கு வந்து அதன் வரலாறுகளையெல்லாம் மற்ற மூன்று கால்களுக்கும் சொல்லிற்று. இவற்றையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டே அரசன் இன்னும் கண்விழித்திருந்தான்.

மூன்று கால்களும் வெளியேபோய் வேடிக்கை பார்த்துவிட்டு வரவே நான்காவது காலுக்குத் தானும்போய் வேடிக்கை பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆவலுண்டாயிற்று. அதனால் கடைசியாக அதுவும் மற்ற மூன்று கால்களினிடத்

தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு மற்றொரு காட்டுக்குப் போயிற்று. அக்காட்டில் கள்ளர்கள் எழுபேர் இருந்தனர். அவர்கள் அப்போதுதான் அரசன் அரண்மனைக்குவந்து அங்கே கட்டிலின்மேல் படுத்துக் கண்வளர்ந்துகொண்டிருந்த ராஜகுமாரியை அவ்வண்ணமே தூக்கிக்கொண்டுபோய் வைத்திருந்தார்கள். அந்தப் பெண் அப்போதும் அப்படியே தான் மெய்மறந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். மேலும் அக்கள்ளர்கள் அரசனுடைய தனசாலைக்குப் போய் அங்கிருந்த திரவியங்களையும் அபகரித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டார்கள். அவ்விடத்திற்குப்போன நான்காவது கட்டில்கால் அச்செய்திகளையெல்லாம் பார்த்துவிட்டுச் சீக்கிரமே அரண்மனைக்குத் திரும்பிவந்து மற்ற மூன்று கால்களையும் பார்த்து, தோழர்களே, நமது மகாராஜா மிக புத்திமானுயிருந்தால் இவர் உடனே எழுந்து வடபுறத்துக் காட்டுக்கு ஓடவேண்டும், அங்கே சில திருடர்கள் நமது ராஜகன்னிகையையும், இவ்வரண்மனையிலிருந்து திருடிக்கொண்டு போன அளவற்ற திரவியங்களையும் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உடனே எழுந்தோடினுல் சொத்துங்கையுமாய் அவர்களைத் தடையின்றிப் பிடித்துக் கொள்ளலாம் என்றது.

அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட க்ஷணமே அரசன் எழுந்து தன்சேவகர்களையும் சில போர்வீரர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு காட்டுக்குப்போகப்புறப்பட்டான். புறப்படும்போது முதலாவது கட்டில் கால் சொன்னபேச்சை நினைத்துத் தன்பாதரக்ஷையைத் தூக்கித் தட்ட, அதினின்றும் ஒரு பாம்பு சுருட்டிக்கொண்டு கீழே விழுந்தது. (மற்றொரு பாம்பு அரண்மனைக்கு வராமல் அப்படியே காட்டுக்கு ஓடிப்போய்விட்டது.) இதனுல் முதல் கட்டில் கால் சொன்னபேச்சு உண்மையென்று அரசனுக்குத் தெளிவாய்த்தெரிந்தது.

அவன் காட்டிற்குப் போனபோது அங்கே நான்காவது கட்டில்கால் சொன்னபடியே திருடர்கள் தன் மகளையும் திரவியங்களையும் வைத்திருக்கக் கண்டு, பெண்ணையும் பொருளையும் அப்படியே அரண்மனைக்குக் கொண்டுவந்தான். அரசன் மகள் அப்போதும் தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள்; தனக்கு இவ்விதமான ஆபத்து நேரிட்டதென்று அவளுக்குச் சிறிதும் தெரியாது. இதனுல் நான்காவதுகால் சொன்ன பேச்சும் உண்மையாயிற்று. அந்தத் திருடர்கள் மட்டும் அவன் கையில் அகப்படவில்லை; பல போர்வீரர்களோடு அரசன் வரக்கண்டு மூலைக்கொருவராய் அவர்கள் ஓடிப்போனுர்கள்.

பின்பு அரசன் தனது பழைய அரண்மனையை இடித்துவிடும்படி பல வேலைக்காரர்களை அனுப்பினுன். அவர்கள் போனபோது அது தானே இடிந்துவிழக் காத்திருந்தது. அப்போது யாராவது உள்ளே நுழைந்திருந்தால் அவன் அந்தக்ஷணமே அதன்கீழ் அகப்பட்டுக்கொண்டு நசுங்கிப்போயிருப்பானென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அதைக்கண்டு இரண்டாவதுகால் சொன்னதும் உண்மையேயெனத் தெரிந்துகொண்டான்.

மறுநாள் அரசன் ராஜசபையில் உட்காந்திருந்தபோது, இராத்திரி

பல திருடர்கள் வந்து சத்திரத்தில் ஒரு போர்வீரனைக் கொன்று விட்டதாக முறையிட்டார்கள். அதுகேட்டு அரசன் அந்தப் போர் வீரனுடைய மனைவியை வரவழைத்து, உன் கணவனைக் கொன்றது யாரென்று விசாரிக்க, அவள், கள்ளர்கள் வந்து கொன்றுவிட்டார்கள் என்றாள். அதைக் கேட்கவே அரசனுக்கு அவளிடத்தில் அதிக கோபமுண்டாயிற்று. ஏனெனில், மூன்று கட்டில் கால்களும் சொன்னபேச்சு உண்மையா யிருப்பதனால் மற்றொரு கால்சொன்ன பேச்சும் உண்மையாகவே இருக்கவேண்டுமென்று அவன் உறுதியாக நம்பினான். அதனால் கொலையுண்டுபோன வீரனுக்கு நடத்தவேண்டிய கிரியைகளையெல்லாம் கிரமமாக நடத்தும்படி திட்டம் செய்து, உடனே நடுக்காட்டில் ஒரு பெருந்தீ வளர்த்தி அதில் கொலைக்குஞ் சாத பெரும்பாவியான அக்கொடியவளைத் தள்ளி எரித்துவிடக் கட்டளையிட்டான். கடைசியில் துஷ்டஸ்திரீகளின் முடிவு இப்படித்தானாகும்.

பிறகு இப்படிப்பட்ட அற்புதமான கட்டிலொன்றைக் கொடுத்துத் தன் உயிரைக் காத்த கனவானான சூடாமணியை வரவழைத்துத் தன் பக்கத்தில் உட்காரவைத்துக்கொண்டு, குழந்தாய், உன்னுடைய கட்டிலில்லாவிட்டால், இன்று நான் பாம்பு கடித்து இறந்துபோயிருப்பேன். ஒருவேளை அதற்குத் தப்பினாலும், பழைய அரண்மனை இடிந்து தலையில்விழ அதற்குத் தப்பாமல் அவசியம் மாண்டுபோயிருப்பேன். இதற்குமுன், அது அவ்வளவு அபாயஸ்திதியிலிருக்கிறதென்பது எனக்குத் தெரியாது. என் மகளும் அநியாயமாய்த் திருடர்கையில் அகப்பட்டுப்போயிருப்பாள். இந்தப் படுபாவியான பெண் பிள்ளையும் பிழைத்திருக்கும்படியாகும். இப்படிப்பட்ட தீமைகள் ஒன்றும் நேரிடாமல் நான் உன் கட்டிலின் கால்களால் காக்கப்பட்டேன். ஆதலால் உன்னிடத்தில் எனக்கு அபரிமிதமான அன்பு உண்டாயிற்று. நாளையதினம் முழுவதும் நீ எத்தனை வண்டிகள் ஓட்டிக்கொண்டு வந்தாலும், அவைகளில் நீ கொண்டுபோகக் கூடிய திரவியம் நான் உனக்குத் தருகிறேனென்றான்.

அப்படியே ஆகட்டுமென்று சூடாமணி மறுநாள் காலையில் அளவற்ற வண்டிகளை ஓட்டிக்கொண்டு வந்து ஒவ்வொரு வண்டியிலும் வேண்டுமளவு பொன் வெள்ளி நாணயங்களும் ஆடையாபரணங்களும் ஏற்றிக்கொண்டு வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான். அந்த வண்டிகளைப் பார்த்தபோது அவன் மனையாளுக்கு உண்டான ஆநந்தத்துக்கு அளவில்லை. "என் பிராணநாதர் ஒரே ஒரு வாரந்தான் வருந்தி வேலை செய்தாராயினும் அதனால் அளவற்ற பொருள் சம்பாதித்துவிட்டார்" என்று மிகவும்மகிழ்ச்சியடைந்தாள். பின்பு அவர்கள் அந்தத் திரவியத்தைக்கொண்டு வேண்டிய காணி பூமிகளும் தோட்டம்துரவுகளும் வாங்கிக்கொண்டு வெகு சுகமாக நெடுநாள் களிப்புற்றிருந்தார்கள்.

கதை என்னவோ முடிந்துவிட்டது. ஆனால் ஒரு சந்தேகம். நமது சூடாமணி செய்துதந்த ஒரு சாதாரண கட்டிலுக்கு இவ்வளவு மகிமை எப்படி ஏற்பட்டதென்றாலோ, அது அவனுடைய உத்தமமான குணத்தினால்

த்தான். ஒரு மரத்தை வெட்டுவதற்குக்கூட அவன் மனது துணியாமல்—“மரமே உன்னை வெட்டலாமா—” என்று ஒவ்வொரு மரத்தையும் கேட்டானல்லவா? அந்த உத்தம குணத்திற்குக் கடவுளும் மனமிறங்கி அந்த மரத்தைப் பேசச் செய்தார் என்று முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோம். அப்போது கடவுளின் அருளால் அவனுக்கு ஒரு சப்தம் எங்கிருந்தோ கேட்டது. “அன்புள்ள குமாரா! நீ இந்த மரத்தை வெட்டி விறகுக் கட்டாகக் கட்டி விற்கலாமென்று எண்ணி வந்திருக்கிறாய். ஐயோ பாவம்! இதைத் தவிர உனக்கு வேறு வேலையொன்றுமே தெரியாது. ஆயினும் இந்த மரத்தின் துண்டுகளை நீ விறகு கட்டாக்கி விற்காமல் இதை உன் வீட்டிற்குக் கொண்டுபோய் அதைக் கட்டிலாகச் செய்யப் பிரயாசைப்படு. இதுவரையிலும் எவருமே கண்டிராத நூதன விதமான கட்டிலொன்று நிர்மாணிக்க உனக்குத் தானே சக்தி உன்னையறியாமலே உண்டாகும். நீ நேர்த்தியாக அந்தக் கட்டிலைச் செய்து முடித்து அதை அரசனுக்கு ஆயிரம் ரூபாய்க்கு விற்றுவிடு. அக்கட்டிலின் உதவியால் அரசன் பலவித ஆபத்துக்களிலிருந்தும் தப்புவிப்பதன்றி, உனக்கும் வேண்டிய சன்மானங்கள் செய்வான். அதைக்கொண்டு தர்மமார்க்கத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிரு. எந்தக் கிழமையில் அரசன் அந்தக் கட்டிலில் ஏறினானே—அந்தக் கிழமை வருகிறதினத்தில், அரசன் நித்திரை செய்யாமல் விழித்திருப்பானானால், கட்டிலின் நான்கு கால்களும் உலகத்தின் பல சங்கதிகளைப் பற்றியும் தங்களுக்குள் அன்று பேசிக் கொள்வதை யரசன் கேட்டிருந்து இராஜ காரியங்களைச் சிக்கலில்லாமல் சுலபமாக நடத்திக் கொண்டு போகலாம். நீ அரசனிடம் சன்மானங்கள் பெற்ற பிறகு இதை அரசனுக்குத் தெரிவித்துவை”—என்று ஒரு சப்தம் உண்டானதைக் கவனித்தான். அந்தப்படியே சகலமும் உண்மையாகவே நடந்தேறின. அரசனுக்கும் இந்த ரகசியத்தைச் சூடாமணி தெரிவித்தான். அரசன் மகிழ்ந்து அந்தப் படியே நடந்து கொள்வதானான். சூடாமணியையும் தனக்கு மந்திரியாக வைத்துக் கொண்டான். சூடாமணி, தான் இது வரையில் தனது அருமை மனைவிக்குச் சொல்லாதிருந்த இந்த விஷயங்களை யெல்லாம் விவரித்து, அவளும் தானுமாக புத்திரப் பேற்றையும் அடைந்து வெகு காலம் சுகமாக வாழ்ந்திருந்தான். நல்ல மனதுள்ளவர்களையும், கபடமற்ற பேதைகளையும் கடவுள் என்னும் கைவிடாது காப்பார் என்பது திண்ணம். அத்துடன் ஒரு காரியத்தை நிறைவேற்றி முடித்த பிறகு அதைத் தன் மனைவிக்குச் சொல்வது உத்தமமென்பதையும் சூடாமணியின் சங்கதியால் அறியலாம். அதைச் செய்யப் போகிறேன்—இதைச் செய்யப் போகிறேன்—அந்தப் பணம் வந்ததும் நகை செய்யலாம்—இந்தப் பணம் வந்ததும் இதைச் செய்யலாம் என்று தன் மனைவியோடு சதாகாலமும் சொல்லிக் கொண்டே இருந்து—பிறகு ஒன்றுமே செய்யாமற் போவதைவிட, ஒரு காரியத்தை மௌனமாயிருந்து முடித்தபிறகு அதைத் தன் மனைவிக்குச் சொல்வது எவ்வளவோ சிலாக்கிய மல்லவா?

இன்ப துன்பங்களின் கதை.

இவ்வுலகம் உண்டானநாள் முதல் ஒளியும் இருளும்போல் ஒன்றுக்கொன்று அவ்வளவு விரோதப்பட்ட இரண்டு குடும்பங்கள் உண்டு. அவற்றுள் ஒன்றுக்கு இருப்பிடம் சுவர்க்கலோகம், மற்றொன்றுக்கு இருப்பிடம் நரகலோகம், சுவர்க்கலோகத்திலிருந்த குடும்பத்தில் கடைசியாய், தேவவம்சத்திற் பிறந்த சற்குணனென்பவனுடைய பவுத்திரியும், சவுக்கியத்தின் புத்திரியுமான இன்பமென்னும் ஒருத்தி இருந்தாள். நரகவாசிகளில் கடைசியாய் இருந்தவன் பெயர் துன்பன்; அவன் துக்கனுக்குப் பிள்ளை; துர்க்குணனுக்குப் பேரன்; பிசாசங்களுடைய மரபில் உற்பத்தியானவன்.

சுவர்க்கலோகம், நரகலோகம் என்ற இவ்விரண்டு நிலைமைக்கும் மத்தியிலுள்ளது பூலோகம்; அதிலுள்ளவர்களது இயல்பும் மேற்சொல்லிய இருதிறத்தவர்களுக்கும் நடுத்தரமான வியல்பே. அவர்கள் இன்பமென்பவள் இருக்கும் சுவர்கத்திலுள்ளவர்கள்போல அவ்வளவு நற்குணமுள்ளவருமல்லர்; துன்பன் இருக்கும் பாதாளத்தாரைப்போல் அவ்வளவு துர்க்குணமுடையவருமல்லர். இவ்விரு குலத்தாருடைய குணங்களாகிய சன்மார்க்கம் துன்மார்க்கம் இரண்டும் செறிந்தவர்களாய்ச் சில வேளைகளில் நன்மையும், சில வேளைகளில் தீமையும் புரிபவர்கள். இவர்களுக்கு மானிடரென்று பெயர். இந்த ஜாதியார் தமது நற்குண நற்செயல்களால் துக்கங்களுக்கு ஆளாகாமலும், துர்க்குணை துர்ச்செய்கைகளால் சுகத்துக்கு ஆளாகாமலுமிருப்பதைத் தருமதேவன் பார்த்து, அவர்களுக்கு நன்மை தீமைகளைப் பகுத்துணரும் அறிவைக் கொடுக்கக்கருதி, மேற்கூறிய சவுக்கியத்தின் புத்திரியாகிய இன்பத்தையும், துக்கத்தின் புத்திரனாகிய துன்பனையும் இருவர்க்கும் சமதூரமான பூலோகத்தில் வந்து ஒருவரையொருவர் சந்திக்கும்படி கட்டளையிட்டருளினார். அதனோடு கூடத் தான், அந்த மனிதர்களை அவர்களுக்குப் பாகித்துக்கொடுக்கும் விபாகத்துக்கு அவர்கள் உடன்படும் பக்ஷத்தில் அப்படியே தான் அமைத்துக்கொடுப்பதாகவும் உறுதிமொழி கொடுத்தார்.

அத்தேவனுடைய கட்டளைப்படியே, இன்பமும் துன்பமும் இப்பூலோகம் வந்து சேர்ந்தவுடனே தங்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட பொருள்களுள் அவரவர் குணாதிசயத்துக்கேற்பச் சன்மார்க்கரானவரையும் இன்பமும்; துன்மார்க்கரானவரையும் துன்பனும், கைக்கொண்டு அனுபவிப்பதாக ஒத்துக்கொண்டார்கள். ஆனாலும் அவர்களுள் இன்னார் இன்னார் தன் தன் பங்குக்குரியரென்று நிச்சயிக்கும்படி ஒவ்வொரு மனுஷனையும் சோதனை பண்ணிப் பார்க்கும்போது ஒவ்வொருவனும் இரண்டுபெயருக்கும் உரியவனாகக்காணப்பட்டனன். எப்படியெனில், அவர்களுடைய சொந்த உலகத்தில் இருந்தது

போலச் சிறிதளவாவது நன்மையில்லாத அத்தனை துன்மார்க்கனுமிங்கில்லை. சிறிதளவாவது தீமை கலவாத அத்தனை சுமார்க்கனுமில்லை. கொடிய துஷ்டனிலும் இன்பமென்பவளுடைய பங்குக்குச் சேர்ந்த சற்குணம் நூற்றிலொரு பாகமாவது தோற்றியது. சிறந்த சன்மார்க்கனிலும் துன்பனின் பாகத்திற்குச் சேர்ந்த துர்க்குணம் மூன்றிலொரு பங்குக்காவது வந்தது. ஆதலால் தாமே இதற்கோர் உபாயந் தேடிக்கொள்ளாவிடின் தங்களுக்கு எப்போதும் ஓயாத விவாதம் நேரிடுமென்று கண்டார்கள். இப்படி இவர்கள் சங்கடப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது தாங்கள் இருவரும் ஒத்து ஒருவரை ஒருவர் மணம் புரிந்துகொண்டாலல்லது தீராதெனத் தீர்மானித்து அவ்வண்ணமே இன்பமாகிய பெண்ணும், துன்பமாகிய ஆண்மகனும் முடித்துக்கொண்டனர். அதனாலேயே, இப்போது இன்பமும் துன்பனும் ஒரு நுகத்திற் பூட்டிய எருதுகள்போல என்றும் எவ்விடத்தும் ஒருவரையொருவர் பிரியாமல் வசிக்கின்றார்கள். ஆதலின் இருவரும் ஒருவனிடத்திற்கு ஒன்றாய்க் கூடிவந்தாலும் வருவார்கள்; அப்படியில்லாவிடினும் ஒருவரையொருவர் விட்டுவிலகி நெடுந்தூரம் போவதில்லை. ஒருவனுக்குத் துன்பம் வந்தால் இன்பமும் உடனே வரும்; இன்பம் முதலில் வந்தாலும் துன்பன் நெடுந்தூரத்திலிருக்கின்றானென நினைக்க வேண்டுவதில்லை. அவனும் உடனே இன்பத்தோடு பின் பற்றித் தீவிரத்தில் வந்துவிடுவான்.

இத்தன்மையான விவாகம் அவ்விருவர்க்கும் மிகவும் அனுகூலமானதாகவே இருந்ததானாலும், தருமதேவன் எந்தக் கருத்தை நோக்கி அவர்களைப் பூலோகத்திற்கு அனுப்பினனோ அக்கருத்து அதனால் நிறைவேறுவதாகக் காணப்படவில்லை. ஆனதுபற்றி அந்த அசந்தர்ப்பத்தைப் போக்கும்படியான மற்றொரு உபாயம் ஆலோசித்து, அவர்களுடைய சம்மதியின்மேல் தருமதேவன் அதை அப்படியே ஸ்தாபிக்கலானான். அந்த ஏற்பாடாவது: "நீங்கள் இவ்வண்ணம் தனித்தனி ஒவ்வொரு மனிதரையும் ஆட்சிசெய்து அநுபவித்தாலும், அவனவன் மரித்தவுடனே அவனுடைய புண்ணியபாவங்களிலே, எது அதிகப்பட்டதோ அதற்குத் தக்கபடி அவன் ஒருவருடைய சுவாதீனத்திலேயே படிய வேண்டியது. பாவம் அதிகரித்தவன் துன்பனுடைய கைச்சீட்டு வாங்கிக்கொண்டு பாதாளத்திற்கேகி அங்குள்ள துக்கன் துன்மார்க்கன் முதலிய நரக வாசிகளுடனே சேரக்கடவன். அப்படியின்றிப் புண்ணியம் அதிகப்பட்டிருப்பானாயின், இன்பம் என்பவளுடைய பரிபாலன பத்திரம் பெற்றுச் சுவர்க்கத்திற் சென்று அவ்விடத்திலுள்ள சவுக்கியன் சன்மார்க்கன் முதலிய கடவுளருடனே வசித்திருக்கக்கடவன்" என்று இவ்வாறு ஏற்பாடுசெய்து, அவ்வண்ணமே அவர்கள் சம்மதித்து உடன்படிக்கை செய்துகொள்ளப் பண்ணினார். இந்த ஏற்பாட்டினையநுஸரித்தே இப்போது சகலமும் நடத்தப்பட்டு வருகின்றது.

பொருளாசையும் பெரும்போகமும் நண்பர்களான கதை.

இவ்வுலகத்திலுள்ள மன்னுயிர்கள் வெளித் தோற்றத்தில் பற்பல விதமாக வேறுபடுவது போலவே, உள்ளத்தின் நிலையிலும் பலவிதமாக வேறுபடுகிறார்கள். சிலர் எப்போதும் இன்பமுற்றிருக்கிறார்கள்; பலர் துன்பமுற்றிருக்கிறார்கள்; சிலர் எப்போதும் களிப்புற்றிருக்கிறார்கள்; மற்றுஞ் சிலர் விசனமுற்றிருக்கிறார்கள்; அநேகர் உலோபிகளாயிருக்கிறார்கள்; சிலர் உதாரகுணமுள்ளவர்களா யிருக்கிறார்கள்; சிலர் நற்செய்கைகளில் விருப்பங்கொண்டிருப்பது போலப் பலர் தீச்செய்கைகளில் விருப்பங்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படிப் பலவிதமா யிருப்பதோடுகூடச் சிலர் பொருளாசை மிகுந்திருக்கிறார்கள்; சிலர் பெரும்பொருள் செலவு செய்து நவ நவமான போகங்களை அனுபவிக்க ஆவல்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தப் பொருளாசையும் பெரும்போகவாஞ்சையும் ஆகிய இரண்டும் பெரும்பகையாளிகள். இவற்றில் ஒன்றும் தன்னிடத்தில் மற்றொன்றை அண்டவொட்டுவதில்லை. இப்படியிருக்கச் சிலரிடத்தில் பொருளாசையும் பெரும்போகமும் ஒன்றியிருக்கக் காண்கிறோம். இதைவிட அதிசயம் வேறென்ன! இரவும் பகலும் ஒன்றாய்க் கூடினதுபோலல்லவா? ஆதலின் இவற்றின் வரலாறு என்னவெனச் சற்று நிதானித்துப் பார்ப்போம்.

பொருளாசை, பெரும்போகம் என்று மிகவும் கொடியவர்களாய் இரண்டு அரசர்களுண்டு. அவ்விருவரும் ஓயாமல் ஒருவரோ டொருவர் போராடிக்கொண்டே யிருந்தனர். மன்னுயிர்களுடைய மனதுகளை முழுதுந் தாமே கைக்கொண்டு ஏகசக்கிராதிபதியாய் ஆளவேண்டுமென்று அவர்களுள் ஒவ்வொருவரும் கருத்து கொண்டிருந்தார்கள். பெரும்போகராஜனின் கீழ் மகிழ்ச்சி, பெருமை, பிரசித்தி, டம்பம், சுகம் முதலிய குணங்களாகிய பல சேனைத்தலைவர் இருந்தார்கள். இவர்களெல்லாம் தம்மால் கூடியவளவு வஞ்சனையில்லாமல் தம்மரசனுக்கு உதவிசெய்து வந்தார்கள். பொருளாசை ராஜனும் தன் துணைவலிமையில் பெரும்போக ராஜனுக்குக் குறைந்தவனல்லன். அவனிடத்திலும் உழைப்பு, கவலை, ஆவல், ஜாக்கிரதை முதலிய குணங்களாகிய பல போர்வீரர்கள் சோர்வின்றி ஊழியஞ் செய்துவந்தார்கள். இவர்களோடுகூட அவனிடத்தில் பிரதான மந்திரியொருவன் இருந்தான். அவன் எப்போதும் அரசன் அண்டையிலேயே யிருந்து ஏதாவதொன்று அவன் காதில் உபதேசித்துக்கொண்டே யிருப்பான். அந்த மந்திரிக்கு லோபன் அல்லது அழுக்கனென்று பெயர். இப்படியே எதிரியான பெரும்போக ராஜ

னுக்கும் அந்தரங்கனாக அமைச்சனொருவ னிருந்தான். அவனுக்கு வீண் விரயக்காரனென்று பெயர். அவன் க்ஷணங்கூடத் தன் ராஜனைவிட்டுப் பிரியாமல் வேண்டியபடி அவனுக்கு யுக்தி உபாயங்கள் சொல்லிக்கொண்டு தன்னிஷ்டப்படியே சகல காரியங்களையும் நடத்தி வந்தான். இவ்விதமாய் ஒவ்வொருவரும் தானே ஏகசக்கிராதிபதி யாகவேண்டுமென்றெண்ணி இருவரும் பெரும் பகையாளிகளாய்க் கலக்கப்பட்டு ஒருவர்க்கொருவர் தோற்காமல், அவரவர்க்கு இசைந்த இடங்களை அவரவர் சுவாதீனஞ் செய்துகொண்டு விருத்தியடைந்து வந்தார்கள். ஒரு மனதைப் பேராசை ராஜன் பிடித்துக் கொள்வான்; ஒரு மனதைப் பெரும்போக ராஜன் பிடித்துக்கொள்வான்: ஒரு வீட்டிலேயே தந்தை, பொருளாசையின் கொடியின்கீழ் சேர்வான். மகன் பெரும்போகனுடைய கொடியின் கீழ் சேர்வான். அப்படியே கணவன் ஒரு பக்கத்திற் சேர்வான். மனைவி ஒரு பக்கத்திற் சேர்வாள். இது மாத்திரமேயல்ல. ஒரே மனிதன் தன் வயது நாளில் ஒரு பக்கத்தைச் சேர்ந்திருப்பான்; விருத்தாப்பியத்தில் மற்றொரு பக்கத்தைச் சேர்ந்துபோவான். ஆயினும் விவேகிகள் இவ்விரண்டுள் ஒருபுறத்திலும் சாராமல் தனித்து நிற்பார்கள். ஐயோ, நமது துர்ப்பாக்கியத்தால் அப்படிப்பட்ட மகான்கள் இவ்வுலகில் விசேஷித்திருக்க வில்லையே!

இவ்விரண்டு அரசர்களும் இப்படி வெகு நாள் யுத்தஞ்செய்து ஓய்ந்து போனதினால், இருவரும் சந்தித்துச் சமாதானமாய்ப் போகும்படி நிச்சயித்தார்கள். சந்தித்துப் பேசுகிறகாலத்தில் அவர்கள் மந்திரிமார்கள் மட்டும் அங்கு வரக்கூடாதென்று ஏற்பாடாயிற்று. அந்த ஏற்பாட்டின்படியே அவ்விரண்டு அரசரும் வந்து கூடினார்கள். முதலில் பெரும்போகராஜன் பேசத்தொடங்கினான். அவன், அது வரையில் தாங்களிருவரும் புரிந்து வந்த போர்த்தொழில்களையும், அதனால் உண்டான பலவித லாபகஷ்டங்களையும் எடுத்துக்காட்டிக் கடைசியில் தன் எதிரியைப் பார்த்து, "ஐயா, பேராசை மகாராஜனே! உமது முதல் மந்திரியான லோபனுடைய துர்ப்போதனை உமக்கு இராவிட்டால் நாமிருவரும் எப்போதும் இணைபிரியாத நேசர்களாகவே இருக்கலாம். குடியைக் கெடுக்கக் கோடரிக்காம்பாய் ஏற்பட்ட அந்த மாபாவியன்றோ ஓயாமல் உமது காதில் உபதேசஞ்செய்து உமது நன்மனதைத் தீதாக்கிவிட்டான். அவனொருவனை விலக்கி யிருப்பீரானால், நீர் எவ்வளவோ பெருமை பெற்றிருப்பீர்" என்றிப்படிப் பலவாய்த் தன் இயற்கைப்படியே சிறிதும் கபடமற்றுப் பேசினான். அதற்குப் பொருளாசை சொன்னதாவது: பெரும்போகரே! நீர் என்னவோ லோபன் மிகக் கொடியன் என்கிறீர். உம்மிடத்தில் பிரதான மந்திரியாயிருந்து உமது மனதைக் கலைக்கின்ற வீண்விரயக்காரனைப்போல் உலகத்திற்கு நாசகனாயிருப்பவன் வேறொருவனுமில்லை; பிற்காலத்தில் வருந்தும்படி நேருமே என்கிற எண்ணத்தை ஒருவர்க்காவது சிறிதுமுண்டாக்காமல், எப்போதும் இன்பமும் சந்தோஷமும் உண்டாக்குவதிலே

யே கண்ணாய், என் ராஜாங்கத்துக்கு அடிப்படையான நியாயங்களையும் விதிகளையும் விலக்கி, என் அரசாட்சிக்கு வேர்ப்புழுவா யிருக்கிறான். ஆதலால் அவனைவிடக் காலாந்தகன் வேறொருவன் உண்டோ என்றான்.

இப்படி ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிய வார்த்தைகளைக் கேட்டு இருவரும் சிறிதுநேரம் தீர ஆலோசித்துக் கடைசியில், தாங்கள் இருவரும் நேசர்களாவதற்குத் தங்கள் அமைச்சர்களே இடையூறென்று நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டு, உடனே தம்தம் அமைச்சனைத் தள்ளிவிட வேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்துகொண்டார்கள். அதன்படியே அவ்விரு அமைச்சரும் அந்தக்ஷணமே அதிகாரத்தினின்றும் தள்ளப்பட்டனர். அந்த ராஜாக்களின் பகைமைக்கு முதற்காரணமாயிருந்த அவ்விருவரும் நீங்கிப்போகவே, அவ்வரசாட்சிகளிலிருந்த மற்ற வேறுபாடுகளெல்லாம் உடனே ஒருமைப்பட்டுப்போயின. அதன்பிறகு, பொருளாசையும் பெரும்போகனும் சிநேகக் கட்டுப்பாடு செய்துகொண்டு, இனிமேல் தாங்கள் இருவரும் சிறிதும் பேதமில்லாமல் வாழ வேண்டுமென்றும், யார் எவ்வளவு வெற்றிபெற்றாலும் எவ்வளவு பொருள் தேடினாலும் எல்லாவற்றையும் இருவரும் சரிபாதியாகப் பாகித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டார்கள். இதனாலே தான் இக்காலத்தில் பொருளாசையும் பெரும்போகமுமாகிய இரண்டும், ஒரே மனிதனைச் சுவாதீனஞ் செய்துகொண்டு ஒரே மனதில் ஒன்றாய்க் கூடிக் குடிகொண்டிருக்கக் காண்கிறோம். அவ்விரண்டு அமைச்சர்களும் நீக்கப்பட்ட நாள் முதல், வீண்விரயக்காரனுக்குப் பதிலாகப் பொருளாசை ராஜனானவன் பெரும்போகனுக்குத் துணையாகவும், லோபனுக்குப் பதிலாகப் பெரும்போக ராஜனானவன் பொருளாசைக்குத் துணையாகவுமிருந்து உலக காரியங்களை நடத்திவருகிறார்கள்.

வித்துவசரபம் விசாலாக்ஷியின் கடிதம்.

அன்புள்ள அண்ணா!

உனக்கு இப்பொழுதுதான் விவாகமாயிற்றென்றும், நீயும் உன் மனைவியும் ஊரில் க்ஷேமமா யிருக்கிறீர்களென்றும் அறிய அபரிமிதமான மனக்களிப்பை யடைகின்றேன். சிறுபொழுதிலே உன் நற்புத்தி கேட்டு நடந்திருப்பேனானால் இப்போது இத்தனை துன்பங்களுக்காளாகி அங்கலாய்க்கும்படியாக எனக்கு நேர்ந்திருக்கமாட்டாது. கன்னிகா விதந்துகளுக்குப் புனர்விவாகம் அவசியமென்கிற ஆசார சீர்திருத்தக் கூட்டத்தார், இளையாள் மோகத்தால் முதல் தாரத்தைக் கஷ்டப்படுத்தும் சில கண்மூடிக் கணவர்களைப்பற்றியும் கவ

ணிக்கப் புகவேண்டுமென்று ஒரு சாரார் பிரேரேபிக்கிறார்கள். அத்துடன் தான்றோன்றித்தனத்தால் என்னைப்போன்று கேட்டை யடைந்தவர்களையும் ரக்ஷிக்க ஒரு அநாதாலயம் நிர்மாணித்து உதவுவார்களாயின் அது பரமோபகாரமாகும்.

இளமை முதற்கொண்டே நான் உல்லாச மார்க்கத்தில் ஸல்லாபிக்கச் சில வழிகள் தோன்றின. என் பாட்டியால் விளைந்த தீங்கிது. அடிக்கடி நாடகத்திற்கு என்னை அழைத்துக்கொண்டு போவதாயிருந்தாள். பாடசாலைப் பாடங்களைப் படிப்பதற்குப் பதிலாக நாடக நோட்டீஸ்கள் என் கரங்களில் ஏறி விளையாடிற்று. அதில் பிரகடனமுறும் நாட்டிய நடன ரஸிகர்களின் நாமங்களை அத்தியந்த வாஞ்சையுடன் மனனம் செய்தேன். நாடக புருஷர்களின் கபட உள்ளம் அறியேன். அவர்களை ஒரு அவதார மூர்த்திகளென்றே நம்பினேன். இங்ஙனம் நிகழுநாளில் அக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களில் சாதுர்ய முகவசீகர பால மன்மதனொருவன் எனது மனது கவர்ந்தான். அவனே என் ஜீவாதாரமென்று சிந்தை களித்தேன். தினத்துக்குத் தினம் அவனது அழகு அதிகப்படுவதுபோல் தோன்றிற்று. அவனது அன்பான மதுரவார்த்தைகளுக்கு அடிமையாய்விட்டேன். சில தினங்கட்கப்பால் நாடக கம்பெனியும் வேற்றூர் சென்றது. என் பிரியாப் பிரியனும் என்னைப் பிரிந்து சென்றான். என் மனமெல்லாம் அவன் பின்னேயே போயிற்று. அச்சோ! அப்பரிதாபம் பகரொணாது. இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நான் புஷ்பிணியானேன். நான் வெளிப்படத் தடை நேருமென்றெண்ணி அவ்விஷயம் வீட்டிற்கு விவரிக்கவேயில்லை. என் முழுமனம் பறித்த கிருபாநிதி பிரவேசித்த ஊருக்கு டிக்கட் பெற்றுக் கொண்டு ரயிலேறினேன். பிரிந்த காதலரை ஒன்றுபடுத்துவதற்காக அதிக வேகமாய் ஓடுகின்ற ரெயிலை நிர்மாணித்த ஆதிபுருஷனை மனதார வாழ்த்தினேன். போய்ச் சேர்ந்த ஊரில் என் அன்பன் இருக்கும் கம்பேனி இன்னதென்று தெரியவில்லை. ஆகவே அப்போது நடந்துவந்த கம்பெனியில் சேர்ந்துகொள்ள முயற்சித்து அக்கம்பேனித் தலைவரைப் பார்த்தேன். என் எண்ணம் அநுகூலமடைந்தது. அடுத்த நாள் நாடகத்தில் இராஜ குமாரனாக வெளித்தோன்றினேன். என் ஹிருதயம் பரவசமடைந்தது. இதனினும் சிறந்ததோர் பாக்கியம் வேறில்லையென்று தீர்மானித்துக் கொண்டேன். சில தினங்கட்கப்பால் இன்னொரு நாடகமும் அவ்வூரில் ஆரம்பமாயிற்று. அதன் பிரசுரபத்திரிகையிலே என் அன்பன் நாமம் வரவுங் கண்டேன். மகிழ்ச்சி குலாவினேன். சந்திக்க விரும்பி நாலைந்து சரித்திரங்களுக்குப் பணம் கொடுத்து நாடகசாலைக்குச் சென்றிருந்தேன். கண்டுபிடிக்கக் கூடாமையாயிற்று. ஆசை வெட்க மறியாதல்லவா? பிறகுஞ் சென்றேன். அன்று ஆட்டம் முடிந்து கூட்டம் கலைகிறபோது என்னுயிர் நண்பனின் சந்திப்புப் பெற்றேன். அவன் வாயிலிருந்து புறப்படும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் சங்கீதத்தின் இன்னிசை போன்று இனித்தது. நீயே என் பிராணாதாரமென்

றான். என் வாழ்க்கைத்துணைவி நீயேயல்லாது வேறு யார் என்றான். அரைக்கணமும் பிரிந்திருக்க இனி முடியாது என்றான். இன்னும் என்னென்னவோ சொல்லிப் பரவசம் தந்தான். என் கற்பை அவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்தேன். வெகு சுககரமாக நாட்களும் சென்று கொண்டிருந்தன. வரவர என் ஆனந்தசாகரம் அதிகமாக ஆழத்தையடைந்து கொண்டிருந்தது. எனது காதலும் நாளுக்குநாள் அதிகரித்தன. எனது நாயகர் ஒரு பெரும் வித்துவானானதால் எனக்கு வித்வசாபம் விசாலாக்ஷி என்று நாமகரணம் செய்தார். அவருடைய நண்பர்களெல்லாம் என்னை வித்துவசாபம் என்றே கூப்பிடுவார்கள். இப்படியிருக்கும்போது ஒரு நாள் மத்தியானம் மணி மூன்றிருக்கலாம். போஜனம் முடித்துக் கொண்டு என் அன்பனிடம் செல்ல மெத்தைப்படி ஏறினேன். என் அன்பரும் இன்னொருவரும் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்கும் அரவம் கேட்டு ஓர் புறமாய் நின்றேன். பின்வரும் மொழிகள் என் செவியில் விழுந்தன.

"இப்படி நீ உபநாயகியை வைத்துக்கொண்டு மானவீனமான காரியம் செய்வது நன்றாமா?"

"நாடகத்தில் சேர்வதற்காக வந்தவள் பிறகு இன்பம்தரவுந் தோன்றினாள்.

"நெல்லுக்கிறைத்த நீர் வாய்க்கால் வழியோடிப்
புல்லுக்கு மாங்கே போசியுமாம்.

தெரிந்தாயா? இந்தக் கூத்தெல்லாம் எத்தனை நாளைக்கு? நான் இவளைச் சீக்கிரம் விட்டுவிடுவேன்."

"சரிதான். சீக்கிரம் இந்த சகவாசத்தை விட்டொழி. அறியாத கெட்ட பெண். அவளுக்கும் நாடகபோதனை புகட்டி, நாடகத்தில் சேர்த்து விட்டு ஜீவன மார்க்கம் உணர்த்தி நீயும் பிரிந்துவிடு."

இந்த சம்பாஷணையின் பொருள் இன்னதென்று அப்போது எனக்கு விளங்கவில்லை. இப்படியும் சிலகாலம் சென்றது. நாலைந்து ஊர்களுக்கு நண்பனுடனேயே சஞ்சாரம் செய்தேன். கடைசியாக ஒரு ஊரில் இருக்கும்போது தபாற்காரன் கடிதம் ஒன்று கொண்டுவந்தான். என் அன்பர் வெளிச் சென்றிருந்தார். கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்துத் திடுக்கிட்டேன். அதில் என் நண்பருக்கு அவரது தமயனார் விவாக முயற்சி செய்வதாயும் பெண் பார்த்து நிச்சயம் ஆனதாயும் புறப்பட்டு வரும்படியும் எழுதியிருந்தது. அப்போதுதான் என் உண்மை நிலைமை எனக்கு விவரமாயிற்று. பந்து ஜனங்களின் முன்பு திருமங்கிலிய தாரணம் நடந்தேறினால் அந்தப் பெண்ணுக்குத்தான் மனைவி, பத்தினி என்று பெயரென்றும், என்னைப் போன்றவர்களை உபநாயகியெனவும், தாசி எனவும், அழைக்கப்பட்டுவருகிறதென்றும் அறிந்து கொண்டு அழலானேன். இந்தச் சமயத்தில் என் அன்பரும் உட்பிரவேசித்தார். நான் வெகுநேரம் அழுது கொண்டிருந்ததாய் எனது

நேத்திரங்கள் அவருக்குத் தெரிவித்தது. காரணங் கேட்டார். கடிதத்தைப் படித்த விவரங்களைச் சொன்னேன். அதிக இரக்கத்துடன் என்னை முத்தமிட்டுக் கொண்டார். அவர் முத்தமிட்டபோது நின்ற அழகும், தாம்பூலத்தினால் சிவந்திருந்த அவரது வாய் என் கன்னத்தில் பொருந்தியபோது நானடைந்த பூரிப்பும் இப்போது நினைத்துக் கொண்டாலும் ஒரு விதமான கிளர்ச்சி என் மனதில் உண்டாகின்றது. சில தினங்கட்கப்பால், தான் சொந்த ஊர் சென்று ஒரு மாதத்தில் திரும்பி விடுவதாகவும், அப்போது தன்னிடம் மறுபடியும் வந்து சேர்ந்து கொள்ளும்படியும் கூறி, என்னை எனக்கு முன்பு உபநாயகியாகக் கொண்டிருந்த ஒரு பெண்ணின் வீட்டிற்கு அனுப்பிவித்தார். ரெயில்வே ஸ்டேஷனில் அவரை விட்டுப் பிரியும்போது நான் பட்ட பாடும் அழுத அழுகையும் அந்தப்படி அநுபவித்தவர்கள் தான் அறிய வேண்டும்.

கடைசியாக அவரது உபநாயகியைச் சந்தித்தேன். அந்த அம்மாள் என் நண்பனின் வஞ்சகச் செயல்களை எல்லாம் எனக்குத் தெரிவித்ததன்றி தான் மோசம்போன விவரமும் அறிவித்து, இந்த மாதிரி எத்தனையோ பேர் அவருக்கு ஆசை நாயகிகளாயிருந்து பிரிந்தனர் என்றாள். அவள் வார்த்தையை அப்போது நான் நம்பவில்லை; பிறகு அவைகள் யாவும் உண்மையாக முடிந்தன. என் நண்பரைப் பிரிந்ததற்கப்பால் அவரிடமிருந்து ஒரு கடிதமும் எனக்கு வரவேயில்லை. இன்னமும் பெற்றிலேன். எத்தனையோ கடிதங்கள் எழுதினேன். ஒன்றுக்கும் விடையில்லை. பிறகு எனது நேசருக்கு யார் யார் நண்பர்களென்று விசாரித்து அவர்களுக்கு எனது பரிதாபம் கூறி அவர்களைக் கொண்டு கடிதங்கள் எழுதச் செய்ததற்கு, அக்கடிதங்களுக்குப் பதிலாக வெகுநாள் கழித்து சில கடிதங்கள் அவர்களுக்கு வந்தன. அக்கடிதங்களின் சாரமான பாகத்தை அடியில் எழுதுகிறேன்.

என் நாதரின் கடிதங்கள்.

"என் மனோபாவத்தைச் சாடையாற் காட்டியும், மித்திரர்களைக் கொண்டு சொல்வித்தும், நேரில் அவர்களுக்கு கடித மெழுதியும், தெரிந்து கொள்ள யோக்கியதையற்ற ஒரு பதார்த்தம் நமக்கெக்காலத்தும் நிலைபெறுதென்பது தேர்ந்து கோடற் பாற்று."

*   *   *   *

"சென்ற வாரக் கப்பலில் செயற்கை வாசகத்தோடும் விரிந்து நிரம்பிய நீண்ட கவரொன்று கண்டு அதிசயித்தேன். புதிய சுகங்கண்ட வனிதையின் புந்தி போக்கும் அதில் பொருந்தக் கண்டேன்; பரிதபித்தேன். பல இடங்களுக்கும் சென்று, என் நண்பர்களைத் தூண்டிக் கடிதம் எழுதச் செய்த வீண் செலவைத் தனது போஷகார்த்தமாய்ச் செலவிட்டிருப்பின் சுகம் பெறலாம். எனது அந்தரங்கத்தை நடக்கையிற் காட்டுவேனன்றிக் கடிதத்தில்

அது ஒரு தஸ்தாவேஜி ஆகும்படி எழுதமாட்டேன். இந்த வகையில் என் பதில்பெற்று அடையும் பிரயோஜனம் யாது?

* * * *

அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்னும் நான்கு காவலையும் கடந்து நிற்கும் பெண்களில் ஒரு விசாலாக்ஷியம்மா ளென்பாள், தனது சம்பந்த நாயகனிடம் கொண்டுள்ள நீங்காத மோக நெறியில் வெட்கம் விட்டுப் பொதிந்தனுப்பிய நிருபங்காண மிக்க எரிச்சலாக இருந்தது. ஆதியில் தனது சுதந்தர மேலீட்டினால்தானே என்னை யவள் சந்திக்க நேர்ந்தது. அப்படிச் சந்திக்க நேர்ந்தும் சஞ்சலத்தில் விட்டமைக்குக் கடவுள் என் செய்வார்? யாவருக்கும் பொதுப்படவிருக்கும் நாதியற்ற தெய்வத்தின் தலையில் வீண் பாரமேற்றி வருத்தப்படுவது அறியாமையை முற்றும் விளக்கும். "செய்த வினையிருக்கத் தெய்வத்தை நொந்தது" போல் ஆகும். "நட்பும் காதலும் ஒரு தன்மைத்து" எனக் கூறினாரேனும் அது வெளிப் படையாய்ப் பொருள் பட்டு நிற்பதல்லால் அகத்துக்குப் பொருந்தற் பாலதன்று. திருட்டாந்திரம்: ஒரு மாது தன் கொழுநனைத் தழுவி முத்தமிட்ட மெய் வாயினால், தானீன்ற மகவையும் தழுவி முத்த மிடுகிறாள். செய்யுங் காரியம் ஒன்றாயினும் அகம் வேறுபட்டு நிற்கிறது. அஃதில் யான் அதிகம் விரித்துரைத்தல் "மிகைபடக் கூறேல்" என்னும் நன்னூல் முறைக்கு முரணாய் முடியும். கவனித்துக் கொள்க."

* * * *

"இடம், பொருள், எவல், இம்மூன்றையுங் கவனித்து, மணமான பின்பு—வீட்டை விட்டு வெளிப்பட்டு வந்திருப்பின்,—எனது சம்பந்தம்—மனைவி என்ற வழக்கில் பெற்றிருப்பின்,—இத்தனை சஞ்சலத்திற் கிடங் கொடா தென்பது திண்ணம். அதை முன்னால் கவனிக்காது, பின்னால் வருத்தப்படின் பிரயோசனம் யாது?

* * * *

இங்ஙனமாக ஒவ்வொரு கடிதத்தையும் விவரிப்ப தென்றால் எனது கடிதம் வளர்ந்து போகும். கடைசியில் என் அன்பருக்கு விவாகம் ஆனதாகவும் கேள்விப்பட்டேன். ஐயோ! நமது பெண் ஜன்மம் இப்படியாயிற்றே என்று ஏங்கினேன். பிறகு என் நண்பராது சினேகிதர்களைச் சந்தித்தேனும் சிபார்சு தேடிக் கொள்ளலாமென்று புறப்பட்டேன். இப்படி நான் பிரயாணப்பட வினைத்த தருணம் என் அன்பரின் நண்பரொருவர் நான் இருக்குமிடம் வந்தார். என் பரிதாபம் புகன்றேன். அவர் அதற்குப் பரிகாரம் தேடுவதாகச் சொல்லித் தேறுதல் கூறினார். அதற்குப் பிரதி கைம்மாறாக அன்றிரவு அவருக்கு இன்ப நாயகியாக இருக்கும்படி நேரிட்டு விட்டது. பிறகு என் பிரயாணத்தில் நான் சந்தித்தவர்களெல்லாம் என்னைக் கலந்து சுகிக்க விருப்பமாயினர். அதற்கெல்லாம் இணங்கினேன். எனக்கோ

அவர்களிடத்து அன்பு ஒரு சிறிதும் இல்லை. இல்லையானாலும் இருப்பதாகவே காட்டிக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. இப்படியும் சில தினங்கள் கழிந்தது. என்னைப் பல மேக ரோகங்கள் சூழ்ந்துகொண்டு உபாதைப் படுத்தின. அநேகர் அதில் பங்கு பெற்றுக் கொண்டார்கள். கடைசியாக ஒருவரைக் கைப்பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டேன். என் பரிதாபத்தைக் கண்டு அவரும் ஆதரிக்க ஒப்பினார். ஆயினுமென்ன? என் சரீர இன்பத்தில் அவரும் ருசி பார்க்கச் சில தினங்களில் பழகிக் கொண்டார். அம்மட்டில் நிற்கவில்லை. அவரைக் காண வருகிறவர்களுக்குக்கூட சில சமயங்களில் உடன்பட நேரிட்டது. இந்த வகையில் யாருக்கோ,—இன்னாருக்கு தான் நான் கர்ப்பமானதாக எனக்கே உண்மையில் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை,—அப்படியாக இரு பெண் குழந்தைகளுக்கும் தாயானேன். அக்குழந்தைகளின் தகப்பனார் இன்னாரென்று அறியேன். நான் வெளியன்பு பாராட்டுவது சில சமயங்களில் வெளிக்குத் தெரியும்படியாகவும் நேரிட்டு விட்டது. அன்பு என்பது உண்மையில் இல்லாதிருக்கை, இருப்பதுபோலவே நடித்துக் கொண்டு நான் செய்த வஞ்சகத்தில் பல விதமான கபட சிந்தனைகளையும் கொண்டேன். பல சூழ்ச்சிகளையும் ஜாலங்களையும் கற்றுக் கொண்டேன். என்னை உபநாயகியாகக் கொண்டிருந்தவர் ஒரு அச்சு ஆபீஸ் ஏற்படுத்தச் சென்னப்பட்டணம் வந்தார். அவருக்கு உதவி செய்து அச்சு ஆபீஸ் ஏற்படுத்திக் கொடுக்க ஒரு நண்பரும் உடன் வந்திருந்தார். உண்மையாகவே அவர் உழைத்து எல்லாம் சேகரம் செய்து கொடுத்தார். பாதி வேலைகள் முடிந்தது. இந்த சமயத்தில் எங்கு அவர் வசம் அச்சாபீஸ் போய்விடுகிறதோ என்ற கபட நினைவு எனக்குத் தோன்றியது. அந்த அச்சாபீசை என் பேருக்குச் சொந்தமாக்கிக் கொள்ள எண்ணி அவரை விரோதிக்க முயன்றேன். அவருடன் பேசுவதையும் விட்டொழித்தேன். நான் இப்படி செய்தால் அவர் ஊருக்குப்போய் விடுவார்; பிறகு அச்சாபீஸை என் பேருக்கு ஏற்பாடு செய்து கொள்ளலாமென்று நினைத்தேன். நான் எண்ணியபடியே நடந்தது. பாதி வேலை ஆகிக்கொண்டிருக்கும் போதே அவர் ஊருக்குப் போய் விட்டார். சனி தொலைந்ததென்று அச்சாபீஸை என் வசப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய ஏதுக்களை எல்லாம் தேடினேன். என்னை வைத்துக் கொண்டிருந்தவர் என்னிஷ்டப்படியெல்லாம் ஆடினார். இப்படியிருக்கும் போது புதிதாகக் கவர்ன்மெண்டார் ஒரு சட்டம் ஏற்பாடு செய்து விட்டார்கள். அதாவது 500-ரூபாய் கட்டினாலொழிய அச்சாபீஸ் ஏற்படுத்தக் கூடாதென்று ஏற்பாடாகி விட்டது. ஐயோ! என் மோச புத்தியில் மண் விழுந்ததே என்று அழுதேன். மனம்புண்பட்டு ஊர் சென்ற நண்பர் அப்படிப் போகாதிருந்தால் இந்த சட்டம் ஏற்படுவதற்கு முன்பாகவே அச்சுக்கூடம் ஏற்பாடு செய்திருப்பாரே! பாதி வேலை நடக்கும் போதே என் மனதைக் கபடத்தில் புகுத்திக் கேடு தேடிக் கொண்டேனே என்று பரிதபித்தேன்.

என்னை வைத்திருந்தவர்க்கும் வருத்தமுண்டாயிற்று. பிறகு வாக்கின அச்சுச் சாமான்களை விற்க முயன்றதில், ஒன்றுக்குப் பாதியாக பஞ்சத்திற்குப்பிள்ளை விற்ற கதையாக முடிந்தது. இதன் இடையில் அநேக சங்கடங்களெல்லாம் தோன்றின. எனக்கு மஞ்சட் காமாலையும் உண்டாயிற்று.

இப்படி பலவித மனக்கவலைகளாலும், பர புருஷ கமனத்தில் தேடிக் கொண்ட மேக ரோகங்களாலும், என் ஆதி நண்பர் என்னை மோசம் செய்ததை நினைப்பதாலுண்டாகும் துக்கத்தாலும் நான் அதிக வாதனைப்பட்டு வருகின்றேன். அறியாத விதமாக நான் என் கற்பைக் கெடுத்துக் கொண்டேன். என்னைப்போன்ற வயதுள்ள மற்றப் பெண்கள் கழுத்தில் மாங்கல்யம் பிரகாசிக்க, மஞ்சள் குங்குமம் அணிந்து தத்தம் கணவர்களுடன் சல்லாபித்து நிற்பதைப் பார்க்கும்போது நமக்கு இப்படிப்பட்ட பாக்கியம் இல்லாமற் போயிற்றே என்ற ஏக்கம் உண்டாகிறது. நாடகக் கம்பேனிகளால் அநேக ஸ்திரீ புருஷர்கள் விபசாரத்துக்கு ஆளாகிறார்கள். குடி, விபசாரம், சீக்குப் பைத்தியம், நாணய விரோதம், இவர்களிடத்திலிருந்துதான் ஜனங்களுக்கும் பரவுகிறதென்று சொல்லலாம். என் துன்பங்கள் எப்போது விடியுமோ ஈசனே அறிவார். உன் கடிதம் பார்த்து மற்றது எழுதுகிறேன்.

இப்படிக்கு,
உன் அன்புள்ள தங்கை,
விசாலாக்ஷி.

புது நாகரீகஸ்தர்கள்.

நரசிங்கராவ்:—ராமராவ்! எங்கே கண்ணிலேயே காணோம்! இங்கிலீஷ் வாசிக்காத பேர் எல்லோரும் சுத்தமாய் "ஸூபர்ஸ் டிஷனில்" மூழ்கிப்போயிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குச் சுத்தமாய் ஞானமில்லை. நீ அதிகமாய் எங்களுடன் சகவாசம் செய்துகொண்டு வருவதால் உனக்கு "ஸூபர்ஸ் டிஷன்" அவ்வளவாயில்லை.

ராம:—நீங்கள் அடிக்கடி "ஸூபர்ஸ்டிஷன்" என்று சொல்லிக் கொண்டேயிருக்கிறீர்கள். அந்த வார்த்தைக்கு என்ன அருத்தம்?

நர:—"ஸூபர்ஸ்டிஷன்" என்றால் மூடபக்தி, பைத்தியக்கார நம்பிக்கை என்று அதற்குப் பொருள். இதனாலேயே நம்மவர்கள் எல்லாரும் இல்லாத விரதங்களை வைத்துக்கொண்டு உடம்பைக் கெடுத்துக்கொண்டு அநேக வித கஷ்டங்களை யடைகிறார்கள்.

ராம:—உங்களுக்கு மாத்திரம் அந்த ஸூபர்ஸ்டிஷனில்லையா? நீங்கள் உங்கள் உடம்பைக் கெடுத்துக்கொள்ளுகிற தில்லையா?

நர:—நீ சொல்லுகிற பேச்சு எனக்குத்தெரிந்தது. என் விஷயத்தில் அது "ஸுபர்ஷ்டிஷனைச் சேர்ந்ததல்ல. அவர்கள் இஷ்டமில்லாமல் சிறு பிராயத்தில் அவர்கள் பெற்றோர்கள் செய்துவைத்த "மியாரியேஜ்" (கலியாணமென்பதற்கு இது இங்கிலீஷ் வார்த்தை) "பைண்டிங்கு" (கட்டுப்படுத்தக் கூடியது) அல்ல. எனக்கு இஷ்டமில்லாதவளைக் கொண்டு வந்து எனக்கு என் தகப்பனார் கட்டிவைத்தால் நான் சம்மதிப்பது தர்மமல்ல. அவளோடு வாழப்போவது என் தகப்பனாரா நானா? அதனால் நான் அவளை விட்டு விட்டுத் தாசியை வைத்துக்கொண்டால் அதில் யாதொரு பிசகும் இல்லை. நான் இப்பொழுது என் உடம்பைப் பேணும் நிமித்தமே கூத்தியாளை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேனே யொழிய வேறொன்றுக்காக அல்ல.

ராமா:—நானென்ன இங்கிலீஷ் வாசிக்காமல் போனாலும், ஸ்வாமி கொடுத்த புத்தி கொஞ்சமிருக்கிறது. உங்களுக்கு இஷ்டமில்லாவிட்டால் முதன் முதலில் உங்கள் தகப்பனார் கலியாணம்செய்யும்பொழுதே வேண்டாமென்று ஒரே பிடிவாதம் பிடித்து என் கலியாணத்தைத் தடுக்காமல் போய்விட்டீர்கள்? நீங்கள் சம்மதித்துக் கல்யாணம் செய்துகொண்டதினால் கட்டிக் கொண்ட பெண்சாதி குரூபியாயிருந்தாலும், மூர்க்ககுணம் கொண்டவளாயிருந்தாலும், வேறு எந்த தோஷம் உள்ளவளாயிருந்தாலும் அவளுடன் வாழ்வதே கடமை. அப்படி யவளுடன் வாழாவிட்டால் தந்தைசெய்த குற்றத்துக்காகக் குற்றமற்ற பெண்சாதியை நிஷ்காரணமாய் உபத்திரவிப்பது பாவமல்லவா? அவளை முதல் முதலில் நீங்களும் கலியாணஞ் செய்துகொள்ளாவிட்டால் அந்தக் குழந்தை தன்னை சௌக்கியமாய் வைத்துக்கொண்டிருக்கக் கூடிய வேறொருவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டிருப்பாளே!

நர:—நான்சென்ஸ்! நீ "ரீஸன்" இல்லாமல் பேசுகிறாய். உனக்கு இங்கிலீஷ் தெரியாததால் சரி தப்பு உனக்குத்தெரியாது. அதெல்லாம் உன்னைப் பார்க்கிலும் எனக்கு செவ்வையாய்த் தெரியும்? என்னுடைய * ஹெல்த்துக்காகவும் † பிளெஷருக்காகவும் நான் தாசியை வைத்துக்கொண்டால், நான் (பெண்சாதிக்கு) அன்ன வஸ்திரத்துக்குக் குறைவு செய்கிறேனா?

ராமா:—அன்னத்துக்கும் வஸ்திரத்துக்கும் கொடுத்தால் நிறைந்துபோய் விட்டதா? ஸ்திரீகளுக்குத் தங்கள் புருஷர்களுடன் கூடிவாழும் சுகம் வேண்டியதில்லையா? அன்ன வஸ்திரத்துக்குக் குறைவு செய்யாவிட்டாலும் ஸ்திரீகளுக்கு முக்கியமாக வேண்டியதில் குறைசெய்கிறீர்கள். நீங்கள் சொன்ன பிளெஷர் உங்கள் ஒருவருக்குத்தானோ? ஸ்திரீகளுக்கு வேண்டியதில்லையா? பின்னே தகப்பனார் மாத்திரம் பெண்ணின் அநுமதிபெற்றுக்கொண்டு கலியாணம் செய்கிறானா? என் சம்மதத்தின்பேரில் எனக்குக் கலியாணம் செய்யவில்லையாகையால் பலவந்தமாய்க் கட்டிக் கொண்டவனை விட்டுவிட்டு எனக்கு இஷ்டப்பட்டவனோடு சுகப்படுகிறேனென்று ஒரு பெண்சாதி சொன்னால்

* ஹெல்த்—தேகஆரோக்கியம் † பிளெஷர்—சுகம், இன்பம்.

என்னமாயிருக்கும்? உலகத்தில் எல்லாரும் அழகுள்ளவர்களா யிருக்கமாட்டார்கள். பாரியை அழகாயிருந்தால் புருஷன் குரூபியாயிருக்கிறான். புருஷன் அழகுள்ளவனாயிருந்தால் பாரியை அவலக்ஷணமாயிருக்கிறாள். எவரெவர்களுக்கு எதெது கிடைத்ததோ அதைக்கொண்டு இவ்வளவுதான் பிராப்தம் என்று அவரவர்கள் திருப்தியடையவேண்டும்.

நா:—நீ எனக்கு அதிகப்பிரசங்கம் செய்கிறாய். எங்களைப்போன்ற “ஜெண்டில்மே”னோடு கூடிப்பேச நீ தகுந்தவனல்லவென்று முந்தியேசொல்லியிருக்கிறேன். எனவே, வேறு ஏதொன்றைப்பற்றியேனும் பேசு.

ராமா:—இங்கிலீஷ் படித்த உங்கள் நாகரீகத்திற்கும், இங்கிலீஷ் படிக்காத எங்கள் நாகரீக மின்மைக்கும் எனக்கு யாதொரு வித்தியாஸமும் தென்படவில்லை. எனக்குத் தெரியாமல் நான் கேட்கிறேன். நடவடிக்கையில் என்ன வித்தியாஸ மிருக்கிறதென்று சொல்லுங்கள். உங்களுக்கும் எனக்குமுள்ள சிநேகத்தின்மேல் கேட்கிறேன். மனதில் கோபம் வைக்கவேண்டாம்.

நாலிங்க:—பைத்தியக்காரா! தெரியாதவர்கள் பைத்தியக்காரக் கேள்விகள் கேட்டால், என்னைப்போன்ற தெரிந்தவர்களுக்குக் கோபம் வருமென்று நினைத்தாயா? நீ கேட்டபடியால் எங்களுக்கும் உங்களுக்கும் உள்ளபேதம் சொல்லுகிறேன். நீங்கள் புண்ணியம் கிடைக்கிறதென்று ஆறுகளிலும் ஏரிகளிலும் சேற்றுநீரிலும் முழுகுகிறீர்கள். நாங்கள் சுத்தஜலத்தில் தவிர ஸ்நானம் பண்ணமாட்டோம். நீங்கள் சுவாமியென்று கற்களையும் கட்டைகளையும் கும்பிடுகிறீர்கள். நாங்கள் ஒரே சுவாமியை தியானம் செய்கிறோம். நீங்கள் சூத்திரர்களைத் தொட்டால் விழுப்பென்று தூரமாய் ஒதுங்குகிறீர்கள். நாங்கள் சுத்தமாயிருக்கும் எவரையும் தொட்டுக்கொள்ளுகிறோம். ஆசாரமாக இதைத் தின்னலாகாதென்றும் அதைத் தின்னலாகாதென்றும் தள்ளுகிறீர்கள் நாங்கள் தேக ஆரோக்யத்துக்கு அனுகூலமானவைகளை யெல்லாம் சாப்பிடுகிறோம். நீங்கள் நோன்புகள் விரதங்கள் உபவாசங்கள் செய்கிறீர்கள். நாங்களவைகளைப் பைத்தியக்காரத்தனமென்று தள்ளிவிடுகிறோம். நீங்கள் செருப்புப் போட்டுக்கொண்டு பஞ்சகச்சம் வைத்து வேஷ்டியுடுத்துகிறீர்கள். நாங்கள் பூட்ஸ், கோட்டுகள் முதலானவைகளைப் போட்டுக்கொண்டு துரைகளைப்போல் இருக்கிறோம். இவைபோன்ற வித்தியாசங்கள் உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் லக்ஷமுண்டு.

ராமா:—உங்களுக்குள்ள நாகரீகமெல்லாம் பூட்ஸிலும், கோட்டிலும் தவிர மனதிலும் நடத்தையிலு மொன்றும் காணோம். நீங்கள் பிடித்ததைச் சாப்பிடுகிறோமென்று பூராவாய்க் குடிக்கிறீர்கள். இரகசியமாய் மாமிசம் தின்னுகிறீர்கள். மறுபடி பத்துபேர் நடுவில் இதை யொன்றும் காட்டிக்கொள்ளாமல் எங்களைப்போ லிருப்பதாகவே வேஷம் போடுகிறீர்கள். இவ்வளவு பேச்சுப் பேசுகிற நீங்கள் திவசங்களை விட்டுவிட்டீர்களா? சுபகாரியங்களில் விக்கிரகங்களை ஆராதிப்பதை நிறுத்திவிட்டீர்களா? சூத்திரர்களைத்

தொட்டுக்கொள்ளுகிறோமென்று பப்ளிக்காக அவர்களுடன் கலந்து போஜனம் செய்கிறீர்களா? மேலுக்குத் திருட்டுப் பேச்சுக்கள் எவ்வளவானாலுஞ் சொல்லுகிறீர்கள்.

நா:—காலம் வந்தால் படிப்படியாய் எல்லாம் செய்கிறோம். இப்பொழுது நாங்கள் சொல்லுகிறபடி எல்லா விஷயங்களிலும் செய்தால் நிரம்பக் கெடுதலுண்டாகும். இங்கிலீஷ் படித்தவர்கள் குடிக்கிறார்களென்று நீ மகா குற்றங் கூறுகிறாயே. குடிப்பது உடம்புக்குக் கெடுதலென்று நினைக்கிறாயா என்ன? மிதமாய்க் குடித்தா லுடம்புக்கு வெகு நல்லது. அன்னம் ஜீர்ணமாகிறது. உடம்பு கலகலப்பாயிருக்கிறது. நாங்கள் குடித்தால் பத்து நூறு இப்படிச் செலவு செய்து சீமைச்சாராயம் குடிப்போமே யொழிய நாட்டுச் சாராயம் குடியோம்.

ராமா.—நீங்கள்கூட, சொல்வதுபோல் செய்யாவிட்டால் வீணாக டம்பத்திற்கு எங்கள்மேல் குறைகூறுவது எதற்காக? உங்கள் அபிப்பிராயத்தைப் பார்ப்போம். அதன்படியே நீங்கள் சொல்லுகிற பேச்சு உங்களுக்கே நிச்சயமானால், விதந்துவாய்ப்போன உங்கள் தங்கைக்குக் கல்யாணம் செய்யுங்கள் பார்ப்போம்! இல்லாவிட்டால் உங்கள் இரண்டாவது தங்கையை அவள் ருதுவாகிறவரையில் கல்யாணம் செய்யாமல் நிறுத்துங்கள். சொல்லுகிற ஸ்ரீரங்கநீதி எல்லால் தெரிகிறது. "செய்கிறது மாகஸ்நானம்—நுழைகிறது தெப்பன் குடிசைகள்" என்றபடி அசைத்தால் எல்லோருடைய குற்றங்களும் வெளியாகின்றன. நீர் உபநாயகியாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிற விதவை, எவ்வளவுதான் புஸ்தகங்கள், நீதிநூல்கள், சாஸ்திரங்கள் எழுதினாலும், விபசாரியான அவளுடைய துற்குணமும், பட்டித்தனமும் மறைந்துபோகுமா? அவளை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற பாவந்தான் உம்மைவிட்டு விலகிவிடுமா? விபசாரியும், குலத்தைக் கெடுக்கவந்த கோடாரிக் காம்புமான அவளுடைய போதனைகள் உலகத்திற்கு எதற்கு? துரைகள் மெச்சிக்கொள்வதற்காக அவர்கள் முன்பாக நீங்கள் மனதுக்கு வந்தபடியெல்லாம் சொல்லிக் கூத்தாடுகிறீர்கள். இதைத் தவிர ஆசாரதிருத்தத்தில் உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் யாதொரு பேதமும் தென்படவில்லை.

நா:—அப்படியல்ல. நாங்கள் "ரீஸன்" அல்லாதது செய்யமாட்டோம். நாங்கள் எப்பொழுதும் மொத்தமாய் முழுப்பிரபஞ்சத்தின் சுகத்தை ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கிறோமேயொழிய தனியாய் ஒருவருடைய சுகத்தைப் பார்க்கிறதில்லை. பிரபஞ்சத்தில் ஜன சங்கியை அதிகமானால் பற்பல ரோகங்களுண்டாகின்றன. அதினால் விதவா விவாகத்தில் நாங்கள் சம்பந்தப்படுகிறதில்லை. பாலிய விவாகங்களை நிறுத்தவேண்டியதே. ஆனாலும் அது இந்தக் காலத்தில் நடக்காது. எதாவது ஆயிரம் வீட்டுக்காரர்கள் என்னோடு சேர்ந்து வரட்டும். நான் என் தங்கைக்கு அவள் திரண்டபிறகு தான் கல்லியாணம் செய்கிறேனோ இல்லையோ பார்.

ராமா :—நீங்களே ஒருவராயே ஏற்படாவிட்டால் ஆயிரம் வீட்டுக்காரர்கள் என்னமாகச் சேர்ந்து வருவார்கள்? எல்லாரும் உங்களைப் போலவே ஆலோசிக்கிறார்கள். முதல் முதலில் ஒருவன் வழிநடந்து காட்டினால் பிறகு ஒருவரைப் பார்த்து ஒருவராக எல்லாரும் அந்தவழியே நடப்பார்கள். காரியமில்லாதபேச்சில் என்ன பிரயோஜனம்? இலட்சம் பேர் என்னோடு சேர்ந்தால் நான் ஜாதியையே விட்டுவிடுகிறேனென்று நானும் சொல்லுகிறேன். அதுவுமில்லை, இதுவுமில்லை. எந்த ஸ்திதியிலிருந்தாலும் சொன்னபடி செய்கிறவர்களை நான் மெச்சிக்கொள்ளுகிறேன். சொல்லுகிறதொன்று செய்கிறதொன்றாயிருக்கிற திருடர்களை நம்புவதில் பிரயோஜனமில்லை. உங்களிடத்தில் "பாட்டில்" நாகரீகத்தைத் தவிர வேறொன்றும் காணப்படவில்லை. இங்கிலீஷ் படித்தவர்களில் குடிக்காமல் யார் இருக்கிறார்கள்? உங்களுக்குச் சாராயத்தின் உபயோகம் தெரிந்தபடி எங்களுக்கு அவ்வளவு தெரியாது. ஆஸ்பத்திரியில் எல்லாமருந்துகளும் பிராந்தியில்தான் கலந்து கொடுக்கப்படுகின்றனவென்பதையும் திருஷ்டாந்திரமாகவும் எடுத்துக்காட்டுவீர். எங்களுக்கு இந்த விஷயங்களே தெரியாது. ஆஸ்பத்திரி மருந்தும் நாங்கள் உண்பதில்லை.

நா :—இந்த விஷயங்களின் ஸ்வாரஸ்யமெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியவே தெரியாது. தெரிந்தால் அவர்கள் "கன்விக்ஷன்" பிரகாரம் என்னமாய் நடந்துகொள்ளாமலிருப்பார்கள்?

ராமா :—நீங்களென்னமோ இங்கிலீஷ் வார்த்தைகளை மகா போடுகிறீர்கள். அவைகளின் அருத்தம் எனக்குத் தெரியாது. நீங்கள் சொன்ன "கன்விக்ஷ" னெல்லாம் பாழாய்ப்போன குடியிலும் தீனியிலும் காட்டாமல் லோகோபகாரமான காரியங்களை திலாகிலும் காட்டக்கூடாதா? நீங்கள் குடியில் எவ்வளவு குணமிருப்பதாகச் சொன்னாலுஞ் சரி. இவ்விதமாகவே பேசி, நல்ல வயதில் முன்னுக்குவரும் காலத்தில் அகாலமரணமடைந்தவர்களைக் குடிகாரர்களில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொன்பதுபேர் வீதமாகப் பார்த்திருக்கிறேன்.

நா:—மிதமாகக் குடிக்காவிட்டால் இந்த மாதிரியாகவெல்லாம் வந்து சம்பவிக்கின்றன. நான் உத்தியோகம் தொடங்கின மூன்று வருஷத்தில் கொஞ்சமாயோ அதிகமாயோ பிராந்தி முதலானவைகளைக் குடித்துக்கொண்டுவருகிறேனல்லவா? நான் இன்னும் சாகாமல் பிழைத்திருக்கிறேனே அதெப்படி?

ராமா:—எனக்கும் அதே தான் ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. குடிக்க ஆரம்பித்த பிறகு உங்கள் நண்பன் நாலு வருஷம் வரையில் பிழைத்திருந்தான். முதல் முதலில் மிதமாய்க் குடிப்பதாக ஆரம்பிப்போர் கொஞ்சம் நாளில் மிதப்பேச்சை மறந்து போகிறார்கள். உங்கள் முதல் முதல் மிதத்துக்கும்இப்பொழுதிய மிதத்துக்கும் நிரம்ப பேதமிருக்கிறது.

நா:—ஆமாம்; தப்பாமல் பேதமிருக்கிறது. மனிதர்கள் படிப்படியாய் அபிவிர்த்தியடைவது சகஜம். அதெல்லாம் இப்பொழுது உனக்கு "எக்ஸ்

ஷேவேயின்" பண்ண எனக்கு ஸாவகாசமில்லை. ஆபீஸுக்கு நேரமாய்விட்டது; பிறகு வா சொல்லுகிறேன்.

ராமா:—நீங்கள் சொல்லப்போகிற அபிவிர்த்திக்கும் உங்களுக்குங்கூடப் பதினாயிரம் நமஸ்காரம். நீங்கள் எனக்கு ஒன்றும் சொல்லத் தேவையில்லை. அந்த அபிவிர்த்தி யில்லாவிட்டாலே நான் பத்து வருஷங்கள் சுகமாய்பிழைத்திருப்பேன். இப்போது ஆசாரத்திருத்தக்கூட்டத்தில் பேசுகிற பிராமணரைத் தமரெல்லாம் வாயளவில் நிற்பவர்கள்தான். ருதுமதியான மூன்றுவதுமாதத்திலேயே சாந்திசெய்துகொண்டவர்கள் தான். ஒரு விகல்பமும் இல்லாத ஆனரபிள் ஸ்ரீநிவாசாசாரியாரது ருதுவிவாகமசோதவுக்கே பலே ஆசாரதிருத்தக்காரர்களாகிய உங்களிற் பலர் கண்டனம் செய்துகொண்டு நிற்கிறார்கள். இது தானே ஆசாரதிருத்த நிபுணத்துவம்! இப்படித்தான் இருக்கும் உங்கள் போக்குகளெல்லாம்! நீங்கள் தேசோபகாரம் என்று பாடுபடுவதெல்லாம் பணம் சம்பாதிக்க அது ஒருவழியென்றுதானே! கௌரவப்பட்டம் கிடைக்குமென்று நம்பித்தானே! போமையா போம்! (என்றுசொல்லிப் போகிறார்.)

கடுக்காய் வைத்தியர்.

“எருமை கெட்டவனுக் கெட்டுக் கடுக்காய்—இளம் பெண்டாட்டிக்காரனுக்கு மெட்டுக் கடுக்காய்—படை எடுத்த மன்னனுக்குப் பத்துக் கடுக்காய்.” * * * *

ஒரு ஊரில் இராஜ குடும்பத்து வைத்தியரொருவரிருந்தார். அவர் வைத்திய சாஸ்திரத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவர். அவரிறந்த பிறகு அவரது குமாரன் மூடனாயிருந்தபடியால் தகப்பனார் தேடிய பொருளை அழித்துவிட்டு பிண்டத்துக்குத் திண்டாடியதைக் கண்ட அவன் மனைவி “தங்கள் தகப்பனார் தேர்ச்சி பெற்ற அரண்மனை வைத்தியரல்லவா? அவருடைய ஓலைச் சுவடிகளைப்பார்த்து வைத்தியம் செய்து சம்பாதிக்கக் கூடாதா? என்றாள். உடனே வைத்தியர் குமாரன் ‘நல்ல யோசனை சொன்னாய், எனக்கும் இப்பொழுதுதான் ஞாபகத்திற்கு வந்தது; வெண்ணெயை வைத்துக்கொண்டா நெய்க்கழவேண்டும்? கொண்டுவா ஓலைக்கட்டுகளை’ என்றான். உடனே கொண்டுவந்து போட்டாள். வைத்தியர்வீட்டுப் பிள்ளை நாலெழுத்து ஐந்தெழுத்துப் பெயர்தான் வாசிக்குமானதால் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்தான்; எல்லா கவிகளும் நீண்ட வாக்கியங்களாகயிருந்ததால் ஒன்றுந் தெரியவில்லை. தெய்வாதீனமாய் மருந்து ஜாப்தா எழுதிய நறுக்கு ஒன்று அகப்பட்டது. அதில் எட்டுக்கடுக்காய், எட்டுக் கடுக்காய், பத்துக்கடுக்காய் என்று எழுதியிருந்தது. பேஷ் வைத்தியம்தெரிந்துவிட்டது என்று வைத்தியம் செய்யத் தயாராக விருந்தான். அப்பொழுது ஒருவன் எருமைமாடு காணாமற்போய் விட்டதென்று மாட்டைத் தேடிக்கொண்டு

வந்தான். அவனைப் பார்த்து நான் அதற்கு ஒரு வைத்தியம் சொல்லுகிறேன், "நீ எட்டுக்கடுக்காயை அரைத்துக் குடித்துவிட்டு பேசாமற்போய் படுத்திரு" என்று சொன்னான். பிரபலமான வைத்தியர் மகன் சொன்னாரென்று அந்தப்படியே சாப்பிட்டான். கடுக்காய்க் கஷாயம் சாப்பிட்டதும் பேதி கண்டு குளத்துக்கும் வீட்டுக்குமாக விருந்தான். கடைசியாய்க் குளத்திற்குப்போனவன் நடக்கச் சக்தியில்லாமல் குளக்கரையிலேயே படுத்திருந்தான். அப்பொழுது எருமைமாடு எவ்விடத்திலிருந்தோ தற்செயலாய் தண்ணீர் குடிக்க வந்தது. மாடுகெட்டவன் சந்தோஷித்து நல்ல வைத்தியம் செய்தாரென்று வைத்தியரைப் புகழ்ந்தான். அதிலிருந்து வைத்தியர் மகனும் வைத்தியத்திற் றேர்ச்சியடைந்தாரென்று எங்கும் தெரிந்துவிட்டது. அவ்வூர் அரசனின் மூத்த மனைவி தன் நாயகன் இளையமனைவியோடு அதிக விசுவாசமா யிருக்கிறாரே இதற் கொரு வைத்தியம், புதிதாய்த் தேர்ச்சியடைந்திருக்கிற நமது பழைய வைத்தியர் மகனைக் கேட்போமென்று வரவழைத்துக்கேட்டாள். புது வைத்தியர் "நல்லதிருக்கட்டும் எட்டுக் கடுக்காயை அரைத்து ராஜாவுக்குக் கொடுத்துவிடுங்கள்" என்று ஏட்டில் எழுதியிருந்த இரண்டாம் வைத்தியத்தைச் சொன்னார். அரசன் மனைவி அப்படியே செய்தாள். உடனே ராஜாவுக்குப் பேதிகண்டு அதிக சீக்காய்விட்டது. அரசன் இளைய மனைவி பாலியமானதால் அரசனிடத்தில் அதிகமாய் நெருங்கவில்லை. மூத்த மனைவி எவ்வகையிலுந் தெரிந்தவளானதால் அரசனுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைத் தானே செவ்வையாகச் செய்தாள். அதிலிருந்து அரசனுக்குத் தான் வெறுப்புற்றிருந்த மனைவி இவ்வளவு பணிவிடைகளைச் செய்தாளே; அன்புள்ள மனைவி கிட்டக்கூட வரவில்லையே என்று மூத்தவளிடத்திலேயே அன்பாக விருந்தான். அரசன் மனைவி மிகச் சந்தோஷித்து எப்படியும் பெருங்காயமிருந்த பாண்டமல்லவா என்று மெச்சிக்கொண்டு அதிலிருந்து வைத்தியர் குடும்பத்துக்கு வேண்டியவைகளை சர்க்காரிலிருந்து கொடுக்கும்படி உத்தரவிட்டாள். பிறகு ஒருதடவை இவ்வரசனிடத்தில் மற்றொரு ராஜா யுத்தத்திற்கு வந்துவிட்டான். இதைப்பற்றி மூத்த மனைவியை யோசித்தான். அரசன் மனைவி சங்கதி தெரியாதா? நமது வைத்தியர் மகன் வைத்தியத்தில் நிரம்பத் தேர்ச்சியாகிவிட்டார். அப்படியிருக்க நமக்கேன் கவலை வேண்டும் என்றாள். ராஜா உடனே வைத்தியரை அழைத்து யோசனை கேட்டார். வைத்தியர் பாக்கியிருந்த மூன்றாவது வைத்தியத்தை எடுத்துக்கொண்டு "தமது சேனைகளுக்கெல்லாம் பத்துக் கடுக்காய் அரைத்துக் கொடுங்கள்" என்று சொன்னார். உடனே ராஜாமூட்டை மூட்டையாகக் கடுக்காய் வரவழைத்து தமது யானை குதிரை காலாள் முதலிய எல்லாவற்றிற்கும் பத்துக் கடுக்காய் அரைத்துக் கொடுத்துவிடு என்று உத்தரவு கொடுத்தார். இவ்விரகசியத்தை ஒற்றர் மூலமாய் எதிர்பக்கத்து ராஜா தெரிந்து தலை ஒன்றுக்கு பத்துக்கு இருபது கடுக்காய் கொடுத்துவிட வேண்டியதென்று உத்தரவிட்டான். கடுக்காய்

விலையோ நிரம்ப அதிகமாகிவிட்டது. இரண்டு பக்கத்துப் படைகளுக்கும் கடுக்காய் கொடுத்தானபிறகு யானைகளுக்கும் குதிரைகளுக்கும் வீரர்களுக்கும் பேதியாக ஆரம்பித்தது. இந்தச் சமயத்தில் இருபது கடுக்காய் சாப்பிட்ட பக்கத்துச் சேனை அதிகமாய் பேதியாகிக் களைத்துப்போய் விட்டது. இந்தச் சமயம் பார்த்து எதிரி பக்கத்துச் சேனையை முறியடித்து ஜெயித்து விட்டார்கள். ராஜா வைத்தியரிடத்தில் மிகக் களிப்படைந்து வேண்டிய சன்மானங்கள் செய்தார். வைத்தியர் இனிமேல் நமக்கு வைத்தியம் சரியாய்விட்டதே என்று யோசனைசெய்து வீட்டை நெருப்புவைத்துக் கொளுத்திவிட்டு ராஜ சமுகத்தில் வந்து ஐயோ என் வீடு பொருள்கள் போனாலும் பாதகமில்லையே என் வைத்தியச் சுவடிகள் போய்விட்டதே இனி என்னசெய்வேன் என்று துக்கித்தார். ராஜா அவருக்குத் தேறுதல் சொல்லி "உமது குடும்பத்துக்கு வேண்டிய சகல பொருள்களும் ராஜாங்கத்திலிருந்து கொடுக்கிறோம்" என்று உத்தரவு செய்தார். வைத்தியரும் விசாரமற்று தலைவந்தராக வாழ்வதானார். நல்லகாலமிருந்தால் எல்லாம் நல்லதாகவே முடியும்.

கணித விநோதம்.

ஓர் தனவான் தன்னிடமிருந்த தங்கக்கட்டிகளைத் தன் மக்கள் நால்வருக்கும் பகிர்ந்துகொடுக்க ஆரம்பித்தான். ஒருவன் பங்குக்கு ஒரு கட்டி குறைவாயிருந்தது. அதுவிஷயமாய் ஆலோசித்துக்கொண் டிருக்கும்போது அவ்விடம் வந்த ஓர் பெரியவர் சொல்லிக்கொடுத்த உபதேசப்படி அத்தனவான் அந்தக் தங்கக்கட்டிகளை ஒரு பெட்டிக்குள் வைத்து ஜெபஞ்செய்தான். அக்கட்டிக ளிரட்டித்தன. அதில் மூத்த மகனுக்குச் சில கட்டிகளைக் கொடுத்து விட்டு மீதக் கட்டிகளை மறுபடியும் பெட்டிக்குள் வைத்து ஜெபஞ்செய்தான். அவையும் இரட்டித்தன. அதில் இரண்டாவது மகனுக்குச் சிலகட்டிகளைக் கொடுத்து விட்டு மீதக்கட்டிகளை மறுபடியும் பெட்டிக்குள் வைத்து ஜெபஞ்செய்தான். அவையும் இரட்டித்தன. அதில் மூன்றாவது மகனுக்குச் சில கட்டிகளைக் கொடுத்துவிட்டு மீதக்கட்டிகளை மறுபடியும் பெட்டிக்குள்வைத்து ஜெபஞ்செய்தான். அவையும் இரட்டித்தன. அவைகளை நான்காவது மகனுக்குக் கொடுத்தான். ஒருவர்க்கொருவர் பங்கு ஏற்றக் குறைச்சலில்லாமற் சரியாயிருந்தது. இதைக் கண்ணுற்ற கனவான்கள் ஆதியில் தனவான் வைத்திருந்த கட்டிகள் இத்தனை யென்பதையும், அவைகள் ஜெபங்களினு லிரட்டிக்க விரட்டிக்க ஒவ்வொரு மகனுக்குங் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற கட்டிகள் இவ்வள வென்பதையும் தெரிந்து விடை பகரவேண்டும்.

விடை

தனவான் வைத்திருந்த தங்கக்கட்டிகள் 15.

(1) ஜெபத்தில் ஷெடி 15 கட்டிகளும் 30 ஆயிற்று. மூத்தமகனுக்குக் கொடுத்த கட்டிகள் 16. மீதக்கட்டிகள் 14.

(2) ஜெபத்தில் ஷெடி 14 கட்டிகளும் 28 ஆயிற்று. 2-வது மகனுக்குக் கொடுத்த கட்டிகள் 16. மீதக்கட்டிகள் 12.

(3) ஜெபத்தில் ஷெடி 12 கட்டிகளும் 24 ஆயிற்று. 3-வது மகனுக்குக் கொடுத்த கட்டிகள் 16. மீதக்கட்டிகள் 8.

(4) ஜெபத்தில் ஷெடி 8 கட்டிகளும் 16 ஆயிற்று. 4-வது மகனுக்கு கொடுக்க ஒன்றுக்கொன்று பங்கு ஏற்றக் குறைச்சலில்லாமற் சரியாயிருந்தது.

கைதேர்ந்த திருடன்.

நெடுநாளைக்கு முன்னமே அன்றாடம் உழைத்து ஜீவிக்கும் எளிய மனிதனொருவ னிருந்தான். ஒரு நாள் அவன் வேலை செய்து அலுத்துத் தன் சிறு குடிசையின் முன்புறத்தில் உட்கார்ந்து இளைப்பாறிக் கொண்டிருக்கையில், நான்கு வெள்ளைக் குதிரைப் பூட்டிய வண்டியொன்று வெகு வேகமாய் வந்து அந்தக் குடிசை வாயிலண்டை நின்றது. ஒரு மனிதன் அதினின்றும் சிறந்த ஆடையாபரணங்கள் அணிந்து வெகு கம்பீரமாய் இறங்கிவந்தான். அவனைக் கண்டவுடனே அந்தக் குடிசையிலிருந்த கிழவன் இவன் யாரோ ஒரு மகாப் பிரபுவென்று எண்ணிச் சரேலென்று எழுந்து அவனண்டை வந்து, நீங்கள் யார்; எங்கே வந்தீர்கள்; உங்களுக்கு என்ன தேவை என்று கேட்டான்.

அதற்கு அந்த மனிதன், ஐயா, எனக்கு விசேஷமாய் ஒன்றும் தேவையில்லை; காயோ கிழங்கோ உங்கள் வீட்டிலுள்ள உணவை உங்களோடு கூடவே உண்டு களிக்க வந்தேனென, அந்த வீட்டுக்காரன், நீங்கள் என்னவோ பரிகாசமாய்ப் பேசுகிறீர்களே; உங்களைப் பார்த்தால் யாரோ மகாப் பிரபு போலிருக்கிறது. இந்த எளியன்வீட்டுச் சோற்றுக்கா நீங்கள் காத்திருக்கிறீர்கள்? ஆயினும் நீங்கள் என்னை ஒரு பொருளாக மதித்து இவ்விடம் வந்தீர்களே, அதுவே எனக்குப் பரம பாக்கியம். உங்கள் இஷ்டப்படியே ஆகட்டுமென்று சீக்கிரமே சாப்பாடு சித்தம் செய்யும்படி தன் பெண்சாதிக்குக் கட்டளையிட்டான்.

அப்படியே அவள் தன் வீட்டில் உள்ளதைக் கொண்டு சமையல் செய்யத் தொடங்கினாள். சமையலாகிற வரையில் இங்கே இந்தப் பெரிய மனிதரைச் சும்மா உட்காருவித்துக்கொண்டிருப்பது யோக்கியமல்லவென்று அவ்

வீட்டுக்காரக் கிழவன், தான் சில நாளாகச் செம்மையாய்ப் பயிர் செய்து வருகின்ற தன் புதிய தோட்டத்தைப் பார்க்கும்படி, அவனை அழைத்துக் கொண்டுபோனான். அத்தோட்டத்தில் பலன் தருகிற செடி கொடிகள் ஒன்றுமில்லை; இளஞ்செடிகளாய் அநேகம் அப்போதுதான் பயிராகிக்கொண்டிருந்தன. பின்னும் செடிகள் நடுவதற்குப் பல குழிகள் வெட்டியிருந்தன.

அவற்றைப் பார்த்து அங்கு வந்திருந்த விருந்தாளி இவ்வுழைப்புக்கு ஒத்தாசை செய்ய உங்களுக்குப் பிள்ளைகள் ஒருவருமில்லையோ என, அந்தக் கிழவன். இங்கே இச்சமயத்தில் ஒருவருமில்லை. முன் ஒரு மகன் இருந்தான் அவன் சொன்னபடிக் கேளாமல், அங்குசமில்லாத யானைபோலும், கடிவாளமில்லாத குதிரைபோலும் ஒருவரையும் மதியாமல் அடங்காப்பிடாரியாய் ஓடிப்போய்விட்டான். அவன் இரண்டொரு நாள் என்னிடத்திலிருந்த போதே மிக்க முரடனாய்த் தானிருந்தான். ஆயினும் அவனுக்குச் சுறுசுறுப்பும் புத்தி கூர்மையும் அதிகம்; வெகு தந்திரசாலி. எதாவதொன்றைக் கற்றுக்கொள்ளும்படிச்சொன்னால்மட்டும் கேட்கமாட்டான்; துன்மார்க்கம் செய்வதென்றால் வெகு சந்தோஷம். அப்படியே இருந்து கடைசியில் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் எங்கேயோ ஓடிப்போய்விட்டான். பின்பு அவன் என்னவானானோ ஒரு செய்தியும் தெரியாது என்று சொல்லிக்கொண்டே ஒரு செடியை எடுத்து அங்கிருந்த குழியில் நட்டுக் கோணலில்லாமல் நேராக நிமிர்த்துக் கட்டினான்.

அதற்கு அண்டையிலிருந்தவன் ஐயா, அதோ ஒரு பெரிய மரம் ஆயிரம் கோணலோடு தரையோடு தரையாய்க் கவிழ்ந்துகொண்டிருக்கிறதே; அதையும் ஏன் இப்படி நீங்கள் நேராக நிமிர்த்திக் கட்டக்கூடாதென்றான்.

அதைக் கேட்டு அந்தத் தோட்டக்காரன் நகைத்து, பிரபுக்களே, நீங்கள் தோட்டப்பயிரின் பெருமை இத்தன்மையதென்று தெரியாமற் பேசுகிறீர்கள். அது பெரிய மரமாகி முடிச்சுக்கட்டிப்போயிற்றே; அதை இனி நிமிர்த்த எவராலாகும்? மரங்களை வளைக்கவாவது நிமிர்த்தவாவது வேண்டுமென்றால் செடியாயிருக்கையிலேயே செய்திருக்கவேண்டுமென, அதற்கு அந்த விருந்தாளி, ஆனால் உங்கள் மகனுக்கும் இப்படித்தான்; இளமையிலேயே அவனைச் செம்மையாய்ச் சிக்ஷித்து நல்வழிக்குக் கொண்டுவந்திருப்பீரானால், இப்படி ஓடிப்போக மாட்டானே. இப்போது அவன் முற்றி முடிச்சுக்கட்டியும் போயிருப்பானல்லவா என்றான்.

ஆம். அது மெய்தான். ஆனால் இப்போது ஒரு வேளை குணம் மாறி நல்லவனாயிருக்கிறானோ என்னவோ என்று தோட்டக்காரன் சொன்னதற்கு

அந்த விருந்தாளி, அது அப்படி ஒருபோதும் மாறாது. "செடியாய் வணங்காதது மரமாய் வணங்காது" என்று நீங்களே இப்போது சொன்னீர்களல்லவா? நல்லது, அம்மகன் இப்போது வந்தால், அவன் இன்னானெனக் கண்டுகொள்வீர்களாவென, இத்தனை காலமாகிவிட்டதே; முகத்தைப் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்ளமுடியாது. அவன் புஜத்தில் அவரைக் காயளவு பெரிதாய் மச்சமொன்றிருந்தது. அதைப் பார்த்தால் அடையாளம் தெரியுமென்றான்.

அதைக் கேட்டவுடனே அவன் தான்மேலே போர்த்திருந்த போர்வையை வாங்கிப் புஜத்திலிருந்த பெரிய மச்சத்தைக் காட்டினான்.

அதைப் பார்த்ததும் அந்தக் கிழவன் அவன் தன் மகனேயெனத் தெரிந்து ஆனந்தமுள்ளடங்காமல் உடனே அவனை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு குழந்தாய், நீ இத்தனை காலம் எங்கே போயிருந்தாய்? எவ்விதமாய் உனக்கு இவ்வளவு சம்பத்தும் செல்வாக்கும் உண்டாயிற்று? என்று ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகக் கேட்டான்.

ஐயோ! என் அருமைத் தகப்பனாரே, இளஞ்செடியாயிருக்கையில் கொள்கொம்பு வைத்து நேராய்க்கட்டி நிமிர்த்துவாரில்லாமல் இது பெருங்கோணலாய்ப்போயிற்று. இனி அதற்காக விசனப்பட்டு ஆவதென்ன? எனக்கு இந்தச் செல்வம் எப்படி வந்ததென்றாகேட்கிறீர்கள்? திருட்டுத்தொழில் செய்யப்புகுந்தேன். ஆயினும் பயப்படவேண்டாம். நான் கைதேர்ந்த திருடனாகி அந்தத் தொழிலில் ஒப்புயர்வற்றவனாயிருக்கிறேன். எவ்வளவு அரண் செய்தவிடமாயினும் நான் உட்செல்லுவதற்கு ஒரு தடையுமிராது. நமக்கு வேண்டுமென்று நான் எதை நினைத்தாலும் அது நமதுதான். சாதாரணமான திருடர்களைப்போல நான் திருடுவதாக நினைக்கவேண்டாம். நான் தனவான்கள் வீட்டிலேயே திருடுவேன். என்னால் ஏழைகளுக்கு யாதொரு உபத்திரவமுமில்லை; நான் அவர்களை விசேஷமாய்ப் பொருள்கொடுத்து ஆதரிப்பேன். மேலும் நமது சாமர்த்தியத்தை விசேஷமாய்ச் செலுத்தவேண்டாதவிடத்தில் நான் ஒருபோதும் களவு செய்யமாட்டேன் என்றான்.

அது கேட்டுத் தகப்பன், ஐயோ! குழந்தாய், கடைசியில் இப்படியா முடிந்தது. நீ என்ன சொல்லியும் இந்தத் தொழிலைக்கேட்க எனக்குச் சிறிதும் சந்தோஷமுண்டாகவில்லை குபேரன் வீட்டில் களவு செய்பவனாயினும், கள்ளன் கள்ளனேயன்றி வேறாவனோ! திருடன் பெண்சாதி என்றும் கைம்பெண்சாதிதான்; "அடாது செய்பவர் படாது படுவார்" என்பது உனக்குத் தெரியாதா? இந்தக் கொடியதொழிலை நீ என் கைக்கொண்டாய் என்றுசொல்லி அவனை வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனான். அவ்வளவு செல்வ

னாக வந்த சிறுவன் தன் மகனே எனக்கேட்டபோது அவன் தாய்க்கு உண்டான ஆநந்தத்தை என்னென்று சொல்லலாம்! உடனே அவன் திருட்டுத் தொழிலில் கைதேர்ந்தவனெனக் கேட்க அதற்காகக் கொஞ்சம் விசனமுமடைந்தாள்; ஆயினும், எப்படியாவது ஆகட்டும், திருட்டுப் பிள்ளையாயினும் பிள்ளை தானே; பூப்பட்ட கண்ணென்று பிடுங்கியெறியலாமா? என்று சொல்லிச் சந்தோஷமடைந்தாள்.

பின்பு அவர்களிருவரும் தம்மகனோடுகூட உட்கார்ந்து விநோதமாய்ப் புசித்தார்கள். புசித்துக்கொண்டிருக்கையில் அந்த வீட்டுக் கிழவன் தன் மகனைப்பார்த்து, குழந்தாய், நீ இப்போது இன்னானென்பதும், உன் தொழில் இப்படிப்பட்டதென்பதும் இப்பட்டணத்தரசனுக்குத் தெரிந்தால், முன்போல் அவ்வளவு அருமையாய் உன்னை எடுத்து அணைத்துக்கொள்வானோ? இச்செய்தி கேட்டவுடனே உன்னைத் தூக்கிலிடுவானே என்றான்.

அது கேட்டு அந்தச் சோரராஜன், ஐயா, இவ்விதமாக நீங்கள் அஞ்சி நடுங்கவேண்டாம். அவ்வரசன் என்னை ஒன்றும் செய்யமாட்டான். என் தொழிலை நான் தீரத்தெளியத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறேன். வேண்டுமானால் இப்போதுகூட நான் அவ்வரசனிடம் போய் வருவேன் என்றான்.

அப்படியே அந்தப் பெருந்திருடன் பொழுதுபோனதும் தன் வண்டியிலேறிக்கொண்டு அரசன் அரண்மனைக்குச் சென்றான். இவன் வருகிற ஆடம்பரத்தைப் பார்த்து அரசன், இவன் யரோ ஒரு கனவானென்று எண்ணி அவனை மிகவும் மரியாதையாய் வரவழைத்தான். ஆயினும் அவன் தான் இன்னானென்பதைத் தெரிவித்தபோது அரசன் முகக்களை மாறிச் சிறிதுநேரம் சும்மாவிருந்து பின்பு அவனைப் பார்த்து, பிள்ளாய், முன்பு நான் உன்னை இளமையில் அன்போடு எடுத்து ஆதரித்தவனாதலால் உனக்கு நியாயப்படி தண்டனை விதிக்க என் மனம் துணியவில்லை. திருட்டுத் தொழிலில் நீ கைதேர்ந்தவனென்கிறாயே; உன் திறமையைப் பரீக்ஷித்துப் பார்க்கிறேன். அதில் நீ தவறிப்போனால், காக்கை கழுகுகளெல்லாம் கூடிவந்து வாத்திய கோஷம் செய்ய, நான் உன்னைத் தூக்கு மரத்திற்கே கலியாணம் செய்து கொடுத்து விடுவேன் என்றான்.

அதுகேட்டுத் திருடன், பிரபுக்களே, தங்கள் சித்தம் என் பாக்கியம்; தங்களுக்கு மிகவும் அசாத்தியமாய்த் தோன்றுகிற இரண்டு செய்கைகளைச் செய்யச்சொல்லிப் பரீக்ஷை பாருங்கள். அதை நிறைவேற்ற நான் தவறிப்போனால், தங்கள் இஷ்டப்படியே செய்யலாமென, ராஜன் சிறிதுநேரம் ஆலோசித்து, முதலில் என் அருமைக் குதிரையை ஒருவருக்கும் தெரியா

மல் அது கட்டியிருக்குமிடத்திலிருந்து திருடிக்கொண்டு போகவேண்டும்; இரண்டாவது நான் என் மனையாட்டியுடன் படுக்கையறையிலே படுத்துத் தூக்கும்போது நாங்கள் கீழேபோட்டுப் படுத்திருக்கும் பட்டுப் போர்வையை மாத்திரமேயன்றி அரசி கையிலிருக்கின்ற மோதிரத்தையும் எங்களுக்குத் தெரியாமலே திருடிக்கொண்டு போகவேண்டும். பயமிருக்கட்டும்; கொஞ்சம் தவறினால் தலை போனதுதான் என்று சொன்னான்.

அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொல்லி அவன் அவ்விடம்விட்டுச் சென்றான். பின்பு அந்தச் சோரராஜன் செய்த உபாயத்தைக் கேளுங்கள்; ஒருவருக்கும் தெரியாமல் அண்டையூருக்குப்போய் பெண்கள் தரிக்கும் பழைய கந்தைத் துணியொன்று வாங்கி உடுத்திக்கொண்டு, ஒருவரும் அறிந்துகொள்ளக்கூடாமல் நரையுந்திரையுமாய்த் தள்ளாதகிழவிபோல வேஷம் தரித்து மிகவும் மயக்கமான பொருள்களைக் கலந்து சாராயம் ஒரு குடம் நிறைய வாங்கித் தலையில் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு, அவ்வரசன் அரண்மனைக்குப்போனான். அங்கே போனபோது நன்றாய் இருண்டு இராத்திரியாயிற்று. இருண்டுபோகவே, குதிரைக் கொட்டாரத்துக்கெதிரே சிறிது தூரத்தில் ஒரு பாறைமேல் சாராயத்தை வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்து க்ஷயரோகம் பிடித்தவன்போல வாயோயாமல் இருமிக்கொண்டிருந்தான். அப்போது குதிரைக் கொட்டாரத்து வாயிலில் உட்கார்ந்து தீவளர்த்துக் குளிர் காய்ந்துகொண்டிருந்த சேவகர்களுள் ஒருவன் இவளைப் பார்த்து. யாரோ கிழவி பாவம்! குளிரால் வருந்துகிறாளென்று அந்தத் தீயண்டை வந்து குளிர் காயும்படி அழைத்தான். அதுகேட்டு அந்தக் கிழவிவேஷம் தரித்த வீரன் தன் சாராயக் குடையோடு அவர்களண்டை போய் உட்கார்ந்தான். அது கண்டு அங்கிருந்தவர்களுள் ஒருவன், உன் குடையில் என்ன கிழவியென்று கேட்க, அந்தத் திருடன், இதில் உயர்ந்த சாராயமிருக்கிறது. இதை விற்றுத்தான் நான் வயிறு வளர்க்கிறேன். நீங்கள் அன்பாய்ப் பேசி அழைத்த உபகாரத்திற்காக உங்களுக்கு வேண்டுமானால் விலை சுலபமாய்க் கொடுத்துவிடுகிறேன் என்றான். அது கேட்டு அவன், ஆனால் அனைவரும் வாருங்கள் என்று தன் இனத்தாரையெல்லாம் அழைத்துக்கொண்டு, தான் முதலில் கொஞ்சம் வாங்கிக்குடித்து, இது வெகு ருசியாயிருக்கிறது, வெகு ருசியாயிருக்கிறதென்று சொல்லிச் சந்தோஷித்துப் பின்னும் அதைப்போல இரட்டிப்பு குடித்தான். அவனுடைய நேசர்களும் அவன் மாதிரியே செய்தார்கள்.

இப்படி அவர்கள் சாராயம் குடித்துக் களிப்படைந்திருப்பதைக் கொட்டாரத்துக்குள் இருந்தவர்களும் பார்த்து, இதோ ஒரு கிழவி உயர்ந்த சாராயம் கொண்டுவந்து விற்கிறாள், அதை நாமும் வாங்கிக் குடித்தால் இந்தக் குளிருக்குச் சும்மென்றிருக்கு மென்றார்கள். அதைக் கேட்டதும் அந்தத் திரு

டன் தன் சாராயக்குடத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு கொட்டாரத்துக்குள் சென்றான். அங்கே ஒருவன் கடிவாளத்தைப் பிடித்துக்கொண்டும், ஒருவன் வாலைப்பிடித்துக்கொண்டும், மற்றொருவன் மேலே படுத்துக்கொண்டும் இப்படி மூன்று வீரர்களாய் அரசனுடைய பெரிய குதிரையைக் காவல் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அது கண்டு திருடன் தன் குடத்திலிருந்த சாராயத்தையெல்லாம் யதேஷ்டமாய் அவர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டான். சீக்கிரமே அதன் வேகம் அவர்களிடத்தில் உறைக்க ஆரம்பித்தது. கடிவாளத்தைக் கையில் பிடித்திருந்தவன் அதை விட்டுவிட்டு அப்படியே மெய் மறந்து தூங்கிப்போனான். பின்னால் உட்கார்ந்திருந்தவனும் வாலை விட்டு விட்டுப் பெருங்குறட்டை விட்டுத்தூங்கலானான். குதிரைமேல் ஏறிக்கொண்டு காத்திருந்தவனும் அப்படியே அதன்மேல் அதிக மயக்கமடைந்து மேகம் முழங்குவது போலப் பெரிய குரட்டைவிட்டான். வெளியிலிருந்து காவல் காத்துக்கொண்டிருந்தவர்களெல்லாம் அதற்கு முன்னமே அப்படியப்படி இருந்தவிடத்திலேயே விழுந்து மயங்கிப்போனார்கள். இப்படி அவர்களெல்லாம் தனக்கு அனுகூலமாய்த் தூங்கிப் போன பின்பு திருடன் கடிவாளம் பிடித்திருந்தவன் கையில் ஒரு கயிறும், வாலைப் பிடித்திருந்தவன் கையில் ஒரு வைக்கோல் கத்தையும் கொடுத்தான். குதிரைமேல் ஏறிப் படுத்திருப்பவனைமட்டும் இன்னது செய்கிறதென்று தோன்றவில்லை. கீழே தள்ளினால் உடனே விழித்துக்கொண்டு கூச்சல்போடுவான்; அது கேட்டு அனைவரும் எழுந்து ஓடிவருவார்கள். அதற்காக அவன் செய்த தந்திரமாவது: குதிரையோடு சேர்த்துக் கட்டியிருந்த சேணத்தை அவிழ்த்து அப்படியே அதன்மேலிருந்த ஆளோடு அசையாமல் உயரத் தூக்கிக் கட்டிவிட்டான். பின்பு அந்தக் குதிரையைக் கல்தரையில் ஓட்டிக்கொண்டு போனால் காலோசை கேட்குமென்று அதன் நான்கு குளம்புகளிலும் கனமாய்க் கந்தைத்துணிகளைச் சேர்த்துக்கட்டி குதிரையை அவிழ்த்துக்கொண்டு சிறிதும் சந்தடி செய்யாமல் ஓடிப்போய்விட்டான் !

பொழுதுவிடிந்ததும் அந்தப் பெருந்திருடன் குதிரைமேலேறினபடியே அரசன் அரண்மனைக்கு எதிரேபோய்ச் சவாரிசெய்துகொண்டிருந்தான். சீக்கிரமே அரசனும் நித்திரை தெளிந்தெழுந்து மேல்மாடத்திலிருந்தபடி வீதி வழியே பார்க்க, அவனைப் பார்த்துத் திருடன் மகாப்பிரபுவே வந்தனமய்யா; இதோ தங்கள் குதிரையைச் சிறிதும் சந்தடி செய்யாமல்திருடிக்கொண்டு வந்தேன். காவல் காத்திருந்தவர்களெல்லாம் இன்னமும் அப்படியே தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். குதிரையை விடாமல் பிடித்திருந்தவர்களெல்லாம் இன்னும் அப்படியேதான் பிடித்துக்கொண்டு படுத்திருக்கிறார்கள்; வேண்டுமானால் போய்ப் பார்க்கலாம் என்றான். அப்படியே போய்ப்பார்த்தபோது குதிரை கட்டியிருந்தவிடத்தில் கயிற்றைப் பிடித்தவ

னும், வைக்கோலைப் பிடித்திருந்தவனும், அந்தரத்தில் படுத்தவனுமாய்க் காவற்காரர்கள் கிடக்கக் காணவே அரசனுக்கு ஆச்சரியமாகி அதிக நகைப்பு உண்டாயிற்று. ஆயினும் அதை வெளிக்காட்டாமல், என்னவோ இன்று ஜெயம் பெற்றோமென்று பெருமைப்படாதே; "பலநாளைத்திருடன் ஒரு நாளைக்கு அகப்படுவான்." இந்த வேலை எளிதானது. இன்றைக் கல்லவோ உன் தலைக்கு வந்திருக்கிறது. திருடனை நீ இன்று என் கண் முன் தோன்றுவாயானால் உன் தலை போனதுதானென்றான். திருடனும் அரசனுக்கு வந்தனம்செய்து வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான்.

அன்று பொழுதுபோய் இராத்திரியாயிற்று. இராணி ஒருவரும் கழற்றக்கூடாதபடித் தன் மோதிரத்தை விரலில் உறுதியாய்த் தரித்துக் கொண்டு படுக்கையறைக்குப் போனாள். ராஜாவும் மற்றக் கதவுகளையெல்லாம் நன்றாய்ப் பூட்டிக்கொண்டு படுக்கையறைக்குச் சென்று, இன்று ராத்திரி முழுதும் நான் கண்ணயராமல் விழித்துக்கொண்டு இந்தச் சாளரத்து வழியே பார்த்திருக்கிறேன். அந்தத் திருடன் வந்தால் இவ்வழியாகத்தான் வரவேண்டும்; அவன் தலைமட்டும் என் கண்ணுக்குத் தோன்றுமானால் அப்படியே வெட்டிப் போடுகிறேன் என்று சொல்லித் துப்பாக்கியும் கையுமாகக் காத்திருந்தான்.

திருட்டுப்புத்தி திருடனுக்குத் தோன்றாமற் போகுமா? அரசன் நினைத்த சூதை அதற்கு முன்னமே அந்தத் திருடன் தெரிந்துகொண்டு பொழுதுபோனதும், அன்று தெய்வாதீனமாய்த் தூக்கிட்டிருந்த ஒருவன் உடலைத் தூக்குமரத்தினின்றும் அவிழ்த்துத் தோளிலே தூக்கிக்கொண்டு அரசனுடைய மாளிகையண்டை போனான். போனதும் அரசன் படுக்கையறைச் சாளரத்திற்கு நேராய்ச் சுவரில் ஒரு ஏணியைக் கொண்டு சார்த்தி அந்தப் பிணத்தைத் தோளிலே தூக்கிக்கொண்டு ஏணிமேலேறினான். பிணத்தின் தலை சாளரத்திற்கு நேராய் வந்ததும், சுவரின் மறைவில் ஒளித்திருந்த அரசன் அதைப் பார்த்தவுடனே கத்தியை எடுத்து அந்தத் தலையை அப்படியே ஒரே வெட்டாக வெட்டிவிட்டான். அந்தக்ஷணமே திருடன், தன் தோளிலிருந்த பிணத்தைக் கீழே தள்ளிவிட்டு, சரேலென்று ஏணியை விட்டிறங்கி அண்டையிலிருந்த சுவர் மறைவில் ஒளித்துக்கொண்டான். அரசனும் தான் திருடனை வெட்டிவிட்டதாக நினைத்து உடனே அவ்வேணி வழியாய் இறங்கிவந்து அந்தப் பிணத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு தோட்டத்திற்குப்போய் அதைப் புதைப்பதற்காகப் பள்ளம் வெட்டப் புகுந்தான். மாசுமறுவற்றுப் பகல்போலக் காய்கிற நிலா வெளிச்சத்தில் அரசன் வந்தது போனதெல்லாம் இந்தத் திருடனுக்கு நன்றாய்த் தெரிய வந்தது.

அதுகண்டு இந்தப் பெருந்திருடன் ஆ! இதுதான் நமக்கு நல்லதருணமென்று ஒளிப்பிடத்தைவிட்டு வெளியே வந்து ஏணிமேலேறினான். சீக்கிரமே ஏறி அரசன் படுக்கையறைக்குள் புகுந்து அரசியைப் பார்த்து, அரசன் பேசுவதுபோலவே மாறுகுரலாய், என் அருமைப்பெண்சாதி, ஐயோ பாவம்! பேதை மனிதன் பிரணனைப் பறிகொடுத்தான். ஆகியில் நாம் எடுத்து அணைத்தவனாதலால் நமக்குப் பரிதாபமாயிருக்கிறது. இவனை அதிகமாய்த் திருடனென்று சொல்லக்கூடாது; தந்திரசாலியென்றே சொல்லவேண்டும். இப்படி இவன் தலை வெட்டுண்டதைப் பார்த்து இவனுடைய மனிதர்கள் வெட்கமும் விசனமும் அடையும்படிச் செய்ய எனக்கு மனமில்லை. ஆதலால் இவனை இப்போதே ரகசியமாய் நமது தோட்டத்தில் புதைத்துவிடுவது நலம். நாம் கீழே போட்டுப் படுத்திருக்கிற பட்டாடையைத் தா; அதனால் அவன் தேகத்தை மூடி அடக்கம்செய்வோமென்றான். அரசனே வந்து கேட்பதாக நினைத்து அவள் சந்தோஷமாய் அதை எடுத்துத் தர, திருடன் அதை வாங்கிவைத்துக்கொண்டு மறுபடியும், என் கண்மணியே, எனக்கு இன்னொரு ஆசையுமிருக்கிறது. இந்தப் பேதை மனிதன் முக்கியமாய் உன் மோதிரத்தைக் கைக்கொள்வதற்காகவே வந்து உயிரிழந்தான்; ஆதலால் அந்த மோதிரத்தோடு கூடவே அவனை அடக்கம் செய்யவேண்டுமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது; சீக்கிரமே அதையும் தாவென்றான்.

தான் நெடுநாளாய்த் தரித்து வந்த மோதிரத்தைக் கொடுத்துவிடச் சம்மதமில்லையென்றாலும், அரசன் வேண்டுகோளை மறுக்க மனமில்லாமல் அவள் தன் கைமோதிரத்தையும் கழற்றிக்கொடுத்தாள். இப்படியாக அந்தத் திருடன் தனக்கு வேண்டிய இரண்டு பொருளையும் தந்திரமாய்க் கைக்கொண்டு, அரசன் குழிவெட்டி அவ்வுடலை அடக்கம் செய்துவிட்டு வருவதற்கு முன்னமே சந்தோஷமாய் வீடு போய்ச்சேர்ந்தான்.

இரவெல்லாம் அவ்வளவு வேலைசெய்து அரசன் அந்தத் திருடனைக் கொன்றுவிட்டோமென்று நிம்மதியாயிருக்க, அதிகாலையிலேயே திருடன் தான் பிரதிஞ்ஞை செய்தபடி அவ்விரண்டு பொருள்களையும் கையிலெடுத்துக்கொண்டு எதிரே வந்துநின்றால் அரசனுக்கு எப்படியிராது! மறுநாள் காலையில் அரசன் அவனைப் பார்த்தவுடனே மிகவும் அதிசயித்து, அடா, நீ ஒரு பெரிய மாயாவியா? பேய்பிசாசா? அடா, நேற்றிராத்திரி நானே என் கையால் உன்னைக் குழிவெட்டிப் புதைத்துவந்தேனே; மறுபடியும் உன்னை மேலெடுத்துவிட்டது யார்? உனக்குத் திரும்பவும் பிராணப்பிரதிஷ்டை செய்தது யார்? இதென்ன மாயமடா என்றான்.

அதுகேட்டுத் திருடன், ஐயா, தாங்கள் என்னைக்கொல்லவுமில்லை; புதைக்கவுமில்லை. நான் தூக்குமரத்திலிருந்து அவிழ்த்துக்கொண்டுவந்த குற்றவாளியின் பிணத்தைத்தான் அவ்வளவு பாடுபட்டுப் புதைத்தீர்கள் என்று பின்பு நடந்த மற்றச் செய்திகளையும் விசதமாய்ச் சொல்ல அரசன், இவ்வளவு சமர்த்தனும் தந்திரசாலியும் இவனைவிட வேறொருவனும் உலகில் இல்லையென்றுசொல்லிச் சந்தோஷமடைந்தான். பின்பு அரசன் அவனைப் பார்த்து உன்னைக் கைதேர்ந்த திருடனென்று சொல்ல யாதொரு தடையுமில்லை. உன்னுடைய திறமையையும் தந்திரத்தையும் பார்க்க எனக்கு வெகு சந்தோஷமாகிறது. ஆயினும் இராஜ்யத்திற்குத் தீங்கு செய்கிற திருடனாக இருக்கிறாய். பிள்ளையென்றாலும் பொல்லாத பிள்ளைக்குப் பரிந்து பேசுவது அரசநீதி யன்று; திருட்டு வகையிலன்றி வேறு விதத்தில் உனது சமர்த்தியத்தைக் காட்டக்கூடுமானால் நீ இந்த இராஜ்ஜியத்திலேயே இருப்பதற்கு ஒரு சமயம் யோசித்துச் சொல்லலாமென்றான். அதற்கு நமது திருடன் மகாராஜாவே! முள்ளை முள்ளாலேயே பிடுங்கவேண்டுமென்பது போல,கைதேர்ந்த திருடனாகிய என்னை இந்த இராஜ்ஜியத்தில் நடக்கும் களவுகளைக் கண்டுபிடிக்கவும், திருட்டுகள் எதுவும் நடவாதபடி பார்த்துக்கொள்ளவும் நியமித்தால், அந்த வகையில் தங்களுக்கும் இந்த இராஜ்யத்திற்கும் உதவியாயிருந்து, எனது காலத்தை நல்வழியிலேயே செலுத்தவும் கூடியதாகி, நான் திருந்தி க்ஷேமப்படவும் சாத்தியமாகுமென்றான். அரசனுக்கும் இது சிறந்த யோசனைதான் என்று மனதிற்படவே, அவனை அந்த இராஜ்ஜியத்தின் குற்றச் சோதனை அதிகாரியாக நியமித்தான். அன்று முதல் அந்த இராஜ்ஜியத்தில் எவ்வித திருட்டுகளும் நடவாமற் போனதன்றி, நடந்த சாமர்த்தியமான திருட்டுகளும் அப்போதைக்கப்போது கண்டு பிடிக்கப்பட்டு அடக்கப்படுவதாயின. கைதேர்ந்த திருடனின் இராஜ ஊழியத்தைக் குறித்து அரசன் வெகுவாய்ச் சிலாகித்தான். பிறகு அவனுக்கு விவாகமும் நடந்தேறிற்று. அவன் தனது தாய் தந்தையருடனும் தனது மனைவியுடனும் வெகு காலம் சுகமே வாழ்ந்திருந்தான். தன்னுடைய தவறுதலான காரியங்களை நினைத்து நாணமடைந்து தக்கிப்பவன்,—எப்படியும் ஒரு காலத்தில் திருந்தி நல்வழிப்பட்டு க்ஷேமமடைதல் கூடும்.

"கதாமோகன ரஞ்சிதம்"

முற்றிற்று.

171349

ஒவ்வொரு க்ஷேத்திரத்துக்கும் ரயில் மார்க்கம், வண்டிப் பாதை முதலிய விவரங்கள் வெகு தெளிவாய்க் காண்பிக்கப்பட்டு உயர்ந்த பதிப்பாய் வெகு நேர்த்தியாக அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது, வெகு அருமையான நூல்.

ஸ்ரீ விஷ்ணுஸ்தல யாத்திராமார்க்க விவரணம்

இதுகாறும் வெளிப்படாத நூதன நூல்

ஸ்ரீயப்பதியான ஸ்ரீமந்நாராயணன் சேதநோஜ்ஜீவனார்த்தமாக எழுந்தருளியிருக்கும் நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகள், புராணஸ்தலங்கள், புண்யதீர்த்தங்கள், ஆழ்வார் ஆசாரியர் அவதாரஸ்தலங்கள் இவைகளின் பிரபாவமும், ஒவ்வொரு ஸ்தலத்திலுள்ள ஸ்வாமி, தாயார், விமானம், தீர்த்தம், விருக்ஷம் இவற்றின் பெயர்களும், இன்ன முகமாகவும் இன்ன கோலமாகவும் ஸ்வாமி இருக்கிறாரென்று முதலில் தெரிவித்து, கடைசியில் இத்தனை ஆழ்வார்களால் மங்களாசாசனம் பெற்றதென்று விவரித்தும், பல பிரதிகளைக் கொண்டு ஆராய்ந்து ஒவ்வொரு திவ்ய தேசத்துக்கும் ஆழ்வார்கள் மங்களாசாசனம் செய்தருளின பாசுரங்களின் தலைப்பும், இதுவரை எவரும் காட்டியிராத விதமாக அப்பாசுரங்கள் நாலாயிரப் பிரபந்தத்தினுள் இன்ன இடத்தில் இத்தனையாவது பாசுரமென்ற தெளிவான கணிதக் குறிப்பும், அந்தந்த ஸ்தலங்களைப்பற்றிய விசேடம், மைல் விவரம், ரயில்வே பாதை, வண்டிப்பாதை, முதலிய விவரங்களும் சேர்த்து உயர்ந்த 20 பவுன் கிளேஸ் கடிதத்தில் வெகு சுத்தமாய் அச்சிடப்பட்டு நேர்த்தியான பைண்டுடன் விளங்குகிறது.

1. சப்தபுரிகள், முக்திக்ஷேத்ரங்கள்.
2. சுயமாக உண்டான ஸ்தலங்கள்.
3. தேவர்கள், ரிஷிகள் முதலியவர்களால் நிர்மிக்கப்பட்ட ஸ்தலங்கள்.
4. புண்ணிய தீர்த்தங்கள், ஒவ்வொரு நதியைப்பற்றிய வரலாறும், அவை எந்தெந்த இடங்களில் காணலாமென்பதுவும்.
5. மலைமேலுள்ள சந்நிதிகள், அதற்கு வழி.
6. புராணஸ்தலங்கள் 38, அதற்கு வழி.
7. நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகள், வழி விவரத்தோடும்.
8. ஒவ்வொரு திருப்பதிகளின் மீது மங்களாசாசனம் செய்த பாசுரங்கள்.
9. யாத்திரைக் குறிப்புகள்.

இன்னும் பலவாறான முக்கிய விஷயங்களெல்லாம் சேர்த்து வெகு விவரமாக அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. விலை **5** அணா தான்.

இவ்வருமையான நூல் பிரஜாநுகூலன் பத்திராதிபரவர்களால் வெளியிடப்பட்டதாகும். படிப்பவர்க்கே அதன் அருமை விளங்கும்.

மானேஜர், **பிரஜாநுகூலன் ஆபீஸ்,**

'ஸ்ரீரங்கநிலயம்' ஸ்ரீரங்கம், திரிச்சி.

THE GUARDIAN PRESS, MADRAS.